

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *BLOOD BOUND*

PATRICIA BRIGGS

"An increasingly excellent series... I love these books." — *New York Times* bestselling author Charlaine Harris

IRON KISSED

A MERCY THOMPSON NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Demir Öpücüklü

Mercy Thompson - 3. Kitap

by

Patricia Briggs

Ürün Detayları

Yayınlandı: Ocak 2008

Yayıncı: Penguin Group (ABD)

ISBN-13: 9781101128510

ISBN-10: 1101128518

Sinopsis

Eski patronu ve akıl hocası cinayetten tutuklanıp kendi türü tarafından parmaklıklar ardında çürümeye terk edildiğinde, şekil değiştiren araba tamircisi Mercy Thompson istese de istemese de onun adını temize çıkarmak zorundadır. Ve istese de istemese de hayatındaki iki kurt adam arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktır.

Biyografi

Patricia Briggs kocası, çocukları ve altı atıyla birlikte batıda yaşıyor.

Mercy Thompson - 3. Kitap

Bölüm 1

"Bir kovboy, bir avukat ve bir tamirci *Lanetliler Kraliçesi*'ni izledi," diye mırıldandım.

Uzun zaman önce bir zamanlar kovboyluk yapmış olan Warren kıs kıs güldü ve çıplak ayaklarını oynattı. "Bu kötü bir şakanın ya da bir korku hikâyesinin başlangıcı olabilir."

"Hayır," dedi avukat Kyle, başını kalçama dayamıştı. "Eğer bir korku hikâyesi istiyorsan, bir kurt adam, onun muhteşem sevgilisi ve bir yürüteçle başlamalısın..."

Kurt adam Warren güldü ve başını salladı. "Çok kafa karıştırıcı. Pek çok insan hala bir yürüteçin ne olduğunu hatırlamıyor."

Çoğunlukla bizi Skinwalker'larla karıştırdılar. Yürüteçler ve deri değiştirenlerin her ikisi de Kızılderili şekil değiştirenleri olduğu için bunu anlayabiliyorum. Özellikle de yürüteç etiketinin farkı anlayamayan aptal beyaz birinden geldiğine emin olduğum için.

Ama ben bir Skinwalker değilim. Her şeyden önce, ben yanlış kabiledenim. Babam Montana'nın kuzeyindeki bir kabileden Karaayak'tı ve deri değiştirenler Güneybatı kabilelerinden, çoğunlukla Hopi ya da Navajo'dan gelirler.

İkincisi, deri değiştirenler dönüştükleri hayvanın, genellikle bir çakal ya da kurdun, derisini giymek zorundadır, ancak gözlerini değiştiremezler. Onlar kötüdür

Gittikleri her yere hastalık ve ölüm götüren büyücüler.

Çakala dönüştüğümde bir deriye ya da -bir zamanlar kovboy, şimdi kurt adam olan Warren'a baktım- aya ihtiyacım yok. Çakal olduğumda, tıpkı diğer çakallar gibi görünürüm. Oldukça zararsız, gerçekten, Washington eyaletinde yaşayan büyülü yaratıkların güç skalasında olabildiğince aşağıdayım. Beni güvende tutan şeylerden biri de buydu. Uğraşmaya değmezdim. Geçen yıl bu durum değişti. Daha da güçlendiğimden değil ama dikkat çekecek şeyler yapmaya başlamıştım. Vampirler kendilerinden birini değil, ikisini öldürdüğümü anladıklarında...

Düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, televizyonun ekranında bir vampir yürüdü, karavanımın oturma odasına sığmayacak kadar büyük bir televizyon. Gömleksizdi ve pantolonu seksi kalça kemiklerinin birkaç santim altında duruyordu.

Şehvet yerine vücuduma yayılan korku ürpertisine içerledim. Onları öldürmenin vampirleri daha da korkutucu hale getirmesi ne garipti. Yerdeki deliklerden sürünerek çıkan ve gölgelerden bana fısıldayan vampirler hayal ettim. Bir kazığın etimde kaydığını ve dişlerinin koluma battığını hayal ettim.

Kyle yerine başını kucağıma koyan Warren olsaydı, tepkimi fark ederdi. Ama Warren yere uzanmış ve sıkı sıkıya ekrana odaklanmıştı.

"Biliyor musun," dedim Kyle'ın devasa evinin üst katındaki TV odasındaki müstehcen derecede rahat deri koltuğa daha da gömüldüm ve rahat görünmeye çalışarak, "Kyle'ın neden bu filmi seçtiğini merak ettim. Nedense *Lanetliler Kraliçesi* adlı bir filmde bu kadar çok çıplak erkek göğsü olacağını düşünmemiştim."

Warren kıs kıs güldü, düz karnının üzerindeki kâsedan bir avuç patlamış mısır yedi, sonra kaba sesindeki Teksas çekikliğinden daha fazlasıyla, "Daha fazla çıplak kadın ve daha az yarı giyinik erkek bekliyordun, değil mi Mercy? Kyle'ı bundan daha iyi tanıyor olmalısın." Yine sessizce güldü ve ekranı işaret etti. "Hey, vampirlerin yerçekimine karşı bağışıklığı olduğunu sanmazdım. Hiç tavandan sarkan birini gördün mü?"

Başımı salladım ve vampirin iki hayran kurbanının üzerine düşüşünü izledim. "Ben olsam bunu yapmazdım. Henüz insan yediklerini de görmedim. İğrenç."

"Kapa çeneni. Ben bu filmi seviyorum." Avukat Kyle kendi seçimini savundu. "Çarşaflar içinde kıvranan, dekolte pantolonlar ve gömleksiz koşuşturan bir sürü güzel oğlan. Senin de hoşuna gideceğini düşündüm Mercy."

Ona baktım -her bir güzel, güneşten bükülmüş santimine- ve onun ekrandaki tüm güzel erkeklerden daha ilginç, daha gerçek olduğunu düşündüm.

Haftalık kesilmiş koyu kahverengi saçlarındaki jöleden giydiği zevkli ve pahalı kıyafetlere kadar görünüş olarak neredeyse bir eşcinsel erkek klişesiydi. İnsanlar dikkatli olmazlarsa, güzel dış görünüşün altında saklanan keskin zekayı gözden geçirirlerdi. Ki zaten Kyle'ın amacı da buydu.

"Bu gerçekten kötü film gecesi için yeterince kötü değil," diye devam etti Kyle, filmi bölmekten endişe duymuyordu: hiçbirimiz filmi çarpıcı diyalogları için izlemiyorduk. "*Blade III*"ü alacaktım ama garip bir şekilde çoktan çıkışını yapmışlardı."

"Wesley Snipes'in oynadığı her film izlemeye değer, sesi kapatmak zorunda kalsanız bile." Warren'ın kâsesinden bir avuç patlamış mısır kapabilmek için eğilip büküldüm. Hâlâ çok zayıftı; bu ve topallaması, daha bir ay önce öleceğini düşündüğüm kadar kötü yaralandığını hatırlatıyordu. Kurtadamlar dayanıklıdır, Tanrı onları korusun, yoksa onu iblis taşıyan bir vampire kaptırırdık. O vampir, yerel vampir metresinin tam bilgisi ve izniyle öldürdüğüm ilk vampirdi. Aslında onu öldürmemi istememiş olması, bunu onun onayıyla yaptığım gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Onun ölümünden dolayı bana hiçbir şey yapamazdı ve diğerinden benim sorumlu olduğumu da bilmiyordu.

Warren, "Kadın kıyafeti giymediği sürece," diye takıldı.

Kyle homurdanarak onayladı. "Wesley Snipes güzel bir adam olabilir ama çok çirkin bir kadın yapıyor."

"Hey," diye itiraz ettim, zihnimi konuşmaya geri çekerek. "*Wong Foo*'ya iyi bir filmdi." Geçen hafta bizim evde izlemiştik.

Belli belirsiz bir uğultu merdivenlerden yukarı süzüldü ve Kyle, Warren'ın gözünden kaçan zarif, dans eder gibi bir hareketle kanepeden yuvarlanıp ayağa kalktı. Hâlâ filme odaklanmıştı ama sırtışı muhtemelen film yapımcılarının kanlı sahneleri için tasarladıkları tepki değildi. Benim duygularım istenen sonuçla çok daha uyumluydu. Kendimi kurban olarak hayal etmek çok kolaydı.

Kyle, "Brownie'ler bitti, şekerlerim," dedi. "İçecek bir şey isteyen var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim." Vampirin beslenmesini izlerken bunun sadece bir hayal olduğunu düşündüm.

"Warren?"

Sonunda onun adı Warren'ın bakışlarını televizyon ekranından çekti. "Su iyi olurdu."

Warren, Kyle kadar güzel değildi ama sert adam görünümüne sahipti. Kyle'ın merdivenlerden inişini aç gözlerle izledi.

Kendi kendime gülümsedim. Warren'ı sonunda mutlu görmek güzeldi. Ama Kyle gözden kaybolur kaybolmaz bana çevirdiği gözler ciddiydi. Sesi yükseltmek için uzaktan kumandayı kullandı, sonra oturdu ve Kyle'ın filminden bizi duymayacağını bildiğinden bana baktı.

"Bir seçim yapmalısın," dedi bana dikkatle. "Adam ya da Samuel ya da hiçbiri. Ama onları sallantıda tutamazsın."

Adam yerel kurtadam sürüsünün Alfa'sı, komşum ve bazen de flörtümdü. Samuel benim ilk aşkım, ilk kalp kırıklığım ve şu anda oda arkadaşımdı. Sadece oda arkadaşım - daha fazlası olmak istese de.

İkisine de güvenmiyordum. Samuel'in rahat dış görünüşü sabırlı ve acımasız bir yırtıcıyı maskeliyordu. Ve Adam... Şey, Adam beni korkutuyordu. Ve ikisini de sevdiğim için çok korkuyordum.

"Biliyorum."

Warren gözlerini benimkilerden ayırdı, bu rahatsız olduğunun kesin bir işaretiydi. "Bu sabah dişlerimi barutla fırçalamadım ki ağzıma geleni söyleyeyim Mercy, ama bu ciddi bir mesele. Zor olduğunu biliyorum ama kan dökülmeden aynı kadının peşinde iki baskın kurt adam olamaz. Sana bu kadar müsamaha gösterebilecek başka kurt tanımıyorum ama yakında onlardan biri kırılacak."

Cep telefonum "Bebek Fil Yürüyüşü "nü çalmaya başladı. Kalça cebimden çıkardım ve arayanın kimliğine baktım.

Warren'a "Sana inanıyorum," dedim. "Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum." Samuel'in bana olan ölümsüz aşkından daha fazla sorunu vardı ama bu onunla benim aramdaydı ve Warren'ı ilgilendirmezdi. Ve Adam... ilk kez, kazıkları söküp taşınmamın daha kolay olup olmayacağını merak ettim.

Telefon çalmaya devam etti.

"Ben Zee," dedim. "Buna bakmam gerek."

Zee benim eski patronum ve akıl hocamdı. Bana bir motoru sıfırdan nasıl tamir edeceğimi öğretmişti ve Warren'ın topallamasından ve gözlerinin etrafında ince çizgiler bırakan kâbuslardan sorumlu vampirleri öldürmemi sağlamıştı. Bunun Zee'ye *Sinemada Cuma Gecesi*'ni bölme hakkı verdiğini düşündüm.

"Sadece bir düşün."

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdim ve telefonumu açtım. "Hey, Zee."

Telefonun diğ er ucunda bir duraklama oldu. "Mercedes," dedi ve kalın Alman aksanı bile sesindeki tereddütlü tonu gizleyemedi. Bir sorun vardı.

"Neye ihtiyacınız var?" Daha dik oturup ayaklarımı yere koyarak sordum. "Warren burada," diye ekledim ki Zee bir dinleyicimiz olduğunu bilsin. Kurtadamlar  zel bir konuşma yapmayı zorlaştırır.

"Benimle rezervasyona kadar gelir misin?"

Tri-Cities'e kısa bir sürüş mesafesinde olan Umatilla Bölgesi'nden bahsediyor olabilirdi. Ama Zee'ydi, yani Walla Walla'nın hemen bu tarafındaki Ronald Wilson Reagan Fae Bölgesi'nden bahsediyordu, buralarda daha çok Fairyland olarak bilinir.

"şimdi mi?" Ben sordum.

Ayrıca... Büyük ekran televizyondaki vampire baktım. Tam olarak doğru yapamamışlardı, gerçek *kötülüğü* yakalayamamışlardı *ama* yine de rahatlamak için çok yakındı. Nedense filmin geri kalanını ya da aşk hayatım hakkında daha fazla konuşmayı kaçırdığım için çok fazla  z leliyordum.

"Hayır," diye homurdandı Zee sinirli bir şekilde. "Gelecek hafta. *Jetzt*. Elbette, *şimdi*. Neredesin? Seni alacağım."

"Kyle'ın evinin nerede olduğunu biliyor

musun?" Ben sordum. "Kyle mı?"

"Warren'ın erkek arkadaşı." Zee Warren'ı tanıyordu; Kyle'la tanışmadığını fark etmemiştim. "West Richland'deyiz."

"Bana adresi ver. Ben bulurum."

Zee'nin kamyoneti benden daha yaşlı olmasına rağmen otoyolda mırıldanarak ilerliyordu. Döşemenin motor kadar iyi durumda olmaması çok kötüydü; asi bir yayın çok derine girmesini önlemek için kıcımı birkaç santim kaydurdım.

Ön farlar Zee'nin dünyaya sunduğu sarp yüzü aydınlatıyordu. İnce beyaz saçları, sanki ellerini üzerinde ovuşturuyormuş gibi biraz dağınıktı.

Telefonu kapattıktan sonra Warren Adam ya da Samuel hakkında başka bir şey söylemedi çünkü Kyle, çok şükür, keklerle gelmişti. Warren'ın müdahalesinden rahatsız olduğumdan değil, onun aşk hayatına yeterince müdahale ettiğimden, buna hakkı olduğunu düşünmüştüm. Sadece artık bunu düşünmek istemiyordum.

Zee ve ben Batı Richland'dan Richland'ı geçip Pasco'ya kadar çoğunlukla sessizlik içinde yol aldık. Yaşlı gremlin konuşmaya hazır olana kadar ondan bir şeyler öğrenmeye çalışmamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden konuşmaya karar verene kadar onu rahat bıraktım - en azından cevaplamadığı ilk on ya da on beş sorudan sonra.

Walla Walla'ya giden otoyolda Pasco'nun hemen dışında nehri geçerken aniden "Daha önce rezervasyona gittin mi?" diye sordu.

"Hayır." Nevada'daki Fae rezervasyonu ziyaretçileri ağırlıyordu. Turistleri çekmek için bir kumarhane ve küçük bir eğlence parkı inşa etmişlerdi. Ancak Walla Walla bölgesi, fae olmayanların buraya girmesini kesinlikle engelliyordu. Bu düşmanca şöhretin sorumlusunun Federaller mi yoksa Fae'lerin kendileri mi olduğundan tam olarak emin değildim.

Zee, ömrünü araba tamir ederek geçirmiş bir adama ait olan, sert ve yağdan yara bere içinde kalmış, ponza sabununun bile çıkaramayacağı elleriyle direksiyona mutsuzca vurdu.

Zee'nin taklit ettiği insan için doğru ellerdi. Gri Lordlar, fae'leri gizlice yöneten güçlü ve acımasız varlıklar, birkaç yıl önce, ilk fae'lerin ortaya çıkmasından on yıl ya da daha fazla bir süre sonra, onu ne olduğunu halka itiraf etmeye zorladıklarında, Zee dış görünüşünü değiştirme zahmetine hiç girmemişti.

Onu on yıldan biraz fazla bir süredir tanıyordum ve ekşi yaşlı adam yüzü şimdiye kadar gördüğüm tek yüzdü. Başka bir yüzü daha vardı; bunu biliyordum. Çoğu fae, ne olduklarını kabul etseler bile, insanlar arasında cazibelerinin altında yaşarlardı. İnsanlar fae'lerin gerçek görünümleriyle başa çıkmaya hazır değillerdi. Elbette, bazıları yeterince insan gibi görünüyordu, ama aynı zamanda yaşlanmıyorlardı. Seyrelen saçları ve kırışmış, yaşlılık lekeleri olan cildi, Zee'nin gerçek yüzünü takmadığının kesin işaretleriydi. Yine de yüzündeki ekşi ifade gizlenemezdi.

"Hiçbir şey yeme ya da içme," dedi aniden.

"Bütün peri masallarını okudum," diye hatırlattım ona. "Yiyecek yok, içecek yok. İyilik yok. Kimseye teşekkür etmek yok."

Homurdandı. "Peri masalları. Lanet olası çocuk hikayeleri."

"Ben de Katherine Briggs okudum," diye önerdim. "Ve orijinal Grimm'leri." Çoğunlukla Zee olabilecek bir fae'den bahseden bir şeyler arıyordum. Bu konuda konuşmuyordu ama sanırım o da biriydi. Bu yüzden onun kim olduğunu bulmak benim için bir hobi haline gelmişti.

"Daha iyi. Daha iyi, ama çok değil." Parmaklarını direksiyona vurdu. "Briggs bir arşivciydi. Kitapları sadece kaynakları kadar doğru ve çoğunlukla tehlikeli derecede eksik. Grimm Kardeşler'in hikâyeleri gerçeklikten çok eğlenceyle ilgilidir. Her ikisi de *nur Schatten*... gerçekliğin sadece gölgeleri." Hızlı ve araştırmacı bir bakışla bana baktı. "Mike Amca burada faydalı olabileceğinizi söyledi. Ben de bunun, başka türlü yapabileceğinden daha iyi bir karşılık olduğunu düşündüm."

Kendisini büyücü yapan iblis tarafından yavaş yavaş ele geçirilen büyücü vampiri öldürmek için Zee, Gri Lordların gazabını göze alarak bana birkaç fae hazinesi ödünç vermişti. O vampiri öldürmüştüm, sonra da onu yaratanı öldürmüştüm. Hikayelerde olduğu gibi, bir peri hediyesini izninden fazla kullanırsan, sonuçları olur.

Bunun yapılan bir iyiliğin geri ödemesi olacağını bilseydim, en başından beri daha endişeli olurdum: en son bir iyiliğin karşılığını ödemek zorunda kaldığım zamanın sonu iyi bitmemiştir.

"İyi olacağım," dedim ona midemdeki soğuk korku düğümüne rağmen.

Bana ekşi bir bakış attı. "Seni hava karardıktan sonra rezervasyona getirmenin ne anlama gelebileceğini düşünmemiştim."

"İnsanlar rezervasyona gidiyor," dedim, ama bundan pek emin değildim.

"Sizin gibi insanlar değil ve hava karardıktan sonra ziyaretçi yok." Başıını iki yana salladı. "Bir insan gelir ve görmesi gerekeni görür, özellikle de gözlerini kandırmanın daha kolay olduğu gün ışığında. Ama sen... Gri Lordlar insan avlamayı yasakladı ama bizim de yırtıcı hayvanlarımız var ve doğayı inkâr etmek zor. Özellikle de kurallarımızı koyan Gri Lordlar burada değilken - sadece ben varım. Ve eğer görmemen gereken bir şey görürsen, sadece korumak zorunda oldukları şeyi koruduklarını söyleyecek olanlar var..."

Son yarısında kendi kendine konuştuğunu ancak Almancaya geçtiğinde fark ettim. Zee sağ olsun, Almancam iki yıllık zorunlu üniversite derslerinden daha iyiydi ama devam ettiğinde onu takip edecek kadar iyi değildi.

Saat akşam sekizi geçiyordu ama güneş hâlâ sıcak bakışlarını yanı başımızdaki dağ eteklerindeki ağaçların üzerinde gezdiriyordu. Büyük ağaçlar hâlâ yeşildi ama bazı küçük çalılar sonbaharın görkemli renklerinin ipuçlarını veriyordu.

Tri-Cities yakınlarında tek ağaç, insanların acımasız yazlar boyunca suladıkları kasabalarda ya da nehirlerden birinin kenarındaydı. Ancak Mavi Dağlar'ın havadaki nemi biraz daha çekmesine yardımcı olduğu Walla Walla'ya doğru ilerledikçe kırsal alan yavaş yavaş yeşillenmeye başladı.

"İşin kötüsü," dedi Zee, sonunda İngilizceye geçerek, "bize zaten bilmediğimiz bir şey söyleyebileceğinizi sanmıyorum."

"Ne hakkında?"

Yüzüne tuhaf bir şekilde oturan utangaç bir bakış attı. "*Evet*, karıştırıyorum. Tekrar başlayayım." Bir nefes aldı ve iç çekerek bıraktı. "Rezervasyon içinde kendi kolluk kuvvetlerimiz var.

Doğru. Bunu sessizce yapıyoruz çünkü insan dünyası yasaları uygulamak için kullandığımız yöntemlere hazır değil. Bizden birini hapsetmek o kadar kolay değil, değil mi?"

"Kurtadamların da aynı sorunu var," dedim ona.

"*Evet*, eminim." Hızlıca başını salladı. "Son zamanlarda bölgede ölümler oldu. Her vakada aynı kişi olduğunu düşünüyoruz."

"Rezervasyon polis gücünde misin?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Bizde böyle bir şey yok. Öyle bir şey yok. Ama Mike Amca Konsey'de. Senin hassas burnunun işe yarayabileceğini düşündü ve seni almam için beni gönderdi."

Mike Amca Pasco'da fae'lere ve kasabada yaşayan diğer büyülü insanlara hizmet veren bir bar işletiyordu. Onun güçlü olduğunu her zaman biliyordum - başka türlü bu kadar çok fae'yi nasıl kontrol altında tutabilirdi ki? Konsey'de olduğunu fark etmemiştim. Belki de bir konsey olduğunu bilseydim, bundan şüphelenebilirdim.

"Biriniz benim yapabildiğim kadarını yapamaz mı?" Hemen cevap vermesini engellemek için bir elimi kaldırdım. "Sorun ettiğimden değil. Borcumu ödemek için çok daha kötü yollar hayal edebiliyorum. Ama neden ben? Tanrı aşkına, Jack'in devi bir İngiliz'in kanının kokusunu almadı mı? Peki ya büyü? İçinizden biri sihirle katili bulamaz mı?"

Büyü hakkında pek bir şey bilmem, ama bir fae rezervasyonunda büyüü burnumdan daha faydalı olacak birinin olacağını düşünürdüm.

Zee, "Belki Gri Lordlar büyüye emirlerini yaptırarak onlara suçluyu gösterebilirler," dedi. "Ama onların dikkatini çekmek istemeyiz, bu çok riskli. Gri Lordlar dışında..." Omuz silkti. "Katil şaşırtıcı bir şekilde yakalanması zor biri. Koku alma konusuna gelince, çoğumuz bu konuda yetenekli değiliz; bu büyük ölçüde sadece canavar zihinli olanlara verilen bir yetenektir. Ayı yaşamaktansa insanların arasına karışmanın hepimiz için daha güvenli olacağına karar verdiklerinde, Gri Lordlar aramızdan İsa'nın gelişinden ve soğuk demirden kurtulan canavarların çoğunu öldürdü. Burada insanların kokusunu alabilen belki bir ya da iki kişi var, ama o kadar güçsüzler ki onlara güvenilemez."

"Ne demek istiyorsun?"

Bana acımasız bir bakış attı. "Bizim yöntemlerimiz senin yöntemlerin değil. Eğer birinin kendini koruyacak gücü yoksa, kimseyi gücendirmeyi göze alamaz. Eğer katil güçlü ya da iyi bağlantıları olan biriye, onu koklayabilecek hiçbir fae onu suçlamak istemeyecektir."

Dudaklarını buruşturarak gülümsedi. "Yalan söyleyemiyor olabiliriz... ama doğruluk ve dürüstlük oldukça farklıdır."

Çoğunlukla yalanın kokusunu yüz metreden alabilen kurtadamlar tarafından büyütülmüştüm. Doğruluk ve dürüstlük arasındaki farkı çok iyi biliyordum.

Söylediği şeyle ilgili bir şey... "Ben güçlü değilim. Rencide edecek bir şey söylersem ne olur?"

Gülümsedi. "Burada benim misafirim olarak bulunacaksın. Çok fazla şey görürsen bu seni güvende tutmayabilir; zira yasalarımız Tepe'nin altına dalıp gereğinden fazla şey gören ölümlülerle nasıl başa çıkılacağı konusunda nettir. Konsey tarafından davet edilmiş olmanız, ne olduğunuzu bilmeniz ve tam olarak insan olmadığınızı bilmeniz

biraz dokunulmazlık sağlar. Ancak siz doğruları söylediğinizde rahatsız olan herkes, misafirperverlik yasalarımız gereği sizin değil benim peşime düşmek zorunda. Ve *ben* kendimi koruyabilirim."

Buna inandım. Zee kendisine gremlin diyor, ki bu muhtemelen doğru bir tanımlama - *gremlin* kelimesinin Zee'den çok daha yeni olması dışında. Demire yakınlığı olan birkaç tür fae'den biri, bu da ona diğer fae'lere karşı her türlü avantajı sağlıyor. Demir çoğu için ölümcüldür.

Otoyoldan ayrıldığımız bakımlı ilçe yolunu gösteren herhangi bir işaret yoktu. Yol, Tri-Cities'in etrafındaki çorak, çimen ve adaçayı kaplı araziden çok Montana'yı hatırlatan küçük, ağaçlık tepelerden geçiyordu.

Bir köşeyi döndük, sık büyüyen bir kavaklığın içinden geçtik ve iki yanımızda yükselen tarçın renkli beton bloktan ikiz duvarlarla karşılaştık, on altı fit yüksekliğinde ve misafirleri daha da hoş hissettirmek için tepesinde akordeon telleri vardı.

"Hapishaneye benziyor," dedim. Dar yol ve yüksek duvarların birleşimi beni klostrofobik yapıyordu.

"Evet," diye kabul etti Zee, biraz da acımasızca. "Sormayı unuttum, ehliyetiniz yanınızda mı?"

"Evet."

"Güzel. Unutmamanı isterim ki Mercy, bu bölgede insanlardan hoşlanmayan pek çok yaratık var ve sen de onlara yeterince yakınsın.

sana iyi niyet göstermeyeceklerdir. Eğer sınırların dışına çıkarsan, önce seni öldürürler, sonra da adaleti aramak için beni bırakırlar."

"Dilime dikkat edeceğim," dedim ona.

Hiç de hoş olmayan bir eğlenceyle homurdandı. "Gördüğüm zaman inanacağım. Keşke Mike Amca da burada olsaydı. O zaman seni rahatsız etmeye cesaret edemezlerdi."

"Bunun Mike Amca'nın fikri olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama çalışıyor ve bu gece meyhanesinden ayrılamıyor."

Yarım mil kadar gitmiş olmalıydık ki, yol sonunda aniden sağa dönerek bir nöbetçi kulübesi ve kapısını ortaya çıkardı. Zee kamyonetini durdurdu ve camı indirdi.

Muhafız, kolunda büyük bir BFA arması olan askeri bir üniforma giyiyordu. BFA'yı (Fae İşleri Bürosu), ordunun hangi kolunun onlarla ilişkili olduğunu bilecek kadar tanıımıyordum - eğer varsa. Muhafızda "Kiralık Polis" hissi vardı, sanki üniformanın ona verdiği güçten zevk alsa bile üniforma içinde kendini biraz yersiz hissediyordu. Göğsündeki rozette O'DONNELL yazıyordu.

Öne doğru eğildi ve ben sarımsak ve ter kokusu aldım, gerçi yıkanmamış gibi kokmuyordu. Burnum çoğu insanınkinden daha hassastır.

"Kimlik," dedi.

İrlandalı ismine rağmen İrlandalıdan çok İtalyan ya da Fransız gibi görünüyordu. Yüz hatları kalındı ve saçları seyrelmişti.

Zee cüzdanını açtı ve ehliyetini uzattı. Güvenlik görevlisi resmi dikkatle inceledi ve Zee'ye baktı. Sonra başını salladı ve homurdandı, "Onunki de."

Çantamdan cüzdanımı çoktan çıkarmıştım. Görevliye iletmesi için ehliyetimi Zee'ye uzattım.

O'Donnell başparmağıyla ehliyetimin köşesine hafifçe vurarak, "Atama yok," dedi.

"O bir fae değil efendim," dedi Zee daha önce ondan hiç duymadığım saygılı bir ses tonuyla.

"Gerçekten mi? Onun burada ne işi var?"

"O benim misafirim," dedi Zee, sanki o morona bunun onu ilgilendirmediğini söyleyeceğini biliyormuş gibi hızlıca konuşarak.

Ve o bir morundu, o ve burada güvenlikten sorumlu olan her kimse. Fae'ler için resimli kimlik mi? Tüm fae'lerin tek ortak noktası cazibe, yani görünüşlerini değiştirebilme yeteneğidir. Bu illüzyon o kadar iyidir ki sadece insan duyularını değil, fiziksel gerçekliği de etkiler. Bu yüzden 500 kiloluk, bir metre boyundaki bir dev altı beden bir elbise giyip Miata sürebilir. Bana bunun şekil değiştirme olmadığı söylendi. Ama bana kalırsa, hiç aldırış etmeyecek kadar yakın.

Onlara ne tür bir kimlik kullandırırđım bilmiyorum ama resimli bir kimliğin hiçbir değeri yoktu. Tabii ki, fae'ler tam olarak bunu söylemeden sadece bir insan formuna girebildiklerini iddia etmek için gerçekten çok uğraştılar. Belki de bazı bürokratları buna inandırmışlardır.

"Lütfen kamyondan iner misiniz hanımefendi?" dedi moron, bekçi kulübesinden çıkıp kamyonun önünden geçerek benim bulunduğum tarafa geldi.

Zee başıyla onayladı. Arabadan indim.

Gardiyan etrafımda dolandı ve hırıltımı dizginlemek zorunda kaldım. Tanımadığım insanların arkamdan yürümesinden hoşlanmıyorum. İlk görüldüğü kadar aptal değildi çünkü anladı ve tekrar etrafımdan dolaştı.

"Brass sivil ziyaretçilerden hoşlanmaz, özellikle de hava karardıktan sonra," dedi yanımda durmak için inen Zee'ye.

"İznim var efendim," diye yanıtladı Zee, hâlâ o saygılı ses tonuyla.

Güvenlik görevlisi homurdandı ve elindeki panoda birkaç sayfa çevirdi ama aslında bir şey okuduğunu sanmıyorum. "Siebold Adelbertsmiter." Yanlış telaffuz etmiş, Zee'nin adını Zeebolt yerine Seabold gibi söylemişti. "Michael McNellis ve Olwen Jones." Michael McNellis, Mike Amca olabilirdi ya da olmayabilirdi. Olwen adında bir fae tanı mıyordum ama herhangi bir isimle tanıdığım fae'leri bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirdim. Çoğunlukla fae'ler kendi içlerine kapanıktı.

"Doğru," dedi Zee, kulağa gerçekmiş gibi gelen sahte bir sabırla; sadece sahte olduğunu biliyordum çünkü Zee'nin aptallara ya da başka hiç kimseye sabrı yoktu

Bu konuda. "Ben Siebold." Bunu O'Donnell'ın söylediği şekilde söyledi.

Küçük zorba ehliyetimi aldı ve küçük ofisine geri döndü. Olduğum yerde kaldım, bu yüzden tam olarak ne yaptığını göremedim, ancak bilgisayar tuşlarına vurulma sesini duyabiliyordum. Birkaç dakika sonra geri geldi ve ehliyetimi bana iade etti.

"Beladan uzak dur, Mercedes Thompson. Periler Ülkesi iyi küçük kızlara göre bir yer değil."

Belli ki O'Donnell duyarlılık eğitimi aldıkları gün hastaydı. Genelde çok titiz biri değildim ama "küçük kız" deyişindeki bir şey bunu hakaret olarak algılamama neden oldu. Zee'nin dikkatli bakışlarına aldırmadan ehliyetimi alıp cebime koydum ve aklımdan geçenleri kendime saklamaya çalıştım.

İfademin yeterince yumuşak olduğunu sanmıyorum, çünkü yüzünü yüzüme doğru itti. "Beni duydun mu kızım?"

Akşam sandviçinde yediği ballı jambon ve hardalın kokusunu alabiliyordum. Muhtemelen dün gece yediği sarımsağın. Belki pizza ya da lazanya yemişti.

"Seni duydum," dedim elimden geldiğince nötr bir ses tonuyla, ki kabul etmek gerekir ki bu pek iyi değildi.

Kalçasındaki silahı parmakladı. Zee'ye baktı. "İki saat kalabilir. O zamana kadar geri dönmezse, onu aramaya geliriz."

Zee karate filmlerinde dövüşçülerin yaptığı gibi başını eğdi, gözlerinin gardiyanın yüzünden ayrılmasına izin vermeden. Arabaya binmeden önce güvenlik görevlisi ofisine dönene kadar bekledi ve ben de onu takip ettim.

Metal kapı, O'Donnell'ın tavrını yansıtan bir isteksizlikle kayarak açıldı. Yapıldığı çelik, gördüğüm ilk yetkinlik işaretiydi. Duvarlarda inşaat demiri olmadığı sürece, beton benim gibileri dışarıda tutabilirdi ama fae'leri asla içeride tutamazdı. Akordiyon teli alüminyumdan başka bir şey olamayacak kadar parlaktı ve alüminyum fae'leri zerre kadar rahatsız etmezdi. Tabii ki, görünüşte, rezervasyon fae'lerin yaşadığı yeri kısıtlamak ve onları korumak için kurulmuştu, bu yüzden istedikleri gibi girip çıkabilmeleri önemli olmamalıydı, korunan kapı olsun ya da olmasın.

Zee kapılardan geçip Peri Diyarı'na girdi.

Rezervasyondan ne beklediğimi bilmiyorum; belki bir tür askeri lojman ya da İngiliz kulübeleri. Bunun yerine, birbirinin aynısı çitlerle çevrili aynı büyüklükteki bahçelere yerleştirilmiş, tek arabalık garajları olan, düzgün, bakımlı çiftlik evleri sıra sıra dizilmişti; ön bahçenin etrafında zincir bağlantı, arka bahçenin etrafında altı ayak sedir.

Bir evden diğerine tek fark boya rengi ve bahçelerdeki yeşilliklerdi. Rezervasyonun seksenli yıllardan beri burada olduğunu biliyordum ama sanki bir yıl önce inşa edilmiş gibi görünüyordu.

Oraya buraya dağılmış arabalar vardı, çoğunlukla SUV'lar ve kamyonlar, ama hiç insan görmedim. Zee ve benim dışımda tek yaşam belirtisi, soluk sarı bir evin ön bahçesinden zeki gözlerle bizi izleyen büyük siyah bir köpekti.

Köpek Stepford etkisini über-ürkütücülüğe yükseltti.

Bu konuda Zee'ye yorum yapmak için döndüğümde burnumun bana tuhaf şeyler söylediğini fark ettim.

"Su nerede?" Ben sordum.

"Ne suyu?" Bir kaşını kaldırdı.

"Bataklık kokusu alıyorum: su, çürüme ve büyüyen şeyler."

Bana anlam veremediğim bir bakış attı. "Ben de Mike Amca'ya öyle demiştim. Cazibemiz en iyi görme ve dokunma için işe yarar, tat ve işitme için çok iyidir, ama koku için o kadar iyi değildir. Çoğu insan kokuyu bir sorun haline getirecek kadar iyi koklayamaz. Benimle ilk karşılaştığında bir fae olduğumun kokusunu almıştın."

Aslında yanıliyordu. Birbirine tıpatıp benzeyen iki insanla hiç tanışmadım. -Onun ve oğlu Tad'ın paylaştığı o toprak kokusunun sadece kendi özlerinin bir parçası olduğunu düşünmüştüm. Fae ve insan arasındaki ayrımı ancak uzun zaman sonra öğrenebildim. ABD'deki dört fae bölgesinden birine arabayla bir saatlik mesafede yaşamadığınız sürece, bir fae ile karşılaşma şansınız o kadar da yüksek değildi. Tri-Cities'e taşınıp Zee için çalışmaya başlayana kadar, bilerek hiç bir fae ile tanışmamıştım.

"Peki bataklık nerede?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Umarım katilimizin kendini gizlemek için kullandığı her türlü aracı görebileceksiniz. Ama kendi iyiliğiniz için, *Liebling*, mümkünse rezervasyonun sırlarını bırakmanızı umuyorum."

Geçtiğimiz ilk dört sokağa benzeyen bir sokağa saptı; tek fark, bahçelerden birinde yo- yo ile oynayan sekiz dokuz yaşlarında bir kız çocuğunun olmasıydı. Dönen, sallanan oyuncağı ciddi bir dikkatle izliyordu ve Zee arabayı evinin önüne park ettiğinde de bu durum değişmedi. Zee kapıyı açtığında yo-yo'yu bir eline aldı ve yetişkin gözlerle bize baktı.

"Kimse girmedi," dedi.

Zee başını salladı. "Bu son cinayet mahalli," dedi bana. "Bunu bu sabah bulduk. Altı tane daha var. Diğerlerine pek çok kişi girip çıktı ama bu hariç" -başıyla kızı işaret etti- "Konsey üyesi olan Mike Amca'nın ölümünden bu yana başka izinsiz giren olmadı."

Konsey'den biri olan çocuğa baktım, bana gülümsedi ve sakızını patlattı.

Onu görmezden gelmenin en güvenli yol olduğuna karar verdim. "Tüm evlerde bulunan birinin kokusunu alıp alamayacağımı görmemi ister misin?"

"Eğer yapabilirsen."

"Kokuların parmak izi gibi saklandığı bir veri tabanı yok. Kokusunu alsam bile kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmayacak - tabii siz, Mike Amca ya da Konsey üyeniz burada değilse." Başımı Yo-yo Girl'e doğru salladım.

Zee espri yapmadan gülümsedi. "Her evde bulunan bir kokuyu bulabilirsiniz, katil orospu çocuğunu bulana kadar size rezervasyonun veya tüm Washington eyaletinin etrafında şahsen eşlik edeceğim."

O zaman bunun kişisel olduğunu anladım. Zee pek küfretmezdi ve asla İngilizce konuşmazdı. Özellikle de *kaltak*, benim yanımda hiç kullanmadığı bir kelimeydi.

"O zaman bunu yalnız yapsam daha iyi olacak," dedim ona. "Böylece taşıdığın kokular zaten orada olanları kirletmez. Üzerimi değiştirmek için kamyoneti kullanmamın bir sakıncası var mı?"

"*Nein, nein,*" dedi. "Git üstünü değiştir."

Kamyonete döndüm ve yol boyunca kızın bakışlarını ensemden hissettim. Ciddi bir kötülükten başka bir şey olamayacak kadar masum ve çaresiz görünüyordu.

Kamyona bindim, mümkün olduğunca fazla yer açmak için yolcu tarafına geçtim ve tüm kıyafetlerimi çıkardım. Kurtadamlar için değişim çok acı vericidir, özellikle de dolunayda değişmek için çok uzun süre beklerlerse ve ay onlardan değişimi çekerse.

Vites değiştirmek bana hiç zarar vermiyor, hatta antrenmandan sonra iyice esnemek gibi iyi hissettiriyor. Yine de acıkıyorum ve bir formdan diğerine çok sık geçersen bu beni yoruyor.

Gözlerimi kapattım ve insandan çakal formuma geçtim. Arka patimle bir kulağımdaki son sızıyı da kaşıdım, sonra açık bıraktığım pencereden dışarı atladım.

Bir insan olarak duyularım keskindir. Form değiştirdiğimde biraz daha iyi oluyorlar ama bundan daha fazlası var. akal formunda olmak, kulaklarımın ve burnumun bana söylediği bilgileri bir insan olarak yapabileceğimden daha iyi odaklıyor.

Evin kokusunu hissetmeye çalışarak kapının hemen içindeki kaldırımda dolaşmaya başladım. Verandaya vardığımda, burayı evi haline getiren erkeğin (ne olduğunu tam olarak kestiremesem de kesinlikle erkek değildi) kokusunu biliyordum. Ayrıca evi en sık ziyaret eden insanların kokularını da seçebiliyordum; örneğin, oyuncağından çok beni izlese de, dönüp duran, yo-yo'sunu şaklatan kız gibi insanların kokularını.

İlk ifadesi dışında, Zee ile aralarında duyduğum kadarıyla tek bir kelime bile geçmemişti. Bu birbirlerinden hoşlanmadıkları anlamına gelebilirdi ama vücut dilleri sert ya da düşmanca değildi. Belki de söyleyecek bir şeyleri yoktu.

nnde durduğumda Zee kapıyı açtı ve dışarı bir ölüm dalgası yayıldı.

Yardım edemedim ama bir adım geri attım. Görünüşe göre bir fae bile ölümün aşağılamalarına karşı bağışık değildi. Eşiği aşıp girişe doğru srnmeme neden olan ihtiya da gerek yoktu ama bazı şeyler, özellikle de akal formundayken, igdseldir.

Bölüm 2

Kan kokusunu takip ederek fae'nin öldürüldüğü oturma odasına ulaşmak zor olmadı. Kan, çeşitli mobilyaların ve halının üzerine bolca sıçramıştı ve cesedin sonunda dinlendiği yerde daha büyük bir leke vardı. Kalıntıları kaldırılmıştı ama temizlemek için daha fazla çaba sarf edilmemişti.

Benim acemi gözlerime pek mücadele etmiş gibi görünmedi çünkü hiçbir şey kırılmamış ya da devrilmemişti. Sanki birisi onu parçalamaktan zevk almış gibiydi.

Şiddetli bir ölümdü, hayalet yaratmak için mükemmeldi.

Zee'nin ya da Mike Amca'nın hayaletleri bildiğinden emin değildim. Gerçi bunu saklamaya hiç çalışmamıştım ama uzun zamandır bunun herkesin yapabileceği bir şey olmadığını fark etmemiştim.

İkinci vampiri de böyle öldürmüştüm. Vampirler gündüz dinlenme yerlerini bir kurt adam ya da çakalın burnundan bile saklayabilirler. İyi büyü kullanıcıları bile onların koruma büyülerini bozamaz.

Ama onları bulabilirim. Çünkü travmatik ölümlerin kurbanları hayalet olarak kalmaya meyillidir ve vampirlerin çok sayıda travma geçirmiş kurbanı vardır.

Bu yüzden çok fazla yürüyen yok (başka biriyle hiç karşılaşmadım) - vampirler hepsini öldürdü.

Kanı yerleri ve duvarları boyayan fae bir hayalet bıraktıysa bile beni görmek gibi bir arzusu yoktu. Henüz görmedi.

Giriş ile oturma odası arasındaki kapı aralığına çömelip gözlerimi kapattım ve kokladığım şeye konsantre oldum. Cinayet kurbanının kokusunu bir kenara bıraktım. Her evin, her insanın olduğu gibi, bir kokusu vardır. Bununla başlayıp ait olmayan kokulara doğru ilerleyecektim. Odanın temel kokusunu buldum, bu durumda çoğunlukla pipo dumanı, odun dumanı ve yün. Odun dumanı tuhaftı.

Gözlerimi açtım ve her ihtimale karşı etrafıma bakındım ama şömineden eser yoktu. Koku daha hafif olsaydı, birinin kıyafetlerinde kokuyla geldiğini düşünebilirdim ama koku çok yaygındı. Belki de tütsü ya da ateş gibi kokan bir şey bulmuştu.

Yanık odun kokusunun gizemli nedenini keşfetmek pek işe yaramayacağı için çenemi tekrar ön patilerimin üzerine koydum ve gözlerimi tekrar kapattım.

Evin nasıl koktuğunu öğrendikten sonra, gelip giden canlılara ait olabilecek yüzey kokularını daha iyi ayırabilirdim. Söz verdiğim gibi, Mike Amca'nın burada olduğunu buldum. Ayrıca Yo-Yo Girl'ün hem yeni hem de eski baharatlı kokusunu buldum. Buraya sık sık geliyormuş.

Geriye kalan tüm kokuları, emredildiğinde hatırlayabileceğimi hissedene kadar özümsem. Koku hafızam görme hafızamdan biraz daha iyidir. Birinin yüzünü unutabilirim ama kokusunu ya da sesini nadiren unuturum.

Evi daha fazla araştırmak için geri dönmek üzere gözlerimi açtım ve... her şey değişmişti.

Oturma odası küçük, düzenli ve en az evin dışı kadar yavandı. şimdi kendimi içinde bulduğum oda ise neredeyse iki kat daha büyüktü. Duvarlar alçıpan yerine cilalı meşe panellerle kaplıydı ve orman manzaralarını gösteren küçük, karmaşık duvar halılarıyla doluydu. Az önce yulaf ezmesi rengindeki halının üzerine sıçradığını gördüğüm kurbanın kanı, bunun yerine bir bez halıyı kaplamış ve parlak ahşap zemine dökülmüştü.

Bir pencerenin sokağa baktığı ön duvarda nehir taşından bir şömine duruyordu. Odanın o tarafında artık pencere yoktu ama diğer tarafta bir sürü pencere vardı ve camların ardından Doğu Washington'un kuru ikliminde hiç yetişmemiş bir ormanı görebiliyordum. Altı metrelik bir sedir çitle çevrili küçük arka bahçeye sığmayacak kadar büyüktü.

Pençelerimi pencerenin pervazına koyup dışarıdaki ormana baktım ve bölgenin hayal gücünden yoksun bir banliyö olduğunu keşfetmenin verdiği çocuksu hayal kırıklığının yerini merak aldı.

Çakal, derin yeşil ormanın içinde yattığını bildiğimiz sırları keşfetmeye gitmek istiyordu. Ama yapmamız gereken bir iş vardı. Bu yüzden burnumu camdan çektim ve her zamanki gibi görünen koridora geri dönene kadar yerdeki kuru yerlerde zıpladım.

İki yatak odası, iki banyo ve bir mutfak vardı. Sadece taze kokularla ilgilendiğim için işim daha kolaydı, bu yüzden arama yapmam uzun sürmedi.

Evden çıkarken oturma odasına tekrar baktığımda, pencereleri hala arka bahçeden ziyade ormana bakıyordu. Gözlerim bir an için ağaçlara bakacak şekilde konumlandırılmış koltuğa takıldı. Neredeyse onu orada otururken, zengin kokulu bir duman bulutu içinde piposunu tütürürken vahşi doğanın tadını çıkarırken görebiliyordum.

Ama onu görmedim, gerçekten görmedim. O bir hayalet değildi, sadece hayal gücümün bir ürünü, pipo dumanı ve orman kokusuydu. Güçlü olması dışında ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Bu ev onu uzun süre hatırlayacaktı ama içinde sessiz hayaletler barındırmıyordu.

Açık ön kapıdan çıktım ve insanların fae'leri şehirlerinden uzak tutmak için inşa ettikleri küçük, yavan dünyaya geri döndüm. O opak sedir çitlerin kaç tanesinin ormanları ya da bataklıkları sakladığını merak ettim ve çakal formumun soru sormamı engellediği için minnettardım. Aksi takdirde çenemi kapalı tutacak iradeye sahip olacağımdan şüpheliydim ve ormanın görmemem gereken şeylerden biri olduğunu sanıyordum.

Zee benim için kamyonetin kapısını açtı ve beni bir sonraki yere götürebilmesi için içine atladım. Kız hâlâ konuşmadan bizi izliyordu. Yüzündeki ifadeyi okuyamadım.

Durduğumuz ikinci ev, pencerelerin etrafındaki süslemelerin rengine kadar ilkinin bir kopyasıydı. Tek fark, ön bahçede küçük bir leylak ağacı ve kaldırımın bir tarafında bir çiçeklik olmasıydı; buraya geldiğimden beri gördüğüm birkaç çiçeklikten biriydi bu. Çiçeklerin hepsi ölmüş, çimler sararmış ve çim biçme makinesine ihtiyaç duyuyordu.

Bu verandada hiç bekçi yoktu. Zee elini kapıya koydu ve açmadan durakladı. "Bulunduğunuz ev, en son

öldürüldü. Bu ev ilkinde ait ve o zamandan bu yana pek çok kişinin girip çıktığını tahmin ediyorum."

Oturdum ve yüzüne baktım: bunu önemsiyordu.

"O bir arkadaşı," dedi yavaşça, kapının üzerindeki eli yumruk şeklinde kıvrılırken. "Adı Connora'ydı. Tad gibi onda da insan kanı vardı. Onunki daha geriydi ama onu zayıf bırakmıştı." Tad onun oğluydu, yarı insandı ve şu anda üniversitede okuyordu. Görebildiğim kadarıyla insan kanı, babasıyla paylaştığı metallere olan yakınlığını azaltmamıştı. Babasının ölümsüzlüğünü alıp almadığını bilmiyorum: on dokuz yaşındaydı ve öyle görünüyordu.

"O bizim kütüphanecimiz, kayıt tutucumuz ve hikâye koleksiyoncumuzdu. Soğuk demir ve Hristiyanlığın bizden çaldığı her masalı, her gücü biliyordu. Zayıf olmaktan nefret ederdi; insanlardan daha da çok nefret eder ve onları hor görürdü. Ama Tad'e karşı nazikti."

Zee yüzünü göremeyeceğim şekilde çevirdi ve aniden, öfkeyle ön kapıyı açtı.

Bir kez daha eve yalnız girdim. Zee bana Connora'nın kütüphaneci olduğunu söylemeseydi, tahmin edebilirdim. Kitaplar her yere yığılmıştı. Raflarda, yerlerde, sandalyelerde ve masalarda. Çoğu geçen yüzyılda üretilmiş türden kitaplar değildi ve gördüğüm kitapların hiçbirisi İngilizce yazılmamıştı.

Son evde olduğu gibi ölüm kokusu vardı ama Zee'nin söz verdiği gibi bu koku eskiydi. Ev çoğunlukla küf kokuyordu ve hafif bir çürümüş yemek ve temizlik sıvısı kokusu vardı.

Ne zaman öldüğünü söylememiştii ama bir ay ya da daha uzun süredir burada kimsenin olmadığını tahmin edebiliyordum.

Yaklaşık bir ay önce, iblis varlığıyla her türlü şiddete neden oluyordu. Fae'nin bunu göz önünde bulundurduğundan oldukça emindim ve rezervasyonun bu etkiden kaçmak için yeterince uzakta olduğundan makul ölçüde emindim. Yine de, insan formuma geri döndüğümde, Zee'ye bunu sorabileceğimi düşündüm.

Connora'nın yatak odası İngiliz kır evi tarzında yumuşak ve kadınsıydı. Zemin çam ya da başka bir yumuşak ağaçtı ve dağınık el dokuması kilimlerle kaplıydı. Yatak örtüsü, her zaman yatak ve kahvaltılarla ya da büyükannelerle ilişkilendirdiğim düğümlü ince beyaz bir şeydi. Gariptir, çünkü büyükannem ve büyükbabamla hiç tanışmadım ya da bir pansiyonda yatmadım.

Yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde tomurcuk vazoda ölü bir gül duruyordu ve bir kitap bile yoktu.

İkinci yatak odası onun ofisiydi. Zee öykü biriktirdiğini söylediğinde nedense defterler ve kâğıtlar bekliyordum ama sadece küçük bir kitaplık ve içinde açılmamış bir paket yakılabılır disk vardı. Rafların geri kalanı boştu. Birisi bilgisayarını almıştı - gerçi yazıcısını ve monitörünü bırakmışlardı; belki raflarda ne varsa onu da almışlardı.

Ofisten çıktım ve keşfe devam ettim.

Mutfak yakın zamanda amonyakla temizlenmişti ama buzdolabında hâlâ çürüyen bir şeyler vardı. Belki de bu yüzden tezgâhın üzerinde o iğrenç oda spreylerinden biri vardı. Hapşırđım ve geri çekildim. I

O odadan hiçbir koku alamayacaktım, sadece oda spreyi ile burnumu uyuşturmaya çalışacaktım.

Evin geri kalanını gezdim ve eleme yöntemiyle kadının mutfakta öldüğü sonucuna vardım. Mutfakta bir kapı ve bir çift pencere olduğu için, katil kesinlikle başka bir yerde koku bırakmadan girip çıkmış olabilirdi. Bunu zihnime not ettim ama yine de evi ikinci kez dolaştım. Zee'nin ve daha hafif olarak Tad'in kokusunu aldım. Burayı sık sık ziyaret eden üç ya da dört kişi ve daha seyrek ziyaret eden birkaç kişi vardı.

Eğer bu evde de öncekinde olduğu gibi sırlar varsa, onları tetikleyemedim.

Ön kapıdan çıktığımda son gün ışığı da neredeyse kaybolmuştu. Zee verandada gözleri kapalı, yüzü hafifçe solmakta olan son ışığa dönük bekliyordu. Dikkatini çekmek için havlamam gerekti.

"Bitti mi?" diye sordu her zamankinden biraz daha karanlık, biraz daha *başka* bir sesle. "Connora'nın ilk cinayet olduğuna göre, neden bundan sonra cinayet mahallerine sırayla gitmiyoruz?" diye önerdi.

İkinci cinayet mahallinde hiç ölüm kokusu yoktu. Eğer burada biri ölmüşse, o kadar iyi temizlenmişti ki kokusunu alamıyordum ya da burada yaşamış olan fae insanlıktan o kadar uzaktı ki ölümü tanıdık koku izlerinden hiçbirini bırakmamıştı.

Bununla birlikte, bu ev ile ilk iki ev arasında paylaşılan birkaç ziyaretçi ve sadece birinci ve üçüncü evde bulduğum birkaç ziyaretçi vardı. Onları şüpheli listesinde tuttum çünkü kütüphaneci Connora'nın mutfağında iyi bir koku alamamıştım. Ayrıca, bu ev çok temiz olduğu için, sadece ilk evde bulunanları tamamen eleyemedim. Bu

Kimi nerede kokladığımı takip edebilmek kullanışlı olurdu, ama bir kokuyu kalem ve kağıtla kaydetmenin bir yolunu hiç bulamamıştım. Elimden gelenin en iyisini yapmak zorundaydım.

Zee'nin beni götürdüğü dördüncü ev de diğerlerinden daha dikkat çekici görünmüyordu. Bahçesinde ölü ve kurumuş otlardan başka bir şey olmayan, hayal gücünden yoksun bir şekilde beyazla süslenmiş bej bir ev.

Kapıyı açarken ekşi bir sesle "Bu temizlenmemiş," dedi. "Üçüncü bir kurbanımız olduğunda, çabalarımızın odağı suçu insanlardan gizlemekten katilin kim olduğunu bulmaya doğru değişti."

Temizlenmediğini söylerken şaka yapmıyordu. Girişte bırakılmış eski gazetelerin ve dağınık giysilerin üzerinden atladım.

Bu fae oturma odasında ya da mutfakta öldürülmemiş. Ya da bir fare ailesinin yerleştiği ana yatak odasında. İçeri girdiğimde kaçıştılar.

Ebeveyn banyosu, görebildiğim hiçbir neden olmaksızın, evin bu köşesinin geri kalanı gibi fare yerine okyanus gibi kokuyordu. Düşüncesizce, ilk evde yaptığım gibi gözlerimi kapattım ve diğer duyularımın bana söyleyeceklerine odaklandım.

Önce dalgaların ve rüzgârın sesini duydum. Sonra soğuk bir esinti tüylerimi karıştırdı. İleri doğru iki adım attım ve serin kiremit yumuşayarak kuma dönüştü. Gözlerimi açtığımda, bir denizin kenarındaki kum tepesinin üzerinde duruyordum.

Rüzgarda savrulan kumlar burnuma ve gözlerime batıyor, tüylerime takılıyordu; ben şaşkın şaşkın suya bakarken tenim sihrin etkisiyle mırıldanıyordu

bir yerdi. Burada da gün batımı vardı ve ışık denizi turuncu, kırmızı ve pembenin bin bir tonuna dönüştürüyordu.

Keskin kenarlı tuzlu otların arasından kayarak sert kumsalda durdum. Dalgaları kabaran ve sakinleşerek kıyıya vuran suyun sonunu hâlâ göremiyordum. Gelgitin gelip ayak parmaklarıma dokunmasına izin verecek kadar uzun süre dalgaları izledim.

Buz gibi su bana buraya çalışmak için geldiğimi hatırlattı ve burası ne kadar güzel ve imkânsız olsa da katili burada bulmam pek mümkün değildi. Deniz ve kumdan başka hiçbir şeyin kokusunu alamıyordum. Gerçek gece çökmeden önce geldiğim yoldan ayrılmak için döndüm, ama arkamda görebildiğim tek şey, arkalarında hafif tepeler yükselen sonsuz kum tepeleriydi.

Ya ben izlerken kumdaki rüzgâr pençe izlerimi silmişti ya da hiç orada olmamışlardı. Hangi tepeden indiğimden bile emin olamıyordum.

Olduğum yerden bir adım bile kıpırdarsam geri dönüş yolunu asla bulamayacağıma ikna olmuş bir şekilde olduğum yerde donup kaldım. Okyanusun huzur veren büyüğü tamamen dağılmıştı ve hala güzel olan manzara gölgeler ve tehditler barındırıyordu.

Yavaşça oturdum, esintiden titriyordum. Tek yapabildiğim Zee'nin beni bulmasını ya da bu manzaranın geldiği gibi hızla yok olup gitmesini ummaktı. Bu amaçla, sırtımda okyanus, karnım kuma değene kadar kendimi alçalttım.

Çenemi patilerime koydum, gözlerimi kapattım ve tuzlu denizi ve tüylerimi karıştıran rüzgârı görmezden gelmeye çalışarak *banyoyu* ve nasıl fare kokması gerektiğini düşündüm. Ama geçmedi.

"Pekâlâ," dedi bir erkek sesi, "burada neyimiz varmış? Underhill'de bir çakalın dolaştığını hiç duymamıştım."

Gözlerimi açtım ve etrafımda döndüm, uygun görüldüğü şekilde kaçmaya ya da saldırmaya hazırlanmak için çömeldim. Yaklaşık on adım ötemde, okyanusla aramda bir adam beni izliyordu. En azından çoğunlukla bir erkeğe benziyordu. Sesi o kadar normal, bir tür Harvard profesörü gibi geliyordu ki, bu adamın normalden ne kadar uzak olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Gözleri Mike Amca'nın garsonlarına giydirdiği Lincoln yeşilinden daha yeşildi, o kadar yeşildi ki gecenin büyüyen kasveti bile renklerini karartmıyordu. Tuzlu suyla nemlenmiş ve deniz bitkilerinin parçalarıyla karışmış uzun, soluk saçları dizlerinin arkasına kadar uzanıyordu. Çırlıplaktı ve bundan rahatsızlık duymuyordu.

Silah göremiyordum. Duruşunda ya da sesinde saldırganlık yoktu ama içgüdülerim çılgılık atıyordu. Başımı eğdim, göz temasını korudum ve hırlamamayı başardım.

Çakal formunda kalmak en güvenli şey gibi görünüyordu. Beni sadece bir çakal sanabilirdi... ölü bir fae'nin banyosuna girmiş ve oradan da burası her neresiyse oraya gitmiş bir çakal. Pek olası değil, kabul etmeliyim. Belki buraya gelmek için başka yollar da vardı. Başka bir canlıya dair hiçbir ipucu görmemiştim ama belki de tam olarak görüldüğüm gibi olduğuma inanırdı.

Uzun süre birbirimize baktık, ikimiz de hareket etmiyorduk. Teni saçlarından birkaç ton daha solgundu. Derisinin hemen altındaki mavimsi damarları görebiliyordum.

Kokumu içine çekerken burun delikleri titriyordu ama bir çakal gibi koktuğumu biliyordum.

Zee neden onu kullanmamıştı? Belli ki bu fae burnunu kullanmış ve bana güçsüz görünmedi.

Belki de onun katil olabileceğini düşündükleri içindir.

O beni izlerken folkloru karıştırdım, denizin içinde ya da çevresinde yaşayan insan görünümlü tüm fae'leri düşünmeye çalıştım. Onlardan çok vardı ama sadece birkaçı hakkında çok şey biliyordum.

Hatırlayabildiğim kadarıyla nötr olan sadece selkie'lerdi. Onun bir selkie olduğunu düşünmüyordum -çünkü o kadar şanslı olamazdım- ve bir memeliye dönüşecek bir şey gibi kokmuyordu. Soğuk ve balık gibi kokuyordu. Göllerde ve gölcüklerde daha nazik şeyler vardı, ama deniz çoğunlukla korku hikayeleri doğurur, evleri temiz tutan nazik kekleri değil.

"Çakal gibi kokuyorsun," dedi sonunda. "Çakala benziyorsun. Ama hiçbir çakal yokuşun altından Deniz Kralı'nın Diyarı'na gitmez. Nesin sen?"

"*Gnädiger Herr*," dedi Zee hemen arkamda bir yerden temkinli bir şekilde. "Bu bizim için çalışıyor ve kayboldu."

Bazen o yaşlı adamı herkesi sevdiğim kadar çok seviyordum ama sesini duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim.

Deniz fae'si, Zee'nin yüzüne baktığından emin olana kadar gözlerini kaldırmak dışında hareket etmedi. Başka tarafa bakmak istemedim ama bir adım attım.

Kalçam Zee'nin bacağına çarpana kadar geri çekilerek onun sadece hayal ürünü olmadığından emin olmaya çalıştım.

"O bir fae değil," dedi fae.

"O da insan değil." Zee'nin sesinde saygısızlığa çok yakın bir şey vardı ve korkmakta haklı olduğumu biliyordum.

Yabancı aniden öne doğru yürüdü ve önümde diz çöktü. Bir "by-your-leave" bile demeden ağzımı yakaladı ve boştaki elini gözlerimin ve kulaklarımın üzerinde gezdirdi. Buz gibi elleri nazik değildi ama yine de Zee'nin dürtmesi olmasaydı itiraz edebilirdim. Başımı aniden indirdi ve tekrar ayağa kalktı.

"Üzerinde ne elf merhemi var, ne de ara sıra kayıp birini gezinip ölmesi için buraya bırakan ilaçlardan kokuyor. Son bildiğim kadarıyla, nadiren de olsa, senin büyüün bunu yapabilecek türden değildi. Peki buraya nasıl geldi?"

Konuşurken sesinde duyduğum şeyin Harvard değil, Merrie Old England olduğunu fark ettim.

"Bilmiyorum, *bayım*. Onun da bilmediğinden şüpheleniyorum. Tepenin Altının vefasız ve yalnız olduğunu en iyi siz bilirsiniz. Arkadaşım girişleri gizleyen büyüü bozsa bile, bu onu asla dışarıda tutmaz."

Deniz yarattığı kıpırdamadan durdu ve okyanusun dalgaları, saldırmak için kendini toplayan bir kedi gibi yatıştı. Gökyüzündeki bulutlar karardı.

"Peki," dedi sessizce, "büyümüzü nasıl bozacak?"

"Onu bir katili bulmamıza yardımcı olması için getirdim çünkü çok iyi bir burnu var," dedi Zee. "Eğer büyüünün bir zayıflığı varsa, o da kokudur. İllüzyonun bu kısmını kırdığında, gerisi de onu takip etti. O ne güçlü ne de bir tehdit."

Okyanus hiçbir uyarıda bulunmadan vurdu. Dev bir dalga beni tokatladı, ayağımı ve görüşümü elimden aldı. Bir anda vücudumun ısınısını öyle bir çaldı ki, burnum suya gömülmemiş olsa bile nefes alabileceğimi sanmıyorum.

Güçlü bir el kuyruğumu yakaladı ve sertçe çekti. Canım acıdı ama itiraz etmedim çünkü su çekiliyordu ve o tutuş olmasaydı beni de beraberinde götürecekti. Su dizlerime kadar iner inmez Zee tutuşunu bıraktı.

O da benim gibi sıırıslıklamdı ama titremiyordu. Yuttuğum tuzlu suyu çıkarmak için öksürdüm, kürkümü silkeledim, sonra etrafıma bakındım ama deniz fae'si gitmişti.

Zee sırtıma dokundu. "Seni geri götürmek için taşımam gerekecek." Yanıt beklemeden beni kucağına aldı. Tüm duyularımın etrafımda yüzdüğü mide bulandırıcı bir an oldu ve sonra beni banyonun fayans zeminine bıraktı. Oda zift gibi karanlıktı.

Zee, gün batımının renklerinden sonra sarı ve yapay görünen ışığı açtı.

"Devam edebilir misin?" diye sordu bana.

Ona baktım ama başını sertçe salladı. Olanlar hakkında konuşmak istemiyordu. Bu beni rahatsız ediyordu, ama bazen fae'ler hakkında çok doğrudan konuşmanın onların dinlemesine izin verdiğini bilecek kadar perim masalı okumuştum. Onu rezervasyondan çıkardığımda, üzerine oturmak zorunda kalırsam cevaplar alabilirdim.

O zamana kadar merakımı bir kenara bırakıp sorusunu düşündüm. Burnumu temizlemek için iki kez hapşırdım ve sonra bu evden daha fazla insan toplamak için yere bıraktım.

Bu sefer Zee benimle geldi, müdahale etmemek için geride durdu ama peşimden ayrılmadı. Başka bir şey söylemedi ve ben de az önce başıma gelenlere bir açıklama getirmeye çalışırken onu görmezden geldim. Bu ev gerçek miydi? Zee diğer fae'lere büyüü bozduğumu söylemişti; bu gerçek olanın diğer manzara olduğu anlamına gelmez miydi? Ama bu da burada koca bir okyanus olduğu anlamına gelirdi ki bu pek olası görünmüyordu - yine de denesem kokusunu alabilirdim. Underhill'in peri diyarı olduğunu biliyordum ama hakkındaki hikâyeler birbiriyle çelişmediği sürece oldukça muğlaktı.

Güneş gerçekten batmıştı ve Zee biz ilerlerken ışıkları yaktı. Karanlıkta iyi görebiliyor olsam da ışık için minnettardım. Kalbim hâlâ yenileceğimizden emindi ve her zamanki hızının iki katıyla çarpıyordu.

Ölümün sevimsiz parfümü dikkatimi kapalı bir kapıya çekti. Tek başıma olsaydım kapıyı kolayca açabilirdim ama ben başkalarından faydalanmaya inanırım. Mızımızlandım (çakallar havlayamaz, köpekler gibi değil) ve Zee itaatkâr bir şekilde kapıyı açtı ve bodruma inen merdivenleri gösterdi. Evler arasında bodrumu olan ilk evdi bu - tabii bir şekilde gizlenmemişlerse.

Merdivenlerden hızla indim. Zee ışıkları açtı ve beni takip etti. Bodrumun büyük bir kısmı bodrumlara benziyordu: sebepsiz yere depolanmış ıvır zıvırlar, bitmemiş duvarlar ve çimento zemin. Zeminde ilerledim, ölümün ardından sıkıca kapatılmış bir kapıya geldim. Zee ben sormadan kapıyı açtı ve sonunda burada yaşamış olan fae'nin öldürüldüğü yeri buldum.

Evin geri kalanının aksine, bu oda ev sakini öldürülmeden önce tertemizdi. Fae'nin kanının pas rengi lekelerinin altındaki karo zemin pırıl pırıl parlıyordu. Duvarları kaplayan kitaplıklarda, matbaa öncesi kitapların otantik pütürlülüğüne sahip çatlamış deri ciltli kitaplar, hırpalanmış kâğıt ciltler ve üniversite matematik ve biyoloji metinleriyle iç içe duruyordu.

Bu oda şimdiye kadar gördüğüm en kanlı odaydı ve ilk cinayet göz önüne alındığında, bu bir şey ifade ediyordu. Kurumuş ve eskimiş olsa bile kan çok yoğundu. Fae saldırganıyla dövüşürken kan birikmiş, lekelenmiş ve püskürmüştü. Üç kitaplığın alt rafları kanla kaplanmıştı. Masalar devrilmiş ve yerde bir lamba kırılmıştı.

Onları düşünmeseydim belki farkına varmazdım ama buradaki fae bir selkie idi. Bildiğim kadarıyla daha önce hiç karşılaşmamıştım ama hayvanat bahçelerine gitmiştim ve fokların nasıl koktuğunu biliyordum.

Odaya girmek istemedim. Genelde midem bulanmazdı ama son zamanlarda yeterince kanın içinde yürüyordum. Kanın biriktiği yerler - fayansların arasındaki derzde, açık duran bir kitabın üzerinde ve zeminin tam olarak düz olmadığı kitaplıklardan birinin tabanında - kurumak yerine çürümüştü. Oda kan, fok ve çürüyen balık kokuyordu.

Elimden geldiğince dağınıklığın en kötüsünden kaçındım ve kaçınmadığım şeyler hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştım. Yavaş yavaş burnumun bana söyledikleri dikkatimi görevimin tatsızlığından uzaklaştırdı. Zee odanın hemen dışında beklerken ben odayı dörde böldüm.

Kapıya doğru ilerlerken *bir şey* dikkatimi çekti. Buradaki kanın çoğu fae'lere aitti, ama yerde, kapının hemen önünde, ait olmayan birkaç damla kan vardı.

Eğer Zee bir polis memuru olsaydı, o anda yer değiştirip bulduğum şeyi ona söylerdim. Ama parmağımı bir şüpheliye doğrulttuğumda, parmağımı doğrulttuğum kişiye ne olacağını bildiğimden oldukça emindim.

Kurtadamlar da suçlulara aynı şekilde davranır. Katilleri öldürmekle bir sorunum yok, ancak suçlayan kişi bensem, sonuçları göz önüne alındığında kesinlikle emin olmak isterim. Ve suçlayacağım kişi bu kadar çok fae öldürmek için pek uygun bir seçim değildi.

Zee beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti, biz çıkarken ışıkları söndürdü ve kapıları kapattı. Daha fazla bakmaya zahmet etmedim. Bodrum katındaki odada Mike Amca'nınki dışında sadece iki koku vardı. Ya selkie kütüphanesine misafir getirmiyordu ya da son seferden beri temizlik yapmıştı. En kötüsü de kandı.

Zee ön kapıyı açtı ve ben de gümüş rengi ayın tamamen yükseldiği geceye adım attım. Ne kadar zamandır imkansız denize bakarak oturuyordum?

Verandada bir gölge kıpırdandı ve Mike Amca oldu. Malt ve sıcak kanat kokuyordu ve hala meyhaneci kıyafetlerini giydiğini görebiliyordum: bol fildişi renkli haki pantolon ve üzerinde kendi adı yazılı yeşil tişört

göğsünün üzerinde beyaz harflerle yazıyordu. Bu benmerkezcilik değildi; Mike Amca'nınki meyhanesinin adıydı.

"Kız ıslak," dedi, İrlandacası Zee'nin Almancasından daha

kalındı. "Deniz suyu," dedi Zee ona. "İyi olacak."

Mike Amca'nın yakışıklı yüzü gerildi. "Deniz suyu."

"Bu gece çalışacağını sanıyordum?" Konuyu değiştirirken Zee'nin sesinde bir uyarı vardı. Deniz fae'siyle karşılaşmam hakkında konuşmak istemediğinden mi, yoksa beni koruduğundan mı -ya da her ikisinden de emin değildim.

"BFA ikinizi aramak için devriye geziyordu. Örümcek Ağı beni aradı çünkü müdahale edeceklerinden endişeleniyordu. BFA'yı kulaklarında bir pire ile gönderdim

-Bir ziyaretçiye ne kadar süre tutabileceğini söyleme yetkileri yok ama korkarım dikkatlerini sana çektik Mercy. Sana sorun çıkarabilirler."

Sözlerinde sıra dışı bir şey yoktu ama sesinde geceyle hiçbir ilgisi olmayan ve tamamen güçle ilgili olan daha karanlık bir şey vardı.

Tekrar Zee'ye baktı. "Şansın var mı?"

Zee omuz silkti. "Tekrar değişene kadar beklememiz gerekecek." Bana baktı. "Sanırım buna bir son vermenin zamanı geldi. Güvenli olmadığında çok fazla şey görüyorsun Mercy."

Ensemdeki tüyler bana gölgelerden bir şeyin bizi izlediğini söylüyordu. Rüzgârı burnuma çektim ve bunun iki ya da üçten fazla olduğunu anladım. Etrafıma bakındım ve hırladım, burnumu kırıştırarak dişlerimi gösterdim.

Mike Amca kaşlarını kaldırıp bana baktı, sonra da etrafına bir göz attı. Çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerini bana dikerek, "*Şimdi* hepiniz evinize gideceksiniz" dedi. Bekledi ve sonra Gal dilinde sert bir şeyler söyledi. Bir gümbürtü duydum ve biri toynaklarını şakırdatarak kaldırımdan aşağı indi.

"Artık yalnızız," dedi bana. "Devam edebilir ve üstünü değiştirebilirsin."

Ona bir bakış attım, sonra Zee'ye baktım. Dikkatini çektiğimden emin olunca verandadan atlayıp kamyonu doğru koşmaya başladım.

Mike Amca'nın varlığı riskleri artırıyordu. Zee'yi şüphelerimi doğrulayacak başka kanıtlar beklemeye ikna edebilirdim ama Mike Amca'yı o kadar iyi tanıımıyordum.

Öfkeyle düşündüm, ama kamyonu ulaştığımda, onu öldürdüğünü görmeden bulduğum kanın katile ait olduğundan olabildiğince emindim. Kan bulmadan önce bile ondan şüphelenmiştim. Kokusu diğer evlerin her tarafındaydı, hatta büyük ölçüde temizlenmiş olanın bile - sanki evlerde bir şey arıyormuş gibi.

Zee beni kamyonete kadar takip etti. Kapımı açtı ve verandada Mike Amca'ya katılmadan önce arkamdan kapattı. İnsan formuna geçtim ve sıcak giysilerimin içine daldım. Gece havası ılıktı ama ıslak saçlarım nemli tenime karşı hâlâ soğuktu. Tenis ayakkabılarımı giyme zahmetine girmedim ama kamyonetten yalınayak indim.

Verandada sabırla beklediler, bana bir farenin deliğini saatlerce kıpırdamadan izleyebilen kedimi hatırlattılar.

"BFA'nın tüm cinayet mahallerine birilerini göndermesi için herhangi bir neden var mı?" diye sordum.

Zee bana "BFA rastgele arama yapabilir," dedi. "Ama buraya çağırılmadılar."

"Yani her evde bir Beefa mı vardı?" Mike Amca sordu. "Kim ve onu nereden tanıyorsun?"

Zee'nin gözleri aniden kısıldı. "Onun tanıyabileceği tek bir BFA ajanı var. Onu getirdiğimde O'Donnell kapıdaydı."

Başımı salladım. "Kokusu her evdeydi ve kanı buradaki kütüphanede yerdeydi." Başımı eve doğru eğdim. "Selkie'ninki ve seninki dışında kütüphanedeki tek koku onunkiydi Mike Amca."

Bana gülümsedi. "Ben değildim." Hâlâ o büyüleyici gülümsemesiyle Zee'ye baktı. "Seninle yalnız konuşmak istiyorum."

"Mercy, neden benim kamyonetimi almıyorsun? Arkadaşının evine bırak, yarın alırım."

Arkamı dönmeden önce verandadan bir adım attım. "Orada tanıştığım kişi..." Selkie'nin evine doğru başımı eğdim.

Zee iini çekti. "Seni buraya hayatını riske atman için getirmedim. Bize olan borcun o kadar da büyük değil."

"Başı belada mı?" diye sordu Mike Amca.

Zee kuru bir sesle, "Rezervasyona bir yürüteç getirmek düşündüğün kadar iyi bir fikir olmayabilir," dedi. "Ama sanırım meseleler çözüldü - tabii bu konuda konuşmaya devam etmezsek."

Mike Amca'nın yüzü, düşüncelerini gizlemek için kullandığı o hoş boşluğa büründü.

Zee bana baktı. "Artık yok, Mercy. Bu sefer bilmemekle yetin."

Değildim elbette. Ama Zee'nin bana daha fazlasını anlatmaya niyeti yoktu.

Kamyona geri dönmeye başladım ve Zee sessizce boğazını temizledi. Ona baktım ama o sadece baktı. Tıpkı bana araba yapmayı öğrettiği ve benim bir adımı unuttuğum zamanki gibi. Bir adımı unutmak... Doğru.

Mike Amca'nın bakışlarıyla karşılaştım. "Bu, eserlerinizle ikinci vampiri öldürdüğünüz için size olan borcumu sona erdiriyor. Tam olarak ödendi."

Bana Zee'nin hatırlatmasına memnun olmamı sağlayan yavaş, sinsi bir glmsemi verdi. "Elbette."

Kol saatime göre rezervasyonda altı saat geçirmiştim, tabii ki bütün bir günün geçmediğini varsayarak. Ya da yüz yıl. Washington Irving'in hayalleri bir yana, muhtemelen orada tam bir gün ya da daha uzun süre kalmış olsaydım ya Mike Amca ya da Zee bana söylerdi. Okyanusa bakarak düşündüğümünden daha fazla zaman geçirmiş olmalıyım.

Her neyse, saat çok geç olmuştu. Vardığımda Kyle'ın evinde ışıklar yanmıyordu, ben de kapıyı çalmamaya karar verdim. Kyle'ın garaj yolunda boş bir yer vardı ama Zee'nin kamyoneti eskiydi ve tertemiz betonda yağ lekesi bırakmaktan endişe ediyordum (bu yüzden Tavşan'ım asfalta park edilmişti). Ben de arabamı sokağa çektim ve arabamın arkasına park ettim. Yorgun olmalıydım, çünkü kamyonu kapatıp inene kadar Zee'ye ait herhangi bir aracın asla bir şey damlatmayacağını fark ettim.

Biri elini omzuma koyduğunda özür dilemek için kamyonun kaputunu hafifçe okşamak için durakladım.

Elini tuttum ve döndürerek güzel bir bilek kilidi haline getirdim. Bunu uygun bir tutamak olarak kullanarak onu birkaç derece dışa döndürdüm ve diğer elimle dirseğini kilitledim. Biraz daha döndürdüm ve omuz eklemi de benim oldu. Ezilmeye hazırды.

"Lanet olsun, Mercy, bu kadar

yeter!" Ya da özür diledi.

Warren'ın gitmesine izin verdim ve derin bir nefes aldım. "Bir dahaki sefere bir şey söyle." Gerçekten özür dilemeliydim. Ama ciddi olmazdım. Beni şaşırtması onun kendi suçuydu.

Omuzunu hüzünle ovuşturdu ve "Yapacağım" dedi. Ona pis bir bakış attım. Ona zarar vermemiştim, insan olsaydı bile gerçek bir zarar veremezdim.

Numara yapmayı bıraktı ve sırttı. "Tamam. Tamam. Tamam. Arabayla geldiğini duydum ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Ve sen de bana gizlice yaklaşmaya karşı koyamadın."

Başını iki yana salladı. "Sinsice yaklaşmıyordum. Daha uyanık olmalısın. Ne oldu?"

"Bu sefer şeytan tarafından ele geçirilmiş vampirler yok," dedim ona. "Sadece biraz hafiyelik." Ve deniz kıyısına bir gezi.

İkinci kattaki pencere açıldı ve Kyle başını ve omuzlarını dışarı çıkararak bize baktı. "Eğer siz ikiniz dışarıda Kovboyculuk ve Kızılderilicilik oynamayı bitirdiyseniz, bazılarımız güzellik uykusuna yatmak istiyor."

Warren'a baktım. "Duydun Kemo Sabe. Ben küçük çadırıma gidip biraz uyuyacağım."

"Nasıl oluyor da hep sen Kızılderili'yi oynuyorsun?" diye sızlandı Warren.

"Çünkü o bir Kızılderili, beyaz çocuk," dedi Kyle. Pencereyi sonuna kadar açtı ve bir kalçasını kanadın üzerine koydu. İzlediğimiz filmdeki erkeklerin çoğundan biraz daha fazlasını giymişti ve bu ona daha çok yakışıyordu.

Warren homurdandı ve saçımı karıştırdı. "O sadece yarım ve ben ondan daha fazla Kızılderili tanıdım."

Kyle hınzırca sırttı ve en iyi Mae West sesiyle, "Kaç tane Kızılderili tanıdın koca oğlan?" dedi.

"Dur orada." Kulaklarımı tıkamak için bir oyun yaptım. "Lalalala. Sadık Tavşanıma atlayıp gün doğumuna doğru yola çıkana kadar bekle." Parmak uçlarımin üzerinde durdum ve Warren'ı çenesinin bir yerinden öptüm.

"Saat epey geç oldu," dedi Warren. "Yarın hâlâ bizimle Tumbleweed'de buluşmak istiyor musun?"

Tumbleweed, İşçi Bayramı hafta sonunda düzenlenen yıllık halk müziği festivaliydi. Tri-Cities sahile o kadar yakındı ki Seattle ve Portland müzik sahnesinin kreması genellikle güçlü bir şekilde ortaya çıkardı: blues şarkıcıları, caz, Kelt ve aradaki her şey. Ucuz, iyi bir eğlence.

"Ben olsam kaçırmazdım. Samuel hala sahneye çıkmaktan kaçmayı başaramadı ve ben de onu sıkıştırmak için orada olmalıyım."

"Sabah onda River Stage'de o zaman," dedi

Warren. "Ben de orada olacağım."

Bölüm 3

Tumbleweed, Richland'da Columbia Nehri'nin hemen kıyısındaki HowardAmonPark'ta düzenlendi. Sahneler, performanslar arasındaki etkileşimi en aza indirmek için yönetilebildiği kadar uzağa dağıtılmıştı. Samuel'in sahne alacağı River Stage, park yerinden mümkün olduğunca uzaktaydı. Normalde bu beni rahatsız etmezdi ama bu sabahki karate antrenmanı pek iyi geçmemişti. Kendi kendime homurdanarak çimlerin üzerinde yavaşça topalladım.

Parkta, sahne alacakları sahneye gitmek üzere geniş yeşil alanlardan geçerken çeşitli enstrüman çantalarını taşıyan müzisyenler dışında kimse yoktu. Tamam, park aslında o kadar da büyük değil ama bacağınız ağrıdığında ya da bir uçtan diğerine yaylı bir bas gitar taşıdığınızda yeterince büyük oluyor.

Söz konusu başçı ve ben birbirimizin yanından geçerken karşılıklı mutsuzluk ifadeleriyle başımızı salladık.

Warren ve Kyle çoktan sahnenin önündeki çimlerin üzerine oturmuşlardı ve Samuel enstrümanlarını çeşitli standlara yerleştiriyordu.

"Bir sorun mu var?" Yanına oturduğumda Kyle kaşlarını çatarak sordu. "Dün gece topallamıyordun."

Rahat edene kadar pütürlü, çiyden nemlenmiş çimlerin üzerinde kıpırdandım. "Önemli bir şey değil. Karatede biri kalçama iyi bir tane geçirdi.

Bu sabah antrenman yaptım. Birazdan sakinleşir. Görüyorum ki düğmeciler sizi çoktan bulmuş."

Tumbleweed sözde ücretsizdi, ancak iki dolar karşılığında bir düğme satın alarak desteğinizi gösterebilirdiniz... ve düğmeciler acımasızdı.

"Senin için de bir tane var." Warren Kyle'a doğru uzandı ve bana bir düğme uzattı.

Hemen belli olmayacak bir yere, ayakkabımın üzerine ilıstırdım. Kyle'a, "Bahse girerim öğle yemeğinden önce dört düğmeli erkeğın ilgisini çekebilirim," dedim.

Güldü. "Acemi gibi mi görünüyorum? Öğle yemeğinden önce dört tane çok kolay."

İlk performanslardan biri olduğı için Samuel'in sahnesinin önünde beklediğimden daha fazla insan toplandı.

Samuel'in birlikte çalıştığı acil servis personelinen bazılarını daha kalabalık bir grupla birlikte seyircilerin ortasına yakın bir yerde tanıdım. Çim sandalyeleri kurmuşlar ve öyle bir şekilde sohbet ediyorlardı ki, hepsinin Samuel'in hastanesinde çalıştığından emin oldum.

Sonra kurtadamlar vardı.

Sağlık personelinin aksine, bir arada oturmuyorlardı, ancak kendilerini oraya buraya dağıtmışlardı. Alfa Adam hariç tüm Tri-City kurtadamları hâlâ insan gibi davranıyordu

-Bu yüzden çoğunlukla toplum içinde birlikte takılmaktan kaçınırlardı. Hepsinin

Samuel'i daha önce şarkı söylerken duymuştum ama muhtemelen gerçek bir performansta duymamıştım çünkü pek sık şarkı söylemezdi.

Columbia Nehri'nden serin bir esinti geliyordu, sadece bir atlama, atlama ve dar bir patikadan bir sıçrama uzakta - bu yüzden sahne River Stage idi. Tri-Cities'te sonbahar sabahları genellikle olduğu gibi sabah ılıktı, bu nedenle rüzgârın hafif esintisi hoş karşılanmadı.

Festival gönüllülerinden biri, bu ve önceki yıllara ait Tumbleweed düğmeleriyle kaplı bir ressam önlüğü giyerek bizi bu yılki festivale davet etti ve geldiğimiz için hepimize teşekkür etti. Samuel'i Tri-Cities'in halk ozanı doktoru olarak tanıtmadan önce birkaç dakika sponsorlar ve çekilişler hakkında konuşurken seyirciler huzursuzca yer değiştirdi.

Spiker merdivenlerden zıplayarak inip hoparlörlerin düzgün çalışmasını sağlayacağı ses istasyonuna geri dönerken alkışladık ve ıslık çaldık. Arkama biri yerleşti, ama etrafıma bakmadım, çünkü Samuel bir elinden neredeyse umursamazca sarkan kemaniyla sahnenin ortasına doğru yürüdü.

Gözlerini ortaya çıkaran, dengeyi griden maviye çeviren kobalt mavisi bir elbise gömleği giymişti. Gömleği, bacaklarındaki kasları gösterecek kadar dar olan yeni siyah kotunun içine sokmuştu.

Onu daha bu sabah kahvesini içerken görmüştüm ve koşarak kapıdan çıkmıştım. Beni hâlâ bu şekilde etkilemesi için hiçbir neden yoktu.

Kurt adamların çoğu çekicidir; sürekli genç ve kaslı görünmekle uyumludur. Ama Samuel'de daha fazlası vardı. Ve bu sadece daha baskın kurtların sahip olduğu ekstra zap değildi.

Samuel güvenebileceğiniz bir insana benziyordu - derin gözlerinin arkasında ve ağzının köşesinde gizlenen mizahla ilgili bir şey. Onu bu kadar iyi bir doktor yapan şeylerden biri de buydu. Hastalarına iyi olacaklarını söylediğinde, ona inanırlardı.

Gözleri bir an için benimkilere kilitlendi ve ağzının kıvrımı bir gülümsemeye dönüştü.

Bu gülümseme içimi ısıttı: Samuel'in tüm dünyam olduğu, beni mutlu ve güvende kılacak parlak zırlı bir şövalyeye inandığım zamanları hatırlattı.

Samuel de bunu biliyordu çünkü gülümsemesi sırtmaya dönüştü - ta ki arkama bakana kadar. Gözlerindeki zevk azaldı ama sırtmayı sürdürdü ve seyircilerin geri kalanına çevirdi. Arkamda oturan adamın Adam olduğundan bu şekilde emin oldum.

Pek de şüphe duyduğum söylenemezdi. Rüzgâr bana iyi bir koku vermek için yanlış yönden geliyordu ama baskın kurtlar güç yayar ve Adam -Alfa olması dışında- neredeyse geldikleri kadar baskındı. Arkamda bir araba aküsü varmış ve bir çift kabloyla bağlanmışım gibiydi.

Dikkatim onun üzerinde olduğu sürece Samuel'in fazla üzölmeyeceğini bildiğim için gözlerimi ileri diktim. Adam'ın başka bir yere oturmayı seçmiş olmasını diledim. Ama öyle bir insan olsaydı, sürüsündeki en baskın kurt olan Alfa olmazdı. Neredeyse Samuel kadar baskın.

Samuel'in sürünün Alfa'sı olmamasının nedeni karmaşıktı. Birincisi, Adam Tri-Cities'te bir sürü olduğu sürece burada Alfa'ydı.

(ki bu benim zamanımdan önceydi). Bir kurt daha baskın olsa bile, bir Alfa'yı devirmek kolay bir mesele değildir ve Kuzey Amerika'da, burada hüküm süren kurt olan Marrok'un rızası olmadan bu asla gerçekleşmez. Marrok Samuel'in babası olduğuna göre, muhtemelen onun iznini almış olabilir.

-Samuel'in Alfa olmak istememesi dışında. Doktor olmanın ona ilgilenmesi gereken yeterince insan verdiğini söylüyordu. Yani resmi olarak yalnız bir kurttu, sürü korumasının dışında bir kurt. Benim karavanımda yaşıyordu, Adam'ın evinden yüz metre bile uzakta değildi. Neden orada yaşamayı seçtiğini bilmiyorum, ama neden ona izin verdiğimi biliyorum: çünkü aksi takdirde hala ön verandamda uyuyor olacaktı.

Samuel'in insanların istediği şeyi yapmalarını sağlamak gibi bir yöntemi vardı.

Kemanın mizacını test eden Samuel'in yayı, teller üzerinde yılların... muhtemelen yüzyılların pratiğiyle kazanılmış hassas bir hassasiyetle dans ediyordu. Onu hayatım boyunca tanıyordum ama o "yüzyılları" öğrenmem bir yıldan kısa bir süre öncesine kadar mümkün olmamıştı.

Sadece yaşlı bir kurt adam gibi davranmıyordu. Yaşlı kurtadamlar sinirli, kolay öfkelenen ve özellikle de hızlı değişimlerin yaşandığı bu son yüz yılda (bana söylenene göre), tüm o yeni teknolojiyle dolu acil servislerde doktor olmaktansa münzevi olmaya daha yatkın kişilerdi. İnsanları, insan ya da kurtadam olsun, gerçekten seven tanıdığım birkaç kurtadamdan biriydi. Kalabalıkları bile severdi.

Bir halk müziği festivalinde sahne almak için kendi yolundan çıkacağından değil. Bu biraz yaratıcı bir şantaj gerektiriyordu.

Ben değildim. Bu sefer değildi.

Acil serviste çalışmanın getirdiği stres -özellikle de bir kurt adam olduğu ve kana ve ölüme karşı tepkisi biraz öngörülemez olabildiği için
-Yani gitarını ya da kemanını işe götürür ve fırsat buldukça alarmış.

Hemşirelerinden biri onu çalarken dinlemiş ve nasıl kurtulacağını bulamadan onu festivale kaydettirmiş. Çok uğraştığı söylenemez. Çok gürültü yaptı ama Samuel'i tanırım. Eğer gerçekten yapmak istemeseydi, bir buldozer onu oraya ıkaramazdı.

Kemanı bir eliyle akort ederken diğer eliyle çenesinin altından tutup koparıyordu. Bir şarkının birkaç ölçüsünü çaldı ve kalabalık beklentiyle öne doğru oturdu, ama ben daha iyisini biliyordum. Hâlâ ısınmaya çalışıyordu. Gerçekten çalmaya başladığında herkes bunu anlayacaktı: seyircinin önünde canlanmıştı.

Bazen Samuel'in performansını izlemek bir konserden çok bir stand-up komedi gösterisine benziyordu. Her şey o anda nasıl hissettiğine bağlıydı.

Sonunda oldu, Samuel'in dinleyicilerini içine çektiği o sihirli an. Yaşlı keman, gece öten baykuş gibi titrek bir ses çıkardı ve ben onun bugün müzisyen olmaya karar verdiğini anladım. Tüm sessiz fısıltılar kesildi ve tüm gözler sahnedeki adama çevrildi. Yüzyılların pratiği ve kurt adam olmak ona hız ve el becerisi kazandırmış olabilirdi ama müzik onun Galli ruhundan geliyordu. Seyirciye utangaç bir gülümseme verdi ve kederli ses şarkıya dönüştü.

Tarih diplomamı alırken, İngiltere tahtını yeniden ele geçirme girişimi İskoçya'yı dize getiren Bonnie Prince Charlie hakkındaki romantik düşüncelerimi kaybetmiştim. Samuel'in "Over the Sea to Skye" yorumu

yine de gözlerimi yaşarttı. Bu şarkının sözleri vardı ve Samuel onları söyleyebilirdi, ama şimdilik kemanın onun yerine konuşmasına izin verdi.

Son notaları yumuşak bir şekilde çalarken, gitaristler için "Stairway to Heaven" ne kadar evrensel olarak biliniyorsa, halk şarkıcıları arasında da o kadar bilinen "Barbara Allen" şarkısını söylemeye başladı. İlk birkaç ölçüden sonra, ilk dizenin geri kalanını a capella söyledi. Nakarata geldiğinde, ürkütücü bir descant ile kemanı devreye soktu. İkinci mısrada, gülümsemesiyle davet ettiği seyirciler de nakaratı söylemeye başladı. Siyah tepeli patikada yürüyen diğer profesyonel gruplardan biri durup şarkı söyleyene kadar şarkılar kararsızdı.

Son dizede onlara başıyla selam verdi ve şarkıyı bırakarak diğer grubun alametifarikası olan sıkı uyumu sergilemesine izin verdi. Şarkı bittiğinde, "konuk sanatçılarına" teşekkür ederken alkışladık ve tezahürat yaptık. O çaldıkça seyirciler de yerini alıyordu ve hepimiz birbirimize biraz daha yaklaştık.

Kemanı bıraktı ve Simon and Garfunkel'den bir parça çalmak için gitarını eline aldı. Yüz metre ötede nehir boyunca kükreyerek geçen aptal Jet Ski bile performansını pek etkilemiyordu. Aptal bir korsan şarkısına başladı, sonra gitarını bıraktı ve bir bodhran aldı - çift uçlu bir sopayla çalınan geniş düz bir davul - ve bir deniz şarkısına başladı.

Yan komşum olan yaşlı çift Cather'lerin kalabalığın diğer tarafında bir çift kamp sandalyesinde oturduklarını fark ettim.

"Umarım yağmur yağmaz. Samuel'in oyununu kaçırmak istemeyiz," demişti dün sabah onu çiçekleriyle ilgilenirken bulduğumda. "O çok iyi bir adam."

Tabii ki onunla yaşamak zorunda değildi, diye düşündüm, çenemi dizime dayayıp onun oyununu izlerken. Samuel "iyi bir adam" değildi ama aynı zamanda inatçı, kontrolcü ve saldırgandı. Gerçi ben ondan daha inatçı ve acımasızdım.

Birisi kibarca "affedersiniz" diye fısıldadı ve önümdeki küçük çim alana oturdu. Tanımadığım biri için biraz fazla yakın buldum, bu yüzden sırtım Adam'ın bacağına sıkıca dayanana kadar birkaç santim uzaklaştım.

"Onu oynamaya ikna ettiğine sevindim," diye mırıldandı Alfa kurtadam. "Kalabalığın önünde gerçekten de kendini buluyor, değil mi?"

"Onu ben ikna etmedim," dedim. "Birlikte çalıştığı hemşirelerden biriydi."

"Bir keresinde Marrok ve iki oğlunun, Samuel ve Charles'ın birlikte şarkı söylediğini duymuştum," diye mırıldandı Warren, o kadar alçak sesle ki başka kimsenin onu duyduğundan şüpheliydim. "O..." Sahneye arkasını döndü ve Adam'ın bakışlarını Kyle'ın başının üstünden yakalayıp kelimeleri bulamama acizliğiyle omuz silktilti.

"Onları duydum," dedi Adam. "Bu unutulacak bir şey değil."

Biz konuşurken Samuel eski Gal arpını eline almıştı. Teknisyene acele etmesi ve ses sistemini yeni enstrümanın daha yumuşak tonlarına göre ayarlaması için zaman tanımak amacıyla birkaç nota çaldı. Gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi ve bakışları benim üzerimde durdu. Bir yabancıya üzerine oturmadan Adam'dan uzaklaşabilseydim, uzaklaştırdım. Adam da Samuel'in bakışlarını gördü ve omzuma sahiplenici bir el koydu.

"Kes şunu," diye tersledim.

Kyle neler olduğunu gördü ve kolunu omuzlarıma dolayarak sarıldı, bu sırada Adam'ın elini savurdu. Adam hafifçe hırladı ama birkaç santim geri çekildi. Kyle'dan hoşlanıyordu ve daha da iyisi, Kyle eşcinsel ve insan olduğu için onu herhangi bir tehdit olarak görmüyordu.

Samuel derin bir nefes aldı ve son parçasını sunarken biraz sertçe gülümsedi. Arp ve arp sanatçısı eski bir Gal ezgisine hayat verirken ben de Kyle'ın karşısında rahatladım. Galce Samuel'in ana diliydi - üzgün olduğunda sesinde hala bu dili duyabilirdiniz. Müzik için yaratılmış bir dildi: yumuşak, nağmeli ve büyüü.

Rüzgâr biraz hızlandı ve yeşil yaprakların hışırtısı Samuel'in müziğine eşlik etti. Bitirdiğinde, birkaç kalp atışı boyunca tek gürültü yaprakların sesiydi. Sonra aptal Jet Ski'nin üzerindeki pislik vızıldayarak geldi ve büyüü bozdu. Kalabalık ayağa kalktı ve gürültülü bir alkış koptu.

Cep telefonum şarkının büyük bir bölümünde cebimde titreşip duruyordu, bu yüzden Samuel enstrümanlarını toplayıp bir sonraki sanatçı için sahneyi boşaltırken ben de oradan uzaklaştım.

Nispeten sessiz bir yer bulduğumda telefonu çıkardım ve beş aramayı cevapsız bıraktığımı fark ettim; hepsi de bilmediğim bir numaradan geliyordu. Yine de aradım. Birkaç dakika içinde beş kez arayan biri oldukça sinirlenmiştir.

İlk çalmada cevaplandı.

"Mercy, sorun var."

"Mike Amca?" Bu onun sesiydi ve bu kadar kalın bir İrlanda aksanıyla konuşan başka birini tanımıyordum. Ama sesini hiç böyle duymamıştım.

"İnsan polisi Zee'yi yakaladı," dedi.

"Ne?" Ama biliyordum. Fae öldüren birinin başına neler geleceğini biliyordum. Eski yaratıklar zora gelince eski kanunlara dönerler. Onlara katilin kim olduğunu söylediğimde O'Donnell'ın ölüm fermanını imzalamış olacağımı biliyordum ama bunu öyle bir şekilde yapacaklarından emindim ki suç hiçbir yere düşmeyecekti. Kaza ya da intihar gibi görünen bir şey.

Polisin dikkatini çekecek kadar beceriksiz olmalarını beklemiyordum.

Telefonum başka bir arama olduğunu söyleyerek çaldı ama duymazdan geldim. Zee bir adamı öldürmüş ve yakalanmıştı. "Bu nasıl oldu?"

"Şaşırdık," dedi Mike Amca. "O ve ben O'Donnell ile konuşmaya gittik."

"Konuşmak mı?" Sesimde keskin bir inançsızlık vardı. Onun evine konuşmak için gitmemişlerdi.

Kısa bir kahkaha attı. "Hakkımızda ne düşünürsen düşün, önce biz konuştuk. Sen gittikten sonra O'Donnell'ın evine gittik. Zili çaldık ama

Işık yanmasına rağmen kapıya kimse gelmedi. Zili üçüncü kez çaldıktan sonra Zee kapıyı açtı ve içeri girdik. O'Donnell'ı oturma odasında bulduk. Biri bizi dövmüş, kafasını vücudundan ayırmıştı, devler yeryüzünde dolaştığından beri böyle bir yara görmemiştim, Mercedes."

"Onu sen öldürmedin." Tekrar nefes alabildim. Eğer Zee O'Donnell'ı öldürmediyse, onun için hâlâ bir şans vardı.

"Hayır. Biz orada sessiz ve hareketsiz dururken, polis ışıkları ve *fasulye sisi* çılgınlıklarıyla geldi." Durakladı ve bir ses duydum. Sesi karate yaptığım zamandan hatırlıyordum. Tahta bir şeye çarpmış ve kırılmıştı.

"Bana kendimi saklamamı söyledi. Yetenekleri polisten saklanmaya uygun değil. Ben de onu arabalarına bindirip uzaklaşmalarını izledim."

Bir duraklama oldu. "Onları durdurabilirdim," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Hepsini durdurabilirdim ama insanların Siebold Adelbertskrieger'i (Zee'nin kullandığı Adelbertsmiter isminin Almanca versiyonu), Kara Smith'i *hapse* atmalarına izin verdim." Öfke, sesindeki korkuyu tamamen gizleyememişti.

"Hayır, hayır," dedim ona. "Polis memurlarını öldürmek her zaman kötü bir plandır."

Beni duyduğunu sanmıyorum; konuşmaya devam etti. "Dediğini yaptım ve şimdi nasıl bakarsam bakayım, yardımımın onun durumunu daha da kötüleştireceğini görüyorum. Fae olmak için iyi bir zaman değil Mercy. Eğer Zee'yi savunmak için toplanırsak, bu bir kan banyosuna dönüşebilir."

O haklıydı. Bir ay kadar önce yaşanan ölüm ve şiddet olayları Tri-Cities'i kan revan içinde bırakmıştı. Artan suç dalgası, aynı zamanda hepimize eziyet eden sıcak hava dalgasının kırılmasıyla durmuştu. Havanın soğuması, havada asılı duran öfke bulutunun durması için iyi bir nedendi. Şiddete neden olan iblisi, ev sahibi vampiri öldürerek dış sınırlara geri sürmek, halkın tüketimi için olmasa da daha da iyi bir nedendi. Sadece birkaç kurt adamdan ve fae'lerin daha iyi yanlarından haberdardılar. Genel nüfus vampirler ve iblisler gibi şeyleri bilmediği sürece herkes daha güvendeydi, özellikle de genel nüfus.

Ancak, sıcak hava dalgasıyla açıklanamayacak kadar çok şiddet olayı yaşandığını söyleyen güçlü bir azınlık vardı. Ne de olsa sıcaklar her yaz gelirdi ve hiçbir zaman böyle cinayetler ve saldırılar yaşanmamıştı. Bu insanlardan bazıları fae'leri suçlamakta oldukça zorlanıyorlardı. Daha geçen hafta Richland Adliyesinin önünde bir grup gösterici vardı.

Kurt adamların daha bu yıl varlıklarını kabul etmiş olmaları da pek yardımcı olmuyordu. Tüm mesele herkesin umabileceği kadar sorunsuz ilerlemişti ama hiçbir şey mükemmel değildi. Fae'lerin gönüllü olarak rezervasyonlara çekilmesinden sonra yatışan çirkin fae karşıtlığı tüm ülkede yeniden güçlenmeye başlamıştı. Nefret grupları hedeflerini kurtadamları ve insan olsun olmasın diğer "tanrısız" yaratıkları da kapsayacak şekilde genişletmeye hevesliydi.

Oklahoma'da geçen ay bir cadı yakma olayı yaşanmıştı. İşin ironik yanı, yakılan kadının cadı, uygulayıcı ya da hatta Wiccan olmadığı ortaya çıktı - ki bunlar üç farklı şeydir, ancak bir kişi üçüne de sahip olabilir.

Dövmelerden, piercinglerden ve siyah giysiler giymekten hoşlanan iyi bir Katolik kızdı.

Siyasi aktivizm ya da nefret gruplarıyla anılmayan Tri-Cities'de, yerel peri ve kurtadam karşıtı gruplar gözle görülür biçimde güçleniyordu.

Bu spreyl boyalı duvarlar ya da kırık camlar ve isyan anlamına gelmiyordu. Ne de olsa burası Tri-Cities'ti, Eugene ya da Seattle değil. Geçen haftaki Sanat Festivali'nde bir bilgilendirme standları vardı ve geçtiğimiz ay postayla gönderdikleri en az iki farklı broşür görmüştüm. Tri-City'deki nefret grupları bu kadar medeni.

O'Donnell bunu değiştirebilir. Eğer ölümü Mike Amca'nın söylediği kadar dramatikse, O'Donnell'in cinayeti ülkedeki tüm gazetelerde yer alırdı. Paniğimi bastırmaya çalıştım.

Yasalar konusunda endişelenmiyordum - Zee'nin istediği zaman istediği hapishane hücresinden çıkabileceğinden oldukça emindim. Cazibesıyla görünüşünü ben bile onu tanıyamayacak kadar değiştirebilirdi. Ama bu onu kurtarmak için yeterli olmazdı. Masumiyetin onu kurtarmaya yeteceğinden emin değildim.

"Avukatınız var mı?" Yerel kurtadam sürümüzün resmi olarak bir avukatı yoktu, ancak sanırım Adam'ın güvenlik işi için maaş bordrosunda tuttuğu bir avukatı vardı. Ama Fae'ler kadar çok kurtadam yoktu.

"Hayır. Gri Lordlar'ın Doğu Yakası'nda birkaç şirketi var ama buradaki rezervasyonumuz için gereksiz görüldü. Biz gösterişsiziz." Tereddüt etti. "Suç işlediğinden şüphelenilen Fae'ler avukata ihtiyaç duyacak kadar hayatta kalamazlar."

"Biliyorum," diye yanıtladım boğazımdaki düğümü yutkunarak.

Gri Lordlar, tıpkı kurtadamların Marrok'u gibi, türlerini korumak için harekete geçmişlerdi. Bran, Marrok, acımasız olsa da titizlikle adildi. Gri Lordlar'ın yöntemleri adil olmaktan çok amaca yönelik olma eğilimindeydi. Önyargıları bu kadar yüksek ve güçlüyken, bunu mümkün olduğunca çabuk örtbas etmek isteyeceklerdir.

"Zee ne kadar tehlikede?" Ben sordum.

Mike Amca iç çekti. "Bilmiyorum. Bu suç kamuoyuna mal olmak üzere. Onun ölümünün Fae'lere şu anda hayatta kalmasından daha fazla nasıl fayda sağlayacağını anlamıyorum - özellikle de masum olduğu için. Onları aradım ve bu ölümün onun başına gelmeyeceğini söyledim." *Onlar* Gri Lordlar'dı. "Eğer onun masumiyetini kanıtlayabilirsek... Bilmiyorum, Mercy. Bu O'Donnell'ı kimin öldürdüğüne bağlı. Bir insan değil -belki bir trol yapmış olabilir- ya da bir kurt adam. Bir vampir yapmış olabilir ama O'Donnell yemek için öldürülmedi. Birisi ona çok ama çok kızgındı. Eğer bu bir fae ise, Gri Lordlar kim olduğunu umursamayacak, sadece davanın hızlı ve nihai bir şekilde çözülmesini isteyeceklerdir."

Çabucak, bir duruşmanın suça daha fazla dikkat çekmesinden önce olduğu gibi. Çabucak, suçu kabul eden bir notla intihar etmek gibi.

Telefonum kibarca bipleyerek ikinci bir arama olduğunu söyledi.

"Sanırım yardımcı olabileceğimi düşünüyorsunuz?" Sordum, aksi takdirde beni asla aramazdı.

"Onun yardımına gelemeyiz. İyi bir avukata ve O'Donnell'ı kimin öldürdüğünü bulacak birine ihtiyacı var. Birinin polisle konuşup bu pislği Zee'nin öldürmediğini söylemesi gerekiyor. İnanacakları biri. Kennewick polis teşkilatında bir arkadaşın var."

"O'Donnell Kennewick'te mi öldü?"

"Evet."

"Ben bir avukat bulurum," dedim Mike Amca'ya. Kyle boşanma avukatıydı ama iyi bir ceza avukatı tanırdı. "Belki polis en kötü ayrıntıları basın açıklamalarından uzak tutar. Dünya basınının üzerlerine çullanmasını pek istemeyeceklerdir. İnsanlara sadece kafasının kesildiğini söyleseler bile kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi? Büyük gazetelerin dışında kalırsa belki Gri Lordlarla biraz zaman kazanabiliriz. Tanıdığım bir polisle konuşacağım ama beni dinlemeyebilir."

"Paraya ihtiyacın olursa," dedi, "bana haber ver. Zee'nin fazla parası olduğunu sanmıyorum, gerçi onda bunu asla bilemezsin. Benim var ve ihtiyacımız olursa daha fazlasını bulabilirim. Ama senin üzerinden geçmesi gerekecek. Fae'ler bu işe bizim olduğumuzdan daha fazla karışamaz. O yüzden sen bir avukat tut, biz de sana ne kadarsa ödeyelim."

"Pekâlâ," dedim.

Telefonu kapattım, midem düğümlenmişti. Telefonum iki aramayı cevapsız bıraktığını söylüyordu. İkisi de polis arkadaşım Tony'nin cep telefonuydu. Bir ağaç köküne oturdum ve onu geri aradım.

"Karadağ burada," dedi.

"Zee'yi biliyorum," dedim ona. "O kimseyi öldürmedi."

Kısa bir duraklama oldu.

"Böyle bir şey yapabileceğini düşünmediğiniz için mi, yoksa suçla ilgili özel bir şey mi biliyorsunuz?"

"Zee öldürme konusunda son derece yeteneklidir," dedim ona. "Ancak bu kişiyi onun öldürmediğine dair çok iyi bir bilgiye sahibim." Ona, Zee O'Donnell'ı canlı bulsaydı büyük olasılıkla onu öldüreceğini söylemedim. Nedense bu pek yardımcı olmadı.

"Sizin çok iyi yetkiliniz kim ve kurbanımızı kimin öldürdüğünden bahsettiler mi?"

Burnumun üstünü çimdikledim. "Size söyleyemem -ve onlar da bilmiyor- sadece katilin Zee olmadığını söyleyebilirim. O'Donnell'ı ölü buldu."

"Bana daha somut bir şey söyleyebilir misiniz? Ellerin kanla cesedin üzerinde diz çökmüş halde bulundu ve kan hala sıcaktı. Bay Adelbertsmiter son yedi yıldır BFA'ya kayıtlı bir fae. Bunu bir insan yapmadı, Mercy. Detaylar hakkında konuşamam ama bunu hiçbir insan yapmadı."

Boğazımı temizledim. "Sanırım bu son kısmı resmi raporun dışında tutamazsınız, değil mi? Gerçek katili yakalayana kadar, insanları Fae'lere karşı kışkırtmamak çok iyi bir fikir olacaktır."

Tony kurnaz bir insandı ve söylemediğim şeyi anladı. "Bu, polisin bu yaz şiddet suçlarındaki artışın nedeni olarak Fae'leri aramamasının çok iyi olacağını söylediğin zamanki gibi mi?"

"Aynen öyle." Aslında tam olarak değil ve dürüstlük beni kendimi düzeltmeye itti. "Ama bu sefer polisin kendisi tehlikede olmayacak. Ama Zee tehlikede olacak ve gerçek katil başka bir yerde cinayet işlemekte özgür olacak."

"Senin sözünden daha fazlasına ihtiyacım var," dedi sonunda. "Uzman danışmanımız suçlunun Zee olduğuna ikna olmuş durumda ve onun sözünün çok büyük bir ağırlığı var."

"Uzman danışmanınız mı?" Ben sordum. Bildiğim kadarıyla, Tri-Cities polis güçlerinin sahip olduğu fae konusunda uzman danışmana en yakın şey *bendim*.

"Oregon Üniversitesi'nden folklor uzmanı Dr. Stacy Altman bu sabah geldi. Kendisine çok para ödeniyor, bu da patronlarımın onun tavsiyelerini dinlememiz gerektiğini düşündükleri anlamına geliyor."

"Belki de sana danışmanlık yaparken daha fazla ücret almalıyım"

dedim. "Bir dahaki sefere maaşını iki katına çıkaracağım," diye

söz verdi.

Tavsiyem için tam olarak hiçbir ödeme almadım, bu da benim için sorun değildi. Yerel doğaüstü topluluk polise ispiyonculuk yaptığımı düşünmeden de başım yeterince belaya girebilirdi.

"Bak," dedim ona. "Bu resmi değil." Zee bana rezervasyondaki ölümler hakkında bir şey söylemememi tembihlememişti, çünkü söylemek zorunda kalacağını düşünmemişti. Bu zaten bildiğim bir şeydi.

Ancak hızlı konuşursam, polise söylediğim için bana ne kadar kızabileceklerini düşünmeden önce belki her şeyi anlatabilirdim. "Fae'ler arasında bazı ölümler oldu ve katilin O'Donnell olduğuna dair iyi kanıtlar var. Zee'nin O'Donnell'ın evine gitmesinin nedeni de buydu. Eğer biri Zee'den önce öğrenmiş olsaydı, O'Donnell'ı öldürebilirdi."

Eğer bu doğruysa, Zee'yi kurtarabilirdi (en azından yerel adalet sisteminden), ama siyasi sonuçları korkunç olabilirdi. Fae'ler ilk ortaya çıktığında sadece bir çocuktum, ama KKK'nın içinde hala Fae'ler olan bir evi yaktığını ve Houston ve Baltimore sokaklarındaki isyanların Fae'leri rezervasyonlara hapsetmek için itici güç sağladığını hatırladım.

Ama önemli olan Zee'ydi. Zee güvende olduğu sürece diğer fae'ler çürüyebilirdi.

"Fairylend'de insanların öldüğüne dair bir şey duymadım."

"Neden duyasın ki?" Ben sordum. "Yabancıları

getirmiyorlar." "O zaman sen nereden biliyorsun?"

Ona bir fae ya da kurt adam olmadığımı söylemiştim ama bazı şeyler tekrarlanmaya dayanır ve sonunda size inanırlar. Ben de bu teori üzerinde çalışıyordum. "Sana fae olmadığımı söyledim," dedim. "Değilim. Ama bazı şeyler biliyorum ve yardım edebileceğimi düşündüler." Bu gerçekten ezikçe geldi.

"Bu çok ezikçe, Mercy."

"Bir gün," dedim ona, "sana her Şeyi anlatacağım. Şu anda anlatamam. Bunu sana anlatmam gerektiğini de sanmıyorum ama önemli. O'Donnell'ın geçen ay yedi fae öldürdüğüne inanıyorum." Zee beni diğer cinayet mahallerine g t rmemiŐti. "KarŐınızda kötü adamlar tarafından  ld r lm Ő bir kolluk kuvveti ajanı yok. Kim tarafından öldürülen kötü bir adama bakıyorsunuz-" Kim? İyi adamlar mı? Daha fazla kötü adam mı? "Birisi."

"Yetişkin bir adamın kafasını koparacak kadar güçlü biri, Mercy. İki köprücük kemiği de bunu her ne yaptıysa onun gücüyle kırılmış. Yüksek maaşlı danışmanımız bunu Zee'nin yapmış olabileceğini düşünüyor."

Oh? Cep telefonuma kaşlarımı çattım.

"Zee'nin ne tür bir fae olduğunu söylüyor? Onlar hakkında ne kadar Şey biliyor?" Zee bana geçmiŐiyle ilgili hiçbir Şey anlatmadıysa ve ben de onları araŐtırdıysam, bu danıŐmanın benden daha fazlasını bilmesinin mümkün olmadığını düşündüm.

"Onun bir gremlin olduğunu söyledi, bu konuda o da  yle. En azından kayıt belgelerinde. Onu aldığımızdan beri tek kelime etmedi."

Zee'ye en iyi nasıl yardım edebileceğimi bir süre düşünmek zorunda kaldım. Sonunda, aslında masum olduğu için, ne kadar çok gerçek ortaya çıkarsa o kadar iyi olacağına karar verdim.

Tony'ye "Danışmanınız beş para etmez," dedim. "Ya söylediği kadar çok Şey bilmiyor ya da kendi ajandası var."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Gremlin diye bir şey yoktur," dedim ona. "Birinci Dünya Savaşı'nda İngiliz pilotlar tarafından uçaklarının çalışmasını engelleyen tuhaf şeylere açıklama olarak uydurulmuş bir terim. Zee sadece öyle olduğunu iddia ettiği için bir gremlin."

"Peki o ne?"

"Bir Mettalzauber, metal işleyen fae'lerden biri. Çok az üyesi olan çok geniş bir kategori. Onunla tanıştığımдан beri, sırf merakımdan Alman fae'leri hakkında çok araştırma yaptım, ama onun gibisine hiç rastlamadım. Metal işlediğini biliyorum çünkü onu yaparken gördüm. Birinin kafasını koparacak güce sahip olup olmadığını bilmiyorum, ancak danışmanınızın öyle ya da böyle bilmesinin hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Özellikle de ona gremlin diyorsa ve bu gerçek bir tanımlamaymış gibi davranıyorsa."

"Birinci Dünya Savaşı mı?" diye sordu Tony düşünceli bir ifadeyle.

"İnternette bakabilirsin," diye onu temin ettim. "İkinci Dünya Savaşı sırasında Disney bunları çizgi filmlerde kullanıyordu."

"Belki de o zaman doğmuştur. Belki de efsaneler ondan geliyordur. Bir Alman fae'sinin düşman uçaklarını kurcaladığını görebiliyorum."

"Zee, Birinci Dünya Savaşı'ndan çok daha

eski." "Nereden biliyorsun?"

Güzel bir soruydu ve buna uygun bir cevabım yoktu. Bana kaç yaşında olduğunu hiç söylememişti.

"Kızdığı zaman," dedim yavaşça, "Almanca küfrediyor. Çoğunlukla anlayabildiğim modern Almanca değil. Bize *Beowulf*'u orijinal dilinde okuyan bir İngilizce profesörüm vardı, Zee'nin sesi ona benziyor."

"*Beowulf*'un Almanca değil, eski bir İngilizce versiyonunda yazıldığını sanıyordum."

Burada daha sağlam bir zemindeydim. Tarih diplomaları tamamen işe yaramaz değil. "İngilizce ve Almanca aynı kökten geliyor. Ortaçağ İngilizcesi ve Almancası arasındaki farklar modern dillere göre çok daha azdır."

Tony mutsuz bir ses çıkardı. "Lanet olsun, Mercy. Elimde vahşi bir cinayet var ve üst düzey yetkililer bunun dün çözülmesini istiyor. Özellikle de elimizde suçüstü yakalanmış bir şüpheli varken. Şimdi bana onun yapmadığını ve yüksek maaşlı uzman danışmanımızın bize yalan söylediğini ya da söylediği kadar çok şey bilmediğini söylüyorsun. O'Donnell'ın bir katil olduğunu -her ne kadar Fae muhtemelen herhangi bir cinayetin işlendiğini inkar edecek olsa da- ama bu konuda en ufak bir soru sorarsam, Federaller ensemizde olacak çünkü bu suç artık Fairyland'i de kapsıyor. Tüm bunlar tek bir somut kanıt olmadan olacak."

"Evet."

İğrenç bir şekilde küfretti. "Sana inanıyorum ama bunları patronuma nasıl anlatacağımı bilemiyorum, özellikle de bu davadan ben sorumlu olmadığım için."

İkimiz de uzun bir sessizlik yaşadık.

"Ona bir avukat tutmalısın," dedi. "Konuşmuyor, ki bu onun için akıllıca. Ama bir avukata ihtiyacı var. Masum olduğundan emin olsanız bile, özellikle de masumsa, çok iyi bir avukata ihtiyacı var."

"Pekâlâ," diye kabul ettim. "Suç mahalline bakmak için içeri girebileceğimi sanmıyorum" -aslında koklamak için- "değil mi?" Belki modern bilimin bulamadığı bir şeyi bulabilirdim -diğer cinayet mahallerinden birinde bulunmuş biri gibi.

İçini çekti. "Bir avukat bul ve ona sor. Bu konuda size yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Seni içeri alsa bile, olay yeri inceleme ekibimizin işi bitene kadar beklemen gerekecek. Özel bir dedektif tutsanız daha iyi olur, suç mahalline nasıl bakılacağını bilen biri."

"Pekâlâ," dedim. "Bir avukat bulacağım." İnsan bir araştırmacı tutmak ya para israfı olurdu ya da Gri Lordların açıklanmasını istemediği bir sırra ya da başka bir şeye rastlarsa araştırmacı için ölüm cezası olurdu. Tony'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Tony, bir katil için burnunun uzunluğundan daha uzağa baktığından emin ol. Zee değildi."

İç çekti. "Pekala, pekala. Pekâlâ, tamam. Bu davada görevli değilim, ama görevli olan bazı arkadaşlarla konuşacağım."

Vedalaştık ve etrafta Kyle'ı aradım.

Onu sahneden biraz uzakta, sohbetleri bir sonraki sanatçının müziğini engellemeyecek kadar küçük bir kalabalığın içinde buldum. Samuel ve enstrüman çantaları grubun ortasındaydı.

Cep telefonumu arka cebime koydum (şimdiye kadar iki telefonu mahveden bir alışkanlık) ve yüzümü karartmaya çalıştım. Bu, sıkıntımın kokusunu alabilecek kurtadamlara yardımcı olmayacaktı ama en azından tanımadığım insanlar beni durdurup neyin olduğunu sormayacaktı.

Kravat boyalı gömlek giyen ciddi görünümlü genç bir adam Samuel'le konuşuyordu ve Samuel onu sadece onu çok iyi tanıyan insanların görebileceği bir eğlenceyle izliyordu.

"Son çaldığınız şarkının bu versiyonunu hiç duymamıştım," diyordu genç adam. "Bu melodi her zaman kullanılan melodi değil. Nereden duyduğunuzu öğrenmek istedim. Mükemmel bir iş çıkardınız - ilk mısradaki üçüncü kelimenin telaffuzu dışında. Bu"-belki Galce gibi bir şey söyledi-"böyle söyledin, ama aslında şöyle olmalıydı"- tıpkı ilk söylediği gibi telaffuz edilemeyen başka bir kelime. Bir Galli tarafından yönetilen bir kurt adam sürüsünde büyümüş olabilirdim ama İngilizce ortak dildi ve ne Marrok ne de oğlu Samuel Galceyi bana kulak verecek kadar sık kullanıyordu. "Diğer her şey çok iyi yapıldığı için bilmen gerektiğini düşündüm."

Samuel ona küçük bir selam verdi ve on beş yirmi kadar Galce kelime söyledi.

Kravatlı adam kaşlarını çattı. "Eğer telaffuz için oraya baktıysanız, sorun yaşamınıza şaşmamalı. Tolkien Elfçesini Galce ve *Finceye dayandırmıştır*."

"Ne dediğini anladın mı?" Adam sordu.

"Ah, lütfen. Tek Yüzük'ün üzerindeki yazıydı, bilirsiniz, *Hepsine Hükmedecek* Tek Yüzük... herkes bu kadarını bilir."

İhtiyacımın aciliyetine rağmen şaşkınlıkla olduğum yerde durdum. Bir halk şarkısı ineği, kimin aklına gelirdi ki?

Samuel sırtıttı. "Çok iyi. Bundan daha fazla Elfçe bilmiyorum ama seninle biraz oynamadan edemedim. Şarkıyı bana yaşlı bir Galli öğretti. Bu arada ben Samuel Cornick'im. Öyle misin?"

"Tim Milanovich."

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Tim. Daha sonra sahneye çıkacak mısın?"

"Bir arkadaşımın atölye çalışması yapıyorum." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Katılmak isteyebilirsin: Kelt halk müziği. Pazar günü saat ikide Toplum Merkezi'nde. Çok iyi çalışıyorsun ama müzik işinde başarılı olmak istiyorsan şarkılarını daha iyi organize etmelisin, Kelt halk şarkıları gibi bir tema bulmalısın. Dersime gel, sana birkaç fikir vereyim."

Samuel ona ciddi bir gülümseme verdi, ancak Samuel'in müziğini "organize etme" şansının cehennemde bir buz sarkıtının şansı kadar olduğunu biliyordum. Ama kibarca yalan söyledi. "Yakalamaya çalışacağım. Teşekkür ederim."

Tim Milanovich, Samuel'in elini sıktıktan sonra, arkasında sadece kurtadamları ve Kyle'ı bırakarak uzaklaştı.

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz Samuel'in gözleri bana odaklandı.
"Sorun nedir, Mercy?"

Bölüm 4

Kyle benim için bir avukat buldu. Pahalı, baş belası ve Seattle'ın bu tarafındaki en iyi ceza savunma avukatı olduğuna dair beni temin etti. Bir fae'yi savunmaktan memnun değildi, ama Kyle bana bunun performansını etkilemeyeceğini, sadece fiyatını etkileyeceğini söyledi. Spokane'de yaşıyordu ama zamanın çok önemli olduğunu kabul etti. O öğleden sonra üçte Kennewick'teydi.

Zee'nin polisle konuşmadığından emin olduktan sonra, karakola gitmeden önce benimle Kyle'ın ofisinde buluşmayı talep etti. Kyle'a, Zee ya da polisle konuşmadan önce hikayeyi benden dinlemek istediğini söylemişti.

Cumartesi günü olduğu için Kyle'ın etkin personeli ve onunla birlikte çalışan diğer iki avukat gitmişti ve lüks ofis odası bize kalmıştı.

Jean Ryan, giydiği hafif keten takım elbisenin altında gergin kaslar bırakan sıkı bir çalışmayla vücudunu korumuş, elli yaşlarında bir kadındı. Soluk, uçuk sarı saçları ancak bir kuaförden gelebilirdi, ama şaşırtıcı derecede yumuşak mavi gözleri kontakt lenslere hiçbir şey borçlu değildi.

Bana baktığında ne düşündüğünü bilmiyorum, ancak gözlerinin kırık tırnaklarımı ve eklemlerimdeki yerleşik kiri aldığını gördüm.

Ona yazdığım çek beni yutkunmaya zorladı ve Mike Amca'nın sözünde duracağını ve tutarı karşılayacağını umdum - ve bu sadece ilk danışmanlık içindi. Belki de annem haklıydı ve

bir avukattı. Her zaman en azından bir avukat olarak aykırı yapımın bir avantaj olacağını savunurdu.

Bayan Ryan çekimi çantasına koydu, sonra da ellerini Kyle'ın iki konferans odasından küçük olanındaki masanın üstünde birleştirdi. "Bana neler olduğunu anlat," dedi.

Daha yeni başlamıştım ki Kyle boğazını temizledi. Durup ona baktım.

"Zee, Jean'in sadece en güvenli kısmı bilmesini göze alamaz," dedi bana. "Ona her şeyi anlatmalısın. Kimse bir yalanın kokusunu bir ceza avukatı kadar iyi alamaz."

"Her şey mi?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

Omzumu okşadı. "Jean sır saklayabilir. Eğer her şeyi bilmiyorsa, o zaman bir eli arkasında bağlı olarak arkadaşını savunuyor demektir."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona uzun, düz bir bakış attım. Sırlarım konusunda ona güvenmemi sağlayacak hiçbir özelliği yoktu. Nadiren gördüğüm daha az anaç görünümlü bir kadındı - o gözler dışında.

İfadesi soğuk ve belli belirsiz mutsuzdu - bunun bir Cumartesi günü yüz elli mil araba kullanmaktan mı, bir fae'yi savunmaktan mı, bir katili savunmaktan mı, yoksa üçünden birden mi kaynaklandığını anlayamadım.

Derin bir nefes aldım ve iç çektim. "Pekâlâ."

"Bay Adelbertsmiter'ın bir cinayet mahallini incelemek için neden bir tamirci çağırma ihtiyacı hissettiğiyle başlayın," dedi Zee'nin adını anmadan. Yolda gelirken alıştırmayı yapıp yapmadığını merak ettim. "Şöyle başlamalıydı: 'Çünkü ben sadece bir tamirci değilim, ben bir-'"

Gözlerimi ona diktim; görünüşünün bende uyandırdığı belli belirsiz hoşnutsuzluk, patronluk taslayan ses tonu karşısında daha da arttı. Kurtadamlar arasında büyümüş olmak, bana patronluk taslayan ses tonlarından hiç hoşlanmama hissi vermişti. Ondan hoşlanmıyordum, Zee'yi savunacağına güvenmiyordum ve sadece Zee'yi savunmak sırlarımı ona açmaya değirdi.

Kyle yüzümü okudu. "O bir sürtük, Mercy. Onu bu kadar iyi yapan da bu. Yapabilirse arkadaşını çıkaracak."

Zarif kaşlarından biri kalktı. "Karakter değerlendirmesi için çok teşekkür ederim, Kyle."

Kyle ona gülümsedi, rahat, yüzünde dolu dolu bir gülümseme. Onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim, Kyle ondan hoşlanıyordu. Bu onun sıcak tavırlarından kaynaklanamayacağına göre, iyi bir insan olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

Evcil hayvanı olsaydı daha iyi hissederdim. Bir köpek ya da bir kedi onda göremediğim bir sıcaklığı ima edebilirdi ama o sadece Chanel No. 5 ve kuru temizleme sıvısı kokuyordu.

Kyle, boşanmalarıyla ilgilendiği kadınlara karşı mükemmelleştirmiş olması gereken bir ses tonuyla, "Merhamet," diye ikna etti. "Ona söylemek zorundasın."

Etrafta dolaşıp insanlara yürüteç olduğumu söylemiyorum. Ailem dışında bunu bilen tek insan Kyle.

Bayan Ryan, "Arkadaşınızı serbest bırakmak, kürsüye çıkıp ne olduğunuzu bütün bir mahkeme salonuna anlatmak zorunda kalmanız anlamına gelebilir" dedi. "Bay Adelbertsmiter'e ne olacağı ne kadar umurunuzda?"

Benim bir tür fae olduğumu düşündü.

"Peki." Günahkâr bir rahatlıkla oturduğum koltuktan kalktım ve trafiğe bakmak için pencereye doğru yürüdüm.

Clearwater Bulvarı

bir an için. Bu işi çabucak halletmenin tek bir yolunu görebiliyordum.

"Ben sadece bir tamirci değilim" dedim, onun kelimelerini kullanarak, "Ben Zee'nin arkadaşıyım." Yüzüm ona dönük olacak şekilde aniden topuklarımın üzerinde döndüm ve tişörtümü başımın üzerine çektim, aynı anda tenis ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmak için ayak parmaklarımı kullandım.

"Sen de mi striptizci olduğunu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu, sütyenimi çıkarıp gömleğimin üstüne yere bırakırken. Ses tonuna bakılırsa, soyunmak yerine mekik çekiyor olabilirdim.

Kot pantolonumun düğmelerini açtım ve iç çamaşırla birlikte kalçalarımın altına ittim. Dövmelerimden başka bir şey giymeden durduğumda çakalı kendime çağırdım ve onun şekline girdim. Birkaç dakika içinde bitmişti.

"Kurt adam mı?" Bayan Ryan sandalyesinden fırlamış, ağır adımlarla kapıya doğru ilerliyordu.

Bir çakalla kurt adamı ayırt edemiyor muydu? Bu bir Geo Metro'ya bakıp ona Hum-Vee demek gibi bir şey.

Korkusunun kokusunu alabiliyordum ve bu, onun soğukkanlı, üstün ifadesi altında kıvranan içimdeki bir şeyi tatmin etti. Dişlerime iyice bakabilmesi için üst dudağımı kıvırdım. Çakal halimle sadece otuz kilo kadar olabilirdim ama bir yırtıcıydım ve istesem bir insanı öldürebilirdim: Bir keresinde dişlerimden başka bir şey kullanmadan bir kurt adam öldürmüştüm.

Kyle, o daha kapıdan çıkamadan ayağa kalkmış ve onun yanına gelmişti. Kolunu sıkıca kavradı.

"Eğer bir kurt adam olsaydı, başın belada olurdu," dedi Kyle ona. "Asla bir avcıdan kaçma. En uslu olanları bile kendilerini avın peşinden koştırmaktan alıkoymakta zorlanacaktır."

Oturdum ve son bozuk paraları da esneyerek attım. Bu aynı zamanda dişlerime bir kez daha bakmasını sağladı ki bu da onu rahatsız etmiş benziyordu. Kyle bana alaycı bir bakış attı ama diğer avukatı yatıştırmaya devam etti.

"O bir kurt adam değil; onlar çok daha büyük ve korkutucu, inan bana. Fae de değil. O biraz farklı bir şey, topraklarımızın yerlisi, fae ya da kurtadamlar gibi ithal değil. Yapabildiği tek şey çakala dönüşüp geri dönmek."

Pek sayılmaz. Vampirleri öldürebilirdim - çaresiz oldukları, gün boyunca hapsedildikleri sürece.

Aniden kuruyan ağzıma nem vermeye çalışarak yutkundum. Hiçbir uyarıda bulunmadan bana saldıran bu ani, iç burkan korkudan nefret ediyordum. Warren'ın yürüyüşündeki küçük aksamayla her gördüğümde, vampirleri tekrar yok edeceğimi biliyordum ama onları ortadan kaldırmanın bedelini bu panik ataklarla ödüyordum...

Kyle'in sakın açıklaması Bayan Ryan'a sakın görüntüsünü geri kazanması için zaman kazandırmıştı. Kyle muhtemelen onun ne kadar kızgın olduğunu anlayamamıştı ama benim keskin duyularım onun yeniden kazandığı soğukkanlı kontrole aldanmamıştı. Hâlâ korkuyordu ama korkusu öfkesi kadar güçlü değildi.

Korku genellikle beni de kızdıırırdı. Kızgın ve dikkatsiz. Ona ne olduğumu göstermenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim.

İnsan halime geri döndüm ve iki hızlı değişimin bende bıraktığı açlık hırıltısını görmezden geldim. Kıyafetlerimi tekrar giydim, tenis ayakkabılarımı bağlamak için zaman ayırdım, böylece Bayan Ryan'a soğukkanlılığını yeniden kazanması için zaman tanıyarak yerime oturmadan önce yay eşit olacaktı.

Kafamı kaldırdığımda oturuyordu ama masanın diğer tarafına geçmiş ve Kyle'ınkinin yanındaki sandalyeye oturmuştu.

"Zee benim arkadaşım," dedim yine ölçülü bir tonda. "Bana araba tamiriyle ilgili bildiğim her şeyi o öğretti ve fae olduğunu kabul etmek zorunda kaldığında bana dükkanını sattı."

Bana kaşlarını çattı. "Göründüğünden daha mı yaşlısın? Fae'ler ortaya çıktığında sen daha çocuktun."

"Hepsi bir anda ortaya çıkmadı," dedim ona. Sorusu sinirlerimi yatıştırdı. Burada hayatı tehlikede olan Zee'ydi, ben değil. Henüz değil. Zee'nin neden ortaya çıktığını sormaması için konuşmaya devam ettim. Dışarıdan birine kesinlikle söyleyemeyeceğim tek şey Gri Lordların varlığıydı. "Zee ne olduğunu ancak birkaç yıl önce kabul etti, yedi ya da sekiz, belki. O

bir fae olmanın insanları dükkandan uzak tutacağını biliyordu. Birkaç yıldır onun için çalışıyordum ve beni sevdiği için burayı bana sattı."

Düşüncelerimi toparladım, ona bilmesi gerekenleri uzun uzun anlatmadan anlatmaya çalıştım. "Sana söylediğim gibi, dün beni arayıp yardımımı istedi çünkü birileri rezervasyon bölgesinde fae öldürüyormuş. Zee burnumun katili seçebileceğini düşünmüş. Anladığım kadarıyla ben bir çeşit son çareydim. Bölgeye vardığımızda, O'Donnell kapıdaydı ve içeri girdiğimizde adımı yazdı - bu kayıtlarda var. Sanırım polis bakmayı düşünürse bulacaktır. Zee beni cinayet mahallerine götürdü ve her evde bir adamın bulunduğunu keşfettim - O'Donnell."

Bir stenografin defterine notlar alıyordu ama durdu, kalemını bıraktı ve kaşlarını çatı. "O'Donnell tüm cinayet mahallerinde bulundu ve siz bunu onu *koklayarak* mı doğruladınız?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir çakalın keskin bir koku alma duyusu vardır, Bayan Ryan. Kokular konusunda çok iyi bir hafızam vardır. İçeri girerken bizi durdurduğunda O'Donnell'in kokusunu almıştım ve ziyaret ettiğim cinayet kurbanlarının evlerinin hepsinde onun kokusu vardı."

Bana baktı -ama ona meydan okuduğum için boğazımı parçalayacak bir kurt adam değildi- ben de onun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim.

Önce gözlerini indirdi, görünüşte notlarına bakıyordu. İnsanlar, insanlar, vücut diline karşı oldukça sağır olabilirler. Belki de baskınlık yarışını kaybettiğini fark etmemişti bile, ama bilinçaltı fark ederdi.

"Anladığım kadarıyla O'Donnell BFA tarafından güvenlik görevlisi olarak istihdam edilmiş," dedi birkaç sayfa geriye dönerek. "O'Donnell, BFA'da güvenlik görevlisi olarak çalışıyormuş.

ölümler?"

"BFA'nın cinayet olduğundan haberi yoktu," dedim ona. "Fae'ler kendi iç polisliklerini yaparlar. Eğer yardım için Federallere gitselerdi, eminim ki çağrılacak olan FBI olurdu, BFA değil. Ayrıca O'Donnell bir güvenlik görevlisiydi, müfettiş değil. Bana O'Donnell'in cinayet işlenen her eve girmesi için bir neden olmadığı söylendi ve bundan şüphe duymam için hiçbir neden yok."

Yine stenoyla yazmaya başlamıştı. Daha önce steno kullanan birini görmemiştim.

"Yani Bay Adelbertsmiter'a katilin O'Donnell olduğunu mu söylediniz?"

"Ona tüm sahnelerde kokusunu bulduğum tek kişinin o olduğunu söyledim."

"Kaç sahne var?"

"Dört." Ona başkalarının da olduğunu söylememeye karar verdim; neden tüm cinayet mahallerine gitmediğimi anlatmak istemiyordum. Zee benimle Underhill seyahatim hakkında konuşmak istemediyse, bunun bir avukatla tartışmamı isteyeceği bir şey olmayacağını düşündüm.

Tekrar durakladı. "Rezervasyonda dört kişi öldürüldü ve yardım istemediler mi?"

Ona ince bir gülümseme verdim. "Fae'ler dışarıdan dikkat çekmeyi sevmezler. Bu herkes için tehlikeli olabilir. Onlar da bu durumun oldukça farkındalar.

Federaller de dahil olmak üzere çoğu insan onlar hakkında böyle düşünüyor. 'Tek iyi fae ölü bir fae'dir' zihniyeti, ister İç Güvenlik, FBI, BFA, isterse de diğer alfabe çorbası kurumlarından herhangi biri olsun, hükümetteki rütbe ve dosyaların çoğunu oluşturan muhafazakarlar arasında oldukça yaygındır."

"Federal hükümetle sorun mu yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla, hiçbiri yarı Hintli mekanikçilere karşı önyargılı değil," dedim ona, onun mülayimliğini kendiminkiyle eşleştirerek, "öyleyse neden onlarla bir sorunum olsun ki? Bununla birlikte, Fae'lerin, Fae'lerle ilgilenme konusunda sicili pek de temiz olmayan bir hükümete bir dizi cinayeti teslim etmekte neden isteksiz olduklarını kesinlikle anlayabiliyorum." Omuz silktim. "Belki de katillerinin başka bir fae olmadığını daha önce fark etmiş olsalardı, bunu yapabilirlerdi. Bilmiyorum."

Notlarına baktı. "Yani Zee'ye katilin O'Donnell olduğunu mu söyledin?"

Başımı salladım. "Sonra Zee'nin kamyonetini aldım ve eve döndüm. Ayrıldığımızda sabahın erken saatleriydi, belki saat dörttü. Anladığım kadarıyla O'Donnell'a gidecek ve onunla konuşacaktı."

"Sadece konuşmak mı?"

Omuz silktim, Kyle'a baktım ve onun yargılarına ne kadar güvendiğime karar vermeye çalıştım. Tüm gerçekler, hmm? İçimi çektim. "Öyle dedi ama O'Donnell'ın iyi bir hikâyesi olmasaydı bu sabah uyanmayacağından emindim."

Kalemi bir çırpıda masaya çarptı.

"Bana Zee'nin O'Donnell'ın evine onu öldürmek için gittiğini mi söylüyorsunuz?"

Derin bir nefes aldım. "Bunu anlamayacaksın. Fae'leri tanımıyorsun, gerçekten. Bir fae'yi hapsedmek... pratik değildir. Her şeyden önce, çok zordur. Bir insanı tutmak yeterince zor. Bir fae'yi herhangi bir süre için tutmak, eğer tutulmak istemiyorsa, neredeyse imkansızdır. Bu olmadan bile, bir fae yüzlerce yıl yaşayabiliyorken ömür boyu hapis cezası son derece pratik değildir." Ya da çok daha fazla, ama halk bunu bilmiyordu. "Ve onları serbest bıraktığınızda, adalet yerini buldu diye omuz silkecek değiller. Fae'ler intikama aç bir ırktır. Her ne sebeple olursa olsun bir fae'yi hapsederseniz, dışarı çıktığında ölmüş olsanız iyi olur, yoksa ölmüş olmayı dilersiniz. İnsan adaleti fae'lerle başa çıkacak donanıma sahip değildir, bu yüzden onlar icabına bakar. Cinayet gibi ciddi bir suç işleyen bir fae hemen oracıkta idam edilir." Kurtadamlar da aynısını yaptı.

Sanki başını ağrıtıyormuşum gibi burnunun kenarını sıktı. "O'Donnell Fae

değildi. İnsandı."

Kendi adaletlerini sağlamaya alışmış bir halkın, failin insan olmasını neden daha az önemseydiğini açıklamaya çalışmayı düşündüm ama bunun anlamsız olduğuna karar verdim. "Gerçek şu ki O'Donnell'ı Zee öldürmedi. Oraya önce biri gitti."

Yüzündeki donuk ifade inandığını göstermiyordu, ben de "Rhymer Thomas'ın hikayesini biliyor musun?" diye sordum.

"Gerçek Thomas mı? Bu bir peri masalı," dedi. "Irving'in 'Rip Van Winkle'ının bir prototipi."

"Uhm," dedim. "Aslında, bunun çoğunlukla gerçek bir hikaye olduğu izlenimine kapıldım, yani Thomas'ınki. Thomas, her halükarda, gerçek bir tarihi kişiydi, on üçüncü yüzyılın tanınmış bir siyasi varlığıydı. Periler kraliçesi tarafından yedi yıl boyunca yakalandığını ve sonra geri dönmesine izin verildiğini iddia ediyordu. Ya peri kraliçesinden, nerede olduğunu söylediğinde kendisine inanmaları için akrabalarına gösterebileceği bir işaret istedi ya da peri kraliçesinden bir öpücük çaldı. Sebep ne olursa olsun, ona bir hediye verildi ve çoğu peri hediyesi gibi bu da kutsamadan çok lanetti - peri kraliçesi onu yalan söyleyemez hale getirdi. Bir diplomat, bir aşık ya da bir işadamı için bu çok acımasızca bir şeydi ama periler genellikle acımasızdır."

"Ne demek istiyorsun?"

Sesi mutlu gelmiyordu. Sanırım peri masallarının gerçek olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu. Bu yaygın bir tutumdu.

İnsanlar fae'lere inanabilirdi, ama peri masalları peri masallarıydı. Sadece çocuklar onlara gerçekten inanırdı.

Bu, bizzat fae'lerin teşvik ettiği bir tutumdu. Çoğu halk hikayesinde, fae'ler pek de dost canlısı değildir. Örneğin Hansel ve Gretel'i ele alalım. Zee bir keresinde bana bu bölgede pek çok fae olduğunu, eğer kendi tercih ettikleri beslenme düzenine bırakılırlarsa insanları seve seve yiyeceklerini söylemişti... özellikle de çocukları.

"Fae'lerin kendileri gibi olmak için lanetlendi," dedim ona. "Zee de dahil olmak üzere çoğu fae yalan söyleyemez. Başka bir şeyi kastettikleri halde sizi başka bir şey söylediklerine inandırmakta çok ama çok iyidirler, ama yalan söyleyemezler."

"Herkes yalan söyleyebilir."

Ona sıkıca gülümsedim. "Fae'ler yapamaz. Nedenini bilmiyorum. Gerçekle en lanet şeyleri yapabilirler ama yalan söyleyemezler. Bu yüzden." Mutsuzca iç çektim. Mike Amca'yı dışarıda bırakmanın bir yolunu bulmaya çalışmışım ama ne yazık ki bu kısmı anlatmanın başka bir yolu yoktu. Zee ve ben onun tutuklanmasından beri konuşmamıştık; bu herkesin bildiği bir şeydi. Onu Zee'nin masum olduğuna ikna etmek zorundaydım. "Zee ile henüz konuşmadım, bu yüzden hikayesinin ne olduğunu bilmiyorum-"

"Kimse konuşmadı," dedi. "Polis departmanındaki bağlantım tutuklandığından beri kimseyle konuşmadığımı söyledi; bu da onunla konuşmadan önce sizinle konuşmamı sağlayan akıllıca bir hareketti."

"Zee'yle birlikte giden başka bir fae daha vardı, bana O'Donnell'ı Zee'nin öldürmediğini söyleyen oydu. O ve Zee içeri girdiler ve polisin geldiği sırada cesedi buldular. Diğer fae kendini polisten saklayabildi ama Zee saklayamadı."

"O da saklanmış olabilir mi?"

Omuz silktim. "Tüm fae'lerin görünüşlerini değiştirmelerini sağlayan bir cazibeleri vardır. Bazıları kendilerini tamamen gizleyebilir. Ona sormanız gerekecek - gerçi muhtemelen size söylemeyecektir. Sanırım Zee bunu polis çok fazla araştırıp arkadaşını bulmasın diye yaptı."

"Fedakârlık mı?" Belki de kurtadamlarla birlikte büyümemiş biri, onun benim teorimi küçümsediğini göremezdi. Görünüşe göre Fae'lerin kendilerini feda edemeyeceklerini düşünüyordu.

"Zee metale tahammül edebilen nadir fae'lerden biri, arkadaşı ise öyle değil. Hapis çoğu fae için çok acı verici olurdu."

Not defterinin ucunu masaya vurdu. "Yani tüm bunların anlamı, yalan söyleyemeyen bir fae'nin size Zee'nin O'Donnell'ı öldürmediğini söylemiş olması. Bu jüriyi ikna etmez."

"Seni ikna etmeyi umuyordum."

Kaşlarını kaldırdı. "Benim ne düşündüğüm önemli değil, Bayan Thompson."

Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama güldü. "Bir avukat masum ya da suçluyu savunmak zorundadır, Bayan Thompson. Adalet sistemimiz böyle işler."

"O suçlu değil."

Omuz silkti. "Ya da sen öyle diyorsun. Zee'nin arkadaşı yalan söyleyemese bile, sen Fae değilsin, değil mi? Her halükarda, mahkemede suçlu bulunana kadar kimse suçlu değildir. Bana söyleyecekleriniz bu kadarsa, gidip Bay Adelbertsmiter ile konuşacağım."

"Beni O'Donnell'ın evine sokabilir misin?" diye sordum. "Belki gerçek katil hakkında bir şeyler bulabilirim." Burnumu tıkadım.

Bunu düşündü, sonra başını salladı. "Beni Bay Adelbertsmiter'in avukatı olmam için tuttunuz ama size karşı da bazı yükümlülüklerim olduğunu hissediyorum. Bu ne sizin ne de Bay Adelbertsmiter'in yararına olur.

-Kendine bir şey kanıtlamak için... şu anda insandan başka. Sen

Hizmetlerim için para ödüyorum, bu yüzden polis size bakacak. Bir şey bulamayacaklarına inanıyorum."

"İlgi çekici bir şey yok."

"Kimse senin... değişebileceğini bilmiyor

mu?" "Polise söyleyecek kimse yok."

Not defterini aldı ve tekrar yere koydu. "Eğer gazeteleri okuyor ya da ulusal haberleri takip ediyorsanız, kurtadamlarla ilgili bazı yasal konuların gündeme geldiğini biliyorsunuzdur."

Yasal sorunlar. Sanırım bunu söylemenin bir yolu da buydu. Fae'ler rezervasyon sistemini kabul ederek, kurtadamları tam vatandaşlıktan ve bununla birlikte gelen tüm anayasal haklardan mahrum bırakacak bir yasa tasarısının Kongre'ye sunulmasının yolunu açmışlardı. İronik bir şekilde, Tehlike Altındaki Türler Yasası'nda bir değişiklik olarak öneriliyordu.

Bayan Ryan sertçe başını salladı. "Çakala dönüşebildiğiniz ortaya çıkarsa, mahkeme tanıklığınızı kabul edilemez bulabilir ve bu da sizin için başka yasal sonuçlar doğurabilir." Çünkü insan değil de hayvan olduğuma karar verebilirler, diye düşündüm. "Bulacağınız her şey, kabul edilse bile çürük bir kanıt olacaktır. Mahkeme senin güvenilirliğin konusunda Zee ile aynı görüşe sahip olmayacaktır. Özellikle de kendinizi ayrı bir tür olarak ilan etmek zorunda kalacağınız için - ki bu şu anda sizin için çok tehlikeli bir şey olabilir." Kurtadam tasarısı geçmeyecekti -Bran'ın Kongre'de çok fazla etkisi vardı- ama ben ne kurtadam ne de feydim ve aynı koruma beni kapsamayabilirdi.

Kaşlarını çattı ve defterini huzursuzca hareket ettirdi. "John Lauren Derneği'ne üye olduğumu bilmelisiniz."

Kyle'a baktım. John Lauren Topluluğu fae karşıtı grupların en büyüğüdü. Saygınlıklarını korumalarına rağmen, geçen yıl Los Angeles'ta tanınmış bir fae barını havaya uçurmaya çalışan üniversite çağındaki küçük bir grubu finanse ettiklerine dair iddialar vardı. Neyse ki yetenekleri mahkumiyetleriyle örtüşmemiş ve sadece küçük bir hasar vermeyi ve birkaç turisti dumandan zehirlendikleri için hastaneye göndermeyi başarmışlardı. Yetkililer onları oldukça hızlı bir şekilde yakalamış ve pahalı patlayıcılarla dolu bir daire bulmuşlardı. Çocuklar suçlu bulunmuş, ancak yetkililer daha büyük ve daha zengin olan örgüte karşı bir dava açmayı başaramamıştı.

Yetkililerin ulaşamadığı bilgilere erişimim vardı ve John Lauren Cemiyeti'nin FBI'ın bile şüphelendiğinden çok daha kirli olduğunu biliyordum.

Kyle bana bir avukat bulmuştu ve bu avukat sadece fae'lerden hoşlanmıyordu, aynı zamanda onların ortadan kaldırılmasını da istiyordu.

Kyle elimi okşadı. "Jean kişisel inançlarının işine engel olmasına izin vermeyecektir." Sonra bana gülümsedi. "Ve anti-fe topluluğunda bu kadar aktif olan birinin arkadaşını savunması bir anlam ifade edecektir."

"Bunu onun masum olduğuna inandığım için yapmıyorum" dedi.

Kyle gülümsemesini ona çevirdi ve gülümsemesi köpekbalığı gibi oldu. Bu yönünü nadiren kimseye gösterirdi. "Gazetelere, jüriye ve yargıca bunu söyleyebilirsin ama yine de masum olması gerektiğine inanmalarını engelleyemezsin yoksa davayı almazdın."

Dehşete düşmüş görünüyordu ama aynı fikirde değildi.

İnançlarınızın görmezden gelmeyi öğrendiğiniz bir rahatsızlık olduğu bir işte çalışmayı hayal etmeye çalıştım ve onun maaşı benimkinden ne kadar iyi olursa olsun bir İngiliz anahtarı çevirmeyi tercih edeceğime karar verdim.

"O halde olay yerinden uzak duracağım," diye yalan söyledim. Ben bir Fae değildim. Polisin ve Bayan Ryan'ın bilmediği şey onlara zarar vermezdi. Çakal sinsi bir yaratıktır ve gizliliğe yabancı değildir ve Zee'nin kaderinin tamamen bu kadına bağlı olmasına izin verecek değildim.

O'Donnell'ı kimin öldürdüğünü bulacak ve suçlu olduğunu kanıtlamak için on iki arkadaşıma onun kokusunu aldığımı söylememi gerektirmeyen bir yol bulacaktım.

Bir fast-food dükkânından birkaç hamburger ve patates kızartması alıp eve döndüm. Karavan yetmişli yıllardan kalma tek kişilik bir karavan kadar şık görünüyordu. Yeni dış cephe kaplaması verandayı rüküş göstermişti, ben de griye boyamıştım. Samuel süslemek için çiçek kutuları önermişti ama ben canlıların gereksiz yere acı çekmesini sevmiyorum ve benim kara elim var.

Samuel'in Mercedes'i her zamanki yerinde olmadığına göre hâlâ Tumbleweed'de olmalıydı. Avukatla görüşmek için benimle gelmeyi teklif etmişti, Adam da öyle. Bu yüzden kurtadamların hiçbirinin rakip olarak görmediği Kyle'la baş başa kalmıştım.

Ön kapıyı açtım ve güveçte pişirilmiş yahninin kokusu midemi guruldattı.

Mutfak tezgâhındaki güveç tenceresinin yanında bir not vardı. Samuel daktilolar ve bilgisayarlar el yazısını ilkokul çocuklarının uyguladığı bir sanat haline getirmeden önce yazmayı öğrenmişti. Notları her zaman resmi düğün davetiyelerine benzerdi. Bir doktorun gerçekten böyle yazdığına inanmak zordu.

Mercy, notunda alfabeyi sanat eseri gibi gösteren güzel süslemelerle yazıyordu. Üzgünüm, burada değilim. Bu akşamki konserden sonraya kadar festivalde gönüllü olacağıma söz verdim. Bir şeyler ye.

Tavsiyesine uydum ve bir kâse çıkardım. Acıkmıştım, Samuel iyi bir aşçıydı ve havanın kararmasına daha birkaç saat vardı.

O'Donnell'in adresi telefon rehberinde vardı. Kennewick'te Olympia'nın hemen dışında, önünde düzgün bir bahçesi ve arka bahçesini çevreleyen sekiz metrelik beyaz bir çiti olan mütevazı büyüklükte bir evde yaşıyordu. Bölgede oldukça yaygın olan kül blokluk evlerden biriydi. Son zamanlarda birisi evi maviye boyamanın ve pencerelere panjur takmanın evi daha az endüstriyel göstereceği gibi yanlış bir izlenime kapılmıştı.

Önünden geçtim, kapıları kaplayan sarı polis şeridine baktım.
-Ve iki yanındaki karanlık evler.

İyi bir park yeri bulmam biraz zaman aldı. Böyle bir mahallede insanlar evlerinin önüne park etmiş yabancı bir arabayı fark ederlerdi. Sonunda çok uzakta olmayan bir kilisenin yanındaki arsaya park ettim.

Adam'ın telefon numarasını ve adresini evim olarak gösteren künyeli tasmayı taktım. Köpek barınağına yaptığım bir gezi, bu küçük önlem için beni minnettar bırakmıştı. Bir köpeğe hiç benzemiyordum ama en azından kasabada tasmamı görmeden beni vurmaya hazır kızgın çiftçiler olmayacaktı.

Üstümü değiştirecek bir yer bulmak biraz daha zordu. Köpek barınağı ile başa çıkabilirdim ama uygunsuz teşhirden ceza almak istemiyordum. Sonunda önünde emlakçı tabelası olan boş bir ev ve kilitli olmayan bir bahçe kulübesi buldum.

Oradan O'Donnell'in evine sadece birkaç blok tırıs gitmem gerekiyordu. Ne mutlu ki, O'Donnell'in arka bahçesinin çitleri arka bahçesinin özel olmasını sağlıyordu, çünkü geri dönüp tasmanın içine bantladığım kazmaları çıkarmam gerekiyordu.

Hala yaza yakın olduğu için gece havası güzeldi; bu iyi bir şeydi çünkü lanet kilidi çırılçıplak açmam gerekiyordu ve bu çok uzun sürdü. Samuel bana kilit açmayı on dört yaşımıdayken öğretmişti. O zamandan beri pek yapmamıştım, sadece birkaç kez anahtarlarımı arabamda kilitlemiştim.

Kapıyı açar açmaz, kazmaları yakamın içine yerleştirdim. Koli bandı sağ olsun, hâlâ onları tutacak kadar yapışkandı.

İçeride bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi vardı, kurutma makinesinin üzerine kirli bir havlu serilmişti. Havluyu aldım ve kapıyı, kapı kolunu, kilidi ve parmak izlerimin bulaşmış olabileceği diğer her şeyi sildim. Çıplak ayak izlerini kontrol etmek için bir şeyleri olup olmadığını bilmiyordum ama havluya ulaşmak için içeri adım attığım yeri sildikten sonra tekrar kurutucunun üzerine attım.

Kapıyı çoğunlukla kapalı ama kilitsiz bıraktım, sonra orada olmayan gözlerin bakışları altında kamburlaşarak tekrar çakala dönüştüm. Biliyordum, kimsenin beni içeri girerken görmediğini *biliyordum*. Hafif, sert rüzgâr, etrafta dolaşan herhangi birinin kokusunu getirebilirdi. Yine de, sanki ev benden haberdarmış gibi, birinin beni izlediğini hissedebiliyordum. Ürkütücü.

Kuyruğumu rahatsız edici bir şekilde kıştırarak dikkatimi elimdeki göreve çevirdim, bir an önce gitmeliydim - ama Fae evlerinin aksine, bu eve son zamanlarda çok fazla insan girip çıkmıştı. Polis, diye düşündüm, adli tıp ekibi, ama onlar gelmeden önce bile arka koridorda bir sürü insan vardı.

O'Donnell gibi iğrenç bir hödüğün çok fazla arkadaşı olmasını beklemiyordum.

İlk kapıdan geçip mutfığa girdim ve yoğun insan trafiği büyük ölçüde kayboldu. Üç ya da dört hafif koku, O'Donnell ve özellikle kötü bir erkek parfümü kullanan biri buradaydı.

Dolap kapakları aralıktı ve çekmeceler açık ve biraz eğri duruyordu. Bulaşık havluları aceleyle tezgâhın üzerine yığılmıştı.

Belki de Kolonyalı Adam mutfığı arayan bir polis memuruydu; tabii O'Donnell tüm bulaşıklarını rastgele dolabın bir kenarına iten ve temizlik malzemelerini lavabonun altında, açık duran kapakların arkasındaki boş karanlık alanı ortaya çıkaracak şekilde düzgünce yerleştirmek yerine yerde bir yığın halinde saklayan biri değilse.

Yarım ayın soluk ışığı dolap kapaklarının ve tezgahın üzerinde ince siyah bir toz olduğunu gösterdi, bu maddeyi polisin parmak izlerini ortaya çıkarmak için kullandığı madde olarak tanıdım - TV iyi bir eğitim aracıdır ve Samuel adli tıp, pembe dizi-gizem programlarına bağımlıdır.

Yere baktım ama üzerinde hiçbir şey yoktu. Belki de muşambanın üzerinde durduğum yeri çıplak insan ayaklarıyla silerken biraz paranoyak davranmıştım.

Mutfağın karşısındaki ilk yatak odasının O'Donnell'a ait olduğu belliydi. Kolonyacı da dahil olmak üzere mutfaktaki herkes buradaydı.

Yine, sanki biri her köşeyi didik didik etmiş gibi görünüyordu. Ortalık darmadağındı. Tüm çekmeceler yatağın üzerine devrilmiş, sonra da tüm şifonyer devrilmişti. Pantolonunun tüm cepleri ters çevrilmişti.

Polis bu şekilde bırakır mıydı diye merak ettim.

Oradan geri çekildim ve bir sonraki odaya girdim. Burası daha küçük bir yatak odasıydı ve yatak yoktu. Onun yerine etrafa savrulmuş üç iskambil masası vardı. Yatak odasının penceresi kırılmış ve polis bandıyla kapatılmıştı. Birisi buraya girdiğinde sinirlenmişti ve bahse girerim polis değildi.

Yerdeki camdan olabildiğince kaçınarak pencere çerçevesine daha yakından baktım. Şu yeni vinil olanlardan biriydi ve alt yarısı yukarı kayacak şekilde tasarlanmıştı. Pencereden her ne fırlatılmışsa, çerçevenin büyük bir kısmını da duvardan çekip çıkarmıştı.

Ama katilin güçlü olduğunu biliyordum. Ne de olsa bir adamın kafasını koparmıştı.

Odanın geri kalanını daha yakından incelemek için pencereden ayrıldım. Görünürdeki dağınıklığa rağmen, bakılacak pek bir şey yoktu: üç kart masası ve on bir

Pencereye baktım ve çok sert bir şekilde fırlatılan bir katlanır sandalyenin böyle bir pencereyi kırabileceğini düşündüm.

Garip bir şekilde tanıdık gelen metal bir makine yere inmeden önce duvarda bir çukur açmıştı. Elimle yokladım ve bunun eski moda bir posta sayacı olduğunu fark ettim. Birisi buradan toplu posta gönderiyordu.

Burnumu yere koydum ve bana ne anlatmaya çalıştığına dikkat etmeye başladım. Birincisi, bu oda mutfaktan ya da ilk yatak odasından daha kamusal, daha çok arka kapı ve koridor gibiydi.

Çoğu evin, çoğunlukla tercih edilen temizlik malzemeleri (ya da bunların eksikliği) ve içinde yaşayan ailenin vücut kokularının bir kombinasyonu olan temel bir kokusu vardır. Bu oda evin geri kalanından farklı kokuyordu. Bu odaya yüzeysel bir kokudan daha fazlasını bırakacak kadar sık gelen belki on ya da on iki kişi vardı - sandalyelerin dağınıklığına tekrar baktım.

Bu iyiydi, diye düşündüm. O'Donnell'in beni yanlış yönlendirdiği göz önüne alındığında

-Onu tanıyan herkesin onu öldürmüş olması muhtemeldi. Ancak pencereye bir kez daha baktım, orada bir fae ya da başka bir büyülü yaratık yoktu. Hiçbir insan pencereyi bu şekilde dışarı çıkarmamıştı ya da O'Donnell'in kafasını koparmamıştı.

Yine de kokularını ezberledim.

Bu odayla yapabileceğimi yapmıştım, geriye sadece bir oda kalmıştı. Oturma odasını iki nedenden dolayı sona bırakmıştım. Birincisi, eğer biri beni görürse, evin önündeki sokağa bakan büyük resim penceresinin olduğu yerde olacaktı. İkincisi, bir insanın burnu bile onlara

O'Donnell'in öldürüldüğü yer oturma odasıydı ve ben kan ve vahşetten sıkılmaya başlamıştım.

Sanırım bir şeyleri kaçırmış olabileceğim içgüdüsünden ziyade, oturma odasında ne bulacağım korkusu beni yatak odasına geri bakmaya itti.

Bir çakal, en azından bu çakal, omuz hizasında iki metreden biraz daha kısa durur. Sanırım bu yüzden duvardaki resimlere bakmayı hiç düşünmedim. Sadece poster olduklarını düşünmüştüm; doğru boyut ve şekildelerdi, ucuz pleksiglas ve siyah plastik çerçeveleri birbirine uyuyordu. Oda da karanlıktı, mutfaktan daha karanlıktı çünkü ay evin diğer tarafındaydı. Ama kapı aralığından çerçeveli resimlere iyice bakabildim.

Gerçekten de posterlerdi, BFA için çalışan bir güvenlik görevlisi için çok ilginç posterlerdi.

İlkinde, bahçe benzeri bir ortamda mermer bir bankta oturan, kabarık bir Paskalya Bayramı elbisesi giymiş bir çocuk görülüyordu. Saçları soluk ve kıvrıkcıktı. Elindeki çiçeğe bakıyordu. Yüzü yuvarlaktı, düğme burnu ve gül goncası dudakları vardı. Posterin üst kısmında kalın harflerle şöyle yazıyordu: ÇOCUKLARI KORUYUN. Afişin alt kısmında ise daha küçük harflerle Aydınlık Bir Gelecek için Yurttaşlar'ın iki yıl önce on sekiz Kasım'da bir toplantı düzenleyeceği duyuruluyordu.

John Lauren Topluluğu gibi Bright Future da fae karşıtı bir gruptu. JLS'den çok daha küçük bir organizasyondur ve farklı bir gelir grubuna hitap ediyordu. JLS üyeleri Bayan Ryan gibi nispeten varlıklı ve eğitilmiş olma eğilimindeydi. JLS para toplamak için ziyafetler ve golf turnuvaları düzenliyordu. Bright Future ise çoğunlukla eski moda mitinglere benzeyen mitingler düzenledi.

İnananların eğlendirildiği ve vaaz verildiği çadır canlandırma toplantıları, ardından şapka dağıtılması.

Tarihler farklı olsa da diğer posterler de ilkin benzeyordu. Üçü Tri-Cities'de düzenlenen toplantılar içindi, ancak biri Spokane'deydi. Kaygan ve profesyonelce hazırlanmışlardı. Stok posterler, diye düşündüm, merkezde tarih ve yerler olmadan basılmışlardı, daha sonra Sharpie siyahıyla eklenebilirlerdi.

Burada buluşup posta gönderiyor olmalılar. Bu yüzden O'Donnell'ın evinde bu kadar çok insan vardı.

Düşünceli adımlarla oturma odasına girdim. Sanırım bir gece önce o kadar çok kan görmüştüm ki, etkileyici bir şekilde etrafa saçılmış olmasına rağmen ilk dikkatimi çeken şey bu olmadı.

İlk fark ettiğim şey, kan ve ölümün altında, bu odada yeri olmayan tanıdık bir koku yakaladığımdı. Bir şey orman fae'sinin evi gibi kokuyordu. Fark ettiğim ikinci şey ise, her ne ise, muazzam bir büyü gücüne sahip olduğuydu.

Ancak onu bulmak daha sorunluydu. Burnumla "Yüksüğü Bul" oynamak gibiydi ve sihrin gücü bana sıcak mı yoksa soğuk mu olduğumu söylüyordu. Sonunda ön kapının arkasındaki köşeye sıkışmış sağlam gri bir bastonun önünde durdum, yanında poliüretandan daha ilginç bir şey kokmayan daha uzun ve karmaşık bir şekilde oyulmuş başka bir sopa vardı.

Çubuğa ilk baktığımda, dikkat çekici olmayan ve sade görünüyordu, ancak açıkça eskiydi. Sonra metal kapağın paslanmaz çelik olmadığını fark ettim: gümüş rengindeydi ve çok hafif bir şekilde metale bir şeylerin kazınmış olduğunu görebiliyordum. Ama oda karanlıktı ve gece gözlerimin bile bir sınırı vardı.

Yan tarafında floresan turuncusuyla boyanmış "Bir İpucu" da olabilirdi. Onu almak için uzun uzun düşündüm ama O'Donnell'ın katilinden ve polisten kurtulduktan sonra bir yere gitmesinin pek mümkün olmadığına karar verdim.

Odun dumanı ve pipo tütününü kokuyordu: O'Donnell onu orman fae'sinin evinden çalmıştı.

Onu yalnız bıraktım ve oturma odasını dörde bölmeye başladım.

Odada çoğunlukla DVD'ler ve VHS kasetlerle dolu gömme kitap rafları sıralanıyordu. Bir kitap rafının tamamı, insanların "makaleler için" okuduğu ve sanat ile pornografi hakkında tartıştığı türden erkek dergilerine ayrılmıştı. En alt raftaki dergiler, kapaklarındaki fotoğraflara bakılırsa, her türlü sanat iddiasını bir kenara bırakmıştı.

Başka bir kitaplığın alt yarısının üzerinde kapanan kapılar vardı. Üstteki açık raflar birkaç parça taş dışında çoğunlukla boştu. İyi büyüklükte bir ametist parçasını ve özellikle ince bir kuvars kristalini tanıdım. O'Donnell taş toplardı.

Televizyonun altındaki DVD oynatıcının üstünde *Chitty Chitty Bang Bang*'in açık bir kutusu duruyordu. O'Donnell gibi biri nasıl Dick Van Dyke hayranı olabilirdi? Ölmeden önce izleme şansı bulup bulmadığını merak ettim.

Sanırım o hüznün anını hissettiğim için evin ölü sakininin ağırlığı altında yol alan bir tahtanın gıcırtısını duydum.

Diğer insanlar, tamamen sıradan insanlar da hayaletleri görürler. Belki o kadar sık değil -ya da gün ışığında- ama görüyorlar. Rezervasyondaki ölüm alanlarında hiç hayalet olmadığından, bilinçsizce burada da olmayacağını varsaymışım. Yanılmışım.

O'Donnell'ın gölgesi koridordan oturma odasına girdi. Bazı hayaletlerin yaptığı gibi, ben ona odaklandıkça parça parça netleşti. Kot pantolonunun dikişlerini görebiliyordum ama yüzü soluk bir bulanıklıktı.

Mızımızlandım ama bana bakmadan yanımdan geçti.

Yaşayanlarla etkileşime girebilen, hayattayken olduğu kadar insan olan çok az sayıda hayalet vardır. Bir keresinde annem bana kiminle konuştuğumu sorana kadar ne olduğunu anlamadan bir hayaletle konuşurken yakalandım.

Diğer hayaletler bir ömür boyu alışkanlıklarını tekrarlıyorlar. Bazen onlar da tepki veriyor, ancak genellikle onlarla konuşamıyorum. Büyüdüğüm yere yakın bir yerde bir çiftlik sahibinin hayaleti her sabah yarım yüzyıl önce ölmüş ineklere saman atmak için dışarı çıkıyor. Bazen beni görür ve hayattayken kendisine yaklaşan herkese verdiği gibi el sallar ya da başını sallardı. Ama onunla konuşmaya çalıştığımda, sanki orada hiç yokmuşum gibi işine devam ediyordu.

Üçüncü tür ise travma anlarında doğanlardır. Yok olana kadar ölümlerini yeniden yaşarlar. Bazıları birkaç gün içinde yok olurken, diğerleri yüzyıllar sonra bile her gün ölmeye devam eder.

O'Donnell önünde durduğumu görmedi, yani ilk ve en kullanışlı hayalet o değildi.

Tek yapabildiğim, taşların bulunduğu raflara doğru yürümesini ve en üst raftaki bir şeye dokunmasını izlemektir. Sahte ahşap rafa çarparak tıkırdadı. Bir an orada durdu, parmakları dokunduğu şeyi okşuyordu, tüm vücudu o küçük nesneye odaklanmıştı.

Bir an için hayal kırıklığına uğradım. Eğer her gün yaptığı bir şeyi tekrarlıyorsa, ondan hiçbir şey öğrenemezdim.

Sonra duyamadığım bir sese tepki verdiğini düşündüğüm bir hareketle doğruldu ve hızlı adımlarla ön kapıya doğru yürüdü. Onun hareketleriyle kapının açıldığını duydum ama hayaletten daha gerçek olan kapı kapalı kaldı.

Bu alışılmış bir hayalet değildi. Yerleştim, O'Donnell'in ölümünü izlemeye hazırlandım.

Kapıdaki kişiyi tanıyordu. Ona karşı sabırsız görünüyordu, ama bir süre konuştuğundan sonra davet için bir adım geri çekildi. İçeri giren kişiyi göremiyordum -ölü değildi- ya da burada olanları hatırladıkça döşeme tahtalarının gıcırtiları ve iniltileri dışında bir şey duyamıyordum.

O'Donnell'in dikkatini takip ederek, kitaplığın önündeki bir yere doğru hızla yürüyen katilin yolunu izledim. O'Donnell'in vücut dili giderek düşmanca bir hal alıyordu. Göğsünün sertçe hareket ettiğini gördüm ve ziyaretçisiyle yüzleşmek için hışımla yaklaşmadan önce bir eliyle kesici bir hareket yaptı.

Bir şey onu boynundan ve omzundan yakaladı. O'Donnell'in solgun bedeninde katilin elinin şeklini neredeyse seçebiliyordum. Bana insan gibi göründü. Ama ben daha iyice bakmadan, her kimse insan olmadığını kanıtladı.

Her şey çok hızlı oldu. Bir an O'Donnell bir bütündü ve sonra vücudu yerdeydi, sarsılıyor ve dans ediyordu ve başı, durduğum yerden bir adım ötede bitmeyen, orantısız, dönen bir girdapta yerde yuvarlanıyordu. O'Donnell'ın yüzünü ilk kez net bir şekilde gördüm. Gözleri odaklanamaz hale gelmişti ama ağzı hareket ediyor, artık söyleyecek nefesi olmayan bir kelime oluşturunuyordu. İfadesine korku değil öfke hâkimdi, sanki ne olduğunu anlayacak zamanı olmamış gibiydi.

Çok iyi bir dudak okuyucu değilim ama ne söylemeye çalıştığını anlayabiliyordum.

Benimkini.

O'Donnell'ın hayaleti kaybolduktan sonra olduğum yerde kaldım ve dakikalarca titredim. Bu tanık olduğum ilk ölüm değildi - cinayet hayalet üretme eğiliminde olan şeylerden biridir. Daha önce birinin kafasını bile kesmişim - bu, bir vampirin ölü kalmasını sağlamanın birkaç yolundan biridir. Ama bu kadar şiddetli olmamıştı, çünkü birinin kafasını koparacak kadar güçlü değilim.

Sonunda, birileri olay yerinde serbestçe dolaşan bir çakal olduğunu fark etmeden önce yapmam gereken şeyler olduğunu hatırladım. Bana ne söyleyebileceğini görmek için burnumu halının üzerine koydum.

O'Donnell'ın kanı koltuk minderlerine, duvarlara ve halıya sinmiş olduğu için burada herhangi bir kokuyu ayırt etmek zordu. Odanın bir köşesinde Mike Amca'nın kokusuna dair bir ipucu yakaladım ama çabucak kayboldu ve bir süre o köşeyi aradıysam da bir daha yakalayamadım. Kolonyacı Adam, O'Donnell, Zee ve Tony ile birlikte oturma odasıındaydı. Tony'nin tutuklayan memurlardan biri olduğunu fark etmemiştim.

Birisi ön kapının hemen içinde hastalanmış, ancak temizlenmiş ve sadece bir iz bırakmıştı.

Bunun dışında, Columbia Center Alışveriş Merkezi'nde bir iz bulmaya çalışmak gibiydi. Burada çok fazla insan vardı. Eğer bir kokuyu seçmeye çalışsaydım, bunu yapabilirdim ama tüm kokuları ayırt etmeye çalışmak... işe yaramayacaktı.

Vazgeçerek, Mike Amca'yı tekrar bulup bulamayacağımı görmek için kokusunu aldığım köşeye geri döndüm ya da bulmam için sadece en ufak bir iz bırakmayı nasıl başardığını anlamaya çalıştım.

Ne kadar süre orada kaldı bilmiyorum ama sonunda kafamı kaldırıp kuzgunu gördüm.

Bölüm 5

Sanki açık arka kapıyı bulup içeri uçmuş gibi salonun kapısından beni izledi. Ama kuzgunlar renklerine ve ünlerine rağmen gece kuşu değildir. Başka hiçbir şey olmasaydı, sadece bu bile bana bu kuşta bir tuhafılık olduğunu söylerdi.

Ama tek şey bu değildi. Hatta ilk değildi.

Tüylerinin parlaklığında ayın ışığının parıltısını yakaladığım anda, sanki o zamana kadar orada değilmiş gibi kokladım.

Kuzgunlar, kargalar ve saksığanlarla paylaştıkları küflü keskin bir kokunun üzerine yedikleri leşin kokusunu yayarlar. Bu seferki yağmur, orman ve ilkbahardaki güzel kara bahçe toprağı kokuyordu. Bir de büyüklüğü vardı.

Tri-Cities'te çok büyük kuzgunlar var ama hiçbiri bu kuşa benzemiyor. Benim olduğum çakaldan daha uzun boyluydu; kolayca bir altın kartal kadar büyüktü.

Odayı bir sihir dalgası kapladığında vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Ani bir sıçrayışla ilerledi ve başını pencerelerden sızan zayıf ışığa doğru çevirdi. Başının üzerinde bir damla kar gibi beyaz bir leke vardı. Ama en çok dikkatimi çeken gözleri oldu: Beyaz bir tavşaninki gibi kan kırmızısı olan gözleri ürkütücü bir şekilde parlıyordu... ve sanki körmüş gibi bana doğru bakıyordu.

Hayatımda ilk kez gözlerimi kaçırmaktan korktum. Kurtadamlar göz temasına çok önem verirler ve ben de hayatım boyunca bunu umursamadan kullandım. Gözlerimi kaçırmak, herhangi birinin üstünlüğünü kabul etmek ve sonra istediğimi yapmak konusunda hiçbir sorunum yok. Kurtadamlar arasında, üstünlük bir kez kabul edildiğinde, baskın kurtadam, geleneklere göre, beni yolundan çekmekten başka bir şey yapamazdı... ben de onu görmezden geldim ya da istediğim gibi ona nasıl karşılık vereceğimi planladım.

Ama bu bir kurt adam değildi ve herhangi bir saldırganlık belirtisi göstermemesine rağmen, hareket edersem beni yok edeceği inancıyla yanıp tutuşuyordum.

İçgüdülerime değer verdiğim için hareketsiz kaldım.

Ağzını açtı ve tahta bir kutunun içinde hoyratça sallanan eski kemikler gibi takırdayan bir çığlık attı. Sonra beni gözünün önünden kovdu. Köşeye doğru yürüdü ve bastonu yere vurdu. Kuzgun eski şeyi ağzına aldı ve omzunun üzerinden bir bakış bile atmadan duvarın içinden uçup gitti.

On beş dakika sonra, insan formunda ve arabamı sürerek eve dönüş yolundaydım.

Tam olarak insan olmadığım ve kurt adamlar tarafından yetiştirildiğim için hemen hemen her şeyi gördüğümü sanıyordum: cadılar, vampirler, hayaletler ve var olmaması gereken yarım düzine başka şey. Ama o kuş gerçektir, benim kadar sağlamdı; nefes alırken kaburgalarının yükselip alçaldığını görmüştüm ve o bastona ben de dokunmuştum.

Daha önce hiç katı bir nesnenin başka bir katı nesnenin içinden geçtiğini görmemiştim - oldukça etkileyici CGI grafikleri ya da David Copperfield olmadan.

Büyü, *Bewitched* ve *I Dream of Jeannie*'ye rağmen, bu şekilde çalışmıyor. Kuş duvara çarpmadan önce solmuş, maddesizleşmiş ya da başka bir şey olmuş olsaydı, bunu sihir olarak kabul edebilirdim.

Belki de, sadece belki de, dünyanın geri kalanı gibi davranmış, Fae'leri olduğu gibi kabul etmişim. Tanıdık bir şeymiş, anlayabileceğim ve rahat hissedebileceğim kurallarla sınırlandırılmışlar gibi davranıyordum.

Daha iyi bilmesi gereken biri varsa o da bendim. Ne de olsa, halkın kurtadamlar hakkında bildiklerinin kötü bir buzdağının sadece cilalanmış ucu olduğunu çok iyi anlıyordum. Fae'lerin gizlilik konusunda kurtlardan bile daha kötü olduklarını biliyordum. Zee on yıldır arkadaşım olmasına rağmen, hayatının fae tarafı hakkında çok az şey biliyordum. Steelers taraftarı olduğunu, insan karısının ben onunla tanışmadan kısa bir süre önce kanserden öldüğünü ve patates kızartmasında tartar sosunu sevdiğini biliyordum ama cazibesinin altında neye benzediğini bilmiyordum.

Tavşan'ı garaj yoluna çekip Samuel'in Mercedes'i ve garip bir Ford Explorer'ın yanına park ettiğimde evimin ışıkları yanıyordu. Samuel'in evde ve uyanık olmasını umuyordum, böylece onu bir sondaj tahtası olarak kullanabilirdim ama SUV bu fikre para ödedi.

Kaşlarımı çattım. Sabahın ikisiydi, ziyaretçiler için garip bir saatti. Çoğu ziyaretçi için.

Burnumdan derin bir nefes aldım ama vampir ya da başka bir şeyin kokusunu alamadım. Gece havası bile normalden daha donuk kokuyordu. Muhtemelen çakaldan insana geçişten arta kalan bir şeydi. İnsan burnum çoğu insanınkinden daha iyiydi ama çakalınkinden biraz daha az hassastı, bu yüzden insana geçmek biraz işitme cihazını çıkarmak gibi bir şeydi. Yine de...

Vampirler isterlerse kokularını benden saklayabilirler.

Gecenin ılık havasında titredim. Sanırım bütün gece orada kalabilirdim ama gitar sesi duydum. Samuel'in vampir seethe'nin hanımı Marsilia için çaldığını göremedim, bu yüzden basamakları tırmandım ve içeri girdim.

Mike Amca, Samuel'in benim eski bit pazarından bulduğum sandalyenin yerine koyduğu şişirilmiş koltuğa oturdu. Samuel kanepede bir dağ aslanı gibi yarı uzanmış yatıyordu. Gitarıyla boş boş müzik parçaları çalıyordu. Rahat görünebilirdi ama ben onu çok iyi tanıyordum. Kanepenin arkasında, Samuel'in başının hemen arkasında mırıldanan kedi, odadaki tek rahat kişiydi.

Samuel, Mike Amca'dan gözlerini ayırmadan, "Kakao için sıcak su var," dedi. "Neden kendine biraz almıyorsun, sonra gel bize Zee'den bahset, katillerinin kokusunu sana kim verdi de gidip onu öldürdüler. O zaman bana bu gece kan ve büyü kokmanı sağlayacak ne yaptığını söyle?"

Evet, Samuel Mike Amca'ya kızgındı.

Acil kakao kutusunu bulana kadar dolapları karıştırdım. Marşmelovlu sütlü çikolatadan değil, sert o l a n ı n d a n , bitter.

biraz jalapeño biberli ikolata. Şu anda buna ihtiyaç duyacak kadar zgn değildim ama meseleleri nasıl yatıştırabileceğimi düşünürken beni meşgul etti. Gerçek kakao süte ihtiyaç duyar, bu yüzden bir sos tenceresine biraz koydum ve ısıtmaya başladım.

Bu sabah Samuel ve diğer kurtadamların yanından sadece Zee'nin hapiste olduğunu ve bir avukata ihtiyaı olduğunu bilerek ayrılmıştım. Belli ki o zamandan beri biri Samuel'e bilgi vermiş. Neredeyse kesinlikle Mike Amca *değil*.

Muhtemelen Warren'ın avukat görüşmesinden her şeyi bilmesi mümkün değildi - Kyle'a gidip avukata söylediklerimi ona da anlatmasını söylemiştim. Warren sır saklayabilirdi.

Ah. Warren sürüsünün alfası Adam'dan sır saklamazdı. Adam, Samuel sorarsa ona tüm hikyeyi anlatmamak için hiçbir neden göremezdi.

Sırların olayı budur. Tek yapmanız gereken bir kişiye söylemek ve birden herkes öğreniyor. Yine de ortadan kaybolursam, kurtadamların beni aramaya geleceğini bilmek isterdim. Umarım Fae'ler (Mike Amca'nın şahsında) bunu anlamıştır ve ben de öylece ortadan kaybolacak biri değildim: Gri Lordlar kendilerinden biri olan Zee için bir intihar ayarladıysa, bana da bir şey ayarlamakta tereddüt etmezlerdi. Sürü bunu biraz daha zorlaştırabilirdi.

Bir fincan sıvının ısınması uzun sürmez. Bir fincana doldurdum; acı ve tatlı ilk yudumu aldım; sonra adamların yanına döndüm. Mutfaktaki tartışmalarım beni kanepeye götürdü, Samuel'le aramda koca bir minderle oturdum, böylece (Samuel tarafından) oturma odamda canavar patlamadan hemen önce Loch Ness'in mürekkepli yüzeyi gibi karışan düşmanlıkta bir taraf tuttuğum sanılmayacaktı. Oturma odamda patlama olmasını istemiyordum, teşekkürler. Patlamalar tamir faturaları ve kan demekti. Büyürken

Kurtadamlarla olan ilişkim beni güç mücadelelerine ve konuşulmayan şeylere karşı aşırı duyarlı hale getirmişti.

Başka bir kurt adamla, destek gösterisi şiddet olasılığını birkaç kademe düşürebilirdi, çünkü kendini daha güvende hissedecekti. Samuel'in daha fazla güvene ihtiyacı yoktu. Samuel'in bu konudaki görüşü ne olursa olsun, Mike Amca'nın beni çağırmakla doğru şeyi yaptığını düşündüğümü bilmeye ihtiyacı vardı.

"Zee için iyi bir avukat buldum," dedim Mike Amca'ya.

"John Lauren Derneği'nin bir üyesi." Mike Amca telefonda konuştuğundan çok daha kendinde görünüyordu. Bu da "neşeli hancı" kılığının tüm hızıyla devam ettiği anlamına geliyordu. Avukat seçimimden memnun olup olmadığını anlayamadım.

"Kyle-" Kendimi durdurdum ve geri çekildim. "Eyaletteki en iyi boşanma avukatlarından biri olan bir arkadaşım var. Onu aradığımda bana Spokane'den Jean Ryan'ı önerdi. Bana onun mahkeme salonunda bir barakuda olduğunu söyledi ve bir fae nefret grubuna üyeliğinin aslında yardımcı olacağını söyledi. İnsanlar onun bu davayı almak için Zee'nin masumiyetine kesinlikle ikna olmuş olması gerektiğini düşünecekler."

"Bu doğru mu? Onun masum olduğuna mı inanıyor?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum ama hem Kyle hem de o fark etmeyeceğini söylüyor. Onu ikna etmek için elimden geleni yaptım." Kakaomdan bir yudum aldım ve onlara Bayan Ryan'ın bana söylediği her şeyi anlattım, buna polis işlerine burnumu sokmamam konusundaki uyarısı da dahildi.

Samuel'in dudakları bunun üzerine kıvrıldı. "Peki sana O'Donnell'a gitmemeni söyledikten sonra gitmeden önce ne kadar bekledin?"

Ona kızgın bir bakış attım. "Hava kararmadan önce bunu yapmazdım. Kasabanın o kadar içinde tasmaı olsun ya da olmasın bir çakal gören pek çok insan Hayvan Kontrol'ü arardı. Hayvan barınağından fazla araştırma yapamam, zaten bu yaz beni bir kez aldılar."

Mike Amca'ya baktım ve bilmem gereken her şeyi bana nasıl anlattıracağımı düşündüm. "O'Donnell'ın Aydınlık Bir Gelecek için Vatandaşlar'la ilişkisi olduğunu biliyor muydun?"

Daha dik oturdu. "Bundan daha akıllıca davranacağını düşünmüştüm. BFA bilseydi, işini kaybederdi."

Fark ettiğim kadarıyla bundan habersiz olduğunu söylemedi.

"Kimsenin öğrenmesi konusunda çok endişeli görünmüyordu," dedim ona. "Odalarından birinin duvarlarında Parlak Gelecek posterleri vardı."

"BFA'nın çalışanlarının evlerini arama gibi bir alışkanlığı yok. Fonları yine kesildi ve paralar Orta Doğu'daki karışıklığa aktarıldı." BFA'nın sıkıntıları konusunda sesi çok üzgün gelmiyordu.

Yorgun yüzümü ovaladım. "Arama umduğum kadar yardımcı olmadı. O'Donnell'ın kendisi dışında, rezervasyondaki cinayet mahallerinde bulunan hiç kimseye ait bir koku bulamadım. "Fae'leri öldürdüğünde yanında kimse olduğunu sanmıyorum." Belki Kolonyalı Adam hariç, diye düşündüm. Gerçekte nasıl koktuğunu bilmeme imkan yoktu, gerçi en ufak bir

neden O'Donnell'ı öldürmek için kolonya sürdüğü hakkında bir fikrim yok. Bir kurt adamın ya da benim gibi birinin O'Donnell'ın katilinin izini sürmesini beklemezdi herhalde.

"Demek ziyaretiniz olaysız geçti." Samuel'di bu, sesi gitarından çıkan yumuşak, arp benzeri notalardan biraz daha yoğundu. Eğer böyle çalmaya devam ederse, bitirmeden uyuyakalacaktım. "O zaman neden kan ve büyü gibi kokuyorsun?"

"Olaysız olduğunu söylemedim. Çünkü O'Donnell'ın evinin oturma odası kanla kaplıydı."

Mike Amca yüzünü hafifçe buruşturdu, ki buna hiç inanmadım. Ölümsüzlerle olan deneyimim kurtadamlarla olabilir ama fae'ler de nazik ve kibar insanlar değildir. Zee gözaltına alındığında oyundan düşmüş olabilir ama kan ve vahşet eskileri asla rahatsız etmez.

"Sihir..." Omuz silktilim. "Birçok şey olabilirdi. Cinayetin işlendiğini gördüm."

"Büyü mü?" Mike Amca kaşlarını çattı. "Senin bir farseer olduğunu bilmiyordum. Büyünün senin etrafında işe yaramadığını sanıyordum."

"Bu harika olurdu," dedim. "Ama hayır, büyü benim etrafımda çoğunlukla işe yarar. Sadece ona karşı bir tür kısmi bağışıklığım var. Genelde sihir ne kadar az zararlıysa, işe yaramama ihtimali de o kadar yüksek olur. Gerçekten kötü şeyler genellikle işe yarar."

"Hayaletleri görüyor," dedi Samuel, benim sızlanmalarıma sabırsızlanarak.

"Ben ölü insanlar görüyorum," diye karşılık verdim. Garip bir şekilde gülen Mike Amca oldu. Onun bir sinema izleyicisi olacağını düşünmemiştim.

"Peki bu hayaletler sana bir şey söyledi mi?"

Başımı salladım. "Hayır. O'Donnell'ın tek oyuncu olduğu cinayetin kayıtlarını aldım. Sanırım katil bir şeyin peşindeydi. O'Donnell Fae'lerden mi çaldı?"

Mike Amca'nın yüzü karardı ve ben iki şeyi anladım. Sorumun cevabı evetti ve Mike Amca'nın O'Donnell'ın ne aldığını bana söylemeye hiç niyeti yoktu.

"Şaka olsun diye soruyorum," dedim cevabını boşuna beklemek yerine, "kuzgun şekline girebilen kaç tane fae var?"

"Burada mı?" Mike Amca omuz silkti. "Beş ya da altı."

"O'Donnell'ın evinde bir kuzgun vardı ve fae büyüsü kokuyordu."

Mike Amca ani ve sert bir kahkaha attı. "Eğer O'Donnell'ın evine birini gönderip göndermediğimi soruyorsan, cevabım hayır. Eğer onlardan birinin O'Donnell'ı öldürüp öldürmediğini merak ediyorsan, cevabım yine hayır. Kuzgun şekline sahip olanların hiçbirisi birinin kafasını koparacak fiziksel güce sahip değil."

"Zee yapabilir mi?" Ben sordum. Bazen beklenmedik sorular sorarsanız, cevaplar alırsınız.

Kaşları kalktı ve aksanlı konuşması kalınlaştı. "Elbette ve bunu neden soruyorsun? Onun bu işle hiçbir ilgisi olmadığını söylemedim mi sana?"

Başımı salladım. "Onu Zee'nin öldürmediğini biliyorum. Polisin elinde onun öldürebileceğini söyleyen bir uzman var. Onun yeteneğinden şüphe etmek için nedenlerim var ve tam olarak ne kadar uzakta olduğunu bilmem Zee'ye yardımcı olabilir."

Mike Amca derin bir nefes aldı ve başını yana eğdi. "Drontheim'ın Kara Smith'i benim gördüklerimi yapabilirdi ama bu çok uzun zaman önceydi. Çoğumuz soğuk demir ve Hristiyanlık yılları boyunca bir zamanlar sahip olduğumuz şeylerin bir kısmını kaybettik. Zee çoğundan daha azını kaybetti. Belki yapabilirdi. Belki de yapamazdı."

Drontheim'ın Kara Smith'i. Daha önce de böyle bir şey söylemişti. Zee'nin bir zamanlar kim olduğunu bulmaya çalışmak en sevdiğim hobilerimden biriydi, ancak mevcut durum bu küçük bilgi mücevherini kül gibi yaptı. Eğer Zee bu yüzden hayatını kaybettiye, bir zamanlar kim olduğu önemsizdi.

"Rezervasyondaki fae'lerden kaç tanesi..." Bunu düşündüm ve biraz değiştirdim. "... ya da Tri-City bölgesinde bunu yapmış olabilir mi?"

Mike Amca düşünmeye vakit bulamadan, "Birkaç tane," dedi. "Bütün gün kafamı kurcalayıp durdum. Devlerden biri yapmış olabilir, ama neden yapmak istediklerini bilsem Katolik bir keşiş olurum. Ve o noktaya geldiklerinde, bir ya da iki ısıruk alana kadar durmazlardı. Devlerin hiçbiri rezervasyondaki kurbanlardan hiçbirisiyle ya da belki Zee hariç herhangi biriyle özellikle arkadaşça davranmadı. Bir zamanlar bunu yapabilecek birkaç kişi daha var ama çoğu modern dünyada Zee kadar başarılı olamadı."

Deniz adamının gücünü hatırladım.

"Peki ya Selkie'nin evinde tanıştığım adam..." Samuel'e baktım ve dilimi ısırđım. Bildiğim okyanus bir sırđı ve Zee'nin kaderi üzerinde hiçbir etkisi olamazdı. Samuel'in önünde bundan bahsetmeyecektim ama bu cümlemin havada asılı kalmasına neden oldu.

"Hangi adam?" Samuel'in sorusu yumuşaktı, ancak Mike Amca'nın Samuel'in tepesinden gelen sözleri öyle değildi.

Mike Amca'nın korkusunun kokusunu alabiliyordum, tıpkı sözleri gibi sert ve ani. Bu onunla bağdaştırdığım bir duygu değildi.

Odaya hızlı ve temkinli bir bakış attıktan sonra acil bir fısıltıyla devam etti: "Bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama bu karşılaşmadan bahsetmenin sana bir faydası olmayacak. Karşılaştığın kişi de bunu yapabiliirdi ama son yüz yıldır kendini pek iyi hissetmiyor." Bir nefes aldı ve kendini rahatlamaya zorladı. "Güven bana, O'Donnell'ı öldüren Gri Lordlar değildi, Mercedes. Cinayeti onların işi olamayacak kadar beceriksizceydi. Bana şu karşılaştığın Fae Kuzgun'dan biraz daha bahset."

Bir an ona bakakaldım. Deniz fae'si Gri Lordlar'dan biri miydi?

"Kuzgun mu?" diye sordu nazikçe.

Ben de ona biraz geri çekilerek önce asayı, sonra da asayla duvardan atlayan kuzgunu anlattım.

"Asayı nasıl kaçırdım?" Mike Amca iyice sarsılmış bir halde kendi kendine sordu.

"Bir köşeye sıkıştırılmıştı," dedim ona. "Kurbanların evlerinden birinden geldi, değil mi? Pipo içen ve arka penceresi ormana bakan birinden."

Mike Amca kendine gelir gibi oldu ve gözlerini bana dikti. "Çok fazla sırrımızı biliyorsun, Mercedes."

Samuel gitarını bir kenara bıraktı ve ben Mike Amca'nın sesindeki tehdidi algılayamadan aramıza girdi.

"Dikkatli ol," dedi, sesi Galler ve uyarı ile kalınlaşmıştı. "Dikkatli ol, Yeşil Adam. Sana yardım etmek için kendini tehlikeye attı; eğer sana ve evine zarar verirse yazıklar olsun."

"İki," dedi Mike Amca. "Gri Lordlardan *ikisi* senin yüzünü bizim işimizde gördü, Mercy. Biri unutmuş olabilir ama ikisi asla unutmaz." Samuel'e sabırsız bir el salladı. "Sakin ol kurt. Yavrularına zarar vermeyeceğim. Ben sadece gerçeği söyledim. Onun bildiklerini öğrenmesinden hoşnut olmayacak pek de iyi huylu olmayan kişiler var ve bunlardan ikisi çoktan öğrendi bile."

"İki mi?" Olmasını istediğimden daha kısık bir sesle sordum.

"Karşılaştığın kuzgun değildi," dedi suratsızca. "Büyük Leş Kargası'nın ta kendisiydi." Bana uzun uzun baktı. "Seni neden öldürmediğini merak ediyorum."

"Belki de beni çakal sanmıştır," dedim kısık bir sesle.

Mike Amca başını salladı. "Kör olabilir ama yine de benden daha net algılıyor."

Kısa bir sessizlik oldu. Diğerleri ne düşünüyordu bilmiyorum ama ben son zamanlarda ne kadar çok kıl payı kurtulduğumu düşünüyordum. Vampirler acele etmezse, fae ya da başka bir canavar fırsat bulamadan beni öldürebilirdi. Yıllarca dikkatlice içime kapanarak ve beladan uzak durarak geçirdiğim onca zamana ne olmuştu?

"O'Donnell'ı Gri Lordlardan birinin öldürmediğinden *emin* misin?" diye sordum.

"Evet," dedi kararlılıkla, sonra durakladı. "Umarım öyle değildir. Eğer öyleyse, Zee'nin tutuklanması kasıtlıydı ve onun sonu geldi - ve muhtemelen benim de." Elini çenesinde gezdirdi ve bu hareket bir zamanlar sakal bırakıp bırakmadığını merak etmeme neden oldu. "Hayır. Onlar değildi. Karmaşık bir cinayetin üstünde değiller ama asayı polisin bulması için bırakmazlardı. Leş Kargası asayı insan ellerinden uzak tutmak için geldi - gerçi daha önce geri almadığına şaşırdım." Bana spekülatif bir bakış attı. "Zee ve ben o oturma odasında uzun süre kalmadık ama asayı asla gözden kaçırmazdık. Merak ediyorum..."

"Asa nedir?" diye sordum. "Büyü olduğunu söyleyebilirim ama başka bir şey değil."

"Seni ilgilendiren bir şey yoktur umarım," dedi Mike Amca ayağa kalkarak. "Etrafta Leş Kargası varken senin için telaşlanacak bir şey yok. Çantada para var..." Sandalyesinin koluna sıkıştırılmış kahverengi deri çantayı ilk kez fark ettim. "Eğer Zee'nin masraflarını karşılamaya yetmezse, bana haber verin."

Samuel'e doğru hayali bir şapka çıkardı, sonra elimi tuttu, eğildi ve öptü. "Mercy, sana durmanı söylemezsem sana iyilik yapmış olmam. Şu ana kadar bize yaptığın yardımlar için minnettarız, ama senin yararın burada sona eriyor. Sana söyleme özgürlüğüne sahip olmadığım şeyler oluyor. Eğer devam ederseniz, hiçbir şey keşfedemeyeceksiniz ve eğer o İsimsizler ne kadar çok şey bildiğinizi öğrenirlerse, bu sizin için kötü olur. Ve etrafta onlardan iki tane fazla var." Önce bana, sonra Samuel'e sertçe başını salladı. "İkinize de iyi sabahlar dilerim."

Ve kapıdan çıktı.

"Gözünü ondan ayırma Mercy," dedi Samuel, Mike Amca'nın garaj yolundan geri geri çıkarken farlarının yanışını izlerken hâlâ sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. "O Zee değil. Onun sadakati sadece ve sadece kendisine."

Omuzlarımı ovuşturdum ve kendim ayağa kalktım. Bir kurt adamla asla o ayaktayken ve siz otururken tartışmayın; bu sizi dezavantajlı duruma düşürür ve size emir verebileceklerini düşünmelerine neden olur.

"Ona güvenebileceğim kadar güveniyorum," diye kabul ettim. Mike Amca bana zarar vermek için elinden geleni ardına koymazdı ama... "Biliyor musun, siz kurtlar hakkında büyürken öğrendiğim şeylerden biri de yalan söyleyemeyen biriyle yapılan sohbetin en ilginç kısmının bazen cevap *vermedikleri* sorular olduğuydu."

Samuel başını salladı. "Ben de fark ettim. O asa, her ne ise, cinayet kurbanlarından birinden çalınmış ve bu konuda konuşmak istemedi."

İki kez esnedim ve ikincisinde çenemin patladığını duydum. "Bu gece yatmaya gidiyorum. Sabah kiliseye gitmem gerekiyor." Tereddüt ettim. "Ne yapıyorsun?"

Drontheim'ın Kara Demirci'sini biliyor musunuz?"

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Onunla on yıldır çalıştığına göre, senin kadar değil sanırım."

"Samuel Cornick," diye

tersledim. Güldü.

"Drontheim'lı Kara Demirci hakkında bir hikâye biliyor musun?" Yorgundum ve endişelerimin oluşturduğu yığın, altında sendelediğim bir ağırlıktı: Zee, Gri Lordlar, Adam ve Samuel ve Marsilia'nın Andre'nin çaresiz kurbanları tarafından öldürülmediğini öğrenmesini beklemek. Bununla birlikte, yıllardır Zee hakkında hikâyeler arıyordum. Fae'lerin birçoğu ona, bir yerlerde hikayelerde yer almaması için huşu içinde saygı gösteriyordu. Sadece onları bulamadım.

"Kara Smith, Mercy, Kara Smith."

Ayak parmağıma vurdum ve Samuel pes etti. "Bıçağını gördüğümünden beri onun Kara Smith olup olmadığını merak ediyorum. Onun her şeyi kesebilecek en az bir bıçak dövmüş olması gerekiyordu."

"Drontheim..." Mırıldandım. "Trondheim mi? Norveç'in eski başkenti mi? Zee Alman."

Samuel omuz silkti. "Ya da Alman gibi davranıyor - ya da eski hikayede yanlış olabilir. Duyduğum hikayelere göre, Kara Smith bir dahiydi ve

kötü niyetli bir piç, Norveç Kralı'nın oğlu. Yaptığı kılıcın, onu kullanan adama dönmek gibi kötü bir huyu vardı."

Bir an için bunu düşündüm. "Sanırım bir kötü adama, onun iyi kalpli bir kahraman olduğuna dair bir hikayeye inanmadan önce inanabilirim."

Samuel, "İnsanlar yıllar içinde değişiyor," dedi.

Sertçe başımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştım. Artık Zee'den bahsetmiyordu.

Aramızda sadece birkaç metre vardı ama tarihin uçurumu çok daha büyüktü: Onu bir zamanlar çok sevmiştim. Ben on altı yaşındaydım ve o benden yüzyıllarca büyüktü. Onda nazik bir koruyucu, beni kurtaracak ve dünyasını benim etrafımda kuracak bir şövalye görmüştüm. Benim için bir yükümlülük, yük ya da sıkıntı olmayacak birini. O bende yaşayan çocuklarını doğurabilecek bir anne görmüştü.

Kurtadamlar, bir istisna dışında, doğmazlar, yaratılırlar. Bir ya da iki ısırıktan daha fazlası gerekir - ya da bir keresinde bir çizgi romanda okuduğum gibi, bir pençe çiziyi. Değişmek isteyen bir insan o kadar kötü yaralanmalıdır ki ya ölmeli ya da bir kurtadam haline gelmeli ve bu tür diğer canavarların arasında öfkeli bir canavar olarak hayatta kalmak için gerekli olan hızlı iyileşme sayesinde kurtulmalıdır.

Kadınlar nedense Değişim'den erkekler kadar sağ çıkamıyor. Ve hayatta kalan kadınlar da çocuk sahibi olamıyor. Yeterince doğurganlar, ancak dolunaydaki aylık değişim çok şiddetli ve insandan kurt adama geçtiklerinde hamileliklerini iptal ediyorlar.

Kurtadamlar insanlarla çiftleşebilir ve genellikle de çiftleşirler. Ama çok yüksek bir düşük oranı ve normalden daha yüksek bebek ölümleri vardır. Adam'ın bir

Değişiminden sonra kızı doğdu, ama eski karısı ben onu tanırken üç kez düşük yapmıştı. Hayatta kalan tek çocuklar tamamen insan.

Ama Samuel'in doğuştan kurt adam olan bir kardeşi vardı. Tanıdığım herkesin duyduğu tek kurt adamdı. Annesi, büyü kullanan insanlarımızın çoğunun sahip olduğu gibi Avrupa'ya değil, bu topraklara özgü bir büyü yeteneğine sahip bir aileden geliyordu. Charles'ın doğumuna kadar her ay değişimi durdurmayı başardı. Çabaları yüzünden zayıf düşmüş ve Charles'ın doğumunda ölmüştü ama yaşadıkları Samuel'i düşünmeye sevk etmişti.

Ne insan ne de kurt adam olan ben, sürüsünün yetiştirmesi için babasına getirildiğimde, Samuel şansını görmüştü. Değişmek zorunda değilim ve değişsem bile bu değişim şiddet içermiyor. Vahşi doğadaki gerçek kurtlar bölgelerinde buldukları çakalları öldürseler de, çiftleşebilir ve yaşayabilir yavrulara sahip olabilirler.

Samuel beni kendisine aşık etmek için on altı yaşına kadar bekledi.

"Hepimiz değişiriz," dedim ona. "Ben yatmaya gidiyorum."

Dünyada canavarlar ve daha da kötü şeyler olduğunu her zaman bildiğim gibi, kötülüğü uzak tutanın da Tanrı olduğunu her zaman bildim. Bu yüzden her Pazar kiliseye gitmeye ve düzenli olarak dua etmeye özen gösteriyorum. Andre'yi ve iblis yavrularını öldürdüğümünden beri kendimi gerçekten güvende hissettiğim tek yer kiliseydi.

"Yorgun görünüyorsun." Papaz Julio Arnez'in elleri iri boğumluydu ve hırpalanmıştı. O da benim gibi geçimini sağlamak için elleriyle çalışıyordu; emekli olup papazımız olana kadar kerestecilik yapmıştı.

"Biraz," diye kabul ettim.

"Arkadaşına olanları duydum," dedi. "Ziyaret etmekten memnun olur mu?"

Zee papazımı severdi, herkes Papaz Julio'yu severdi. Hapishanede olmayı daha katlanılabilir hale getirmeyi bile başarabilirdi ama Zee'ye yaklaşmak çok tehlikeliydi.

Ben de başımı salladım. "O bir Fae," dedim özür dileyerek. "Hristiyanlık hakkında pek iyi düşünmezler. Teklifiniz için teşekkürler."

"Yapabileceğim bir şey varsa bana söyle," dedi sertçe. Alnımdan öptü ve beni hayır dualarıyla uğurladı.

Zee aklımdaydı, eve gelir gelmez Tony'yi cep telefonundan aradım çünkü Zee'yi görmek için nasıl içeri gireceğimi bilmiyordum.

Soğukkanlı bir profesyonelden ziyade neşeli ve arkadaş canlısı bir sesle cevap verdiğine göre evde olmalıydı.

"Hey, Mercedes," dedi. "Bayan Ryan'ı üzerimize salman hiç hoş değildi. Akıllıca ama hoş değil."

"Hey, Tony," dedim. "Özür dilerdim ama Zee benim için önemli ve o masum, bu yüzden bulabildiğimin en iyisini aldım. Yine de, eğer seni daha iyi hissettirecekse, onunla da ilgilenmek zorundayım."

Güldü. "Pekala, ne var ne yok?"

"Bu çok aptalca," dedim ona, "ama şimdiye kadar hapishanede kimseyi ziyaret etmem gerekmemiştir. Peki Zee'yi nasıl görecekim? Ziyaret saatleri falan var mı? Pazartesiye kadar beklemeli miyim? Ve nerede tutuluyor?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Sanırım ziyaret saatleri sadece hafta sonları ve akşamları. Ama gitmeden önce avukatınla konuşabilirsin," dedi temkinli bir şekilde. Zee'yi görmemde bir sorun mu vardı?

Tekrar sorduğumda "Avukatını ara" dedi.

Ben de öyle yaptım. Bana verdiği kartta ofisinin yanı sıra cep telefonu da yazıyordu.

"Bay Adelbertsmiter kimseyle konuşmuyor," dedi Jean Ryan soğuk bir sesle, sanki bu benim suçummuş gibi. "Benimle konuşmadığı sürece etkili bir savunma yapmak zor olacak."

Kaşlarımı çattım. Zee huysuz olabilirdi ama aptal değildi. Eğer konuşmuyorsa, bir sebebi vardı.

"Onu görmem gerek," dedim ona. "Belki seninle konuşması için onu ikna edebilirim."

"Onu hiçbir şeye ikna edebileceğini sanmıyorum." Sesinde belli belirsiz bir kendini beğenmişlik vardı. "Bana cevap vermeyince, O'Donnell'in ölümü hakkında bildiklerimi anlattım, senin bana anlattıklarının hepsini. Bir tek o zaman konuştu. Onun sırlarını yabancılara anlatmaya hakkın olmadığını söyledi." Tereddüt etti. "Bundan sonraki kısım bir tehdit ve müvekkilimin davasına hiçbir faydası olmayacağı için normalde bunu aktarmazdım. Ama... Sanırım sen

uyarılması gerektiğini söyledi. Dışarı çıkmaması için dua etseniz iyi olur dedi ve borcun hemen ödenmesini istedi. Ne demek istediğini biliyor musunuz?"

Beni göremediğini fark etmeden önce başımı salladım. "Dükkânımı ondan aldım. Ona hâlâ borcum var." Tıpkı bankaya yaptığım gibi ona da aylık ödeme yapıyordum. Boğazımın kurummasına ve gözlerimin arkasında basınç oluşmasına neden olan şey, sahip olmadığım para değildi.

Ona ihanet ettiğimi düşündü.

Zee bir fae idi; yalan

söyleyemezdi.

"Şey," dedi. "Tekrar dilsiz kalmadan önce sizinle konuşmak istemediğini açıkça belirtti. Hâlâ hizmetlerimi almak istiyor musunuz?" Sesi neredeyse umutlu geliyordu.

"Evet," dedim. Ona para ödeyen ben değildim; Mike Amca'nın çantasında, onun fiyatlarıyla bile Zee'nin masraflarını karşılamaya yetecek kadar para vardı.

"Dürüst olacağım Bayan Thompson, eğer benimle konuşmazsa ona hiçbir faydam dokunmaz."

"Elinden geleni yap," dedim duygusuzca. "Ben de birkaç şey üzerinde çalışıyorum."

Sırlar. Kiliseden eve döner dönmez Samuel'in bu sabah Tumbleweed'in son gününe gitmek için ayrılmadan önce altmış dereceye ayarladığı sıcaklığı

yükseltmiş o l m a m a rağmen biraz titredim.

Kurtadamlar benden biraz daha serin şeyleri sever. Evin içi seksen derece sıcaktı, üşümem için hiçbir neden yoktu.

Avukata söylediklerimin hangi kısmına itiraz ettiğini merak ettim - rezervasyondaki cinayetler mi, yoksa Bayan Ryan'a cesedi bulunduğunda yanında başka bir fae olduğunu söylemek mi?

Kahretsin, Bayan Ryan'a birinin polise söylemek zorunda kalmayacağı hiçbir şey söylememiştim. Düşündüm de, Bayan Ryan'a söylediğim çoğu şeyi polise de söylemiştim.

Ancak, polisle ya da avukatla konuşmadan önce birilerine sormam gerekirdi. Bunu biliyordum. Sürünün ilk kuralı buydu: sıradan insanların yanında ağzını kapalı tut.

Kendi kararına güvenmektense Mike Amca'ya polise ve avukata ne kadarını söyleyebileceğimi sorabilirdim. Sormadım... çünkü polis Zee'nin ötesinde bir katil arayacaksa, Mike Amca'nın ya da başka bir fae'nin onlara söyleyebileceğinden daha fazlasını bilmek zorunda olduğunu biliyordum.

Af dilemek izin istemekten daha kolaydır - tabii affetmeyi pek sevmeyen Fae'lerle uğraşmıyorsanız. Bunu bir Hristiyan erdemi olarak görürler ve Hristiyanlığa dair hiçbir şeyi de pek sevmezler.

Zee'nin bunu atlatacağına dair kendime yalan söylemedim. Geçmiş hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdim ama onu tanıyordum. Öfkesini içinde toplamış ve karnımdaki dövme kadar kalıcı hale getirmişti. Güvenine ihanet ettiğim için beni asla affetmeyecekti.

Yapacak bir Şeye ihtiyaım vardı, ellerimi ve zihnimi meşgul edecek, beni korkunç bir Şey yaptığım hissinden uzaklaŐtıracak bir Şeye. Ne yazık ki cumartesi gününün çoğunu müzik festivalinde geçireceğimi düşünerek geç saatlere kadar kalmış ve cuma günü dükkândaki tüm işlerimi bitirmiŐtim. Üzerinde çalıŐacak bir proje arabam bile yoktu. Mevcut proje, eski bir Karmann Ghia, döŐemeleri yeniden yapılmak üzere dışarıdaydı.

Evin içinde huzursuzca volta attıktan ve bir miktar fıstık ezmeli kurabiye yaptıktan sonra, çalışma odam olarak kullandığım küçük üçüncü odaya gittim, bilgisayarımı açtım ve brownie'lere başlamadan önce internete bağlandım.

Kız kardeşim ve annemden gelen e-postaları yanıtladım ve sonra biraz göz gezdirdim. Odaya yanımda getirdiğim brownie tabağında hiç bozulmadan duruyordu. Üzgün olduğumda yemek yapmam onu yiyebileceğim anlamına gelmiyor.

Yapacak bir Şeye ihtiyaım vardı. Mike Amca ile yaptığım konuşmayı gözden geçirdim ve muhtemelen O'Donnell'ı kimin öldürdüğünü gerçekten bilmediğine karar verdim
-Gerçi devler olmadığından oldukça emindi, yoksa onlardan hiç bahsetmezdi. Zee olmadığını biliyordum. Mike Amca Gri Lordlar olduğunu düşünmüyordu ve ben de ona katılıyordum. Fae'lerin bakış açısına göre, O'Donnell'ın öldürölmesi bir hataydı - Gri Lordların kolayca önleyebileceği bir hata.

Yine de O'Donnell'ın oturma odasının köşesinde bulduğum eski asanın cinayetle bir ilgisi vardı. Kuzgunun... hayır, Mike Amca ona ne diyordu - Leş Kargası- gelip onu alması ve Mike Amca'nın bu konuda konuşmak istememesi yeterince önemliydi.

İnternette gezinirken varsayılan sayfa olarak kullandığım arama motoru ekranına baktım. Düşüncesizce, *personel* ve *peri* yazdım ve ardından aramaya bastım

Düğme.

Bu konuda düşünmüş olsaydım beklediğim sonuçları elde ederdim. Bu yüzden *peri* yerine *folkloru* koydum, ancak *bastonu* deneyene kadar (*sihirli asa* ve *sihirli sopadan* sonra) kendimi çevrimiçi olarak taranan eski peri ve folklor kitaplarından oluşan küçük bir kütüphaneye sahip bir web sitesinde buldum.

Bastonumu ya da en azından *bir* baston buldum.

Perileri beslemek için arka verandasına ekmek ve süt bırakma alışkanlığı olan bir çiftçiye verildi. O asayı elinde tuttuğu sürece, koyunlarının her biri her yıl iki sağlıklı kuzu doğurmuş ve çiftçiye mütevazı da olsa bir refah sağlamış. Ancak (ve peri masallarında her zaman bir "ama" vardır) bir akşam köprüden geçerken çiftçi asayı tutmayı kaybetmiş ve asa nehre düşüp sürüklenmiş. Eve döndüğünde tarlalarının sular altında kaldığını ve koyunlarının çoğunun öldüğünü görmüş; böylece asadan elde ettiği tüm kazanç da onunla birlikte gitmiş. Asayı bir daha asla bulamamış.

Sahibinin tüm koyunlarının her yıl iki sağlıklı kuzuya sahip olmasını sağlayan bir asanın, uğruna insanları öldürmeye değmesi pek olası değildi - özellikle de O'Donnell'in katili onu almamışken. Ya bulduğum baston aynı baston değildi, ya düşündüğüm kadar önemli değildi ya da O'Donnell'in katili onun peşinde değildi. Emin olduğum tek şey, O'Donnell'in bastonu öldürülen orman adamından almış olduğuydu.

Kurbanlar, çoğunlukla isimlerden ibaret olsalar da, benim için giderek daha gerçek olmaya başlamışlardı: Connora, orman adamı, selkie... Zee bana her zaman insanların bir şeylere etiket koyma alışkanlığı olduğunu söylerdi. Genellikle bana kim ya da ne olduğunu söylemesini sağlamaya çalıştığım.

Düşüncesizce *Kara Smith* ve *Drontheim* kelimelerini yazdım ve Samuel'in bana anlattığı hikâyeyi buldum. İki kez okudum ve sandalyeme geri oturdum.

Bir şekilde uyuyordu. Zee'nin, bir kez sallandığında önüne çıkan her şeyi - kullanan kişi de dahil olmak üzere- kesecek bir kılıç yaratacak kadar sapkın olduğunu görebiliyordum.

Yine de hikâyede ne bir Siebold ne de bir Adelbert vardı. Zee'nin soyadı Adelbertsmiter'dı, Adelbert'in elçisi. Bir keresinde bir fae'nin diğerine onu kısık bir sesle "Adelbertsmiter" diye tanıttığını duymuştum.

Bir hevesle *Adelbert*'e baktım ve istemsizce güldüm. İlk karşıma çıkan Aziz Adelbert, sekizinci yüzyılda Norveç'i Hıristiyanlaştırmaya çalışan Northumbrialı bir misyonerdi. Onun hakkında bulabildiğim tek şey bir şehit olarak öldüğüydü.

Zee'nin Adelbert'i olabilir mi?

Telefon çaldı ve tahminlerimi yarıda kesti.

Bir şey söylememe fırsat kalmadan İngiliz bir ses, "Mercy, kıcını kaldırıp buraya gelsen iyi olur," dedi.

Arka planda bir gürültü vardı, bir kükreme. Garip bir sestir ve kulağımı telefondan çekerek sesi hem Adam'ın evinden hem de telefondan duyduğumu teyit ettim.

"Bu Adam mı?" Ben sordum.

Ben bana cevap vermedi, sadece bir küfür savurdu ve telefonu kapattı.

Telefon hala elimdeyken evime doğru koşmam ve kapımdan çıkmam için yeterliydi. Verandaya düşürdüm.

   dönümlük arazimi Adam'ın daha geniş arazisinden ayıran dikenli tel çitin üzerinden atlarken Ben'in neden *beni* aradığını ve mesela kurtadam olma avantajına sahip, Adam'dan daha baskın birkaç kişiden biri olan Samuel'i istemediğini merak ettim.

Bölüm 6

Adam'ın evinin önüne gitmeye zahmet etmedim, sadece mutfak kapısını açtım ve içeri koştum. Odada kimse yoktu.

Adam'ın mutfağı *cordon bleu* özelliklerine göre inşa edilmişti -Adam'ın kızı Jesse bir keresinde bana babasının *gerçekten* yemek yapabildiğini söylemişti, ama çoğunlukla zahmet etmediler.

Evin geri kalanında olduğu gibi dekoru da Adam'ın eski karısı seçmişti. Beyazın tonlarıyla döşenmiş resmi oturma odası dışında, evdeki renklerin onunkinden çok daha sıcak ve huzur verici olması bana hep garip gelmiştir. Kendi evim, anne babamın hurdalarıyla ve diğer her şeyi korkunç gösterecek kadar güzel eşyalarla (Samuel'in izniyle) dekore edilmişti.

Adam'ın evi limon temizleyici, camsil ve kurt adam kokuyordu. Ama Adam'ın evde olduğunu ve mutlu olmadığını anlamak için burnuma ya da kulaklarıma ihtiyacım yoktu. Öfkesinin enerjisi evin dışında bile üzerime çökmüştü.

Jesse'nin oturma odasından "Hayır, baba" diye fısıldadığını duydum.

Duyduğum bir sonraki sesin alçak bir hırıltı olması güven verici değildi ama işler yolunda olsaydı Ben beni aramazdı. Beni aramış olmasına oldukça şaşırmıştım; o ve ben pek iyi arkadaş sayılmazdık.

Jesse'nin sesini takip ederek oturma odasına girdim. Kurt adamlar büyük odanın her tarafına dağılmıştı ama bir an için Alfa'nın büyüü üzerimde işe yaradı ve yüzünü bana dönmüş olmasına rağmen tek dikkatimi verebildiğim Adam oldu. Manzara o kadar güzeldi ki bunun bir kriz durumu olduğunu hatırlamam bir anımı aldı.

Odadaki tek iki insan, Adam'ın eski antika bayılma koltuğunun kırık kalıntılarının yerini alan yeni antika bayılma koltuğunda Adam'ın yoğun bakışları altında birbirine sokuldu. Adam'ın yerinde olsaydım, antika eşyalara para harcamazdım. Kırılgan şeyler bir Alfa kurt adamın evinde pek iyi sonuç vermez.

İnsanlardan biri Adam'ın kızı Jesse'ydi. Diğeri ise benim için çalışan liseli çocuk Gabriel'di. Kolunu Jesse'nin omuzlarına dolamıştı ve Jesse'nin ufak tefek boyu onu olduğundan daha iri gösteriyordu. Onu son gördüğümünden beri Jesse saçlarını pamuk şekeri mavisine boyamıştı, bu biraz tuhaf olsa da neşeliydi. Her zamanki ağır makyajı yüzünden aşağıya kaymış, metalik gümüş göz farı, siyah rimel ve gözyaşı lekeleriyle soyulmuştu.

Bir an için bariz olanı düşündüm. Gabriel'i Jesse'ye karşı dikkatli olması konusunda uyarmış ve Alfa'nın kızıyla çıkmanın kötü yanlarını anlatmıştım. Beni dinlemiş ve uslu duracağına dair ciddiyetle söz vermişti.

Sonra makyaj izlerinin altında yeni morlukların silik izleri olduğunu fark ettim. Ve rimel sandığım şeyin bir kısmı aslında bir burun deliğinden üst dudağına doğru akan kurumuş kan damlasıydı. Çıplak omzunda, içinde hâlâ çakıl taşları olan bir yol yarası vardı. Gabriel'in bunu yapmış olmasına imkân yoktu ve eğer yapmış olsaydı, şu anda yaşıyor olmazdı.

Kahretsin, diye düşündüm, üşüyerek. Bugün biri ölecekti.

Gabriel'in itaatkâr duruşu Adam'ın yaptığı bir şeye tepki olarak ortaya çıkmış olmalıydı çünkü onu izlerken omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarını Jesse'nin babasının yüzüne doğru kaldırdı. Öfkeli bir Alfa için pek akıllıca bir hareket sayılmazdı ama cesurcaydı.

"Onları tanıyor muydun, Gabriel?" Adam'ın yüzünü göremiyordum ama sesi bana gözlerinin parlak altın rengi olduğunu söylüyordu.

Odaya doğru bir adım daha attım ve gücünün bir dalgası beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertti, tıpkı Adam'ın tüm kurtlarının neredeyse bir bütün olarak yere düşmesi gibi. Bu hareket onlara gerçekten bakmamı sağladı ve ilk başta düşündüğüm kadar çok olmadıklarını fark ettim. Kurtadamların bir odadaki boşlukları doldurma eğilimleri vardır.

Sadece dört kişi vardı. Adam'ın sürüsündeki az sayıdaki kadından biri olan Honey ve eşi başlarını öne eğmiş, birbirlerinin ellerini sıkıca tutuyordu.

Darryl yüzünü dik ve ifadesiz tutuyordu ama alnının maun rengindeki derisinde birkaç damla ter vardı. Damarlarında akan Çinli ve Afrikalı kanı, renk ve özellik bakımından müthiş bir karışım oluşturunuyordu. Gündüzleri Kuzeybatı Pasifik Ulusal Laboratuvarı'nda araştırmacı olarak çalışıyordu; geri kalan zamanlarda ise Adam'ın yardımcısıydı.

Darryl'in yanında Ben saçları kadar solgun ve neredeyse kırılgan görünüyordu ama bu yanıltıcıydı çünkü çivi gibi sağlamdı. Honey gibi o da yere bakıyordu ama yere düştükten hemen sonra başını kaldırdı ve bana nasıl yorumlayacağımı bilemediğim telaşlı bir bakış attı.

Ben, vahŖi bir çoklu tecavüz davasında sorgulanmamak için İngiltere'den Adam'ın sürüsüne kamıŖtı. Masum olduğundan oldukça emindim... ama bu Ben hakkında bir Ŗeyler söylüyor ki o benim de ilk Ŗüphelimdi.

"Baba, Gabriel'i rahat bırak," dedi Jesse her zamanki ruh halinin gölgesiyle.

Ama ne Adam ne de Gabriel onun itirazına kulak asmadı.

"Kim olduklarını ve onları nerede bulacağımı bilseydim, efendim, Ŗu anda burada olmazdım," dedi Gabriel, sesini otuza çıkaran acımasız bir sesle. "Jesse'yi size bırakır ve onların peşinden giderdim."

Gabriel, yoksullukla geçici bir tanışıklıktan daha fazlasına sahip olan bir evin en yaşlı erkeğı olarak büyümüştü. Bu onu azimli, alışkan ve yaşına göre olgun biri yapmıştı. Jesse'yle çıktığı için onun pervasız olduğunu düşündüysem, Jesse'nin onu seçtiğı için çok akıllı olduğunu düşündüm.

"İyi misin Jesse?" diye sordum, sesim planladığımdan daha hırıltılıydı.

Nefes nefese başını kaldırdı. Sonra Gabriel'e fazla yaklaşmamaya ve babasının öfkesine hedef olmamaya çalışarak oturduğu yerden fırladı. Bana doğru koştı ve yüzünü omzuma gömdü.

Adam bize bakmak için döndü. İhtiyat konusunda Gabriel'den biraz daha bilgili olduğum için (bunu sadece bana uygun olduğunda kullansam bile) bakışlarımı hemen Jesse'nin saçlarına indirdim ama yeterince görmüşüm. Gözleri değışimin bu tarafında parlıyordu, buz sarısı, kış sabahı güneş gibi soluktu. Geniş elmacık kemiklerinde, çenesini sıkmak için kullandığı güçten kaynaklanan beyaz ve kırmızı çizgiler birbirini takip ediyordu.

Eğer bir haber kamerası Adam'ın bu halini çekerse, kurtadamların son bir yıldır yaptığı tüm yalan haberler mahvolurdu. Hiç kimse Adam'ı bu kadar öfkeliyken çok ama çok tehlikeli bir canavardan başka bir şey sanmazdı.

Sadece kızgın değildi. Yüzündeki öfkeyi anlatacak İngilizce bir kelime var mıydı emin değilim.

Jesse kulağıma olabildiğince sessiz bir şekilde, "Onu durdurmalısın," diye mırıldandı. "Onları öldürecek."

Ona, babasının duymayacağı kadar sessiz fısıldayamayacağını söyleyebilirdim, bizimle aynı odadayken değil.

"Sen onları koru!" diye öfkeyle kükredi ve tutunmaya çalıştığı küçük insanlığın canavarın öfkesi içinde kaybolduğunu gördüm. Eğer bu kadar baskın olmasaydı, Alfa olmasaydı, çoktan değişmiş olmayacağından emin değilim. Bu haliyle, yüzündeki çizgilerin katılığını kaybetmeye başladığını görebiliyordum.

İhtiyacımız olan tek şey buydu.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı Jesse omzuma, tüm bedeni titriyordu. "Birine zarar verirse onu öldürürler. Yapamaz... yapamaz..."

Annemin, kurtadam olan büyük amcamın tavsiyesi üzerine beni kurtadamların yanına gönderirken neyi amaçladığını bilmiyorum. Çocuğumu yabancılara verebilir miydim bilmiyorum.

Ama ben bebeğinin bir çakal yavrusuna dönüşebileceğini keşfetmiş, asgari ücretli bir işte çalışan genç ve bekar bir ebeveyn değilim. Benim için işe yaramıştı - en azından çoğu insanın çocukluğu kadar. Ve bu bana öfkeli kurtadamları idare etme konusunda belli bir beceri kazandırmıştı, ki bunun iyi bir şey olduğunu üvey babam bana sık sık söylemişti, çünkü onları öfkeliendirmek konusunda kesinlikle bir yeteneğim vardı.

Yine de, onları harekete geçiren ben olmadığımında onlarla başa çıkmak daha kolaydı. İlk adım dikkatlerini çekmekti.

"Bu kadar yeter," dedim Jesse'nin sesini bastıran sert ve sessiz bir tonda. Haklı olduğunu bilmek için onun uyarısına ihtiyacım yoktu. Adam kızına bunu yaparı bulup öldürecek ve sonuçları da lanet olacaktı. Ve bu lanet olası sonuçlar onun için ve belki de her yerdeki tüm kurtadamlar için ölümcül olacaktı.

Adam'ın sert bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi kaldırdım ve daha sert bir şekilde devam ettim. "Ona yeterince şey yapmadığını mı düşünüyorsun? Aklından ne geçiyor? Ne zamandır burada ve kimse yaralarını temizlemedi mi? Yazıklar olsun sana."

Suçluluk duygusu harika ve güçlü bir şeydir.

Sonra döndüm ve şaşkınlıkla tökezleyen Jesse'yi merdivenlere doğru sürükledim. Darryl odada olmasaydı Gabriel'i bırakamazdım. Ama Darryl zekiydi, Adam'ın ikincisiydi ve çocuğu ateş hattından uzak tutacağını biliyordum.

Ayrıca, Adam'ın oturma odasında çok uzun süre kalacağını sanmıyordum.

Adam'ın sıcak nefesini ensemden hissetmeden önce sadece üç adım atabilmiştik. Hiçbir şey söylemedi, sadece üst kattaki banyoya kadar bizi takip etti. Buraya son gelişimden yaklaşık yüz adım daha fazla varmış gibi görünüyordu. Arkanızda bir kurt adam varken her şey daha uzun geliyor.

Jesse'yi tuvaletin kapalı kapağına oturttum ve Adam'a dönüp baktım. "Git bana bir bez getir."

Bir an kapı aralığında durdu, sonra döndü ve kapı çerçevesini yumrukladı, kapı büküldü. Belki de "lütfen" demeliydim. Yukarı doğru endişeli bir bakış attım ama biraz sıva tozu dışında tavan etkilenmemiş görünüyordu.

Adam, yarılan parmak eklemlerinden kan sıçrayan kıymıklara dikkatle baktı ama verdiği zararı gerçekten gördüğünü sanmıyorum.

"İşte bu yardımcı oldu" ya da "Yerel marangozları işte tutmaya mı çalışıyorsun?" gibi alaycı bir şey söylememek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Korktuğum zaman dilim keskinleşir ki bu da kurt adamların yanında pek işe yaramaz. Özellikle de kapıları sökecek kadar kızgın kurtadamların yanında.

Jesse ve ben donmuş bir şekilde bekledik, sonra bir çığlık attı, insandan çok ulumaya benzeyen bir sestir ve kapı çerçevesine tekrar vurdu ve bu sefer tüm duvarı yıktı, yumruğu çerçevenin kalıntıları, sonraki iki duvarı saptı ve aradaki tüm alçıpanı itti.

Arkama bakma riskini göze aldım. Jesse o kadar korkmuştu ki gözlerinin etrafındaki akları görebiliyordum. Babası yerine bana baksaydı benimkileri de görebileceğinden şüpheleniyordum.

"Aşırı korumacı babalardan bahsediyoruz," dedim uygun bir şekilde eğlenmiş bir tonda. Sesimdeki korkusuzluk herkes kadar beni de şaşırtmıştı. Bu kadar iyi bir oyuncu olduğumu kim düşünebilirdi ki?

Adam doğruldu ve bana baktı. Görüldüğü kadar iri olmadığını biliyordum. -Benden o kadar da uzun değildi ama koridorda oldukça büyüktü.

Bakışlarına karşılık verdim. "Bana bir bez getirebilir misin lütfen?" Elimden geldiğince hoş bir şekilde sordum.

Topuklarının üzerinde döndü ve sessizce yatak odasına doğru yürüdü. Gözden kaybolduğunda Darryl'in bizi merdivenlerden yukarı kadar takip ettiğini fark ettim. Duvara yaslandı ve gözlerini kapatarak iki uzun nefes verdi. Soğuk ellerimi kot pantolonumun içine soktum.

"Bu çok yakındı," dedi, belki bana, belki de kendine. Ama omuzlarını silkerek doğruldu ve fizik doktorlarından çok liseli çocuklar arasında yaygın olan bir tavırla merdivenleri ikişer ikişer inerek geri çıkarken bana bakmadı.

Jesse'ye döndüğümde titreyen eliyle bana gri bir bez uzattı.

"Bunu sakla," dedim. "Yoksa sırf ondan kurtulmak için onu gönderdiğimi düşünür."

Gülmesini istediğim gibi güldü. Sallantılıydı ve dudağında bir kesik açılınca aniden durdu. Ama bu bir gülüştü. İyi olacaktı.

Onu gereksiz bir ayak işine gönderdiğimi bilip bilmemesi umurumda olmadığından, el bezini aldım ve omzundaki sıyrığı iyice temizlemek için kullandım. Sırtında, kot pantolonunun bel kısmının hemen üzerinde bir başka yol yarası daha vardı.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" Üzerindeki çakıllardan kurtulmak için el bezini durulayarak sordum.

"Aptalcaydı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne? Tenine biraz daha renk katacağını düşündün ve kendini birkaç kez yumrukladıktan sonra kaldırırmda patinaj mı çektin?"

Gözlerini devirdi, sanırım o kadar da komik değildim. "Hayır. Bazı arkadaşlarımla Tumbleweed'deydim. Babam beni getirdi ve bıraktı. Beni geri bırakması gerekiyordu ama park yerine geldiğimizde Kayla'nın arabasına sığmayacak kadar çok çocuk vardı. Cep telefonumu evde unutmuştum, bu yüzden arayabileceğim bir yer bulmak için geri yürümeye başladım."

Konuşmayı kesti. Kendi yüzünü yıkaması için bezi ona uzattım. "Üzerinden soğuk su akıtıyordum; morluklarına iyi gelecektir. Sanırım biraz temizlenirsen baban da kendini daha iyi hissedecek. Yarın oldukça kötü görüneceksin ama morlukların çoğu birkaç saat daha belli olmayacak."

Aynaya baktı ve hasarın çoğunun yüzeyde olduğuna dair beni rahatlatan bir dehşet nefesi verdi. Tuvaletten atladı ve ecza dolabını açıp makyaj temizleyicisini çıkardı.

"Gabriel'in beni bu halde gördüğüne inanamıyorum," diye mırıldandı dehşet içinde, yanaklarındaki rimeli silerken. "Bir ucube gibi görünüyorum."

"Evet," diye kabul ettim.

Bana baktı, gülmeye başladı ve sonra yüzü tekrar buruştu. "Salı günü onlarla okula gitmek zorundayım," dedi.

"Onlar Finley çocukları mıydı?" Ben sordum.

Başını salladı ve yüzünü temizlemeye geri döndü. "Okullarında bir ucube istemediklerini söylediler. Biliyorum-"

Boğazımı oldukça yüksek sesle temizleyerek sözünü kestim ve o da bana küçük bir gülümseme verdi. Babası bizi duyabilirdi, bu yüzden ona saldırganlar hakkında çok fazla ipucu vermemek daha iyiydi. Eğer ona daha fazlasını yapmış olsalardı, onlar için bu kadar endişelenmezdim. Ama bu olay yüzünden insanların ölmesine değmezdi. İhtiyaç duyulan şey bir eğitimdi, cinayet değil. Ancak o çocukların Alfa'nın kızına saldırmanın ne kadar aptalca olduğunu anlamaları gerekiyordu.

"Bunu hiç beklemiyordum. Onlardan değil," dedi. "Gabriel olanları görmeseydi ne yaparlardı bilmiyorum." Sonra bana bir gülümseme verdi, soğuk bezi iyice şişmeye başlayan dudağına bastırıldığında da durmayan gerçek bir gülümseme. "Onu görmeliydin. Sanat galerisinin arkasındaki küçük otoparktaydık, hani şu önünde dev boya fırçaları olan?"

Başımı salladım.

"Sanırım Gabriel altımızdaki küçük yolda yürüyordu ve benim ılığımı duydu. Babamın yapabileceğİ kadar hızlı bir şekilde tepeye çıktı ve çitin üzerinden atladı."

Kurtadamların hızlı olduğundan şüpheliydim. Şüphe etmediğim şey ise Gabriel gibi kadifemsi kahverengi teni, siyah gözleri ve bir o kadar da kas gücüne sahip biri tarafından kurtarılmanın etkisinin hiç de zor olmayacağıydı.

"Biliyor musun," dedim ona komplocu bir gülümsemeyle, "muhtemelen onların kim olduğunu bilmemesi de iyi bir şeydir."

"Öğreneceğim," dedi Gabriel sağ omzumun arkasından.

Geldiğini duymuştum. Belki de onu uyarmalıydım ama sesindeki kahramana tapınma duygusunu duymayı hak etmişti. Koridordaki tek kişi o değildi ama onu takip eden kurtlar Jesse'nin görüş alanından uzak duruyordu.

Gabriel bana bir buz torbası verdi ve Jesse'nin kızarmasını gizlemek için el bezinin arkasına saklanmasını izledi. Yüzü sabitti. "Onlara yetişebilirdim ama Jesse'nin ne kadar kötü yaralandığından emin değildim. Korkaklar-" Tükürmeye başladı, sonra nerede olduğunu fark etti ve kendini tuttu. "Kendi boylarının yarısı kadar bir kıza sataşmak için bir çift maço erkek gerekir."

Bana baktı. "Eve dönerken Jesse tuzağā düşürüldüğünü düşündüğünü söyledi. Birlikte olduğu kızlardan biri, arabası olan kız, oğlanlardan birine karşı bir şeyler hissediyormuş. Ve oğlanlar onu nerede bekleyeceklerini biliyorlardı. İnsanlar görmeden birini dövebilecekğiniz çok fazla yer yok. Onu büyük çöp konteynerlerinden birinin arkasına çekmişler. Birileri bunu çok iyi planlamış."

Finley Lisesi küçük bir okuldur.

"Kennewick Lisesi'ne transfer olmak istiyor musun?" Babasının yatak odasından beni dinlediğini bilerek sordum. Onu duyamıyordum ama niyetini hissedebiliyor ve kurtların sert duruşlarında görebiliyordum. Eğer çok dikkatli olmazsak, tüm sürü o aptal çocukların peşine düşecekti.

"Gabriel Kennewick'e gidiyor ve sana göz kulak olacak pek çok arkadaşı olduğunu biliyorum. Ya da Richland'a, Aurielle'in öğretmenlik yaptığı yere gidebilirsin." Aurielle, Adam'ın üç dişi kurdundan bir diğeri, Darryl'in eşi ve bir lisede kimya öğretmeni idi.

Jesse elindeki bezi yüzünden çekip aldı ve bana babasının kızı olduğunu hatırlatan bir bakış attı. "Onlara bu zevki tattırmayacağım," dedi soğuk bir sesle. "Ama beni bir daha gafil avlayamayacaklar. Bir kız gibi dövüştüm çünkü bana gerçekten vuracaklarına inanmadım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

"O zaman yeniden aikido çalışmaya başlaman gerekecek," dedi Adam, sesi sanki birkaç dakika önce sinir krizi geçirmemiş gibi sessiz ve sakindi. "Üç yıldır pratik yapmıyorsun ve eğer sadece onların yarı ağırlığındaysan, bundan daha iyisini yapman gerekecek."

Elinde lacivert bir bezle yatak odasından çıktı. Gözleri daha koyu olsaydı, sakın yüzüne inanabilirdim. Tüm o öfkeyi ve Alfa enerjisini bir şekilde içine atmayı ve gözden uzak tutmayı başarmıştı. Ama sessiz sesine inanmadan önce soğuk sarı gözlerine inanırdım. Bana el bezini uzattı ama bakışları Jesse'nin üzerindeydi.

"Evet," dedi acımasız bir kararlılıkla.

"Onları yaralamış," dedi Gabriel. "Birinin burnu kanamıştı, diğeri de kaçarken yan tarafını tutuyordu." Adam'ın görmediğine sevindiğim değerlendirici bir bakış attı ona. "Eminim onlar ondan daha çok yaralanmıştır."

Darryl boğazını temizledi ve Adam ona baktığında, "Onu okula bir eskortla gönder," dedi. Jesse herkesin favorisiydi. Eğer Adam bu kadar öfkeli olmasaydı, kurtlardan çok daha fazla hırıltı duyulurdu. Darryl'in gözleri de normalde olduğundan daha açık renkti. Altın rengi karanlık yüzünde ürkütücüydü.

"Onu kurt formunda bir kurt adamla gönderin," diye önerdim. İlk birkaç gün okulun önünde, çok görünür bir yerde onu bekleyebilir."

"Hayır," dedi Jesse. "Ucube bir gösteri olmayacağım."

Adam bir kaşını kaldırdı. "Sana söyleneni yapacaksın."

"Bu bölgesel bir şey," dedim Jesse'ye. "Sıradan insanlar bile bu aptal oyunları oynar. Bir güç oyunu denediler ve baban bunun peşini bırakamaz. Eğer bırakırsa tacizler daha da artacak, ta ki biri ölene kadar." O kadar şikâyet ettiğim kurt adam politikaları ve gösterişlerinin gerçekte yaptığı şey buydu, insanları hayatta tutmak.

"Polisi ve okulu arayıp onları uyarmalısın," dedi Honey. "Böylece kimse zarar görmez."

"Göster ve anlat," diye önerdi Gabriel. "Jesse'nin biyoloji öğretmenini ara, yoksa sen Güncel Olaylar dersi almıyor musun? Bu daha iyi olur. Bu daha iyi olur."

Sınıfını dışarı çıkar ve onlara bir kurt adamla yakın ve kişisel bir deneyim yaşat. Aynı etki ama Jesse için daha az utanç verici."

Adam dişlerini göstererek gülümsedi. "Bunu sevdim."

Jesse biraz neşelendi. "Belki fazladan kredi alabilirim."

Darryl, "Okul bunu asla kabul etmez," dedi. "Bir şey olursa sorumluluk çok büyük olur."

Adam, "Bunu kontrol edeceğim," dedi.

Jesse'nin rengi biraz solmuştu ama ciddi bir yarası yoktu. Sıcak bir duş ağrılarına iyi gelecekti ve babası kendisine kimin saldırdığını söylemesine gerek olmadığını anlayacak kadar sakinleşmeden önce duş alması gerekiyordu. Ben onların kokusunu alabildiysem, o da alabilirdi.

Hepsine, Gabriel'e, Adam'a ve kurtadamlara küçümseyici bir hareket yaptım. "Aşağı inin ve bu işi halledin," dedim onlara. "Jesse'nin bazı çürüklerine daha iyi bakmak istiyorum, böylece Samuel'in gelip onu kontrol etmesine ihtiyacı olmadığından emin olabilirim."

Jesse'nin elinden tuttum. "Adam'ın banyosunu kullanacağız..." Aslında bir banyosu olup olmadığını hatırlayamıyordum ama bu evde bir ebeveyn yatak odası süiti olmadığını hayal edemiyordum ve ayrıca oradan bir bezle çıkacaktı. "Adam burayı yeniden düzenlemeyi seçtiğine göre." Elbette ses tonum biraz alaycıydı ama bana sinirlendiyse Jesse'nin saldırganlarını bulmayı düşünüyor olamazdı.

Jesse beni kalabalık koridordan geçirip Adam'ın yatak odasına kadar takip etti. Uzak tarafta sadece banyo olabilecek açık bir kapı vardı. Onu içeri çektim ve kapıyı kapattım.

Sonra çok ama çok sessiz bir şekilde fısıldadım, "Baban düşünmeden önce duş alıp kokularından kurtulmalısın, eğer henüz düşünmediyse."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kıyafetler mi?" diye

mırıldandı. "Her şey," dedim.

Tenis ayakkabılarına acıyarak baktı ama duşu açtı ve ayakkabıları, giysileri ve her şeyiyle büyük kabine girdi.

"Gidip temiz kıyafetler alacağım," dedim ona.

Adam beni koridor kapısında karşıladı. Çenesini banyoya doğru salladı, orada birinin duş aldığı açıkça duyulabiliyordu. "Koku," dedi.

"Giysileri çok kirliydi," dedim ona biraz kendini beğenmiş bir tavırla.

"Ayakkabıları bile."

"Ş-" Kelimeyi tamamlayamadan ısırdı. Adam görüldüğünden biraz daha yaşlıydı. Bir erkeğin kadınların önünde küfür etmediği ellili yıllarda yetişmişti. "Kahretsin," dedi, belli ki kelime ona daha kaba terimlerden kurtulma tatminini vermiyordu.

"Peynirler kabuk bağladı, küflendi, şeftali çekirdeği nemlendi," diye onayladım. Boş boş baktı, ben de uygun vurgularla tekrarladım. "ChEEZ-zes kabuklu. *Al-musty* oldu. şeftali taşında nemlendi. Üvey babam etrafımda hep bunları söylerdi. O da eski kafalı bir kurttu. Özellikle Stoneofapeach'i severdi. "Stoneofapeach, Mercedes. Tanrı'nın küçük elmalara verdiği duyguya sahip değilsin."

Adam gözlerini kapadı ve alnını kapı çerçevesine yasladı. "Bir duvarı

daha yıkarsan pahalıya patlayacak," diye yardım önerdim. Gözlerini

açtı ve bana baktı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam. Marangozlar Sendikası'nı desteklemek istiyorsan, bu senin bileceğin iş. şimdi git, Jesse'ye kıyafetlerle döneceğimi söyledim."

Abartılı bir nezaketle geri çekildi. Ama ben yanından geçerken kıcıma bir şaplak attı. Acıtacak kadar sertti.

"Daha dikkatli olmalısın," diye hırladı. "İşime karışmaya devam edersen canın yanabilir."

Jesse'nin odasına doğru ilerlerken tatlı bir sesle, "Bana böyle vuran son adam mezarında çürüyor," dedim.

"Bundan hiç şüphem yok." Sesi pişmanlıktan çok tatmin olmuş

gibiydi. Yüzümü ona döndüm, sarı gözlerim ve her şeyimle.

"Syncro için bir parça araba almayı düşünüyorum. Sahada bir sürü yerim var."

Dinleyen biri son yorumumun konu dışı olduğunu düşünebilirdi ama Adam daha iyi biliyordu. Birkaç yıldır onu parça Tavşan arabamla cezalandırıyordum. Yatak odasının penceresinden açıkça görülebilen bu araba şimdi üç tekerlek üzerinde duruyordu ve çeşitli parçaları eksikti. Grafiti Jesse'nin önerisiydi.

Adam bu kadar tutucu olmasaydı, işe yaramazdı ama o "her şey yerli yerinde ve her şey için bir yer" türünden insanlardan biriydi. Bu onu çok rahatsız ediyordu.

Adam takdirle kısa bir süre sırtıttı, sonra yüzü asıldı. "Bana en azından onların kokusunu alacak kadar aklın olduğunu söyle."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bunu neden yapayım ki? O zaman Jesse'yi taciz etmek yerine bana eziyet ediyor olursun."

Biri bana yabancıydı, ama diğeri... kokusunda bir şeyler çağırıyordu, ama bunu çözmeye çalışmadan önce buradan çıkana kadar bekleyecektim.

Sert bir kahkaha attı. "Yalancı,"

dedi.

Öne doğru iki hızlı adım attı, bir elini enseme doladı ve beni öpmek için tuttu. Bunu beklemiyordum -hâlâ değişmeye bu kadar yakinken beklemiyordum. Eminim bu yüzden onu tutmaktan vazgeçmedim.

Dudaklarının ilk dokunuşu yumuşaktı, çekingendi, ellerinin talep ettiği yeri soruyordu. Adam şeytan gibiydi. Güç kullanarak karşı koyabilirdim ama öpücüğü tamamen farklı bir konuydu.

Ona doğru eğildim çünkü hafif bir dokunuşla ve dudaklarını nazikçe geri çekerek beni yönlendirdiği yere gitmem için yalvardı. Aşırı soğutulmuş evde hoş karşılanan vücudunun sıcaklığı, ona yaklaştıkça beni ödüllendirdi, vücudunun sert düzlemleri gibi, bu yüzden ona daha da sıkı bastırmak için çekildim.

O da böyle dans ederdi. Çekmek yerine yönlendirmek. Bu kasıtlı bir şey olmalıydı, üzerinde çalıştığı bir şeydi çünkü Alfalar kadar baskındı. Ama Adam baskın olmaktan çok daha fazlasıydı. Zekiydi de. Ve adil oynamadı.

Birisi... Darryl, sessizce boğazını temizlediğinde, ben her tarafına yapışmış halde duvara yaslanmıştı.

Sarsılarak kurtuldum ve zıplayarak koridorun ortasına geri döndüm. Yerdeki halıya, "Jesse'nin giysilerini alayım," dedim ve kızarmış yüzümü Jesse'nin odasına götürüp kapıyı kapattım. Öpüşürken yakalanmak umurumda değildi ama bu bir öpücükten çok daha cinsel bir şeydi.

Bazen iyi duymak bir lütuf değildir.

"Özür dilerim," dedi Darryl, ama sesinde özürden çok eğlence vardı.

"Eminim," diye homurdandı Adam. "Lanet olsun. Buna bir son vermeliyiz."

Darryl uzun süre devam eden bir kahkaha attı. Daha önce hiç böyle güldüğünü duymamıştım. Darryl genelde oldukça gergindi.

"Özür dilerim," dedi tekrar, bu sefer sesi daha özür diler gibiydi. "Bana durmamasını tercih ediyormuşsun gibi geldi."

"Evet." Adam'ın sesi aniden yorgun çıkmıştı. "Onun peşinden uzun zaman önce gitmeliydim. Ama Christy'nin benimle işi bittikten sonra başka bir kadın istediğimden emin değildim. Mercy de benim olduğumdan çok daha çekingen." Christy onun eski karısıydı.

"O zaman Samuel ödül için yarışmaya geldi," dedi Darryl.

"Ben bir ödül değilim," diye mırıldandım.

İkisinin de beni duyduğunu biliyordum ama tek söylediği şeydi: "Samuel her zaman rakip olmuştur. Onu burada tercih ediyorum, böylece en azından bir hatırayla değil, kanlı canlı bir adamla rekabet ediyorum."

"Eğer arkamdan konuşacaksan," dedim Adam'a, "en azından bunu seni duyamayacağım bir yerde yap."

İsteğimi yerine getirmiş olmalılar çünkü başka bir şey konuştuklarını duymadım. Duş hâlâ devam ediyordu, ben de Jesse'nin odasının ortasına oturdum -kalçamın altından bir şişe oje çıkardım- ve sonra kendimi toparlama fırsatı buldum. Adam haklıydı; bu iş çok uzamıştı.

Samuel çoğunlukla bir melek gibi davranıyordu ve Adam da aynı şekilde. Ama bana öyle geliyordu ki, Adam her zamankinden daha huzursuzdu ve öfkesi daha kararsızdı.

Bu rahatsız edici bir haberdi çünkü Adam'ın çoğu kurt adamdan bile daha sinirli bir yapısı vardı. Aksi takdirde, Samuel bana Marrok'un Adam'ı kurtadamların sözcülerinden biri olarak daha yoğun bir şekilde kullanacağını söylemişti. Bunun için gerekli görünüşe ve konuşma yeteneğine sahipti. Adam Washington, D.C.'de bazı danışmanlık ve müzakereler yaptığı için basının dikkatini çekmişti. Kontrolü çok, çok iyiydi, ama kaybettiğinde çılgına dönüyordu ve Marrok bunu riske atmazdı.

Adam'ın Jesse'nin morlukları yüzünden zaten patlayacağından oldukça emindim - ama belki de zaten gergin olmasaydı kontrolünü daha iyi geri kazanabilirdi.

Jesse'nin kapısı açıldı ve Honey içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. Honey, üzerimde son derece şık bir tişört varken bile kendimi pis hissetmeme neden olabilen insanlardan biriydi. Ganimet eşi için bir işe alım afiş modeli olabilirdi. Kurt adamların genelde yaptığından çok daha farklı bir şekilde gözümü korkutuyordu ve bunu aşmam uzun zaman almıştı.

Jesse'nin yere saçtığı her zamanki ergen dağınıklığının üzerinden dikkatle geçti - Jesse'nin odası benimkinden bile daha kötü görünüyordu.

oldukça kötü yaptı.

"Bir Şeyler yapmalısın Mercedes," dedi bana usulca. Sürünün geri kalanı aşağıda olduğu sürece bizi duymayacaklardı. "Bütün sürü huzursuz ve çabuk sinirleniyor ve Adam bugün neredeyse kendini kaybediyordu. Birini seç, Adam ya da Samuel, fark etmez. Ama bunu hemen yapmalısın." Tereddüt etti. "Adam seni eşi ilan ettiğinde-"

Gvenliğim için, dedi ve muhtemelen haklıydı. Orman kurtları kendi bölgelerinde bir akalı öldürebilir ve kurtadamlar da en az küçük kardeŐleri kadar blgecidir.

"Bana sormadı," diye sözünü kestim hararetle. "Orada değildim ve iş bitene kadar da haberim olmadı. Bu benim hatam değildi."

Bal rengi saçlarını salladı ve yanıma çömeldi. Eğer yeri görebilseydi, sanırım o da benim gibi oturuyor olurdu, çünkü teknik olarak sürüde daha aşağıdaydı (Adam'ın beni eşi ilan etmesi sayesinde), ama kirli kıyafet yığınının üzerine oturamayacak kadar titizdi.

"Bunun kimsenin suçu olduğunu söylemiyorum," dedi. "Hata, olanı deėiŐtirmez. Sürüdeki zayıflığı hepimiz hissedebiliyoruz. Onu kesinlikle reddetmenize izin var ve o zaman her Şey normale dönecek. Ya da onu kabul edersiniz ve her Şey başka bir Şekilde, daha iyi bir Şekilde deėiŐir. Ama o zamana kadar..." Omuz silkti.

Benim gibi sürekli onların etrafında olan biri için bile kurtadamların sihrinin deėiŐimlerinden daha fazlası olduğunu unutmak kolaydı. Sanırım bunun nedeni değişimin çok muhteşem olmasıydı ve sihrin geri kalanı sürünün işiydi ve başka kimseyi etkilemiyordu. Kendimi sürüden saymıyordum ve Adam iddiasını ortaya koyana kadar başka kimse de saymıyordu.

Üvey babam bir keresinde bana, diğer tüm sürü üyelerinin bir şekilde her zaman farkında olduğunu söylemişti. İçlerinden birinin ne zaman sıkıntıda olduğunu, ne zaman öldüğünü biliyorlarmış. Üvey babam intihar ettiğinde, cesedi bulmaları biraz zaman almıştı ama hepsi ne zaman aramaya gideceklerini biliyorlardı. Adam'ın sürüsünü sesinden daha fazlasıyla yanına çağırdığını ve onu öldürmesi gereken gümüş hasarını iyileştirdiklerini görmüştüm.

Warren kendi başına yapamayacak kadar yaralıyken kurdunu kontrol etmesine yardım edene kadar Adam'ın beni eşi ilan etmesinde basit bir eylemden daha fazlası olabileceğini fark etmemiştim. Minnettar olmuştum ama daha yakından bakmamıştım.

Başım ağrımaya başlamıştı; korku bazen bana bunu yapar. "Bunu bana tekrar söyleyin ve açık olun lütfen."

"Seni eşi ilan ettiğinde, bize katılman için sana bir davetiye sundu. Senin için henüz doldurmadığın bir yer açtı. Bu açıklık bir zayıflıktır. Adam bunu çoğunlukla bizden saklıyor ama bunu sadece tüm etkileri kendi üzerine çekerek yapıyor. Kurdu orada bir zayıflık olduğunu, bize zarar gelebilecek bir yer olduğunu biliyor ve bu onu her zaman tetikte, diken üstünde tutuyor. Bunu hissedebilir ve ona karşılık verebiliriz." Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Bu yüzden beni vampirlere karşı korumalık yapmam için gönderdiğinde sana karşı o kadar nahoş davrandım. Oyun oynadığını ve bedelini bize ödeteceğini düşünmüştüm."

Hayır. Oyun oynamak yok. Sadece çok fazla panik. Sonunda kimi seçersem seçeyim, Adam ya da Samuel, diğerini kaybedecektim ve bu katlanabileceğimden çok daha fazlaydı.

Honey, "Hepimiz insanlar arasında yaşamamıza yardımcı olması için Alfa'mıza bağılıyız," dedi. "Adam'ın kurtlarından bazılarının eş olarak insan kadınları var. Özellikle ay zirveye yaklaşırken kendimizi kontrol etmemizi sağlayan şey onun iradesidir."

Ağrıyan başımı dizlerimin üzerine koydum. "Ne düşünüyordu ki? Lanet olsun."

Omzumu okşadı, hem teselli hem de sempati ifade etmeyi başaran garip bir dokunuştı. "Başka bir kurt seni öldürmeden ya da sahiplenmeden önce senin üzerinde hak iddia etmek dışında bir şey düşündüğünü sanmıyorum."

Ona inanmayan bir bakış attım. "Neler oluyor? Herkes aklını mı kaçırıyor? On yıldır biriyle bile çıkmadım ve şimdi Adam ve Samuel var ve-" Devam edip Stefan'dan bahsetmeden önce dilimi ısıtırıp koparabilirdim. Marsilya beni öldürmesin diye Andre'nin ölümünün suçunu üstlenmek için Büyücü'yle birlikte iki masumu öldürdüğünden beri vampiri görmemiştim. En sevdiğim kişi olmadığı için bu da iyiydi.

"Samuel'in beni neden istediğini biliyorum," dedim ona.

"İkinizin çocuk sahibi olabileceğini düşünüyor ve sen de pratik nedenlerle seni istediği için onu affedemiyorsun." Honey'nin sesinde bana Samuel'den hoşlandığını söyleyen bir şey vardı ve belki de kızdığı tek şey Adam ve sürüsüyle "oyun oynadığım" algısı değildi. Ama yüzündeki ifade bana daha fazlasını anlatıyordu. Samuel'in ne demek istediğini tecrübelerinden anlıyordu; o da çocuk istiyordu.

Honey ile neden konuşmaya başladığımı bilmiyorum. Onu o kadar iyi tanıımıyordum ve bu zamanın çoğunu ondan hoşlanmayarak geçirmiştım. Belki de onu anlayabilecek konumda tanıdığım başka kimse olmadığı içindi.

"Çakala dönüşen ve aya bağlı olmayan bir şekil değıştiricinin iyi bir eş olabileceğini fark ettiğı için Samuel'i suçlamıyorum," dedim ona, çok sessiz konuşarak. "Ama bana tam olarak neden bu kadar ilgilendiğini söylemeden onu sevmeme izin verdi. Eğer Marrok araya girmeseydi, muhtemelen on altı yaşında onun eşı olurdum."

"On altı mı?" dedi.

Başımı salladım.

Kocasından bahsederken, "Peter benden çok daha yaşlı," dedi. "Bu çok zordu. Ama on altı yaşında değildim ve..." Durdu, düşündü. Sonunda başını salladı. "Samuel'in kaç yaşında olduğunu hiç duyduğumu hatırlamıyorum ama Charles'tan daha yaşlı ve Charles'ın geçmişı Lewis ve Clark'a dayanıyor."

Sesinden süzülen öfke, diğer kurtadamlara geçmemesi için hala perdelenmişti, bir merhem gibiydi. Ona biraz daha anlatmak için bana cesaret verdi.

"Ben olduğum kişiden memnunum," dedim ona. "Samuel'le yaşadığım olay sürüden ayrılmamı ve insan dünyasına katılmamı sağladı. Bağımsızım ve işimde iyiyim. Göz alıcı değil ama bir şeyleri tamir etmeyi seviyorum."

"Ve hala," dedi, söylemediğim şeyi dile getirerek.

Başımı salladım. "Aynen öyle. Ve yine de... ya teklifini kabul etseydim? Kendime daha kötü bir insan olacağımı söylüyorum ama Samuel karısının tüm kişiliğini törpüleyecek türden bir adam değil. Gençliğimde başıma açtığım belaların yarısını o açtı, diğer yarısından da beni kurtardı."

"Yani bir doktorun karısı olacaksın ve istediğini yapmakta özgür olacaksın - çünkü Samuel baskın erkeklerin çoğunda olduğu gibi kontrol manyağı değil."

İşte oradaydı. Samuel olmaz. Çoğu insan gibi o da Samuel'in görmelerini istediği şeyi gördü. Nazik, rahat Samuel. Hah.

Ancak, Honey'nin en üstteki iki ya da üç kurt dışında herkes kadar baskın olduğu halde neden sürünün güç yapısında bu kadar aşağıda olan kocasıyla evlendiğini hep merak etmişimdir. Rütbesini kocasından aldığına göre, Peter'ı eş olarak almadan önce olduğundan çok daha aşağıdaydı. Aslında dışarıda o kadar da itaatkâr kurt yoktu. Değişim'de hayatta kalmak için gereken kararlılık genellikle en azından biraz baskın olmayan bir insanda bulunmaz.

"Samuel de en az diğerleri kadar kontrol manyağı. Sadece bunu daha iyi saklıyor," dedim. "Gerçek şu ki, beni pamuklara sarar ve dünyadan korurdu. Asla büyüyemezdim ya da olduğum kişi olamazdım."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne gibi, tamirci gibi mi? Asgari ücretten daha azına çalışıyorsun. Gabriel'in maaş çeklerini hazırladığını gördüm, senden daha fazla para alıyor."

Yanılmışım. Asla anlamayacaktı.

"Kendi işimin sahibi olmak gibi," dedim ona, ama ne demek istediğimi anlamasını beklemenin boşuna olduğunu biliyordum. Hayattan istediği her şeyi geri çevirmiştim - hem kurtadam dünyasında hem de insan dünyasında statü ve para. "Çalışmayan bir şeyi alıp düzeltebilmek gibi. Bugün dizlerimin üzerine çöküp yere bakmak yerine Adam'la baş başa kalabilmek gibi. Ne yapacağıma karar vermek gibi

Warren'ı neredeyse öldüren iblisli vampirin peşinden gitmek de dahil. Ben o kadar da iyi değilim, özellikle de kurtadamlarla kıyaslandığında, ama kabul etmelisiniz ki onu alt etmek için benzersiz bir şekilde uygunum. Kurtadamlar yapamazdı. Vampirler ve Fae yapamazdı. Onu öldüremeseydim ne olurdu? Samuel karısının böyle bir şey için hayatını riske atmasına asla izin vermezdi."

O zaman bir şeyi fark ettim. Her ne kadar korkutucu olsa da (ve bunu kanıtlayacak kâbuslarım ve yara izlerim olsa da), hâlâ aptalca tehlikeli olsa da -ve muhtemelen ölümcül olsa da- o iki vampiri öldürdüğüm için gurur duyuyordum. Başka hiç kimse bunu yapamazdı. Sadece ben.

Samuel böyle bir şey yapmama asla izin vermezdi.

Kendimle ilgili değer verdiğim bir şeyden vazgeçmeden asla Samuel'e sahip olamazdım. İlk kez kendime bunu gösterdim çünkü o zaman Samuel'in asla benim için olamayacağını kabul etmek zorunda kalacaktım.

Asıl soru, Adam daha iyi olur muydu? Ve eğer Adam'ı alırsam, Samuel gidecekti. Bir parçam hâlâ Samuel'i seviyordu ve ondan vazgeçmeye hazır değildim.

Boku yemiştim.

"Eğer onun eşi olsaydın Adam'ın o şeyin peşinden gitmene izin vereceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Honey inanamayarak.

Olabilir.

Jesse kısık bir sesle, "Bir şeye burnumu sokmak istememiştim," dedi.

Bir süredir duştan gelen su sesini duymadığımı fark ettim. Yaklaştığını da duymamıştım.

Etrafına bir havlu sarmıştı ama yine de kapıyı arkasından hızlıca kapattı. Honey'e temkinli bir bakış attı ama sonra onu başından savdı.

"Son kısmı duydum," dedi bana. "Babam bana onun işlerine karışmamamı söyledi. Ama bilmen gerektiğini düşündüm ki, kısa bir süre önce bana, arada sırada uçaktan düşmezsen uçmayı asla öğrenemezsin demişti."

"Bana korumalar verdi," dedim ona kuru bir sesle. Honey de onlardan biriydi.

Bana gözlerini devirdi. "O aptal değil. Ama yapman gereken bir şey varsa, o senin arkanda olacaktır." Ona kuşkulu bir bakış attım ve o yine gözlerini devirdi. "Tamam, tamam, sana yol gösterecek. Ama seni geride bırakmayacak. Kaynaklarını bu şekilde israf etmez."

Jesse kaybolduğunda ve Adam bu konuda bir şey yapamayacak kadar incindiğinde, Jesse'yi elinde tutanların onu neredeyse öldüreceklerini bile onu bulmam için beni görevlendirmişti. Nedense bu hatıra bana yeniden derin bir nefes aldırıldı.

Samuel'e sahip olamayacağımı bilmek beni incitti. Sanırım Adam'dan vazgeçmek beni yıkabilirdi - ki bu yine de vazgeçmek zorunda kalmayacağım anlamına gelmiyordu.

Zıplayarak ayağa kalktım.

"Bunu aklımda tutacağım," dedim ve sonra konuyu değiştirdim. "Nasıl hissediyorsun?"

Gölümsemi ve kaya gibi sağlam bir el uzattı. "Ben iyiyim. Haklıydın; sıcak bir duş gerçekten yardımcı oldu. Biraz çürüklerim olacak ama iyiyim. Gabriel de yardım etti. O haklı. Kendimi onların beklediğinden daha iyi savundum. Artık onları izlemem gerektiğini biliyorum ve..." Gölümsemesi yine dudağının yarılmasına ramak kala genişledi. "Babam bana korumalar verdi." Bunu benim kullandığım aynı bıkkın tonda söyledi.

Bölüm 7

Bazen Adam'ın evi ile benim evim arasındaki mesafe değişiyormuş gibi geliyor. Sadece bir saat kadar önce, benim kapımdan onunkine gitmek sadece bir dakikamı almıştı. Eve dönmek uzun zamanımı aldı ve yol boyunca yas tuttum.

Samuel'i seçmezdim. Ona güvenmediğim için değil, ona kesinlikle güvenebileceğim için. Özgür olmak için kolumu koparana kadar beni sevecek ve benimle ilgilenecekti ve incittiğim tek kişi ben olmayacaktım. Samuel yeterince zarar görmüştü, bir de ben eklemeseydim.

Ona nasıl hissettiğimi söylediğimde giderdi.

Hâlâ gitmiş olmasını umuyordum ama arabası pas rengi Tavşan'ımın yanına park edilmişti. Garaj yolunda durdum ama artık çok geçti. Dışarıda olduğumu biliyordu.

Ona bugün söylemek zorunda olmadığımı düşündüm. Onu bugün kaybetmek zorunda kalmayacaktım. Ama yakında. Çok yakında.

Warren ve Honey haklıydı. Eğer yakında bir şey yapmazsam, kan akacaktı. Şimdiye kadar hiç kavga etmemiş olmaları hem Adam'ın hem de Samuel'in sahip olduğu kontrolün bir göstergesiydi. Kalbimin derinliklerinde biliyordum ki, eğer aralarında gerçek bir kavga çıkarsa, ikisinden biri ölecekti.

Gerekirse Samuel'i tekrar kaybetmeye katlanabilirdim ama onun ölümüne sebep olmaya katlanamazdım. Ve Adam'la dövüşürken ölecek olanın Samuel olduğundan emindim. Adam'ın daha iyi bir dövüşçü olduğundan değil. Samuel'i bir ya da on dövüşte görmüştüm ve ne yaptığını biliyordu. Ama Adam'da Samuel'de olmayan bir acımasızlık vardı. Adam bir asker, bir katil, Samuel ise bir şifacıydı. Çok geç olana kadar geri çekilirdi.

Evin kapısı gıcırdadı ve Samuel'in gri gözlerine baktım. Yakışıklı bir adam değildi ama uzun yüz hatlarında ve küllü kahverengi saçlarında kemiklerine kadar inen bir güzellik vardı.

"Yüzündeki o ifade de ne?" Samuel sordu. "Adam'ın evinde bir sorun mu var?"

"Birkaç bağınaz çocuk Jesse'yi dövdü," dedim ona. Bu bir yalan değildi. İlk sorusuna değil, ikinci sorusuna cevap verdiğimi bilemezdi.

Bir an için yüzünde bir öfke belirdi - Jesse'yi o da seviyordu. Sonra kontrolü yeniden eline aldı ve Dr. Cornick harekete geçmeye hazırды.

O bir şey söylemeden önce ona "O iyi," dedim. "Sadece morluklar ve incinmiş duygular. Adam'ın cinayet işleyeceğinden biraz endişelendik ama sanırım onu sakinleştirdik."

Verandadan indi ve yüzüme dokundu. "Sadece birkaç zor dakika, ha? Yine de gidip Jesse'yi kontrol etsem iyi olacak."

Başımı salladım. "Akşam yemeği için bir şeyler hazırlayayım."

"Hayır," dedi. "Biraz neşelenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Adam öfkeli ve Zee kilitli, ikisi de bir günde, biraz fazla. Neden temizlenmiyorsun, ben de seni pizza yemeye götüreyim."

Pizzacı insanlarla ve müzik aleti kutularıyla doluydu. Ben gazoz bardağımı ve Samuel'in birasını aldım ve o yemeğimizi öderken iki boş koltuk aramaya başladım.

Tumbleweed son geceleri olan Pazar gecesi kapandıktan sonra, tüm sanatçılar ve bu geceyi düzenleyen tüm insanlar son bir kez daha bir araya geldiler ve Samuel'i davet ettiler, o da beni davet etti. Oldukça etkileyici bir kalabalık oluşturdular ve çok fazla boş koltuk bırakmadılar.

İki boş sandalyesi olan dolu bir masayla yetinmek zorunda kaldım. Eğildim ve dudaklarımı sırtı bana dönük oturan adamın kulağına yaklaştırdım. Bir yabancı için fazla samimiydi ama başka seçenek yoktu. Bir insan kulağı bu gürültüde sesimi daha uzaktan duyamazdı.

"Bu koltuklar dolu mu?" Ben sordum.

Adam kafasını kaldırdı ve düşündüğüm kadar yabancı olmadığını fark ettim... iki açıdan. Birincisi, Samuel'in Galli'sinden şikâyet eden oydu, Tim Orta Avrupalı soyadına sahip biriydi. İkincisi, O'Donnell'ın evindeki adamlardan biriydi, Kolonyalı Adam, aslında.

"Sorun değil," dedi yüksek sesle.

Tesadüf olabilir. Tri-Cities'te o parfümü kullanan binlerce insan olabilirdi; belki de benim burnuma sahip olmayan biri için o kadar kötü kokmuyordu.

Bu adam Tolkien'in Elfçesini ve Galce'sini bilen biriydi (Samuel'inkini eleştiriyorsa, sandığı kadar iyi olmasa da). Fae düşmanı bir yobaz için yeterli nitelikler değil. Daha çok Walla Walla'daki küçük fae barının sahibine çok para kazandıran ve Nevada'daki rezervasyonu başka bir Las Vegas'a dönüştüren fae meraklılarından biriydi.

Ona teşekkür ettim ve Samuel için dışarıdaki koltuğu bırakarak duvara en yakın koltuğa oturdum. Belki de O'Donnell'ın Parlak Gelecek kalabalığından biri değildi. Belki de katildi ya da bir polis memuru.

Kibarca gülümsedim ve ona iyice baktım. Kötü durumda değildi ama kesinlikle insandı. Balta olmadan bir adamın kafasını kesmiş olamazdı.

Yani ne bir Bright Future'lı ne de bir katil. Ya O'Donnell'ın evindeki biriyle kötü kolonya zevkini paylaşan bir adam ya da bir polis memuruydu.

"Ben Tim Milanovich," dedi, sesini diğer insanların konuşmalarından duyurabilmek için bağırarak, kolunu dikkatlice birasının etrafına ve pizzasının üzerine uzatırken. "Bu da arkadaşım Austin. Austin Summers."

"Mercedes Thompson." Onun ve diğer genç adamın da elini sıktım. İkinci adam, Austin Summers, Tim Milanovich'ten daha ilginçti.

Eğer bir kurt adam olsaydı, baskın tarafta olurdu. Gerçekten iyi bir politikacının ince çekiciliğine sahipti. İnsanların fark edeceği kadar yakışıklı değildi ama sert bir futbolcu gibi yakışıklıydı. Benimkinden birkaç ton daha açık olan orta kahverengi saçları ve kök bira kahvesi gözleri resmi tamamlıyordu. Tim'den birkaç yaş daha gençti, diye düşündüm, ama Tim'in neden onunla takıldığını anlayabiliyordum.

Masanın karşısında otururken Austin'in kokusunu iyi bir şekilde almam için çok kalabalıktı, ama dürtüsel olarak, onunkini sıkamak için kullandığım elimi kaşınıyormuşum gibi burnuma doğru hareket ettirmeyi başardım ve akşam aniden aklımı endişelerimden uzak tutmak için bir gezintiden başka bir şeye dönüştü.

Bu adam O'Donnell'ın evindeydi ve Jesse'ye saldıranlardan birinin neden tanıdık bir koku aldığını biliyordum.

Koku karmaşık bir şeydir. Hem tek bir tanımlama işaretidir hem de birçok kokunun bir karışımıdır. Çoğu insan her zaman aynı şampuanı, deodorantı ve diş macununu kullanır. Evlerini aynı temizleyicilerle temizlerler; giysilerini aynı çamaşır sabunuyla yıkar ve aynı kurutma kağıtlarıyla kuruturlar. Tüm bu kokular kendi kişisel kokularıyla birleşerek kendilerine özgü kokuyu oluşturur.

Bu Austin Jesse'ye saldıran adam değildi. Çok yaşlıydı, en azından liseyi bitireli birkaç yıl olmuştu ve kokusu da pek uygun değildi ama aynı evde yaşıyordu. Bir sevgili ya da bir kardeş, diye düşündüm ve paramı kardeşine yatırdım.

Austin Summers. Bu ismi hatırlayacak ve bir adres bulup bulamayacağıma bakacaktım. Geçen yıl Jesse'nin aşık olduğu bir Summers çocuğu yok muydu? Kurtadamlar varlıklarını kabul etmeden önce.

Adam'ın orta derecede zengin bir iş adamı olduğu zamanlar. John, Joseph... İncil'den bir şey... Jacob Summers. İşte buydu. Bu kadar üzgün olmasına şaşmamalı.

Gazozumu yudumladım ve bir dilim pizza yemekte olan Tim'e baktım. Polis olmadığına dair son kuruşuma kadar bahse girebilirdim - bir polisi işaret eden olağan özelliklerden hiçbirine sahip değildi ve silah taşıma alışkanlığı da yoktu. Silahsız olsalar bile, polis memurları her zaman biraz barut kokarlar.

Tim'in Kolonyalı Adam olma ihtimali yüzde yüze yaklaşıyordu. Peki Kelt halk şarkılarını ve dillerini seven bir adamın, büyük ölçüde Kelt fae'lerinden nefret eden bir adamın evinde ne işi vardı?

Tim'e gülümsedim ve içtenlikle, "Aslında Bay Milanovich, bu hafta sonu tanıştık sayılır. Gösterisinden sonra Samuel ile konuşuyordunuz."

Kızılderili tenimin ve rengimin beni unutulmaz kıldığı yerler vardı, ancak Hispanik nüfusla güzelce kaynaştığım Tri-Cities'de yoktu.

"Bana Tim de," dedi, bir yandan da çılgınca yerimi bulmaya

çalışıyordu. Samuel gelişiyle onu daha fazla utançtan kurtardı.

Dar koridorda ters yönde yürümeye çalışan birine özür mırıldandıktan sonra bana, "İşte buradasın," dedi. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm Mercy, ama durup konuşmak için bir dakikamı ayırdım." Tim'in pizzasının yanındaki masanın üstüne siyah 34'lü küçük kırmızı plastik bir kalem koydu. "Bay Milanovich," dedi yanıma otururken. "Sizi gördüğüme sevindim."

Samuel elbette onun adını hatırlayacaktı; o böyleydi. Tim tanındığı için gururlanmıştı; bu onun ciddi yüzünden okunuyordu.

"Ve bu da Austin Summers," diye hoş bir sesle bağırdım, Samuel'in kulakları da en az benimki kadar iyi duyduğundan gerekenden daha yüksek sesle. "Austin, türkü söyleyen doktor Dr. Samuel Cornick'le tanış." Onu "türkü söyleyen doktor" olarak tanıttıklarını duyduğumdan beri, bundan nefret ettiğini biliyordum ve bunu kullanmam gerektiğini de biliyordum.

Samuel, masayı paylaştığımız adamlara yumuşak bir gülümsemeye bakmadan önce bana sinirli bir bakış attı.

Samuel ve Tim, İngiliz ve Gal halk şarkılarındaki ortak temaları tartışmaya başlarken, onu sinirlendirmekten duyduğum zaferi gizlemek için yüzümde güler yüzlü bir ifade tuttum; Samuel büyüleyici, Tim ise bilgiçlik taslıyordu. Onlar devam ettikçe Tim giderek daha az konuşuyordu.

Austin'in arkadaşını ve Samuel'i benimkiyle aynı hoş ve ilgili ifadeyle izlediğini fark ettim ve gizlemek zorunda hissettiği ne düşündüğünü merak ettim.

Uzun boylu bir adam bir sandalyenin üzerine çıktı ve bundan daha büyük bir kalabalığı bile yaracak bir ıslık çaldı. Herkes sustuğunda bizi karşıladı ve Tumbleweed'den sorumlu çeşitli kişilere birkaç teşekkür sözü söyledi.

"Şimdi," dedi, "hepinizin Scallywag'leri tanıdığınızı biliyorum..." Eğildi ve bir bodhran aldı. Küçük bir su şişesiyle davulun kafasına sprey sıktı ve ardından bir eliyle suyu etrafa yayarak şöyle konuştu

Dikkat çeken bir rahatlıkla. "Scallywag'ler ilk Tumbleweed'den beri burada şarkı söylüyorlar ve ben onlar hakkında hepinizin bilmediği bir şey biliyorum."

Kalabalıktan biri "Bu da ne?" diye bağırdı.

"Güzel şarkıcıları Sandra Hennessy'nin bugün doğum günü. Ve bu sıradan bir doğum günü değil."

"Seni bunun için yakalayacağım," diye bir kadın sesi yükseldi. "Yapmazsam görürsün, John Martin."

"Sandra bugün kırk yaşına giriyor. Bence bir doğum günü şarkısına ihtiyacı var, ne dersiniz?"

Kalabalıktan yükselen alkışlar kısa sürede yerini beklentili bir sessizliğe bıraktı.

"*Mutlu yıllar.*" "Volga Boatmen "in açılışındaki minör notaları, kalabalığın üzerinde taşımak için mikrofona ihtiyaç duymayan görkemli ve derin bir basla söyledi, ardından çift başlı küçük bir tokmakla bodhran'a bir kez vurdu. GÜM.

"*Bugün senin doğum günün.*" THUMP.

"*Kasvet ve kıyamet ve karanlık*

umutsuzluk, "İnsanlar her yerde ölüyor.

"Mutlu yıllar." THUMP. "Bugün senin doğum günün."

Sonra Samuel de dahil olmak üzere odanın geri kalanı kederli melodiyi büyük bir neşeyle söylemeye başladı.

Salonda yüzden fazla kişi vardı ve bunların çoğu profesyonel müzisyenlerdi. Aptalca bir şarkıyı koro parçasına dönüştürmeyi başardıklarında tüm restoran bir diyapazon gibi titreşti.

Müzik bir kez başladı mı, hiç durmadı. Enstrümanlar bodhran'a katılmak için ortaya çıktı: gitarlar, banjolar, bir keman ve bir çift İrlandalı penny düdüğü. Bir şarkı biter bitmez, biri ayağa kalkıp bir başkasını başlattı ve kalabalık da nakarata eşlik etti.

Austin'in iyi bir tenoru vardı. Tim, hayatı buna bağlı olsa bile akortlu şarkı söyleyemezdi ama şarkı söyleyen o kadar çok insan vardı ki bunun bir önemi yoktu. Pizzamız gelene kadar şarkı söyledim, sonra herkes şarkı söylerken ben yedim.

Sonunda gazozumu doldurmak için kalktım ve geri döndüğümde Samuel bir gitar ödünç almıştı ve odanın en ucunda müstehcen bir içki şarkısının coşkulu bir korosunu yönetiyordu.

Masamızda kalan tek kişi Tim'di.

"Terk edilmiş durumdayız," dedi. "Sizin Dr. Cornick çalması için çağrıldı ve Austin gitarını almak için arabaya gitti."

Başımı salladım. "Ona şarkı söylediğinizde" -Samuel'i işaret etmek için belli belirsiz el salladım- "bir süreliğine bunun içindesiniz."

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" diye sordu, parmesan kavanozunu yere koymadan önce ellerinin arasında yuvarlayarak.

Dönüp tek başına bir dörtlük söyleyen Samuel'e baktım. Parmakları ödünç aldığı gitarın sapında uçuşuyordu ve yüzünde geniş bir sırıtış vardı.

"Evet," dedim, gerçekte öyle olmasak da. Ve şimdi de olmayacaktık. Durumumuzu açıklamaktansa evet demek daha az karmaşıktı.

"O çok iyi bir müzisyen," dedi Tim. Sonra sesi o kadar kısıktı ki onu duymamam gerektiğini biliyordum, mırıldandı: "Bazı insanlar çok şanslıdır."

Ona döndüm ve "Bu da neydi?" dedim.

"Austin de oldukça iyi bir gitaristtir," dedi hemen. "Bana öğretmeye çalıştı ama ben çok beceriksizim." Önemli değilmiş gibi gülümsedi ama gözlerinin etrafındaki deri acı ve kıskançlıkla gergindi.

Ne kadar ilginç diye düşündüm. Bunu ondan bilgi almak için nasıl kullanabilirdim?

"Nasıl hissettiğini biliyorum," diye itiraf ettim gazozumu yudumlarken. "Neredeyse Samuel'le birlikte büyüdüm." Samuel'in birkaç kez yetişkin olması dışında. "Biri beni zorlarsa piyanoda biraz çalabilirim. Tuşlara basarak şarkı bile söyleyebilirim ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım" -çok değil- "asla

Samuel kadar iyi ses çıkarıyor. Üstelik pratik yapmasına bile gerek kalmadı." Sesimde, açığa vurduğu kıskançlığın ikizi olan keskin bir notanın kalmasına izin verdim. "O adam için her şey çok kolay."

Zee ona yardım etmememi söylemişti.

Mike Amca bana bu işe karışmamamı söyledi.

Ama emir dinleme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım, kime sorarsanız sorun.

Tim bana baktı ve beni ilk kez gerçek bir insan olarak algıladığını gördüm. "Kesinlikle," dedi ve benim oldu.

Ona Galceyi nereden öğrendiğini sordum ve cevap verirken gözle görülür bir şekilde genişledi.

Fazla arkadaşı olmayan pek çok insan gibi onun da sosyal becerileri biraz eksikti ama zekiydi ve tüm o ciddi inekliğinin altında komikti. Samuel'in engin bilgisi ve cazibesi Tim'in içine kapanmasına ve bir aptala dönüşmesine neden olmuştu. Biraz cesaretlendirmeye ve belki de içtiği iki bardak birayla Tim rahatladı ve beni etkilemeye çalışmaktan vazgeçti. Ne olduğunu anlamadan önce, kendimi bir süreliğine art niyetli olduğumu unutmuş ve Kral Arthur masalları hakkında hararetli bir tartışmaya girmiş buldum.

"Hikâyeler Aquitaine'li Eleanor'un saraylarından çıktı. Erkeklerle medeni bir şekilde nasıl davranacaklarını öğretmek içindi," dedi Tim ciddiyetle.

Odanın diğer tarafından ses tonundan daha yüksek bir sesle arayan kişi, "*Kral Louie, Devrim'den önce Fransa kralıydı!*" diye seslendi.

"Elbette," dedim. "Kocanı ve en iyi arkadaşını aldat. Aşk bulmanın tek yolu zinadan geçer. Hepsi iyi medeni davranışlar."

Tim benim esprime gülümsedi ama tüm oda tepki verince beklemek zorunda kaldı,

"Tart, çek, çek Joe."

"O değil," dedi, "insanların kendilerini daha iyi hale getirmek ve doğru olanı yapmak için çabalamaları gerektiğini söyledi."

"Sonra kafası kesildi, bu onun anayasasını bozdu!"

Nakarattan önce araya girmek için acele etmeliydim. "Kız kardeşinle yatıp çöküşüne sebep olmak gibi mi?"

"Tart, çek, çek Joe."

Sinirli bir şekilde ofladı. "Arthur'un hikâyesi Arthur döngüsündeki tek hikâye değil, hatta en önemlisi bile değil. Parcival, Gawain ve diğer yarım düzine hikaye daha popülerdi."

"Tamam," dedim. Artık zamanlamamızı ayarlıyorduk ve müziği tamamen kapatmaya başlamıştım. "Kahramanca işler yapma dürtünü kabul ediyorum ama kadınlarla ilgili çizdikleri resimler tam da Kilise'nin savunduğu çizgideydi. Kadınlar erkekleri yoldan çıkarır ve onlara güvendiğiniz anda size ihanet ederler." Bir şeyler söylemeye başladı ama ben bir düşüncenin ortasındaydım ve duraksamadım. "Ama bu onların suçu değil - bu sadece kadınların zayıf doğalarının bir sonucu olarak yaptıkları bir şey." Aslında daha iyi biliyordum ama atıp tutmak eğlenceliydi.

"Bu bir basitleştirme," dedi hararetle. "Belki yirminci yüzyılın ortalarında yeniden anlatılan popüler versiyonlar kadınların çoğunu görmezden geliyor. Ama gidip Hartman von Aue ya da Wolfram von Eschenbach gibi orijinal yazarlardan bazılarını okuyun. Onların kadınları gerçek insanlar, sadece Kilise'nin ideallerinin yansımaları değil."

"Sana Eschenbach'ı vereceğim," diye kabul ettim. "Ama von Aue, hayır. Onun *Iweine'i*, karısını sevdiği için macerayı bırakan bir şövalye hakkındadır - bunun kefareтини ödemesi gerekir. Bu yüzden dışarı çıkıp kadınları kurtararak erkeklik halini geri kazanıyor. Ugh. Kadınlarından hiçbirinin kendini kurtardığını göremezsiniz." Elimi salladım. "Ve Arthur'un hikâyesinin merkezinin, ülkedeki en güzel kadınla evlenen Arthur'un etrafında döndüğünü görmezden gelemezsiniz. Kadın Arthur'un en iyi arkadaşıyla yatıyor ve böylece gelmiş geçmiş en büyük iki şövalyeyi mahvediyor ve tıpkı Havva'nın insanlığın çöküşüne yol açması gibi Camelot'un çöküşüne neden oluyor. Robin Hood çok daha iyiydi. Hizmetçi Marian kendini Sir Guy of Gisbourne'dan kurtarır, sonra dışarı çıkıp bir geyik öldürür ve erkek kılığın a girerek Robin'i kandırır."

Güldü, benim kadar onu da şaşırtmış gibi görünen alçak ve çekici bir ses. "Tamam. Pes ediyorum. Guinevere bir zavallıydı." Arkama bakarken gülümsemesi yavaşça kayboldu.

Samuel elini omzuma koydu ve yakınım a eğildi. "Her şey yolunda mı?"

Sesinde öyle bir sertlik vardı ki, ona bakmak için biraz temkinli bir şekilde döndüm.

"Seni can sıkıntısından kurtarmaya geldim," dedi ama gözleri Tim'in üzerindeydi.

"Sıkılmadım," diyerek onu rahatlattım. "Git müzik al."

Sonra bana baktı.

"Git," dedim sertçe. "Tim beni eğlendiriyor. Diğer müzisyenlerle çalmak için fazla şansın olmadığını biliyorum. Git."

Samuel hiçbir zaman herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunan biri olmamıştı. Bu yüzden bana doğru eğilip sadece Tim'in yararı için başlayan açık ağızlı bir öpücük vermesi beni şaşırttı. Orada çok uzun süre kalmadı.

Samuel bir keresinde bana uzun süre yaşamanın pratik yapmak için çok zaman kazandırdığını söylemişti.

Samuel gibi kokuyordu. Temiz ve tazeydi ve bir süredir Montana'ya dönmemiş olmasına rağmen hl ev kokuyordu. Tim'in kolonyasından çok daha iyiydi.

Ve hala... ve hala.

Bu ğleden sonra Honey ile konuşurken sonunda Samuel ile aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini kabul ettim. Bu itiraf başka şeyleri de açıklığa kavuşturuyordu.

Samuel'i sevdim. Onu tüm kalbimle sevdim. Ama hayatımın geri kalanında kendimi ona bağlamak gibi bir arzum yoktu. Adem olmasaydı bile, onun için böyle hissetmezdim.

Peki bunu itiraf etmem neden bu kadar uzun sürdü?

Çünkü Samuel'in bana ihtiyacı vardı. Ondan kaçtığım gün ile geçen kış nihayet onu tekrar gördüğüm gün arasındaki aşağı yukarı on beş yıl içinde Samuel'de bir şeyler kırılmıştı.

Yaşlı kurtadamlar garip bir şekilde kırılındır. Birçoğu çılgına döner ve öldürölmek zorunda kalır. Diğerleri ise açlıktan öölür ve açlıktan ölen bir kurt adam çok tehlikeli bir şeydir.

Samuel hala tüm doğru şeyleri söylüyor ve yapıyordu, ancak bazen bana bir senaryoyu takip ediyormuş gibi geliyordu. Sanki bu beni rahatsız etmeli ya da bunu önemsemeliyim diye düşünüyor ve tepki veriyordu ama biraz geç ya da çok geç oluyordu. Ve ben çakal olduğumda, keskin içgüdüleri bana onun sağlıklı olmadığını söylüyordu.

Eğer onu eş olarak kabul etmeyeceğimi söylersem ve o da bana inanırsa, bir yerlere gidip öleceğinden ölesiye korkuyordum.

Umutsuzluk ve çaresizlik öpücüğüne verdiğim tepkiyi biraz

vahşileştirdi. Samuel'i kaybedemezdim.

Benden uzaklaştı, gözlerinde bir parça şaşkınlık vardı. Ne de olsa o bir kurt adamdı; şüphesiz hissettiğim kederin bir kısmını kapmıştı. Uzandım ve yanağına dokundum.

"Sam," dedim.

O benim için önemliydi ve onu kaybedecektim. Ya şimdi, ya da beni kuşatacağı nazik, kapsamlı bakımla savaşıırken ikimizi de yok ettiğimde.

Şaşkınlığına rağmen yüzünde muzaffer bir ifade vardı, ama adını söylediğimde bu ifade yerini daha şefkatli bir ifadeye bıraktı. "Biliyor musun, bana böyle seslenen tek kişi sensin ve sadece bana karşı özellikle duygusal hissettiğinde," diye mırıldandı. "Ne düşünüyorsun?"

Samuel bazen çok zeki oluyor.

"Git oyna, Sam." Onu ittim. "Ben iyi olacağım." Haklı olduğumu umuyordum.

"Tamam," dedi usulca, sonra Tim'e kendini beğenmiş bir sırıtış fırlatarak bunu mahvetti. "Sonra konuşuruz." Başka bir erkeğin önünde kendi bölgesini işaretliyor.

Samuel'in davranışı için özür dileyen bir gülümsemeyle Tim'e döndüm ama yüzündeki ihanete uğramış ifadeyi görünce gülümsemem kayboldu. Çabucak sakladı ama ne olduğunu biliyordum.

Hepsine lanet olsun.

Bir gündemle yola çıkmıştım ama tartışma bana ne yaptığımı tamamen unutturdu. Aksi takdirde daha dikkatli olurdum. Tarih diplomamı çıkarıp tozunu alma fırsatını pek sık bulamıyordum. Ama yine de tartışmanın onun için benden çok daha fazla şey ifade ettiğini fark etmeliydim.

Ben sadece eğlenirken o flört ettiğimi sanıyordu. Ve Tim gibi garip ve çoğu standarda göre sevimsiz insanlar pek flört etmezler. Ne zaman ciddiye alıp almayacaklarını bilemezler.

Güzel olsaydım belki daha erken fark ederdim ya da daha dikkatli olurum - ya da Tim daha temkinli davranırdı. Ama melez karışımım, benim Anglo-Sakson ve Amerikan yerlisi olmama karşılık Afrikalı (babası Afrika'dan bir kabile üyesiydi) ve Çinli olan Adam'ın ikinci oğlu Darryl'de olduğu kadar güzel sonuç vermemiştir. Babamın kahverengi ve daha koyu kahverengi renk düzeninde biraz yanlışı görünen annemin özelliklerine sahibim.

Tim aptal değildi. Uyum sağlayamayan çoğu insan gibi o da muhtemelen ortaokulda, güzel bir insan size çok fazla ilgi gösteriyorsa, bunun başka bir nedeni olduğunu öğrenmişti.

Kötü görünmüyorum ama güzel de değilim. Güzelce temizlenebilirim, ama çoğunlukla zahmet etmem. Bu gece kıyafetlerim temizdi ama makyaj yapmamıştım ve saçlarımı örerken yüzümden uzak tutmaya özen göstermemiştim.

Sohbetten keyif aldığım da her halimden belliydi - öyle ki Bright Future hakkında bilgi toplamam gerektiğini unutmuştum.

Tüm bunlar, yüzünde gördüğüm acı ve öfkeyi temizlemesi için geçen sürede aklımdan geçti. Ama bir önemi yoktu. Onu incitmeden -ki bunu hak etmiyordu- bu durumdan nasıl kurtulacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Ondan hoşlandım, lanet olsun. Kendini aştığında (ki bu benim açımdan biraz çaba gerektirdi), komik, zeki ve bana bir noktayı kabul ettirmeye istekliydi.

Özellikle de onun haksızdan çok haklı olduğunu düşündüğüm zamanlarda. Bu da onu benden daha iyi bir insan yapıyordu.

"Biraz sahiplenici, değil mi?" dedi. Sesi hafifti ama gözleri boş bakıyordu.

Masanın üzerine dökülmüş bir kuru peynir vardı ve onunla biraz oynadım. "Genelde fena değildir ama birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Ne zaman eğlendiğimi bilir." İşte, diye düşündüm, hiç değilse egosu için bir sop. "Üniversiteden mezun olduğumdan beri böyle bir tartışma yaşamamıştım." İkimizi de utandırmadan bilerek flört etmediğimi açıklamakta zorlandım, bu yüzden en fazla bu kadar yaklaşabildim.

Gözlerine gitmese de biraz gülümsedi. "Arkadaşlarımın çoğu de Troyes'u Malory'den ayırt edemez."

"Aslında, de Troyes'u hiç okumadım." Muhtemelen Arthur masallarının ortaçağ yazarlarının en ünlüsü. "Alman ortaçağ edebiyatı dersi almıştım ve de Troyes Fransız'dı."

Omuz silkti... sonra başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Bak, özür dilerim. Sana böyle huysuz davranmak istememiştim. Tanıdığım bir adam vardı. Yakın falan değildik ama dün öldürüldü. Tanıdığın birinin böyle öldürülmesini beklemezsin. Austin beni buraya getirdi çünkü ikimizin de dışarı çıkması gerektiğini düşünüyordu."

"Şu adamı tanıyor muydun, hani şu rezervasyonda bekçilik yapan?" diye sordum. Artık dikkatli olmam gerekiyordu. Zee ile olan bağlantımın haber değeri taşıyacağını düşünmüyordum ama yalan da söylemek istemiyordum. Onu zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmek istemiyordum.

Başını salladı, "Her ne kadar pisliğin teki olsa da öldürülmeyi hak etmiyordu."

"Bunu yaptığını düşündükleri bazı fae'leri yakaladıklarını duydum," dedim. "Oldukça korkutucu şeyler. Bu herkesi rahatsız eder."

Yüzümü inceledi, sonra başını salladı. "Dinle," dedi. "Austin'i alıp gitsem iyi olacak, saat neredeyse on bir oldu ve yarın altıda işe gitmesi gerekiyor. Ama eğer ilgilenirsen, bazı arkadaşlarla Çarşamba akşamı saat altıda bir toplantı yapacağız. Bu hafta işler biraz garip olacak- genelde O'Donnell'de buluşurduk. Ama tarih ve folklor hakkında çok fazla tartışma yapıyoruz. Hoşunuza gideceğini düşünüyorum." Tereddüt etti ve sonra biraz aceleyle sözlerini bitirdi. "Aydınlık Bir Gelecek için Yerel Vatandaşlar

bölüm."

arkasına yaslandı, "Bilmiyorum..."

"Dışarı çıkıp barları falan bombalamıyoruz," dedi. "Sadece kongre üyelerimizle konuşuyor ve onlara yazıyoruz" -birden gülümsedi ve yüzü aydınlandı- "ve kongre kadınlarımızla. Bunların çoğu araştırma."

"Bu senin için biraz garip bir uyum değil mi?" diye sordum. "Demek istediğim, Galce ve tabii ki her türlü folkloru biliyorsun. Benim tanıdığım insanların çoğu böyle-"

"Peri aşıkları," dedi kesin bir ifadeyle. "Tatilde Nevada'ya gidip fae barlarında takılıyorlar ve bir iki saatliğine insan olmadıklarına inandırmak için fae fahişelere para ödüyorlar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu biraz sert oldu, değil mi?"

"Onlar aptal," dedi. "Grimm Kardeşler'in orijinalini hiç okudunuz mu? Fae'ler büyük gözlü, nazik ruhlu bahçıvanlar ya da himayelerindeki çocuklar için kendilerini feda eden brownie'ler değildir. Ormanda zencefilli evlerde yaşarlar ve kandırdıkları çocukları *yerler*. Gemileri kayalıklara çekerler ve hayatta kalan denizcileri boğarlar."

İşte şansım diye düşündüm. Bu grubu araştırıp Zee'ye yardım edebilecek bir şey bilip bilmediklerini öğrenecek miydim? Yoksa nazikçe geri çekilip bu kırılgan ve bilgili adamı incitmekten kaçınacak mıyım?

Zee benim arkadaşımdı ve biri bir şey yapmazsa ölecekti. Anlayabildiğim kadarıyla, bir şeyler yapan tek kişi bendim.

"Bunlar sadece hikâye," dedim doğru miktarda tereddütle.

"İncil de öyle," dedi ciddiyetle. "Okuduğun her tarih kitabı da öyle. Bu masallar okuma yazma bilmeyen insanlar tarafından bir uyarı olarak aktarıldı. Çocuklarının Fae'lerin tehlikeli olduğunu anlamasını isteyen insanlar."

"Herhangi bir insana zarar vermekten hüküm giymiş bir fae vakası hiç olmadı," dedim resmi açıklamayı tekrarlayarak. "Resmi olarak ortaya çıkmalarından bu yana geçen onca yıl içinde."

"İyi avukatlar," dedi dürüstçe. "Ve 'soğuk demir parmaklıkların bu kadar yakınında tutulmaya daha fazla dayanamayan' fae'lerin şüpheli intiharları."

İkna ediciydi, çünkü haklıydı.

"Bak," dedi. "Fae'ler insanları sevmez. Biz onlar için bir hiçiz. Hristiyanlık ve iyi çelik gelene kadar, çok hızlı üreme eğilimi olan kısa ömürlü oyuncaklardık. Sonrasında ise kısa ömürlü, tehlikeli oyuncaklar olduk. Güçleri, merhametleri, inanamayacağınız şeyler yapabilen sihirleri var - ama hepsi hikayelerde var."

"Peki bizi neden öldürmediler?" diye sordum. Aslında boş bir soru değildi. Bunu uzun zamandır merak ediyordum. Zee'ye göre Gri Lordlar,

inanılmaz derecede güçlüydü. Eğer Hristiyanlık ve demir onlar için bu kadar büyük bir belaysa, neden hepimiz ölmedik?

"Bize ihtiyaçları var," dedi. "Saf Fae'ler kolay kolay üremezler, eğer üremezlerse bile. Irklarını devam ettirebilmek için birbirleriyle evlenmeleri gerekiyor." İki elini de masanın üzerine koydu. "Bizden en çok bunun için nefret ediyorlar. Gururlu ve kibirliler ve bizden nefret ediyorlar çünkü bize ihtiyaçları var. Ve artık bize ihtiyaçları kalmadığı anda, bizim hamamböcekleri ve farelerden kurtulduğumuz gibi onlar da bizden kurtulacaklar."

Birbirimize baktık ve ona inandığımı görebiliyordu çünkü arka cebinden küçük bir defter ve kalem çıkardı ve bir kâğıt yırttı.

"Toplantıyı Çarşamba günü benim evimde yapacağız. Adres bu. Bence gelmelisin." Elimi tuttu ve kâğıt parçasını içine koydu.

Elleri benimkilerin etrafında kenetlenirken Samuel'in yaklaştığını hissettim. Elini omzuma koydu.

Tim'e başımı salladım. "Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim," dedim ona. "Bu ilginç bir akşamdı. Teşekkür ederim."

Samuel'in eli tamamen bırakmadan önce omzumda sıkılaştı. Pizzacıdan çıkarken arkamda kaldı. Arabasının yolcu kapısını benim için açtı, sonra sürücü tarafına bindi.

Sessizliği ona hiç benzemiyordu ve bu beni endişelendiriyordu.

Bir şeyler söylemeye başladım ama elini kaldırarak sessiz olmamı istedi. Kızgın görünmüyordu, Tim için yaptığı gösteriden sonra bu beni gerçekten şaşırttı. Ama arabayı çalıştırıp gitmedi de.

"Seni seviyorum," dedi sonunda, mutlu bir şekilde değil.

"Biliyorum." Midem düğümlendi ve Tim ile Aydınlık Bir Gelecek için Vatandaşlar'ı tamamen unuttum. Bunu şimdi yapmak istemiyordum. Bunu asla yapmak istemiyordum. "Ben de seni seviyorum." Sesim onunkinden daha mutlu çıkmıyordu.

Boynunu gerdi ve omurların çatırdadığını duydum. "Peki neden şu anda o küçük inek piçi parçalara ayırmıyorum?"

Yutkundum. Bu hileli bir soru muydu? Doğru bir cevabı var

mıydı? "Çok kızgın görünmüyorsun," diye önerdim.

Çok pahalı arabasının ön paneline o kadar hızlı çarptı ki elinin hareket ettiğini bile görmedim. Döşemesi deri olmasaydı, çatlatabilirdi.

Komik bir şeyler söylemeyi düşündüm ama bunun için uygun bir zaman olmadığına karar verdim. On altı yaşımdan beri *küçük* bir şey öğrendim.

"Sanırım yanılmışım," dedim. Hayır. Hiçbir şey öğrenmedim.

Başını yavaşça bana doğru çevirdi, gözleri sert buz parçacıklarıydı. "Bana mı gülüyorsun?"

Elimi ağızıma kapattım ama kendimi tutamadım. Omuzlarım titremeye başladı çünkü aniden sorusunun cevabını biliyordum. Bu da bana öldürme öfkesi içinde olmamasının onu neden rahatsız ettiğini anlatıyordu. Benim gibi Samuel de bu gece bir aydınlanma yaşamıştı ve bundan hiç memnun değildi.

"Özür dilerim," demeyi başardım. "Berbat,

değil mi?" "Ne?"

"Harika bir planın vardı. Evime sinsice girecek ve beni dikkatlice baştan çıkaracaktın. Ama beni o kadar da baştan çıkarmak istemiyorsun. Asıl yapmak istediğin şey sarılmak, oynamak ve kızdırmak." Ona sııttım ve üzerimden akan rahatlamanın kokusunu almış olmalıydı. "Ben senin hayatının aşkı değilim; ben senin sürünüm ve bu seni gerçekten kızdırıyor."

Arabayı çalıştırırken gerçekten kaba bir şey söyledi - güzel bir Eski İngilizce kelime.

Ben kıkırdadım ve o yine küfretti.

Beni gerçekten eşi olarak görmemesi pek çok soruyu cevaplıyordu. Ve bana hem Marrok hem de Samuel'in babası olan Bran'ın, kendisi ve herkes bildiğini düşünse bile, her şeyi bilmediğini söyledi. Bran bana Samuel'in kurdunun benim onun eşi olduğuma karar verdiğini söyleyen kişiydi. Yanılmıştı: Onu bir daha gördüğümde bunu yüzüne vuracaktım.

Artık Samuel'in bunca aydır neden kendini tutabildiğini ve Adam'a saldırmadığını biliyordum. Samuel'in kontrolünü, gezegendeki diğer kurtların çoğundan daha baskın olmanın getirdiği bir tutam sihre bağlıyordum. Asıl cevap Samuel'in eşi *olmadığımdı*. Ve o olduğu için

Adam'dan daha baskındı, eğer dövüşmek istemezse, Adam'ın kendini tutması çok daha kolay olurdu.

Samuel beni benim onu istediğimden daha fazla istemiyordu, o şekilde değil. Oh, fiziksel şeyler oradaydı, bolca kıvılcım ve fısıltı. Bu da şaşırtıcıydı.

"Hey, Sam," diye sordum. "Madem beni eş olarak istemiyorsun, neden beni öptüğünde alevler içinde kalıyorum?" Neden ilk rahatlama hissi geçtikten sonra beni gerçekten eş olarak istemediği için sinirlenmeye başlamıştım?

"İnsan olsaydım, aramızdaki sıcaklık yeterli olurdu," dedi bana. "Lanet kurt senin için üzülüyor ve geri adım atmaya karar verdi."

Şimdi bu hiç mantıklı gelmedi. "Affedersiniz?"

Bana baktı ve hâlâ kızgın olduğunu fark ettim, gözleri buz gibi bir öfkeyle parlıyordu. Samuel'in kurdunun bembeyaz gözleri bir insan yüzünde korkunç durur.

"Neden hala kızgınsın?"

Otoyolun kenarında durdu ve Home Depot'un ışıklarına baktı. "Bakın, babamın yeni kurtları insan ve kurdun bir bütünün iki yarısı olduğuna ikna etmek için çok zaman harcadığını biliyorum ama bu gerçekten doğru değil. Bununla yaşamak daha kolay ve çoğu zaman gerçeğe o kadar yakın ki fark etmiyor. Ama biz farklıyız, kurt ve insan. Farklı düşünüyoruz."

"Tamam," dedim. Bunu anlayabiliyordum. Çakal içgüdülerimin yapmam gereken şeylere karşı savaştığı pek çok zaman olmuştu.

Gözlerini kapattı. "On dört yaşına geldiğinde ve kucağıma nasıl bir hediye düştüğünü fark ettiğimde, seni kurda gösterdim ve o da onayladı. Tek yapmam gereken seni ve kendimi ikna etmektir." Gözlerimin içine bakmak için döndü ve uzanıp yüzüme dokundu. "Gerçek bir çiftleşme için insan tarafının eşini sevmesi bile gerekmez. Babama bakın. Eşini küçümsüyor ama kurdu yeterince uzun süre yalnız kaldığına karar verdi." Omuz silkti. "Belki de haklıydı, çünkü Charles'ın annesi öldüğünde, babamın da onunla birlikte öleceğini düşünmüştüm."

Bran'in Kızılderili eşini ne kadar çok sevdiğini herkes biliyordu. Sanırım Bran'in şimdiki eşi Leah'yı biraz deli eden şeylerden biri de buydu.

"Yani çiftleşen kurt," dedim. "İstese de istemese de erkeği yanında mı taşıyor?"

Gülümsedi. "O kadar da kötü değil - belki babamın durumu hariç, gerçi Leah'ya karşı hiçbir zaman bir şey söylemedi. Asla da söylemez, kimsenin de onun aleyhinde bir şey söylemesine izin vermez. Ama biz onun hakkında konuşmuyorduk."

"Demek *on dört* yaşımıdayken kurdunu üzerime saldın," dedim.

"Başka biri seni sahiplenmeden önce. Babamın sürüsündeki tek yaşlı kurt ben değildim. Ve on dört yaş eski günlerde evlilik için alışılmadık bir yaş değildi. Önceden hak iddia etme şansım yoktu." Gecenin serin havasının havasız arabaya dolması için camı indirdi. Yanımızdan hızla geçen trafiğin gürültüsü dramatik bir şekilde arttı. "Bekledim," diye fısıldadı. "Çok genç olduğunu biliyordum ama..." Başını iki yana salladı. "Sen gittiğinde, bu adil bir cezaydı.

Bunu ikimiz de biliyorduk, kurt ve ben. Ama bir ay kendimi Portland'ın dışında, kurdun bizi götürdüğü yerde buldum. *İhtiyaç*... Kazara bir karşılaşma ihtimali olmadığından emin olmak için Teksas'a kadar gittik. Mesafe olmasaydı... Gitmene izin verebilir miydim bilmiyorum."

Demek Bran Samuel konusunda haklıydı. Yüzündeki kapalı ifadeye dayanamadım ve elimi onunkinin üzerine koydum.

"Özür dilerim," dedim.

"Olmamalısın. Bu senin hatan değildi." Eli benimkini neredeyse acı verecek kadar sıkı kavrarken gülümsemesi orantısız bir sırtışı dönüştü. "Genellikle işler daha iyi sonuçlanır. Kurt sabırlı ve uyumludur. Çoğunlukla insan yarınız sevecek birini bulana kadar bekler ve sonra onu da sahiplenir. Bazen evlendikten yıllar sonra. Bunu bilerek ters yaptım ve tepkiye yakalandım. Senin suçun değil. Daha iyi biliyordum."

Uzman olduğunuzu düşündüğünüz bir konuda aslında ne kadar az şey bildiğinizi öğrenmenin gerçekten rahatsız edici bir yanı var. Kurtlarla birlikte büyüdüm ve bunların hepsi benim için yeni şeylerdi.

"Ama kurdun şimdi beni istemiyor mu?" Kulağa oldukça acınası geliyordu. Bunu söylemek için onun gülmesine ihtiyacım yoktu.

"Pislik," dedim onu dürterek.

"Ben de senin bu kız meselelerini aştığını sanıyordum," dedi. "Beni eşin olarak istemiyorsun Mercy, öyleyse kurdum sonunda yenilgiyi kabul etti diye neden kızılıyorsun?"

Eğer bu son ifadenin onu reddettiğim için ne kadar incindiğini anlattığını bilseydi, sanırım dilini ısıırıp koparırdı. Bu konuda konuşmak mı daha iyiydi yoksa geçip gitmesine izin vermek mi?

Hey, tamirci olabilirim ve çok sık makyaj yapmıyor olabilirim ama yine de bir kızım: bunu konuşmanın zamanı gelmişti.

Onu dürttüm. "Seni seviyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve boynunu bükmeden beni görebilmek için yana doğru eğildi. "Öyle mi?"

"Evet. Ve çok seksisin ve harika öpüşüyorsun. Ve eğer baban engel olmasaydı, yıllar önce seninle kaçardım."

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve ne hissettiğini hiç anlayamadım. Ne gözlerimle ne de burnumla -ki bu genellikle daha iyi bir göstergedir-. Belki o da benim gibi kafası karışık hissediyordu.

"Ama ben artık farklıyım Samuel. Başkasının bunu yapmasına izin vermekten mutlu olamayacak kadar uzun süredir kendime bakıyorum. Tanıdığın kız senin ona ait olabileceği bir yer açacağından emindi ve sen de açtın." Bunu doğru söylemek zorundaydım. "Bunun yerine kendime bir yer açtım ve bu süreç beni şimdiki halime dönüştürdü. Ben senin mutlu olacağın türden bir insan değilim Samuel."

"Seninle mutluyum," dedi inatla.

"Oda arkadaşı olarak," dedim ona. "Sürü arkadaşı olarak. Bir eş olarak mutsuz olursun."

Sonra güldü. "Bir eş dost mu?"

Havalı bir el salladım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ve sen Adam'a aşıksın," dedi sessizce, sonra sesine biraz mizah karıştı. "Adam'ın önünde o inekle flört etmesen iyi edersin."

Çenemi kaldırdım; kendimi suçlu hissetmeyecektim. Adam'a olan hislerimi de bu gece tartışacak kadar iyi anlamıyordum.

"Ve sen bana aşık değilsin." Bir şey daha fark ettim ve bu Samuel'e sırtımama neden oldu. "Kurt ya da değil, bana aşık değilsin - aksi takdirde bunca zamandır Adam'a sataşmaktan bu kadar zevk almazdın."

"Adam'a takılmıyordum," dedi kırılgan bir ifadeyle. "Sana kur yapıyordum."

"Hayır," dedim, sandalyeme geri yerleşerek. "Adam'a eziyet ediyordun."

"Etmiyordum." Arabayı çalıştırdı ve agresif bir şekilde trafiğe çıktı. "Hız

yapıyorsun," dedim ona kendini beğenmiş bir şekilde.

Bana haddimi bildirecek bir şey söylemek için başını çevirdi ama tam o sırada arkamızdaki polisin ışığı yandı.

Gücenmeyi bırakmaya karar verdiğinde neredeyse eve varmıştık.

"Pekâlâ," dedi ellerini direksiyonun üzerinde gevşeterek. "Pekâlâ."

"Neye bu kadar kızdığını anlamıyorum," dedim. "Ceza bile almadın. Hız sınırını saatte yirmi mil aştın ve tek aldığın bir uyarı oldu. Doktor olmak güzel olmalı."

Polis onu tanıdıktan sonra her türlü iyi davranmıştı. Görünüşe göre bir araba kazasından sonra kardeşini tedavi etmiş.

"Arabalarına baktığım birkaç polis var," diye mırıldandım. "Belki onlarla flört edersem, onlar-"

"Onunla flört *etmiyordum*," diye mırıldandı.

Genelde o kadar kolay değildi. Gerçek bir eğlence için yerleştim.

"Kesinlikle sizinle flört ediyordu, Dr. Cornick," dedim, öyle olmasa bile. Yine de...

"O da benimle flört *etmiyordu*."

"Yine hız yapıyorsun."

Hırladı.

Bacağını okşadım. "Gördün mü, benimle bir eş olarak kalmak istemedin."

Otoyol bizi Kennewick'e bıraktığında yavaşladı ve bir süre şehir sokaklarında seyahat etmek zorunda kaldık.

"Korkunçsun," dedi.

Sırıttım. "Beni Tim'le flört etmekle suçladın."

Homurdandı. "Flört ediyordun. Onu parçalara ayırmamış olmam tehlikeli sularda balık avlamadığın anlamına gelmez Mercy. Eğer bu gece yanında Adam olsaydı, o çocuk balıkları ya da kurtları besliyor olurdu. Ve şaka yapmıyorum."

Tekrar bacağını okşadım ve derin bir nefes aldım. "Bunun bir flört olmasına izin vermek istememiştin, sadece kendimi konuşmaya kaptırdım. Onun gibi savunmasız bir çocuğa karşı daha dikkatli olmalıydım."

"O bir çocuk değil. Senden beş yaş küçükse şaşıırım."

"Bazı insanlar diğerlerinden daha uzun süre erkektir," dedim ona. "Ve o çocuk ve arkadaşı, öldürülmeden kısa bir süre önce O'Donnell'ın evindeydiler."

Samuel'e Zee'nin beni aldığı andan Tim'den kâğıdı aldığım ana kadar tüm hikâyeyi anlattım. Eğer bir şeyi atladıysam, bunun önemli olmadığını düşündüğüm içindir. Ona Austin Summers'ın muhtemelen Jesse'yi döven çocuklardan birinin kardeşi olduğunu söylemedim. Samuel'in öfkesi Adam'inkinden daha kolay olabilirdi ama her iki çocuğu da zerre kadar pişmanlık duymadan öldürebilirdi. Onun dünyasında kızları dövmek yoktu. Uygun bir ceza bulabilirdim ama kimsenin bu yüzden ölmesi gerektiğini düşünmüyordum. Jesse'yi rahatsız etmeyi bıraktıkları sürece.

Atladığım tek şey buydu. Hem Zee hem de Mike Amca bu soruşturmada beni kendi halime bırakmışlardı. Tamam, bana araştırmamamı söylemişlerdi, ki bu da aynı anlama geliyordu. Fae'lerden yardım almadan ilerlemek araştırmayı normalde olduğundan daha riskli hale getiriyordu ve Zee elimdekileri paylaştığım için bana zaten kızgındı. Daha fazlası onu daha da kızdırmazdı. Onların sırlarını sadece kendime saklamanın zamanı geçmişti.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca öğrendiğim ilginç bir şey varsa (eski Çin laneti anlamında, "İlginç zamanlarda yaşayasın"), o da işler tehlikeli olmaya başladığında, sizin kadar çok şey bilen insanlara sahip olmanın önemli olduğuydu. Böylece, aptalca bir şekilde kendimi öldürttüğümde, birinin katilimi aramak için bir başlangıç noktası olacaktı.

Ona her şeyi anlatmayı bitirdiğimde, oturma odasında oturmuş sıcak çikolata içiyorduk.

Samuel'in söylediği ilk şey, "Başını belaya sokmak konusunda gerçek bir yeteneğin var, değil mi? Sürüden ayrıldığında unuttuğum tek şey buydu."

"Bu nasıl benim hatam olabilir?" Öfkeyle sordum.

İç çekti. "Bilmiyorum. Kızartma tavaşının ortasında oturduktan sonra kimin hatası olduğunun bir önemi var mı?" Bana umutsuz bir bakış attı. "Ve babamın da belirttiği gibi, o tavanın içine girmen tamamen kazara olamayacak kadar sık oluyor."

Kendimi savunma dürtüsünü bir kenara bıraktım. On yıldan fazla bir süredir kurtadam toplumunun kıyısında bir insan olarak yaşayarak kendimi korumayı başarmıştım (ve bunun tek nedeni, Marrok'un isteği üzerine Adam'ın daha evimin arkasına bir ev inşa etmeden önce hayatıma müdahale etmeye karar vermesiydi). Her şeyi başlatan *Adam'ın* sorunuydu. Sonra Adam'ın sorunları konusunda bana yardım ettikleri için vampirlere borçlandım. *Bunu* temizlemek beni Fae'lere borçlu bıraktı.

Ama yorgundum, yarın kalkıp çalışmam gerekiyordu ve eğer kendimi açıklamaya başlarsam, yararlı bir tartışmaya geri dönmemiz saatler alacaktı.

"Kendimi bir kez daha kızartma tavaşının içinde bulunca tavsiye almak için sana geldim," diye onu dürttüm. "Mesela bana neden ne Mike Amca'nın ne de Zee'nin deniz adamı hakkında konuşmak istemediğini ya da nasıl olup da bir orman ve bir okyanusun - koca bir okyanusun - bir arka bahçeye ve bir banyoya sıkıştığını anlatabilirsin. Ve bunların O'Donnell'ın ölümüyle bir ilgisi olup olmadığını."

Bana baktı.

"Oh, hadi ama," dedim. "Sana köyde olan komik şeyleri anlattığımda yüzünün halini gördüm. Tanrı aşkına, sen Gallerlisin. Fae'leri bilirsin."

"Sen Kızılderilisin," dedi beni taklit ettiğini düşündüğüm bir falsetto ile. "Hayvanların izini sürmeyi ve ateş yakmayı biliyorsun."

sopa ve dallardan başka bir şey yok."

Ona kibirli bir bakış attım. "Aslında biliyorum. Charles -başka bir Kızılderili- bana öğretti."

Bana elini salladı; bu hareketin benimkilerden biri olduğunu anladım. Sonra güldü. "Pekâlâ, pekâlâ. Pekâlâ, pekâlâ. Ama sırf Galli olduğum için Fae uzmanı değilim."

"O zaman sana ormandan bahsettiğimde yüzünde beliren 'ah-ha' ifadesini açıkla."

"Eğer Underhill'e gittiyseniz, Da'nın Fae'lerin rezervasyonlarıyla ne yaptıklarına dair teorilerinden birini doğrulamış oldunuz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Fae'ler hükümetin onları bir bölgeye yerleştirmesini ilk önerdiklerinde, babam bana onların bir zamanlar Büyük Britanya'da ve Avrupa'nın bazı bölgelerinde olduğu gibi, Hristiyanlar gelip şapeller ve katedraller inşa ederek güç yerlerini mahvetmeye başlamadan önce sahip oldukları bölgeler kurmaya çalışıyor olabileceklerini düşündüğünü söyledi. Fae'ler bu dünyadaki demirlerine değer vermediler çünkü büyülerini Tepe Altında çok daha iyi çalışıyordu. Çok geç olana kadar yerlerini savunmadılar. Da, Underhill'e açılan son kapının on altıncı yüzyılın ortalarında kaybolduğuna ve böylece güçlerinin büyük bir kısmından mahrum kaldıklarına inanıyor."

"Demek yeni çapalar yapmışlar," dedim.

"Ve Underhill'i tekrar buldum." Omuz silkti. "Deniz fae'leri hakkında konuşmamaya gelince... eğer tehlikeli ve güçlüyse... bu tür şeyler hakkında konuşmamanız ya da isim vermemeniz gerekir - dikkatlerini çekebilir."

Bir an düşündüm. "Güçlerinin bir kısmını geri kazanmanın bir yolunu bulmuşlarsa bunu neden gizli tutmak istediklerini anlayabiliyorum. Peki bunun O'Donnell'ı kimin öldürdüğünü bulmakla bir ilgisi var mı? Bunu öğrendi mi? Yoksa çalışıyor muydu? Eğer öyleyse, ne çaldı?"

Bana düşünceli bir bakış attı. "Zee'nin piçlik yapmasına rağmen hala katili bulmaya mı çalışıyorsun?"

"Seni uydurma bir suçlamadan korumak için bir avukata senin Marrok'un oğlu olduğunu söylesem ne yapardın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ona rezervasyon bölgesinde cinayetler işlendiğini söylemekle karşılaştırılmaz mı?"

Mutsuzca omuz silktim. "Bilmiyorum. Birine bir şey söylemeden önce ona ya da Mike Amca'ya danışmalıydım."

Bana kaşlarını çattı ama daha fazla tartışmadı.

"Hey," dedim iç çekerek, "artık potansiyel eş yerine arkadaş ve sürü olduğumuza göre, Zee'ye garaj için olan borcumu ödemem için bana borç verebilir misin?" Zee tehdit etmezdi. Avukatına bana geri ödeme beklediğini söylemesini söylediye ciddiydi. "Ona ödediğim gibi sana da geri ödeyebilirim. Böylece faiziyle birlikte on yıl içinde borcunu kapatmış olursun."

"Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz," dedi Samuel nazikçe, sanki konuyu değiştirmemin nedeninin Zee ve aptallığım hakkında konuşmaya daha fazla dayanamamam olduğunu anlamış gibi. "Bana karşı oldukça sağlam bir kredin var -ve bu konuda cepleri çok daha derin olan Da'ya. Yorgun görünüyorsun. Neden uyumaya gitmiyorsun?"

"Pekâlâ," dedim. Uyku kulağa iyi geliyordu. Ayağa kalktım ve dün karate antrenmanında hırpaladığım uyluk kasım itiraz edince inledim.

"Bir iki dakikalığına dışarı çıkıyorum," dedi biraz fazla rahat bir şekilde ve ben de yatak odama doğru yürümeyi bıraktım.

"Oh, hayır, değilsin."

Kaşları saç çizgisiyle buluştu. "Ne?"

"Adam'a benim onun olduğumu söylemeyeceksin."

"Merhamet." Ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve beni alnımdan öptü. "Yaptığım ya da yapmadığım şeyler hakkında hiçbir şey yapamazsın. Bu benimle Adam arasında."

Kapıyı yavaşça arkasından kapatarak gitti. Beni Adam'a karşı en iyi savunmamı kaybettiğimin ani ve korkutucu bilgisiyle baş başa bıraktı.

Bölüm 8

Yatak odam karanlıktı ama ışığı yakmaya zahmet etmedim. Endişelenmem gereken karanlıktan daha kötü şeyler vardı.

Banyoya yöneldim ve sıcak bir duş aldım. Su soğuduğunda ve ben dışarı çıktığımda birkaç şeyi biliyordum. Birincisi, Adam'la yüzleşmek zorunda kalmadan önce çok az zamanım olacaktı. Aksi takdirde çoktan beni bekliyor olurdu ve yatak odam boştu. İkincisi, yarına kadar Adam ya da Zee hakkında hiçbir şey yapamazdım, bu yüzden uyuyabilirdim.

Saçımı taradım ve sadece nemli olana kadar fönle kuruttum. Sonra da sabah tarayabilmek için ördüm.

Yorganımı geri çektim ve üzerinde duran sopayı yere düşürdüm. Samuel buraya taşınmadan önce yazları örtüsüz uyurdum. Ama o, özellikle geceleri havayı gerçekten serinletene kadar klimayı kısık tutuyordu.

Yatağa tırmandım, yorganı çenemin altına kadar çektim ve gözlerimi kapattım.

Neden yatağında bir sopa vardı?

Doğrudum ve yerde duran bastona baktım. Karanlıkta bile bunun O'Donnell'de bulduğum sopayla aynı olduğunu biliyordum. Üzerine basmamaya dikkat ederek yataktan kalktım ve ışığı açtım.

Gri bükülmüş tahta, yerde gri bir çorap ve kirli bir tişörtün üzerinde zararsız bir şekilde duruyordu. Eğıldim ve nazikçe dokundum. Tahta parmak uçlarımla altında sert ve soğuk duruyordu, O'Donnell'ın evinde sahip olduğu sihirden eser yoktu. Bir an için herhangi bir sopa gibi hissettirdi, sonra zayıf bir büyü izi titreşti ve kayboldu.

Cep telefonumu buldum ve Mike Amca'nın beni aradığı numarayı aradım. Biri açana kadar uzun süre çaldı.

"Mike Amca'nın Yeri," diye cevap verdi pek de neşeli olmayan bir yabancımla sesi, heavy metal müzik, sesler ve sanki biri tabakları düşürmüş gibi ani bir gürültünün kakofonisi arasında zar zor anlaşılabilirdi. "*Merde*. Temizle şunu. Ne istiyorsun?"

Sadece son cümlenin bana yönelik olduğunu düşünmüştüm.

"Mike Amca orada mı?" Ben sordum. "Ona Mercy'nin geldiğini ve ilgilenebileceği bir şeyim olduğunu söyle."

"Bekle."

Birisi Fransızca birkaç sert kelime söyledi ve ardından "Mike Amca, telefon!" diye bağırdı.

Biri bağırdı, "Troll'ü buradan çıkarın."

Ardından çok derin sesli biri mırıldanıyor: "Bu trolü buradan çıkarmaya çalıştığını görmek isterim. Yüzünü yerim ve dişlerini tükürürüm."

Sonra Mike Amca'nın neşeli İrlandalı sesi, "Ben Mike Amca. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Bu gece birinin yatağının üzerine bıraktığı bir baston var."

"Öyle mi?" dedi sessizce. "Öyle mi?" "Bununla

ne yapmalıyım?" diye sordum.

"Ne yapmana izin verirse," dedi garip bir tonda. Sonra sesini temizledi ve yine her zamanki neşeli halini takındı. "Hayır, ne sorduğunuzu biliyorum. Sanırım birini arayıp ne istediklerini soracağım. Muhtemelen bu sefer de gelip alacaklardır. Onların gelmesini beklemek için çok geç. Neden dışarıya koymuyorsun? Evinize yaslayın. Kimse almazsa bir zararı olmaz. Eğer alırlarsa da ne seni ne de kurdu rahatsız etmiş olurlar, değil mi?"

"Emin misin?"

"Evet, kızım. Şimdi uğraşmam gereken bir trol var. Onu dışarı koy." Telefonu kapattı.

Kıyafetlerimi tekrar giydim ve çubuğu dışarı çıkardım. Samuel henüz dönmemişti ve Adam'ın evinde ışıklar hâlâ açıktı. Bastona birkaç dakika baktım, yatağının üzerine kimin koyduğunu ve ne istediğini merak ettim. Sonunda bastonu mobil evin yeni dış kaplamasına yasladım ve yatağıma geri döndüm.

Ertesi sabah kalktığımda sopa gitmişti ve Samuel uyuyordu. Adam'a ne söylediğini ya da sopayı kimin aldığını fark edip etmediğini öğrenmek için neredeyse onu uyandıracaktım ama bir acil servis doktoru olarak çalışma saatleri oldukça acımasız olabiliyordu. Eğer ona bakmam onu uyandırmadıysa, uykuya ihtiyacı vardı. Yakında ne olduğunu öğrenecektim.

Arabayla geldiğimde Adam'ın cipi ofisimin n kapısının yanında bekliyordu. Ondan olabildiğince uzağa, otoparkın uzak tarafına park ettim - ki genelde oraya park ederdim.

Ben arabayı srdğmde arabadan indi ve yanına geldiğimde kapısına yaslanmıştı.

Hiç formsuz ya da şişman bir kurt adam görmemiştim; kurt bunun için fazla huzursuzdur. Öyle olsa bile, Adam hantal olmasa da bir adım daha sertti. Rengi benimkinden biraz daha açıktı ama yine de derin bir bronzluk ve askeri standartlardan biraz daha uzun tuttuğu koyu kahverengi saçları vardı. Geniş elmacık kemikleri ağzının biraz dar görünmesine neden oluyordu ama bu onun güzelliğini azaltmıyordu. Bir Yunan tanrısına benzemiyordu... ama Slav tanrıları olsaydı, güçlü bir çekişme içinde olurdu. şu anda o dar ağzı acımasız bir çizgi halinde dzleşmişti.

Biraz temkinli yaklaştım ve Samuel'in ona ne söylediğini bilmeyi diledim. Bir şeyler söylemeye başlamıştım ki kapıda bir değişiklik olduğunu fark ettim. Srgm hl yerinde duruyordu ama yanında yeni siyah bir tuş takımı vardı. Ben parlak gümüş düğmelere bakarken o sessizce bekledi.

Kollarımı kavuşturdum ve ona döndüm.

Birak dakika sonra Adam bana takdir dolu yarım bir gülümseme verdi, ancak gözleri gerçek bir eğlenceyi yansıtamayacak kadar niyetliydi. "Sen şikayet ettin

muhafızlar," diye açıkladı.

"Peki neden bana sormadan alarm kurdun?" Sertçe sordum.

"Bu sadece bir alarm değil," dedi bana, gülümsemesi sanki hiç olmamış gibi kaybolmuştu. "Güvenlik benim ekmek tekmem. Otoparkta ve garajınızın içinde de kameralar var."

İçeri nasıl girdiğini sormadım. Dediği gibi, güvenlik onun işiydi. "Genelde hükümet sözleşmeleri ve bir VW mağazasından biraz daha önemli şeyler üzerinde çalışmıyor musunuz? Sanırım biri içeri girip kasadaki tüm parayı çalabilir. Şanslılarsa belki beş yüz dolar. Ya da belki 72 model Beetle'ları için bir şanzıman çalarlar? Ne d e r s i n i z ?"

Alaycı soruma cevap verme zahmetine girmedi.

"Anahtar kodunu kullanmadan kapıyı açarsanız, fiziksel bir alarm çalacak ve adamlarımdan biri alarmın çaldığına dair etiketlenecek." Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi hızlı ve saçma bir ses tonuyla konuştu. "Sıfırlamak için iki dakikanız var. Eğer sıfırlarsanız, adamlarım alarmı sıfırlayanın siz ya da Gabriel olduğunu teyit etmek için dükkan numaranızı arayacaklar. Eğer sıfırlamazsanız, hem polise hem de bana haber verecekler."

Sanki bir yanıt bekliyormuş gibi durakladı. Ben de kaşımı kaldırdım. Kurtadamlar saldırgandır. Buna alışmak için uzun zamanım oldu ama sevmek zorunda değildim.

"Anahtar kodu dört rakamdan oluşuyor," dedi. "Jesse'nin doğum gününü ay-ay-gün-gün olarak girersen alarm devre dışı kalır." Doğum gününü bilip bilmediğimi sormadı, ki biliyordum. "Eğer kendi doğum gününü girersen, bizimkileri uyarır."

Beni arayacaklar ve ben de başınızın polisin gelmesini istemeyeceğiniz türden bir belada olduğunu varsayacağım."

Dişlerimi sıktım. "Güvenlik sistemine ihtiyacım yok."

"Kameralar var," dedi, sözlerimi duymazdan gelerek. "Otoparkta beş, senin dükkânında dört ve ofiste iki tane. Gece altıdan sabah altıya kadar kameralar hareket sensörlü ve sadece hareket eden bir şey olduğunda kayıt yapıyor. Sabah altıdan gece altıya kadar kameralar kapalı ama isterseniz bunu sizin için değiştirebilirim. Kameralar DVD'lere kayıt yapıyor. Onları her hafta değiştirmelisiniz. Bu öğleden sonra size ve Gabriel'e tüm bunların nasıl çalıştığını göstermesi için birini göndereceğim."

"Çıkarmak için onları gönderebilirsiniz," dedim.

"Mercedes," dedi. "Şu anda seninle mutlu değilim, beni zorlama." Benimle

mutsuz olmasını gerektirecek ne vardı ki?

"Bu çok uygun değil mi?" Tersledim. "Ben de senden memnun değilim. Buna ihtiyacım yok." Kameraları ve tuş takımını görmek için elimi salladım.

Kendini cipinden aşağı itti ve bana doğru yaklaştı. Bana zarar verecek kadar kızgın olmadığını biliyordum ama yine de garajın dış duvarına çarpana kadar geri geri gittim. Bir elini iki yanıma koydu ve nefesini yüzümde hissedene kadar bana doğru eğildi.

Hiç kimse Adam'ın insanların gözünü nasıl korkutacağını bilmediğini söyleyemezdi.

"Belki de yanılıyorumdur," diye soğukkanlılıkla söze başladı. "Belki de Samuel yanlış bilgilendirilmiştir ve siz de onların işbirliği ya da Zee veya Mike Amca'nın onayı olmadan Fae'leri araştırmıyorsunuzdur, aksi takdirde size göz kulak olmaları beklenebilir."

Vücudunun sıcaklığı iyi hissettirmemeliydi. Öfkeliydi ve her kası gergindi. Çok ağır, sıcak bir tuğlaya yaslanmış gibiydi. Seksi bir tuğla.

"Belki de Mercedes," dedi buz gibi bir sesle, "dün gece Parlak Gelecek'e katılmak için yola çıkmadın, seni izleyen Fae'lerin biraz endişelenmesine neden olacak kadar çok şiddet olayına karışmış bir grup - özellikle de gizli kalmasını tercih ettikleri bazı şeyleri ortaya çıkardığın için. Eminim Marrok'un oğluna rezervasyon hakkında bildiğin her şeyi anlattığını öğrendiklerinde çok mutlu olacaklardır - sır olarak saklaman gereken her şeyi." Sözlerini bitirdiğinde sesindeki soğukkanlılık gitmiş, yüzüne karşı hırlamaya başlamıştı.

"Uhm," dedim.

"Fae'ler en iyi zamanlarda bile pek işbirliğine yanaşmazlar ama Samuel ya da ben ortaya çıkarsak onlar bile sana bir şey yapmakta tereddüt edebilirler. Bizden biri gelene kadar hayatta kalabileceğine güveniyorum." Eğildi ve beni bir kez zorla öptü, neredeyse başlamadan biten hızlı bir öpücük. Sahiplenici ve neredeyse cezalandırıcıydı. Nabzımı hızlandırması gereken bir şey değildi. "Ve vampirlerin de seninle mutlu olmamak için iyi bir nedenleri olduğunu unuttuğumu sanma." Sonra beni tekrar öptü.

Dudakları ikinci kez dudaklarıma dokunduğunda, Samuel'in Adam'a dün gece ona söylediğim her şeyi anlatmanın yanı sıra, artık benim eşim olmakla ilgilenmediğini de söylediğini anladım.

Adam'ın ne kadar kısıtlama kullandığını fark etmemiştim.

Geri çekildiğinde yüzü kızarmıştı ve o da benim kadar zor nefes alıyordu. Uzandı ve sol eliyle dört rakam tuşladı.

"Eğer okumak isterseniz, kasanızın yanında bir talimat kitapçığı var. Aksi takdirde adamım geldiğinde sorularınızı yanıtlayacaktır." Sesi çok derindi ve kontrolünü kaybetmesine ramak kaldığını biliyordum. İtip cipine geri döndüğünde rahatlamış olmalıydım.

Olduğum yerde kaldım, motor sesini duyamayana kadar binaya yaslandım.

Eğer beni o anda ve orada almak isteseydi, ona izin verirdim. Onun dokunuşu için her şeyi yapardım, onu memnun etmek için her şeyi.

Adam beni vampirlerden, Fae'lerden daha çok korkutuyordu. Çünkü Adam benden hayatımdan daha fazlasını çalabilirdi. Adam, Marrok'un kendisi de dahil olmak üzere, bana isteğim dışında emirlerini yaptırabilen tek Alfa'ydı.

Anahtarı sürgünün içine sokabilmek için üç deneme yapmam gerekti.

Pazartesi en yoğun günümdü ve bu da bir istisna değildi. İşçi Bayramı olabilirdi ama müşterilerim Cumartesi ve tatil günlerinin çoğunda gayri resmi olarak açık olduğumu bilirlerdi. Adam'ın kurtlardan olmayan güvenlik görevlisi öğle yemeğinden kısa bir süre sonra geldi. Gabriel ve bana DVD'leri nasıl değiştireceğimizi gösterdi.

"Bunlar kasetlerden daha iyi" dedi bana, kollarında denizci dövmeleleri olan elli yaşında bir adamdan beklediğimden daha çocuksu bir coşkuyla. "İnsanlar genellikle kasetleri yeterince sık değıştirmezler, bu yüzden kaydedilen görüntüler çok fazla yardımcı olamayacak kadar grenli olur ya da farkına varmadan önemli bir olayın üzerine kayıt yaparlar. DVD'ler daha iyi. Bunlar üzerine yazılamaz. Dolduklarında otomatik olarak ikinci bir diske geçerler. Bunları sadece siz yokken etkinleştirdiğiniz için, muhtemelen ilk diski bir hafta içinde doldurmayacaklardır. Bu yüzden onları haftada bir kez değıştirirsiniz - çoğu insan bunu Pazartesi veya Cuma günü yapar. Sonra atmadan önce birkaç ay saklıyorsunuz. Eğer buradaki sisteminize bir şey olursa, patron da uzaktan kayıt yapıyor." Belli ki işini çok seviyordu.

Sahip olduklarımızdan memnun olduğumuzdan emin olmak için bazı ek talimatlar ve biraz satış konuşmasından sonra, Adam'ın adamı neşeli bir el sallayarak ayrıldı.

"Merak etme," dedi Gabriel bana. "Onları senin için değıştireceğim."

Yeni oyuncularla oynamaktan en az teknoloji kadar mutlu olmuştu.

"Teşekkürler," dedim ekşiyerek, *patronun uzaktan kayıt yapmasından* mutsuz bir şekilde. "Sen bunu yap. Ben gidip Passat'ın vites bağlantısı sorununa sinirleneceğim."

Saat iki sularında müşterilerde bir durgunluk olduğunda Gabriel garaja geri geldi. Ona orada burada bir şeyler öğretiyordum. Tamirci olmak yerine üniversiteye gidecekti ama öğrenmek istiyordu.

"Yani, bir güvenlik sistemi için çok para harcamış biri olarak pek mutlu görünmüyorsunuz," dedi. "Bilmem gereken bir sorun mu var?"

Bir tutam saçı gözlerimden uzaklaştırdım, şüphesiz üzerinde çalıştığım otuz yıllık motorun her santimini kaplayan ve benim de her santimimi kaplamaya iyi bir başlangıç yapan çamurun izini bırakıyordum.

Bir süre sonra ona, "Endişelenmeni gerektirecek bir sorun yok," dedim. "Bir sorun çıkacağını düşünseydim seni uyarırdım. Çoğunlukla Adam'ın aşırı tepki vermesinden kaynaklanıyor."

Bütün sabah düşündükten sonra bunun aşırı tepki olduğuna karar verdim. Sadece bir moron, Parlak Gelecek'e Fae'leri protesto etmek için katıldığımı inanırdı ve bir şekilde o aptal Fae'lerin uzun ömürlü olmadığından emindim. Eğer Mike Amca'yla ya da Zee'yle (hâlâ kızgın olsa bile) konuşurlarsa, hâlâ Zee'yi temize çıkarmaya çalıştığımı anlayacaklardı.

Fae'leri rahatsız eden birkaç şey biliyor olabilirim, ama bunun için ölmemi isteselerdi, çoktan ölmüş olurdum.

Gabriel ıslık çaldı. "Jesse'nin babası tüm güvenlik sistemini sana sormadan mı kurdu? Sanırım bu oldukça agresif bir davranış." Bana endişeli bir bakış attı. "Ondan hoşlanıyorum, Mercy. Ama seni takip ediyorsa-"

"Hayır." Ona söylesem giderdi. "Sebebi olduğunu düşünüyor." İçimi çektim. İşler gittikçe daha da karmaşık bir hal alıyordu. Gabriel'i bu karmaşaya dahil edemezdim.

"Zee'nin tutuklanmasıyla ilgili bir şey mi?" Gabriel bakışıma güldü. "Jesse dün beni meşgul olacağın konusunda uyardı. Zee yapmadı tabii ki." Sesindeki güven Gabriel'in hâlâ ne kadar masum olduğunu gösteriyordu: Zee'nin O'Donnell'ı öldürmemesinin tek nedeninin oraya daha önce başka birinin gitmiş olması olduğu asla aklına gelmezdi.

"Adam arı kovanına çomak soktuğumdan korkuyor," dedim. "Ve muhtemelen haklı da." Güvenlik sistemi konusunda gerçekten kızgın değildim. Karşılayabileceğimden daha fazlaydı ve iyi bir fikirdi.

Korktuğum zaman hep sinirli olurum ve Adam beni korkuturdu. O etraftayken, onu takip etmemek ve iyi bir çoban köpeği gibi emirlerini beklememek için tek yapabildiğim şeydi. Ama ben çoban köpeği olmak istemiyordum. Adam da öyle olmamı istemiyordu.

Gabriel'e söylememe gerek olmayan bir şeydi bu. "Bu kadar huysuz olduğum için özür dilerim. Zee için endişeleniyorum ve güvenlik sistemi bana telaşlanacak bir şey verdi."

"Pekâlâ," dedi Gabriel.

"Bana bu motorda yardım etmek için mi yoksa sadece konuşmak için mi geri geldin?"

Gabriel üzerinde çalıştığım arabaya baktı. "İçinde bir motor mu var?"

"Bir yerde." İçimi çektim. "Git biraz evrak işi yap. İkinci bir ele ihtiyacım olursa seni çağırırım ama sana ihtiyacım yoksa ikimizin de kirlenmesi için bir neden yok."

"Benim için fark etmez," dedi.

Ondan ne yapmasını istersem isteyeyim, iş konusunda asla şikâyet

etmezdi. "Sorun değil. Bunu halledebilirim."

Yaklaşık on beş dakika sonra cep telefonum çaldı ama ellerim telefonu açamayacak kadar yağlıydı, ben de motoru yağın nereden sızdığını anlayabilecek kadar temizlemeye çalışırken mesajın gelmesine izin verdim.

Tony açık garaj bölümüne girdiğinde neredeyse paydos saatiydi ve Gabriel'i çoktan eve göndermiştim.

"Hey, Mercy," dedi.

Tony yarı İtalyan, yarı Venezuelalı ve o an için ne olmaya karar verirse odur. İşinin çoğunu gizli yapıyor çünkü o bir bukalemun. Kennewick Lisesi'nde on ya da on beş yaş küçük bir öğrenci gibi davranarak bir süre çalışmış ve Gabriel'in annesi polis memuru olarak çalıştığı için Tony'yi oldukça iyi tanıyan Gabriel onu tanımamıştı.

Bugün Tony tamamen polisti. Yüzündeki kontrollü ifade iş için burada olduğunu gösteriyordu. Ve yanında bir arkadaşı vardı. Kot pantolon ve tişört giymiş uzun boylu bir kadın bir elini dirseğinin altına sokmuş, diğer eliyle de golden retriever cinsi köpeğinin deri kayışını sıkıca tutuyordu. Köpekler bazen başıma bela olur. Sanırım çakalların kokusunu alıyorlardı ama retrieverlar bir sorun olamayacak kadar arkadaş canlısı ve neşeliler. Kuyruğunu bana doğru salladı ve yumuşak bir havlama sesi çıkardı.

Kadının saçları mühür kahverengisiydi ve yumuşak bukleler halinde omuzlarının hemen altına kadar sarkıyordu. Opak gözlükleri dışında yüzü dikkat çekici değildi.

Kördü ve bir fae idi. Bilin bakalım son zamanlarda kör olan hangi fae ile karşılaşmıştım? Kargaya dönüşebilecek birine benzemiyordu ama ben de çakala pek benzemiyordum.

Kargadan hissettiğim güç duygusunun üzerime çökmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı. Tüm duyularıma göre o sadece görüldüğü gibiydi.

Alnımdaki teri iş tulumumun omzuna sildim. "Hey, Tony, ne haber?"

"Mercedes Thompson, sizi Oregon Üniversitesi Folklor Bölümü'nden Dr. Stacy Altman ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi bu davada bize danışmanlık yapıyor. Dr. Altman, bu Mercedes Thompson, eli yağ içinde olmasa şüphesiz elinizi sıkardı."

"Tanıştığımıza memnun oldum." *Tekrar.*

"Bayan Thompson," dedi. "Tony'ye bizi tanıştırap tanıştıramayacağını sordum." Adını söylediğinde onun kolunu okşadı. "Anladığım kadarıyla

Polisin elinde tuttuğu Fae suçludur: her ne kadar nedeni, araçları ve *fırsatı* olsa da ve yeni öldürölmüş cesedin yanında bulunsa da."

Dudaklarımı büzdüm. Oyununun ne olduğundan emin değildim ama Zee'yi demiryoluna atmasına izin vermeyecektim. "Bu doğru. O sırada onunla birlikte olan bir fae'den duydum. Zee beceriksiz değil. Eğer O'Donnell'ı öldürmüş olsaydı, kimse bunu bilemezdi."

"Polis onu şaşırttı." Sesi soğuk ve kesindi, aksandan eser yoktu. "Bir komşu kavga sesi duymuş ve polisi aramış."

Bir kaşımı kaldırdım. "Eğer Zee olsaydı, hiçbir şey duymazlardı ve duysalar bile Zee polis gelmeden çok önce gitmiş olurdu. Zee aptalca hatalar yapmaz."

"Aslında," dedi Tony küçük bir gülümsemeyle, "arayan komşu, birinin çığlık attığını duyup polisi aradıktan sonra Zee'nin kullandığı aracın eve yanaştığını gördüğünü söyledi."

Gri Lord olan doktor ikimize de söylemeden önce komşuyu bilmiyordu. Dudaklarının öfkeyle gerildiğini gördüm. Tony ondan hoşlanmıyor olmalıydı, çünkü sevdiği birine asla böyle bir oyun oynamazdı.

"Peki neden bunu Zee'nin üzerine yıkmak için bu kadar uğraşıyorsun?" Ona sordum. "Suçluyu bulmak polisin görevi değil mi?"

"Neden onu savunmak için bu kadar uğraşıyorsun?" diye karşı çıktı. "Eskiden arkadaşın olduğu için mi? Çabalarınızı takdir ediyor gibi görünmüyor."

"Çünkü o yapmadı," dedim, sanki böyle aptalca bir soru sormasına şaşırmışım gibi. Sertleşmesine bakılırsa, onu kızdırmak Adam'ı kızdırmak kadar kolaydı. "Neden endişeleniyorsun ki? Polis biraz daha çalışırsa senin için sorun olmaz. Sence elindeki bir fae, suçluyu aramaktan daha mı iyi?"

Yüzü gerildi ve büyü havada kabardı. Önlemek için burada olduğu rezervasyonu arıyordu, diye düşündüm. Hızlı bir infaz istiyordu -belki de Zee'nin kendini asması ve herkesi bir duruşmanın tanıtımından ve davetsiz misafirlerin burunlarını rezervasyona sokan bir soruşturmanın rahatsızlığından kurtarması gerekiyordu. Hiçbir hata olmadığından emin olmak için buradaydı.

Benim gibi.

Onu düşündüm ve sonra Tony'ye döndüm. "Zee'yi intihar gözetimine mi aldın? Fae'ler demir kafeslerde iyi değildir."

Dr. Altman'ın ağzı gerilirken o başını salladı. "Dr. Altman bir gremlin olarak Bay Adelbertsmiter'in metalle bir sorunu olmayacağını söyledi. Ama eğer yapmam gerektiğini düşünüyorsanız, yaparım."

"Lütfen," dedim. "Çok endişeliyim." Kusursuz olmayacaktı ama onu öldürmeyi zorlaştıracaktı.

Tony'nin gözleri keskin bir şekilde benden Dr. Altman'a bakıyordu. İkimizin arasındaki alt akımları fark etmeyecek kadar iyi bir polisti. Muhtemelen endişelendiğim şeyin intihar olmadığını bile biliyordu.

"Mercedes'e sormak istediğiniz bazı sorular olduğunu söylememiş miydiniz, Dr. Altman?" diye sordu aldatıcı bir yumuşaklıkla.

"Elbette," dedi. "Buradaki polisler Fae'ler hakkındaki görüşlerinize saygı duyuyor gibi görünüyorlar, ama bir zamanlar Bay Adelbertsmiter'la çalışmış olmanız dışında kimliğinizin ne olduğunu bilmiyorlar."

Ah, beni itibarsızlaştırma girişimi. Eğer beni kızdırmayı umuyorsa, beni çok iyi tanııyormuş. Her kadın tamirci bu tür bir saldırıya nasıl karşılık vereceğini bilir.

Ona güler yüzlü bir gülümseme verdim. "Tarih diplomam var ve okuyorum, Dr. Altman. Örneğin, Zee kendine gremlin demeye karar verene kadar gremlin diye bir şey olmadığını biliyorum. İzninizle, işimin başına dönsem iyi olacak. Bu arabanın bugün biteceğine söz vermiştim." Bunu yapmak için döndüm ve yerde duran bir sopaya takıldım.

Tony ayağa kalkmama yardım etmek için elini dirseğimin altına koydu. "Bileğini mi burktun?" diye sordu.

"Hayır, ben iyiyim," dedim ona, garajımın zemininde beliren fae bastonuna kaşlarımı çatarak. "Bıraksan iyi olur yoksa yağa bulanacaksın."

"Ben iyiyim. Biraz kir sadece çaylakları etkiler."

"Ne oldu?" Dr. Altman, sanki körlüğü etrafında olup bitenleri bilmesini engelleyecek bir şeymiş gibi sordu. Ki öyle olmadığından emindim. Köpeğinin dikkatle çubuğa baktığını fark ettim. Belki de onu gerçekten görmesine yardımcı olması için kullanıyordu.

"Bastona takıldı." Tökezlediğimde beni yakalamak için Dr. Altman'ın yanından ayrılan Tony eğildi, bastonu aldı ve tezgahımın üzerine koydu. "Bu oldukça havalı bir işçilik, Mercy. Garajının zemininde antika bir bastonla ne yapıyorsun?"

Biliyorsam ne olayım.

"Bu benim değil. Birisi dükkanda bırakmış. Onu gerçek sahibine geri vermeye çalışıyordum."

Tony tekrar baktı. "Oldukça eski görünüyor. Sahibi onu geri aldığı için mutlu olmalı." Sesinde bir soru vardı ama Dr. Altman'ın bunu duyduğunu sanmıyorum.

Tony'nin büyüye karşı ne kadar hassas olduğunu bilmiyorum ama çok hızlıydı ve parmakları gümüş üzerindeki Kelt desenlerinde geziniyordu.

Gözlerine baktım ve ona kısa bir baş selamı verdim. Aksi takdirde, kör fae bile gereğinden fazlasını gördüğünü fark edene kadar onu kurcalardı.

"Öyle sanırsın," dedim hayıflanarak. "Ama işte

burada." Düşünceli bir şekilde gülümsedi. "

Eğer Dr.

Altman'ın işi bitti, biz de yolunuzdan çekilelim," dedi. "Zee'nin onu savunma şeklinizden memnun olmamasına üzıldüm. Ama ben ona bir şey yapılmamasını sağlayacağım."

Ya da öldürölmüş.

"Kendine iyi bak," dedim ona ciddiyetle. *Aptalca bir şey yapma.*

Bir kaşını kaldırdı. "Ben de en az senin kadar dikkatliyim."

Ona gülömsedim ve işime geri döndüm. Sahibine ne söylemiş olursam olayım, bu arabanın işi yarına kadar bitmeyecekti. Düğmelerini ilikledim, sonra temizlendim ve telefonumu kontrol ettim. Aslında iki aramayı kaçırmıştım. İkincisi Tony'den gelmişti, departmanın Fae danışmanını getirmeden önce. İlki bilmediğim bir numaraydı ve uzun mesafe alan koduna sahipti.

Aradığımda telefonu Zee'nin oğlu Tad açtı.

Tad benim ilk alet hırsızımdı, ama sonra üniversiteye gitti ve beni terk etti - tıpkı Gabriel'in bir ya da iki yıl içinde yapacağı gibi. Aslında beni işe alan oydu. Tavşanım için bir kayışa ihtiyacım olduğunda (Pasco Lisesi'ndeki bir mülakatı kaybetmişim; bir koç istiyorlardı ve tarih öğretmenlerinin tarih öğretebilmesiyle daha çok ilgilenmeleri gerektiğini düşünüyordum) tek başına çalışıyordu ve ben de ona bir müşteri konusunda yardımcı olmuşum. Sanırım dokuz yaşındaydı. Annesi yeni vefat etmişti ve Zee bununla iyi başa çıkamıyordu. Tad sonraki ay içinde beni üç kez daha işe almak zorunda kalmıştı, ta ki Zee bana -bir kadına ve ilk başta düşündüğü gibi bir insana- boyun eğene kadar.

"Mercy, nerelerdeydin? Cumartesi sabahından beri sana ulaşmaya çalışıyorum." Cevap vermeme fırsat vermedi. "Mike Amca bana babamın cinayetten tutuklandığını söyledi. Ondan öğrenebildiğim tek şey, bunun rezervasyondaki ölümlerle ilgili olduğu ve Gri Lordlar'ın fermanına göre olduğum yerde kalmam gerektiği idi."

Tad ve ben otoriteye karşı belli bir saygısızlığı ve hoşnutsuzluğu paylaşıyoruz. Muhtemelen elinde bir uçak bileti vardı.

Bir an düşündükten sonra, "Gelme," dedim. Gri Lordlar suçlu birini istiyordu ve bunun kim olduğu umurlarında değildi. Bu karmaşaya bir an önce son vermek istiyorlardı ve istedikleri şeyle aralarında duran herkes tehlikede olacaktı.

"Ne oldu böyle? Hiçbir şey bulamıyorum." Sesinde benim de hissettiğim hayal kırıklığını duydum.

Zee'nin benden katilin kokusunu almamı istemesinden Tony'yle birlikte gelen kör kadına kadar bildiğim her şeyi anlattım ona; polise ve avukatına çok fazla şey anlattığım için Zee'nin benden duyduğu mutsuzluk da buna dahildi. Bakışlarım bastona takıldı, ben de karışıma onu da ekledim.

"Fae'yi öldüren bir *insan* mıydı? Bekle bir dakika. Bekle bir dakika. Öldürülen muhafız, şu O'Donnell, beş-on yaşlarında esmer bir adam mıydı? İlk adı Thomas mıydı?"

"Öyle görünüyordu. İlk adının ne olduğunu bilmiyorum."

"Ona ateşle oynadığını söyledim," dedi Tad. "Lanet olsun. Bunun komik olduğunu düşündü çünkü adam ona iyilik yaptığını sanıyordu ve kadın da onu oyalıyordu. Onu eğlendiriyordu."

"O kim?" Ben sordum.

"Connora... rezervasyonun kütüphanecisi. İnsanları pek sevmezdi ve O'Donnell gerçek bir hindiydi. Onlarla oynamayı severdi."

"Onu oyun oynadığı için mi öldürdü?" Ben sordum. "Diğerlerini neden öldürdü?"

"Bu yüzden onu katil olarak görmekten vazgeçtiler. Öldürülen ikinci adamla hiçbir bağlantısı yoktu. Ayrıca, Connora'nın fazla büyüğü yoktu. Bir insan onu öldürebilirdi. Ama Hendrick-"

"Hendrick?"

"Arka bahçesinde orman olan adam. Avcılardan biriydi. Onun ölümü tüm insan şüphelileri ortadan kaldırdı. Oldukça sert biriydi." Bir çarpma sesi duyuldu. "Özür dilerim. Aptal kablolu telefon, masadan çektim. Bekle bir dakika. Bekle bir dakika. Bir baston, ha? Sürekli karşına mı çıkıyor?"

"Bu doğru."

"Bana tarif edebilir misin?"

"Yaklaşık bir metre uzunluğunda, gri cilalı bir çeşit kıvrımlı ahşaptan yapılmış. Altında gümüş bir halka ve üstünde Kelt desenli gümüş bir başlık var. Birinin bunu neden sürekli bana getirdiğini anlayamıyorum."

"Kimsenin onu size getirdiğini sanmıyorum. Bence kendi başına sizi takip ediyor."

"Ne?"

"Eski şeylerden bazıları birkaç tuhaflık geliştiriyor. Güç gücü doğurur ve tüm bunlar. Gücümüzün şimdikinden daha fazla olduğu zamanlarda yapılan bazı şeyler biraz öngörülemez olabiliyor. Yapmamaları gereken şeyleri yapabiliyorlar."

"Beni takip etmek gibi. Sence O'Donnell'ı evine kadar takip etmiş midir?"

"Hayır. Oh, hayır. Bunu yaptığını hiç sanmıyorum. Baston, fae'lere yardım eden insanlara faydalı olmak için yaratıldı. Muhtemelen seni takip ediyordur çünkü herkes parmaklarını burunlarına sokarken sen babama yardım etmeye çalışıyorsun."

"Yani O'Donnell çaldı."

"Mercy..." Boğulma sesi geldi. "Lanet olsun. Mercy, sana söyleyemem. Yasaklıyım. Mike Amca, fae'lerin, benim ve senin korunman için bir geas olduğunu söyledi."

"Bunun babanın durumuyla bir ilgisi var mı?" diye düşündüm. "Bastonla mı? Başka şeyler de çalındı mı? Benimle konuşabilecek biri var mı? Arayıp sorabileceğin biri?"

"Bak," dedi yavaşça, sanki geas'ın onu tekrar durdurmasını bekliyormuş gibi, "Richland'daki Uptown Alışveriş Merkezi'nde bir sahaf var. Gidip orayı işleten adamla konuşabilirsin. O sopa hakkında daha fazla bilgi edinmene yardımcı olabilir. Sizi ona benim gönderdiğimi mutlaka söyleyin ama dükkanda yalnız kalana kadar bekleyin."

"Teşekkür ederim."

"Hayır, Mercy, teşekkür ederim." Durakladı ve sonra bir an için ilk tanıştığım dokuz yaşındaki çocuk gibi konuşarak, "Korkuyorum, Mercy. Onun suçu üstlenmesine izin vermek istiyorlar, değil mi?"

"Öyleydiler," dedim. "Ama sanırım artık çok geç olabilir. Polis suçunu kabul etmiyor ve biz de Zee'ye harika bir avukat bulduk. O'Donnell'ın diğer işlerini biraz araştırıyorum."

"Mercy," dedi sessizce. "Tanrım, Mercy, kendini Gri Lordlara karşı mı savunuyorsun? Kör kadının ne olduğunu biliyorsun, değil mi? İstedikleri sonucu aldıklarından emin olmak için gönderildi."

"Fae'ler kimin yaptığını umursamıyor," dedim ona. "O'Donnell'ı öldürenin bir fae olduğu anlaşıldıktan sonra, katili yakalayıp yakalamamaları umurlarında değil. Suçu hemen üstlenecek birine ihtiyaçları var ve sonra da gerçek suçluyu dünyanın gözünden uzakta avlayabilirler."

"Ve babam seni vazgeçirmek için aklına gelen her şeyi yapmış olsa da, sen geri adım atmayacaksın," dedi.

Tabii ki. *Tabii ki.*

"Beni bu işin dışında tutmaya çalışıyor," diye fısıldadım.

Kısa bir duraklama oldu. "Sakın bana onun sana gerçekten kızgın olduğunu düşündüğünü söyleme."

Bir acı düğümü yavaşça çözülürken ona, "Kredisini çağırıyor," dedim. Zee, Fae'lerin ne yapacağını biliyordu ve beni tehlikeden uzak tutmaya çalışıyordu.

Nasıl ifade etmişti? *Dışarı çıkmamam için dua etse iyi olur.* Çünkü onu dışarı çıkarırsam Gri Lordlar benden memnun olmaz.

"Elbette öyle. Babam çok zeki ve çok yaşlı ama Gri Lordlar'a karşı mantıksız bir korkusu var. Onların durdurulamayacağını düşünüyor. Rüzgarın nasıl estiğini fark ettiğinde, diğer herkesi bunun dışında tutmak için elinden geleni yapardı."

"Tad, okulda kal," dedim ona. "Burada başını belaya sokmaktan başka yapabileceğin bir şey yok. Gri Lordlar'ın benim üzerimde yetkisi yok."

Homurdandı. "Onlara bunu söylediğini görmek isterdim, ama ben seni olduğun gibi seviyorum: canlı."

"Buraya gelirsen seni öldürürler, bunun babana ne faydası olacak? O bileti yırt, ben de elimden geleni yapacağım. Yalnız değilim. Adam ne olduğunu biliyor."

Tad, Adam'a gerçekten saygı duyuyordu. Umduğum gibi, doğru dokunuştı.

"Pekala, burada kalacağım. Şimdilik. Bakalım sana biraz daha yardım edebilecek miyim ve Mike Amca'nın bana koyduğu bu lanet olası büyü nereye kadar gidecek."

Bir şeyleri gözden geçirirken uzun bir duraklama oldu.

"Tamam. Sanırım Nemane hakkında konuşabilirim."

"Kim?"

"Mike Amca Leş Kargası dedi, değil mi? Ve sanırım Britanya Adaları'nda yaşayan küçük kargalardan değil, Leş K a r g a s ı 'ndan bahsediyordu."

"Evet. Başındaki üç beyaz tüy önemli görünüyordu." "O zaman

Nemane olmalı." Sesinde memnuniyet vardı.

"Bu iyi bir şey mi?"

"Çok iyi," dedi. "Gri Lordlar arasında sorunlar ortadan kalkana kadar herkesi öldürmek isteyen bazı kişiler var. Nemane farklı."

"Öldürmeyi sevmez."

Tad iç çekti. "Bazen çok masum oluyorsun. Bir şekilde kan dökmekten hoşlanmayan bir fae tanımıyorum ve Nemane, Keltlerin savaş tanrıçaları olan Morrigan'lardan biriydi. Görevlerinden biri de savaş sonrasında ölen kahramanların acılarına son vermek için onlara öldürücü darbeyi indirmektir."

"Kulağa pek umut verici gelmiyor," diye mırıldandım.

Tad duydu. "Eski savaşçıların bir özelliği de onur duygusuna sahip olmalarıdır, Mercy. Anlamsız ölüm ya da haksız ölüm onlar için bir anathema."

"Babanı öldürmek istemeyecektir," dedim.

Beni nazıkçe düzeltti. "Seni öldürmek istemeyecektir. Korkarım ki senin dışında babam kabul edilebilir bir kayıp."

"Bunu değiştirmek için ne yapabileceğime bakacağım."

"Git o kitabı getir," dedi, sonra biraz öksürdü. "Aptal geas." Sesinde gerçek bir öfke vardı. "Eğer bu bana babama mal olacaksa, Mike Amca ile konuşacağım. O kitabı al Mercy, bakalım sana pazarlık şansı verecek bir şey bulabilecek misin?"

"Orada mı kalacaksın?"

"Cumaya kadar. O zamana kadar bir aksilik çıkmazsa eve döneceğim."

Neredeyse itiraz edecektim ama onun yerine hoşça kal dedim. Zee, Tad'in babasıydı. Cuma gününe kadar beklemeyi kabul ettiği için şanslıydım.

Uptown Alışveriş Merkezi, bir şerit alışveriş merkezine dönüştürülmüş binalar topluluğudur. Mağazalar çörek fırınından ucuzluk mağazasına, barlara, restoranlara ve hatta bir evcil hayvan dükkanına kadar çeşitlilik göstermektedir. Kitapçıyı bulmak zor olmadı.

Oraya bir ya da iki kez gitmiştim, ama okuma zevkim koleksiyondan çok kalitesiz kitaplara yönelik olduğu için düzenli uğrak yerlerimden biri değildi. Dükkânın önüne, engelli park yerinin yanına park edebildim.

Bir an için çoktan kapandığını düşündüm. Saat altıyı geçiyordu ve dükkân dışarıdan terk edilmiş görünüyordu. Ama kapı, yumuşak inek çanlarının şingirtisiyle kolayca açıldı.

"Bir dakika, bir dakika," diye seslendi biri arkadan.

"Sorun değil," dedim. Burnumun bana ne söyleyebileceğini görmek için derin bir nefes aldım, ancak çok fazla koku vardı: hiçbir şey kağıt gibi kokmuyor. Sigara, çeşitli pipo tütünleri ve bayat parfüm kokusu alabiliyordum.

Kitaplıkların arasından çıkan adam benden daha uzun boyluydu ve otuz beş ile elli arasında bir yaşıydı. Altın sarısından griye doğru zarif bir şekilde uzayan ince saçları vardı. İfadesi neşeliydi ve benim yabancı olduğumu görünce yumuşak bir şekilde profesyonelliğe geçiş yaptı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Tad Adelbertsmiter, bir arkadaşım, bana bir sorunumda yardımcı olabileceğinizi söyledi," dedim ve elimdeki sopayı gösterdim.

Ona iyice baktı ve yüzü soldu, sevecen ifadesini kaybetti. "Bir dakika," dedi. Ön kapıyı kilitledi, eski moda kâğıt tabelayı KAPALI olarak değiştirdi ve pencerenin üzerindeki perdeleri indirdi.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Mercedes Thompson."

Bana keskin gözlerle baktı. "Sen Fae değilsin."

Başımı salladım. "Ben bir VW tamircisiyim."

Anlayış yüzünü aydınlattı. "Sen Zee'nin çırağı mısın?"

"Doğru."

"Görebilir miyim?" diye sordu, çubuğu almak için elini

uzatırken. Sopayı ona vermedim. "Sen Fae misin?"

İfadesi boş ve soğuktu -ki bu da başlı başına bir cevaptı, değil mi?

"Fae'ler beni kendilerinden biri olarak görmüyor," dedi ani bir sesle. "Ama annemin büyükbabası öyleydi. İçimde küçük bir dokunma büyüsü yapabilecek kadar Fae var."

"Dokunma büyü mü?"

"Bilirsiniz, bir şeye dokunabilirim ve kaç yıllık olduğu ve kime ait olduğu konusunda oldukça iyi bir fikre sahip olabilirim. Bu tür şeyler."

Asayı ona uzattım.

Onu aldı ve uzun süre inceledi. Sonunda başını salladı ve geri verdi. "Adını duymuş olmama rağmen bunu daha önce hiç görmedim. Peri hazinelerinden biri."

"Eğer bir koyun çiftçisiyseniz, belki," dedim kuru bir sesle.

Güldü. "İşte o, tamam-ama bazen o eski şeyler beklenmedik şeyler yapabiliyor. Her neyse, bu artık yapamadıkları bir büyü, nesneleri kalıcı olarak büyülüyor ve bu şeyleri değerli tutuyorlar."

"Tad bana bu konuda ne söyleyebileceğini düşündü?"

Başını iki yana salladı. "Bu konudaki hikâyeyi zaten biliyorsanız, sanırım siz de benim kadar biliyorsunuzdur."

"Peki ona dokunmak sana ne anlattı?"

Güldü. "Hiçbir şey değil. Benim sihrim sadece sıradan şeyler üzerinde işe yarar. Sadece biraz tutmak istedim." Durakladı. "Sana bu konuda bilgi bulabileceğimi mi söyledi?" Bana dikkatle baktı. "Şimdi bunun babasının içinde bulunduğu sorunla bir ilgisi yok, değil mi? Hayır, tabii ki yok." Onun

gözleri sinsice gülümsedi. "Sanırım Tad'in senin için ne bulmamı istediğini tam olarak biliyorum, zeki çocuk. Benimle buraya gel."

Beni kitapların kilitli avukat kitaplıklarında durduğu küçük bir odaya götürdü. "Burası daha değerli şeyleri sakladığım yer -imzalı kitaplar ve eski tuhafıklar." Bir bankı çekti ve üzerine tırmanarak en üstteki rafın kilidini açtı; raf çoğunlukla boştu - muhtemelen ulaşılması zor olduğu için.

Soluk deri ciltli ve altın kabartmalı bir kitap çıkardı. "Sanırım bunun için ödemek isteyeceğiniz bin dört yüz dolarınız yoktur?"

Yutkundum. "Şu anda değil, belki birkaç gün içinde toparlayabilirim."

Kitabı bana uzatırken başını salladı. "Zahmet etme. Sadece ona iyi bak ve bitirdiğinde geri ver. Beş ya da altı yıldır burada. Bu hafta için bir alıcı bulacağımı sanmıyorum."

Arabamdan daha değerli olan kitapları elime almaya alışık olmadığım için (*bu pek bir şey ifade etmiyordu*) dikkatlice aldım. Kitabın adı ön ve arka yüzünde kabartmayla yazılmıştı: *Magic Made*.

"Bunu sana ödünç veriyorum," dedi yavaşça, sözlerini dikkatle değerlendirerek, "çünkü şu bastondan biraz bahsediyor..." Durakladı ve "bu kısma dikkat edin" der gibi bir sesle ekledi: "Ve birkaç ilginç şey daha."

Baston çalındıysa, belki başka şeyler de kaybolmuştur. Kitabı daha sıkı tuttum.

"Zee benim bir arkadaşım." Kitaplığı tekrar kilitledi ve sonra banktan inip yerine koydu. Sonra da hiç beklenmedik bir anda, "Elbette konuşmamızın yasak olduğu şeyler olduğunu biliyorsun. Ama baston hikâyesinin orada olduğunu biliyorum. O hikayeyle başlayabilirsiniz. Sanırım Beşinci Bölüm'de."

"Anlıyorum." Kuralları çiğnemedi bana elinden gelen yardımı yapıyordu.

Dükkâna geri dönüş yolunu gösterdi. "O personele iyi bak."

"Geri vermeye çalışıp duruyorum," dedim.

Döndü ve birkaç adım geriye doğru yürüdü, gözleri asadaydı. "Şimdi anladın mı?" Sonra küçük bir kahkaha attı, başını salladı ve ön kapıya doğru yürümeye devam etti. "Bu eski şeylerin bazen kendi akılları oluyor."

Benim için kapıyı açtı ve ben eşikte tereddüt ettim. Eğer bana yarı fae olduğunu söylememiş olsaydı, ona teşekkür ederdim. Ama bir fae'ye olan borcunu kabul etmenin beklenmedik sonuçları olabilirdi. Bunun yerine Gabriel'in benim için bastırıldığı kartlardan birini çıkarıp ona verdim. "Eğer arabanızla ilgili bir sorun yaşarsanız, neden bana uğramıyorsunuz? Çoğunlukla Alman arabaları üzerinde çalışıyorum, ama diğerlerini de genellikle oldukça iyi mırıldanabilirim."

Gülümsedi. "Bunu yapabilirim. İyi şanslar."

Döndüğümde Samuel gitmişti ama bana işe gittiğini söyleyen bir not bırakmıştı ve buzdolabında yiyecek vardı.

Açtım ve içinde birkaç enchiladas olan folyo kaplı bir cam tava buldum. Yemeğimi yedim, Medea'yı besledim, sonra ellerimi yıkadım ve kitabı okumak için oturma odasına götürdüm.

"O'Donnell'ı öldüren kişi bu" yazan bir sayfa beklemiyordum ama altı yüz sayfalık kitabın her sayfası eski, soluk mürekkeple el yazısıyla yazılmış küçük kelimelerle kaplı olmasaydı güzel olabilirdi. En azından İngilizceydi.

Bir buçuk saat sonra durmak zorunda kaldım çünkü gözlerim artık odaklanamıyordu.

Beşinci bölüme geçtim ve belki on sayfalık imkansız bir metin ve üç öykü okudum. İlk hikâye baston hakkındaydı ve internetten okuduğum hikâyeden biraz daha eksiksizdi. Ayrıca bastonun ayrıntılı bir tarifi de vardı. Yazar belli ki bir fae'ydi, bu da onu bir fae'nin bakış açısından okuduğum ilk kitap yapıyordu.

Beşinci Bölüm'ün tamamı baston gibi şeylerle ilgili görünüyordu: Fae'lerin hediyeleri. Eğer O'Donnell bastonu çaldıysa, belki başka şeyler de çalmıştı. Belki katil de karşılığında onları çalmıştı.

Kitabı odamdaki silah kasasına götürdüm ve kilitledim. En iyi saklanma yeri değildi ama sıradan bir hırsızın kitabı alıp kaçma ihtimali biraz daha düşüktü.

Bulaşıkları yıkadım ve kitap hakkında düşündüm. Kitabın içeriği hakkında değil ama Tad'in bana anlatmaya çalıştığı şey hakkında.

Kitapçıdaki adam bana, modern dünyamızda ne kadar işe yaramaz olsalar da, fae'lerin baston gibi şeylere değer verdiklerini söylemişti.

Bunu görebiliyorum. Bir fae için, kaybettiği büyüünün kalıntılarını barındıran bir şeye sahip olmak güç demektir. Ve fae dünyasında güç, güvenlik demektir. Eğer tüm peri büyüü eşyaların bir kaydı olsaydı, Gri Lordlar onları takip edebilir ve istedikleri gibi paylaşabilirlerdi. Ama Fae'ler gizemli insanlardır. Güç nesnelerinin bir listesini hazırlayıp teslim ettiklerini düşünemiyorum.

Ben Montana'da büyüdüm, orada eski, ruhsatsız bir tüfek, sahibi takip edilebilen yeni bir silahtan çok daha değerliydi. Montana'daki silah sahiplerinin ruhsatsız silahlarıyla suç işlemeyi planladıklarından değil -Federal hükümetin her hareketlerini bilmesinden hoşlanmıyorlar.

Peki ya... ya O'Donnell birkaç sihirli eşya çaldıysa ve kimse bunların ne olduğunu ya da belki de hepsinin ne olduğunu bilmiyordu. Sonra bazı fae'ler O'Donnell olduğunu anladı. Benimki gibi burnu olan ya da onu gören ya da evine kadar takip eden biri. Bu fae, O'Donnell'ın aldığı şeyleri çalmak için O'Donnell'ı öldürmüş olabilir.

Belki de katil zamanlamayı Zee'nin yakalanacağı şekilde ayarlamıştı, Gri Lordlar'ın bir şüpheliyi paketlemekten mutlu olacaklarını biliyordu.

Eğer katili ve O'Donnell'ın çaldığı şeyleri bulabilirsem, Zee'nin beraati ve güvenliği için onları rehin tutabilirdim.

Bir fae'nin bastonu neden istediğini anlayabiliyordum ama ya O'Donnell? Belki de tam olarak ne olduğunu bilmiyordu? Onun hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı, yoksa neden alsındı ki? Belki de onu Fae'lere geri satmayı planlıyordu. Onların etrafında çok uzun süre bulunmuş birinin

çalıntı eşyaları Fae'lere geri satarak uzun süre hayatta kalacağını düşünmek daha iyi olurdu.

Tabii ki, O'Donnell ölmüştü, değil mi?

Biri kapımı çaldı ve kimsenin geldiğini duymamıştım. Adam'ın evinden gelen kurtadamlardan biri olabilirdi. Derin bir nefes aldım ama kapı, burnumun bana söyleyebileceği her şeyi etkili bir şekilde engelledi.

Kapıyı açtım ve Dr. Altman verandada duruyordu. Gören göz köpeği gitmişti ve garaj yolunda fazladan bir araba yoktu. Belki de buraya uçakla gelmiştir.

"Baston için mi geldin?" diye sordum. "Başımızın üstünde yerin var."

"İçeri girebilir miyim?"

Tereddüt ettim. Eşik olayının sadece vampirler üzerinde işe yaradığından oldukça emindim, ama değilse...

Sıkıca gülümsedi ve halının üzerinde durana kadar bir adım öne çıktı.

"Peki," dedim. "İçeri gel." Eski sopayı aldım ve ona uzattım.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Kasıtlı olarak yanlış anladım. "Çünkü o benim sopam değil ve o koyun şeyinin bana hiçbir faydası olmayacak."

Bana sinirli bir bakış attı. "Sopayı kastetmiyorum. Demek istediğim, neden burnunu Fae işlerine sokuyorsun? Polis nezdindeki itibarımı zedeliyorsun ve bu uzun vadede onlar için tehlikeli olabilir. Benim işim insanları güvende tutmak. Neler olup bittiğini bilmiyorsunuz ve başınıza kaldırabileceğinizden daha fazla bela açacaksınız."

Güldüm. Elimde değildi. "İkimiz de O'Donnell'ı Zee'nin öldürmediğini biliyoruz. Ben sadece polisin bu işe başka birinin karışmış olabileceğinden haberdar olmasını sağladım. Arkadaşlarımı rüzgârda sallanmaları için dışarıda bırakmam."

"Gri Lordlar senin gibi birinin hakkımızda bu kadar çok şey bilmesine izin vermeyecektir." Omuzlarında taşıdığı agresif gerginlik gevşedi ve kendinden emin adımlarla oturma odama geçip Samuel'in büyük, aşırı doldurulmuş sandalyesine oturdu.

Tekrar konuştuğunda sesinde bir Kelt tınısı vardı. "Zee huysuz bir piç kurusu ama ben de onu seviyorum. Dahası, demir öpenlerden geriye onları kolayca kaybedebileceğimiz kadar çok kalmadı. Başka zaman olsa onu kurtarmak için elimden geleni yapmakta özgür olurdum. Ancak kurtadamlar kendilerini halka duyurduklarında, daha da kötüleştirmeyi göze alamayacağımız bir korkunun yeniden canlanmasına neden oldular. Polisin cinayet kurbanının durumu hakkında sessiz kalmaya razı olduğu açık ve net bir dava çok fazla yaygara koparmayacaktır. Zee bunu anlıyor. Eğer sandığınız kadar çok şey biliyorsanız, çoğunluğun hayatta kalması için bazen fedakarlıkların gerekli olduğunu da bilmeniz gerekir."

Zee kendini kurban olarak sunmuştu. Onu çürümeye terk edecek kadar sinirlenmemi istiyordu çünkü aksi takdirde asla vazgeçmeyeceğimi biliyordu.

Fae'lere ne pahasına olursa olsun onu kurban olarak bırakmayı asla kabul etmez.

"Bu gece buraya Zee için geldim," dedi bana ciddiyetle, kör gözleri içime bakıyordu. "Bunu onun için olduğundan daha zor hale getirme. Bunun senin de hayatına mal olmasına izin verme."

"Senin kim olduğunu az çok biliyorum Nemané," dedim ona.

"O zaman bilmelisin ki ben saldırmadan önce pek kimse uyarı

alamaz." "Katliam yerine adaleti tercih ettiğinizi biliyorum," dedim

ona.

"Halkımın hayatta kalmasını tercih ederim," dedi. Bu arada birkaç masumu ya da aptalca aptal insanları ortadan kaldırmak zorunda kalırsam, bu benim vicdanımda uzun süre yaşamayacaktır."

Hiçbir şey söylemedim. Zee'den vazgeçemezdim, Zee'den vazgeçemezdim. Bunu ona söyleseydim beni hemen öldürürdü. Gücünün bir bahar fırtınası gibi etrafında toplandığını hissedebiliyordum. Ben ona bakarken katman katman birikiyordu.

Yalan söylemem ve gerçeği söylemem beni öldürür ve Zee'ye yardım edecek kimseyi bırakmaz.

Tam o sırada bir araba garaj yolundaki çakıllara doğru döndü. Samuel'in arabası.

O zaman ne yapabileceğimi biliyordum ama bu yeterli olacak mıydı? Neye

mal olacaktı?

"Senin kim olduğunu biliyorum Nemane," diye fısıldadım. "Ama sen benim kim olduğumu bilmiyorsun."

"Sen bir yürüyensin," dedi bana. "Bir şekil değiştiren. Bunu bana Zee açıkladı. Yerli doğaüstü türlerden pek kimse kalmadı, yani sen hiçbir yere ait değilsin. Ne fae, ne kurt, ne vampir ne de başka bir şey. Yapayalnızsın." Yüz ifadesi değişmedi ama üzüntüsünün ve sempatisinin kokusunu alabiliyordum. O da yalnızdı. Bunu anlamamı mı istiyordu, yoksa kokusundan ne kadar çok şey çıkarabileceğimin farkında değil miydi bilmiyorum. "Seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum ama öldüreceğim."

"Hiç sanmıyorum." Tanrıya şükür, diye düşündüm, Tanrıya şükür Samuel'e her şeyi anlatmıştım. Arayı kapatmak zorunda kalmayacaktı. "Zee sana kim olduğumun bir kısmını anlattı." Belki de yalnız olduğumu bildiği için beni öldürmekte tereddüt edeceğini düşündüğü içindir. "Haklısın, benim gibi başka kimseyi tanımıyorum ama yalnız değilim."

Samuel kapıyı tam zamanında açtı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yorgun ve huysuz görünüyordu. Üzerindeki kan ve dezenfektan kokusunu alabiliyordum. Kapı açıkken durakladı ve Dr. Altman'ın görünüşünü inceledi.

"Dr. Altman," dedim nazikçe, "sizi oda arkadaşım Dr. Samuel Cornick ile tanıştırmak istiyorum, seni Dr. Stacy Altman'la tanıştırmak istiyorum, polis danışmanı, Leş Kargası. Fae'ler onu Nemane olarak tanıyor."

Samuel'in gözleri kısıldı.

"Sen bir kurt adamsın," dedi Nemane. "Samuel Cornick." Bir duraklama oldu. "Marrok, Bran Cornick'tir."

Bakışlarımı Samuel'den ayırmadım. "Dr. Altman'a, işlerine burnumu sokmama rağmen beni ortadan kaldırmalarının neden tavsiye edilemez olduğunu açıklıyordum."

Anlayış, fae'ye diktiği gözlerini aydınlattı.

"Mercy'yi öldürmek hata olur," diye hırladı. "Babam Mercy'yi sürümüzde büyüttü ve kızı olsaydı onu daha fazla sevemezdi. Onun için Fae'lerle açık savaş ilan ederdi ve sonuçlarına da katlanırdı. Sözümden şüphe ediyorsan onu arayıp sorabilirsin."

Samuel'in beni savunmasını beklerdim ve fae'ler Marrok'un oğluna zarar vermeyi göze alamazlardı, tabii riskler çok daha yüksek olmadıkça. Samuel'i güvende tutmak için buna güvenmiştim, yoksa onu bu işin dışında tutmanın bir yolunu bulurdum. Ama Marrok...

Her zaman bir baş belası olduğumu, Bran'in anında itaat edeceğine güvenemediği tek kişi olduğumu düşünmüştüm. Korumacıydı, hâlâ öyleydi ama koruma içgüdüğü onu baskın yapan şeylerden biriydi. Benim, ilgilenmesi gereken bir kişi daha olduğumu düşünmüştüm. Ama Samuel'in sesindeki hakikatten şüphe etmek, Bran hakkında yanılmış olabileceğine inanmak kadar imkânsızdı.

Samuel konuşmaya başladığında ayağa kalkmış olan Nemane'nin Samuel'e odaklanmış olmasına sevinmiştim. Ben aptal gözyaşlarımı kırıpıştırırken o bastonuna yaslandı ve "Öyle mi?" dedi.

"Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sı Adam Hauptman, Mercy'yi eşi olarak seçti," diye devam etti Samuel acımasızca.

Nemane aniden gülümsedi, yüzündeki ifade daha önce fark etmediğim narin bir güzellik katıyordu.

"Senden hoşlanıyorum," dedi bana. "El altından ve kurnazca bir oyun oynuyorsun ve Coyote gibi dünyanın düzenini sarsıyorsun." Güldü. "Coyote gerçekten. Aferin sana. Aferin sana. Başka nelerle karşılaşacağını bilmiyorum ama Diğerleri'nin neyle uğraştıklarını bilmelerini sağlayacağım." Bastonunu iki kez yere vurdu. Sonra, neredeyse kendi kendine, "Belki... belki de bu bir felaket olmayacak," diye mırıldandı.

Asayı yukarı kaldırdı ve üst ucunu alnına değdirerek selam verdi. Sonra öne doğru bir adım attı ve bir an ile bir sonraki an arasında tüm duyularımın erişemeyeceği bir yerde kayboldu.

Bölüm 9

Çarşamba akşamı Richland'daki en sevdiğim Çin lokantasında yemek yedikten sonra Tim'in evine gittim. O'Donnell'ın katili neredeyse kesin olarak Fae olduğundan, Parlak Gelecek toplantısına katılmanın bana ne kadar faydası olacağını bilmiyordum ama belki biri önemli bir şey biliyor olabilirdi. Zee'nin masum olduğunu kanıtlamak için Cuma gününe kadar vaktim vardı, yoksa Tad de hayatını tehlikeye atacaktı.

Düşünmek için ne kadar çok zamanım olursa, Tad'in geri dönmesi o kadar mantıklı geliyordu. Hiçbir şeyi çözmeye yaklaşmadığım kesindi. Tad bir fae olarak rezervasyona gidip sorular sorabilirdi - tabii Gri Lordlar itaatsizliği yüzünden onu öldürmezlerse. Belki Nemane'i Zee'nin oğlunun babasını kurtarmama yardım etmek için eve dönmesinin Fae'lerin yararına olduğuna ikna edebilirdim. Belki.

Tim'in adresi West Richland'daydı, Kyle'ınkinden birkaç mil ötedeydi. O kadar yeni bir bloktaydı ki, birkaç evin henüz çimleri yoktu ve bir sonraki blokta inşaat halindeki iki binayı görebiliyordum.

Ön cephenin yarısı bej tuğla, geri kalanı ise yulaf ezmesi rengine kerpiçti. Lüks ve pahalı görünüyordu ama Kyle'ın evini bir evden ziyade malikane yapan dokunuşlar eksikti. Vitray, mermer ya da meşe garaj kapıları yoktu.

Bu da yeni dış cephe kaplamasıyla bile eski karavanımdan birkaç kat daha güzel olduğu anlamına geliyordu.

Evin önünde dört araba ve sokakta da sol çamurluğu kireç yeşili olan 72 model bir zamanlar kırmızı olan bir Mustang park etmişti. Arkasına yanaştım çünkü Rabbit'i güzel gösteren bir arabaya pek sık rastlamıyorum.

Arabadan inerken, sokağın karşısındaki evin tül perdesinin arkasından bana bakan kadına el salladım. Pencerenin perdesini indirdi.

Kapının zilini çaldım ve halı kaplı bir merdivenden sekerek inen çoraplı ayaklı kişinin kapıyı açmasını bekledim. Kapı açıldığında, onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında bir kız gördüğümde şaşırmadım. Ayak sesleri bir kadınınkine benziyordu -erkekler genellikle gümbür gümbür, gök gürültüsü gibi sesler çıkarır ya da Adam gibi o kadar sessiz hareket eder ki zar zor duyarsınız.

Korsan bayrağı gibi üzerinde çapraz kemikler olan ince bir tişört giymişti ama tişörtün üzerinde insan kafatası yerine gözleri eski püskü bir panda kafası vardı. Biraz kiloluydu ama fazla kilolar ona yakışmış, yüzünü yuvarlaklaştırmış ve güçlü yüz hatlarını yumuşatmıştı. Juicy Fruit'in kendine özgü aurası altında, kokusunu O'Donnell'ın evinden tanıdım.

"Ben Mercy Thompson," dedim ona. "Beni Tim davet etti."

Bana keskin gözlerle baktı ve sonra hoş bir gülümseme verdi. "Ben Courtney. Gelebileceğinizi söyledi. Henüz başlamadık, Tim ve Austin'in hediyelerle dönmesini bekliyoruz. İçeri gelin."

Küçük bir kızın sesiyle lanetlenmiş kadınlardan biriydi. Elli yaşına geldiğinde bile sesi hâlâ on üç yaşındaymış gibi çıkıyordu.

Merdivenlerden çıkarken onu takip ettim ve kibarca davrandım. "Toplantınızı böldüğüm için özür dilerim. Tim bana üyelerinizden birinin az önce öldürüldüğünü söyledi."

"Daha iyi bir adamın başına gelemezdi," dedi havalı bir şekilde, ama sonra merdiven sahanlığında durdu. "Pekâlâ, bunu söylememe gerek yoktu, özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istememiştim."

Başımı salladım. "Onu tanımıyordum."

"Bright Future'ın bizim bölümünü kurdu ve erkeklerle arası iyiydi ama kadınlara karşı tek bir zaafı vardı ve onunla sürekli kavga etmekten yorulmaya başlamıştım." Gözleri ilk kez gerçekten bana odaklandı, "Hey, Tim senin Hispanik olduğunu söyledi ama değilsin, değil mi?"

Başımı salladım. "Babam Kızılderili bir rodeo binicisiydi."

"Öyle mi?" Sesi hafifçe sorgulayıcıydı. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama burnunu sokmak istemiyordu.

Ondan hoşlanmaya başlamıştım. Tüm o baloncukların altında bir yerlerde keskin bir zekâ sakladığından emindim. "Evet."

"Bir rodeo binicisi mi? Bu çok havalı. Hâlâ öyle mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Ben doğmadan önce ölmüş. Annemi hamile ve bekâr bir genç kız olarak bırakmış. Adam'ın sürüsüyle çok fazla zaman geçirmişim ve gerçek insanlarla yeterince vakit geçirmemişim, diye düşündüm *kurtadam* yerine aceleyle *beyaz Amerikalı*'yı koyarken. Neyse ki o bir kurtadam değildi ve yalanımı hissetmedi.

"Keşke Kızılderili olsaydım," dedi merdivenlerden çıkarken biraz hüzünlü bir sesle. "O zaman bütün erkekler benim peşimden koşardı - şu gizemli Kızılderili olayı var ya?"

Pek sayılmaz ama gülmemi istediği için güldüm. "Benimle ilgili gizemli bir şey yok."

Başını iki yana salladı. "Belki değil, ama bir Kızılderili olsaydım gizemli olurdu."

Beni, odanın uzak köşesindeki sandalyelerden oluşan bir çemberin içine sıkışmış beş adamla zaten dolu olan büyük bir odaya götürdü. Belli ki çok derin bir sohbe dalmışlardı çünkü biz içeri girdiğimizde başlarını bile kaldırmadılar. Dördü gençti, Austin ve Tim'den bile daha gençtiler. Beşincisi keçi sakalı ve kahverengi spor ceketiyile tam bir üniversite profesörü gibi görünüyordu.

İçinde insanlar olsa bile, odada kullanılmamış bir hava vardı. Sanki her şey bir mobilya mağazasından yeni gelmiş gibiydi. Duvarlar ve Berber halısı evle aynı renkteydi.

Kyle'ın evindeki canlı renkleri ve antredeki gerçek boyutlarda, Yunan esintili taş heykelleri düşündüm. Kyle onlara Dick ve Jane diyordu ve evin eski sahibi tarafından yaptırılmış olmalarına rağmen onları çok seviyordu.

Biri erkek, diğeri kadındı ve her ikisinin de yüzünde göğre doğru bakarken hülyalı, romantik bir ifade vardı - öyle bir ifade ki

erkek heykelinin ilahi düşünceler düşünmediğine dair muhteşem kanıtlarla pek uyuşmuyordu.

Kyle, Jane'in çıplak vücuduna kısa ekose bir etek ve turuncu bir askılı üst giydirdi. Dick genellikle sadece bir şapka takardı, o da başında olmazdı. İlk başta bir silindir şapkaydı ama sonra Warren bir ikinci el mağazasına gitti ve ucunda altı inçlik bir püskülle yaklaşık iki ayak aşağı sarkan örme bir kayak şapkası buldu.

Buna karşılık Tim'in evi bir apartman dairesinden daha kişiliksizdi, sanki evi kendine ait kılacak kadar zevkine güvenmiyordu. Onunla çok az konuşmuş olsam bile, bej ve kahverengiden daha fazlası olduğunu biliyordum. Başkası olsa ne düşünürdü bilmiyorum ama bana göre evi onun uyum sağlama arzusunu haykırıyordu.

Bu onu daha çok sevmemi sağladı: Uyum sağlayamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Oda yavan olabilir ama yine de güzeldi. Her şey aşırıya kaçmadan iyi kalitedeydi. Odanın bir köşesi ofis olarak düzenlenmişti. İyi yapılmış ama abartılı olmayan meşe bilgisayar masasının yanında yatakhane boyutlarında bir buzdolabı vardı. Kapının karşısındaki uzun duvarda Samuel'i memnun edecek kadar büyük bir televizyon ve iki yanında bel hizasında hoparlörler vardı. Suet görünümlü orta kahverengi bir mikrofiberle döşenmiş rahat görünümlü sandalyeler ve bir kanepe, bir ev sinemasına uygun bir şekilde dağılmıştı.

Courtney sanki Sarah'nın kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi, "Sarah bu gece gelemedi," dedi. "Geldiğine sevindim, yoksa dışarıdaki tek kadın ben olacaktım. Hey, çocuklar, bu Mercy Thompson, Tim'in bize gelebileceğini söylediği kadın, hani geçen hafta sonu müzik festivalinde tanıştığﻱ."

Sesi bizim girişimizin giremediği yere girdi ve adamların hepsi başını kaldırdı. Courtney beni onlara doğru götürdü.

"Bu Bay Fideal," dedi yaşlı adamı göstererek.

Yakından bakıldığında yüzü, demir grisi saçlarının onu gösterdiğinden daha genç görünüyordu. Teni bronzlaşmış ve sağlıklıydı; gözleri ise altı yaşındaki bir çocuğun yoğunluğuna sahip parlak bir maviydi.

Kokusunu O'Donnell'in evinden hatırlamıyordum ama bu grubun içinde rahat olduğu belliydi, yani düzenli katılımcılardan biri olmalıydı...

"Aiden," diye kibarca düzeltti onu.

Güldü ve ona "Bunu yapamam" dedi. Bana, "O benim ekonomi öğretmenimdi ve bu yüzden Bay Fideal olarak sonsuza dek kalbimde yer alacak" diye açıkladı.

Elini sıkmamış olsaydım, kokusundaki tuhaflığı fark eder miydim bilmiyorum. Tuzlu su genellikle insanlarla ilişkilendirdiğim bir koku olmasa da, tuzlu su akvaryumu hobisi falan olabilirdi.

Ama onu kavrayışım tenimde hafif bir büyü hissi uyandırdı. Fae'ler dışında da büyü hissi taşıyan şeyler vardı: cadılar, vampirler ve diğer birkaçı. Ama fae büyüünün belli bir hissi vardı - Bay Fideal'in de Zee kadar fae olduğuna bahse girmeye hazırdım... ya da en azından Tad'in kitapçısındaki adam kadar fae olduğuna.

Bright Future toplantısında ne işi olduğunu merak ettim. Ne yaptıklarını takip etmek için burada olabilirdi. Ya da belki bir parçasıydı-

ve onun ne olduğunu bile bilmiyordum. Bir damla fae kanı, yaşlı yüzündeki o genç gözleri ve hissettiğim büyüünün baygınlığını açıklayabilirdi.

"Tanıştığımıza sevindim," dedim ona.

"Demek ekmeğimi kazanmak için ne yaptığımı biliyorsun," dedi sert ve dostça bir sesle. "Sen ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir tamirciyim," dedim.

"Haklısın," dedi Courtney. "Mustang'im son birkaç gündür garip sesler çıkarıyor. Bir bakabilir misin? Şu anda hiç param yok - okulun bu döneminin parasını yeni ödedim."

"Çoğunlukla VW'lere bakıyorum," dedim ve çantamdan bir kart çıkarıp ona uzattım. "Bir Ford tamircisine götürseniz daha iyi olur ama isterseniz benim dükkânıma getirebilirsiniz. Bunu bedavaya yapamam. Saatlik ücretlerim çoğu yerden daha iyi, ancak çok fazla Ford üzerinde çalışmadığım için muhtemelen tamir etmem daha uzun sürecektir."

Ön kapının açıldığını duydum. Biraz sonra Tim ve Austin bir kasa bira ve cips dolu birkaç beyaz plastik market poşetiyle geldiler. Tezahüratlarla karşılandılar ve yiyecek ve bira için kalabalıklaştılar.

Tim yüklerini kapının yanındaki küçük masaya bıraktı ve yiyecek arayan genç adamlar tarafından gömülmekten kurtuldu. Bir an gülümsemeden bana baktı. "Erkek arkadaşını getirebileceğini düşünmüştüm."

"O artık benim erkek arkadaşım değil," dedim ve bunun verdiği rahatlama beni gülümsetti.

Courtney rahatladığımı gördü ve bunu yanlış yorumladı. "Ah, tatlım," dedi. "Onlardan biri, ha? Onlarsız daha iyi. Al, bir bira iç."

Başımı salladım, reddimi bir gülümsemeyle yumuşattım. "Bu şeyi sevmeyi hiç öğrenemedim." Önüme çıkan ipuçlarını yakalamak için aklımı başımda tutmaya niyetliydim ama bu konuda zaten pek de yüksek olmayan umutlarım her geçen dakika azalıyordu. Organize bir nefret grubuna sızacağımı sanmıştım, bira içen bir grup üniversite öğrencisi ve öğretmenlerine değil.

Aralarında katil bir piç olmadığına yemin etmeye hazırdım.

"Diyet kolaya ne dersiniz?" dedi Tim dostça bir sesle. "Buzdolabında altılı bir paket zencefilli gazoz ve bir tane de kök birası vardı ama eminim bu hindiler onları çoktan bitirmiştir."

Hoşuna gitmiş gibi görünen bir sürü inkârcı küfür işitti. Aferin sana, diye düşündüm ve mor bir duvarı ya da şapkalı bir heykeli olmadığı için ona acımayı bıraktım. *Uyum sağlamak için kendi grubunu bul.*

"Diyet kola harika olur," dedim ona. "Eviniz oldukça etkileyici."

Bu onu bağırış çağırışlardan daha çok memnun etti. "Annemle babam öldükten sonra yaptırdım. O eski boş yerde tek başıma kalmaya dayanamıyordum."

Tim konuşmak için kaldığından, gazozu bana getiren aslında Courtney oldu. Verdi ve sonra Tim'in başını okşadı. "Tim'in yapmadığı şey

ailesinin zengin olduğunu söylüyor. Birkaç yıl önce korkunç bir araba kazasında öldüler ve Tim'e bir miras ve hayat sigortası bıraktılar."

Bir yabancınn önünde bu kadar cüretkâr bir açıklama yaptığı için yüzü utançla gerildi. "Annemle babamın olmasını tercih ederdim," dedi sertçe, ama hissettiği keder her neyse üstesinden gelmiş olmalıydı, çünkü tek kokusu sinirlilikti.

Güldü. "Babanı tanırdım, tatlım. Kimse ona sahip olmayı paraya tercih etmezdi. Yine de annen çok tatlıydı."

Kızmayı düşündü ama sonra omuz silkti. "Courtney ve ben öpüşen kuzenleriz," dedi bana. "Bu onu saldırgan yapıyor ve ben de ona tahammül etmeyi öğrendim."

Bana sırtıttı ve birasından uzun bir yudum aldı.

Omzunun üzerinden, diğerlerinin sandalyeleri gevşek bir yarım daire şeklinde çektiklerini ve stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç küçük masanın üzerine yerleştirilmiş atıştırmalıklarla yerleşmeye başladıklarını görebiliyordum.

Tim bir başkasının çektiği koltuğa oturdu ve bana yanına oturmamı işaret ederken Courtney kendi sandalyesini bulmaya gitti.

Burası onun evi olduğu için onun önden gitmesini bekliyordum ama Austin Summers önde durdu ve yüksek bir ısıklık çaldı.

Keşke beni uyarsaydı. Konuşmaya başladığında kulaklarım hâlâ çınlıyordu.

"Hadi başlayalım. Kimin konuşacak işi var?"

Austin'in lider olduğunu anlamam sadece birkaç dakika sürdü. Pizza partisinde onun baskınlığının olasılıklarını görmüştüm ama Austin'i izlemek yerine Tim'le konuşuyordum. Burada onun rolü, Adam'ın sürüsünde olduğu gibi yerleşmişti.

Fae öğretmeni Aiden Fideal, Courtney'nin arkasında ya ikinci ya da üçüncü sıradaydı. Karar vermekte zorlandım çünkü onlar da zorlandı. Yerlerinin belirsizliğinden, O'Donnell'in daha önce o yeri işgal ettiğinden oldukça emindim. O'Donnell gibi küçük bir zorba Austin'in liderliğini kolay kolay kabul etmezdi. Eğer Austin bir fae olsaydı, onu şüpheli listemin en başına koyardım ama o benden daha insandı.

Toplantı devam ederken Tim arka planda kayboldu. Hiçbir şey söylemediği için değil, söyledikleri Courtney ya da Austin tarafından tekrarlanmadığı sürece kimse onu dinlemediği için.

Bir süre sonra tesadüfi yorumlardan bazı şeyleri bir araya getirmeye başladım.

O'Donnell Parlak Gelecek'i Tri-Cities'te başlatmış olabilirdi ama Austin'i bulana kadar pek şansı olmamıştı. Birkaç yıl önce devlet üniversitesindeki bir sınıfta tanışmışlardı. O'Donnell, rezervasyon muhafızları için sürekli eğitim için ödeme yapan BFA programından yararlanıyordu. Austin zamanını WashingtonStateUniversity ve CBC arasında bölüştürüyordu ve bilgisayar diplomasını almak üzereydi.

İş bulmaya ihtiyacı olmayan Tim çoğundan daha yaşlıydı.

"Tim'in WashingtonState'te bilgisayar bilimleri alanında yüksek lisansı var," diye fısıldadı Courtney bana. "Austin'le de böyle tanışmış, bilgisayar dersinde. Tim hâlâ her sömestr CBC ya da WSU'dan birkaç ders alıyor. Bu onu meşgul ediyor."

Austin, Tim ve öğrencilerin çoğu, bilgisayar oyunları yazmakla ilgili olduğu anlaşılan bir üniversite kulübüne üyeydiler. Bay Fideal bu kulübün fakülte danışmanıydı. Austin Parlak Gelecek'le ilgilenmeye başlayınca kulübü engellemişti. CBC, işlerinin doğasının değiştiği ortaya çıkınca gruptan ayrılmıştı ama Bay Fideal ara sıra uğrama ayrıcalığını korumuştı.

Bright Future'ın bu toplantıdaki ilk işi, O'Donnell'in cenazesine, ailesi tarafından zamanı ayarlanır ayarlanmaz bir buket göndermek oldu. Tim, çiçeklerin parasını kendisinin ödeyeceği varsayımını yorum yapmadan kabul etti.

İş bittikten sonra genç bir adam ayağa kalktı ve sizi fae'lerden koruyacağından emin olduğu yöntemleri sundu; bunların arasında tuz, çelik, ayakkabılarınıza çivi çakmak ve iç çamaşırlarınızı ters giymek de vardı.

Bunu takip eden soru-cevap seansında, sonunda çenemi daha fazla kapalı tutamadım. "Sanki tüm fae'ler aynıymış gibi konuşuyorsun. Demirle başa çıkabilen bazı fae'ler olduğunu biliyorum ve bana öyle geliyor ki deniz fae'lerinin, tıpkı selkiler gibi, tuzla bir sorunu olmaz."

Utangaç bir dev gibi genç bir adam olan sunucu bana gülümsedi ve sunumu sırasında başardığından çok daha açık bir dille cevap verdi. "Haklısınız, elbette. Sorunun bir kısmı da bazılarının

Hikayeler tanınmayacak kadar süslenmiş. Fae'ler de bize ne tür fae'lerin kaldığını söylemek için zıplamıyorlar; kayıt süreci tam bir şaka. Rezervasyondaki fae'lerle ilgili tüm evraklara erişimi olan O'Donnell, en az üçte birinin ne olduklarını yanıtlarken yalan söylediğini bildiğini söyledi. Ama yapmaya çalıştığımız şeyin bir parçası da çöpleri eleyip altın aramak."

"Fae'lerin yalan söyleyemediğini sanıyordum," dedim.

Omuz silkti. "Bunu tam olarak bilmiyorum."

Tim konuştu. "Birçoğu Galce ya da Almanca bir kelime uydurdu ve formu doldurmak için bunu kullandı. Heeberskeeter olduğumu söylersem yalan söylemiş olmam, çünkü bu kelimeyi ben uydurdum. Rezervasyon sistemini kuran anlaşmalar, kayıt formlarının doldurulma şekli hakkında herhangi bir soru sorulmasına izin vermiyordu."

Toplantı sona erdiğinde, bu çocukların hiçbirinin O'Donnell'ın cinayet çılgınlığı ve ardından gelen cinayetle bir ilgisi olmadığına ikna olmuştum. Daha önce hiçbir nefret grubunun toplantısına katılmamıştım - yarı Kızılderili ve tam olarak insan olmadığım için oldukça yersiz olurdum. Ama bir satranç kulübünün tüm tutkusu ve şiddetiyle yürütülen bir toplantı beklemiyordum. Tamam, satranç kulübünden daha *az* tutku ve şiddet.

Hatta söylediklerinin çoğuna katılıyordum. Birkaç bireysel Fae'yi sevebilirdim, ama korkmak için yeterince şey biliyordum. Fae politikacılarını ve nutuklarını gördükleri için bu çocukları suçlamak zordu. Tim'in bana söylediği gibi, tek yapmaları gereken hikayeleri okumaktı.

Tim toplantıdan sonra beni arabama kadar geçirdi.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi kapımı açarken. "Ne düşünüyorsun?"

Benden önce kapımı tutmasından duyduğum hoşnutsuzluğu gizlemek için sıkıca gülümsedim. Bu bana rahatsız edici gelmişti - gerçi Samuel ve Adam da, her ikisi de daha önceki bir dönemin ürünleri olarak, bana kapı açmışlardı ve beni rahatsız etmemişlerdi.

Yine de duygularını incitmek istemedim, bu yüzden tek söylediğim "Arkadaşlarını seviyorum... ve umarım Fae'lerin oluşturduğu tehdit konusunda haklı değildir." oldu.

"Etrafta koşuşturup *gökyüzü düşüyor diye* bağırان bir avuç aşırı eğitimli, az sosyalleşmiş inek olduğumuzu düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Bu bir alıntıya benziyor."

Biraz gülümsedi. "Doğrudan *Herald*'dan."

"Ouch. Ve hayır, bilmiyorum."

Arabaya binmek için eğildim ve bastonun arkada, iki ön koltuğun arasında durduğunu fark ettim. Oturabilmek için onu kaldırmak zorunda kaldım.

Yerini değiştirdikten sonra Tim'e baktım ama sopayı tanımıyor gibiydi. Belki de O'Donnell Parlak Gelecek toplantıları sırasında onu gözden uzak tutmuştu; belki de o kendini gözden uzak tutmuştu. Tim de arabasının ön koltuğunda baston taşıyan bir kişide tuhaf bir şey görüyor gibi görünmüyordu. İnsanlar VW tamircilerinin biraz tuhaf olmasını bekleme eğilimindedir.

"Dinle," dedi. "Arthur efsanelerimi tazelemek için biraz zamanım oldu.
-Konuşmamız bittikten sonra biraz de Troyes ve Malory okudum. Yarın akşam yemeğine gelmek ister misin acaba?"

Tim iyi bir adamdı. Bir kurt adam büyüyle gereksiz etki yaratmasından ya da kontrol manyağı olmasından endişe etmem gerekmezdi. Asla sinirlenip birinin boğazını parçalamazdı. Beni ya da bir başkasını vampirlerin metresinden korumak için iki masum kurbanı öldürmeyecekti. O zamandan beri Stefan'ı görmemiştim ama vampiri görmeden aylar geçirdiğim de oluyordu.

Bir an için Tim gibi normal bir insanla çıkmanın ne kadar güzel olacağını düşündüm.

Tabii ki, ona ne olduğumu söylemek gibi küçük bir sorun vardı. Ve onun yatağına girmekle hiç ilgilenmediğim gerçeği.

Yine de, beni ne kadar korkutursa korkutsun, Adam'a yarıdan fazla aşıktım.

"Üzgünüm, hayır," dedim başımı sallayarak. "Bir ilişkiden yeni çıktım. Bir başkasına başlamaya niyetim yok."

Gülümsemesi biraz genişledi ve acıyla büyüdü. "Komik, ben de. Üç yıldır çıkıyorduk ve yüzük almak için Seattle'a gitmiştim. Onu en sevdiğimiz restorana götürdüm, yüzük cebimdeydi ve bana iki hafta içinde patronuyla evleneceğini söyledi. Anlayacağıma emindi."

Sempati içinde tısladım. "Ahh."

"Haziran'da evlendi, yani birkaç ay oldu, ama ben de yeniden bu işe bulaşmak istemiyorum." Belli ki eğilmekten yorulmuştu, arabanın yanına çömeldi ve başını benimkinin biraz altına koydu. Uzandı ve omzuma dokundu. Bir zamanlar pürüzsüz olan yüzeyi çizilmiş ve aşınmış sade bir gümüş yüzük takıyordu. Bunun onun için ne anlama geldiğini merak ettim çünkü normalde yüzük takan bir adama benzemiyordu.

"Peki beni neden yemeğe davet ettin?" diye sordum.

"Çünkü bir münzeviye dönüşmeye niyetim yok. "Piçlerin seni üzmesine izin verme" ruhuyla. Neden oturup güzel bir yemek yemeyelim ve biraz sohbet etmeyelim? Bağlanmak yok ve yatağa girmek gibi bir niyetim de yok. Sadece sohbet edeceğiz. Sen, ben ve Malory'nin *Le Morte d'Arthur'u*." Bana çarpık bir gülümseme verdi. "Ek bir bonus olarak, çok fazla ders aldığım şeylerden biri de yemek pişirmek."

Orta Çağ Arthur yazarları hakkında tartışacağımız bir akşam daha kulağa çok eğlenceli geliyordu. Kabul etmek için ağzımı açtım ama kelimeleri söylemeden durdum. Eğlenceli olabilirdi ama iyi bir fikir değildi.

"Yedi buçuğa ne dersin?" diyordu. "Geç olduğunu biliyorum ama altıya kadar dersim var ve sen geldiğinde akşam yemeğinin hazır olmasını istiyorum."

Ayağa kalktı ve kapımı kapattı, evine dönmeden önce kapımı okşadı.

Az önce onunla çıkmayı kabul etmiş miydim?

Sersemlemiş bir halde Tavşan'ı çalıştırdım ve otoyoldan eve doğru yola çıktım. Söylemem gereken her şeyi düşündüm. Eve varır varmaz onu arayacak ve numarasını bulacaktım. Ona teşekkürlerimi ama hayır diyecektim.

Reddetmem onun duygularını incitebilirdi ama gitmek onu daha çok incitebilirdi: Adam, Tim'le yemek yememden hoşlanmayacaktır. Hem de hiç.

Columbia Center Alışveriş Merkezi'nin çıkışını henüz geçmiştım ki Aiden Fideal'ın arkamda olduğunu fark ettim. Tim'in evinden benimle ve yaklaşık üç kişiyle aynı anda çıkmıştı. Onu fark etmemin tek nedeni Porsche kullanmasıydı, her zaman arzuladıklarına benzeyen geniş gövdeli bir 911'di, ama ben parlak sarı yerine siyah ya da kırmızıyı (klişe olsa da) tercih ediyordum. Kasabada birinin mor bir Porsche'si vardı ve ağzımı sulandırıyordu.

Bir Buick yanımdan geçti ve farlarım tamponundaki çıkartmaya takıldı: *Bazı insanlar Slinkies gibidir. Hiçbir işe yaramazlar ama yine de onları merdivenlerden aşağı ittiğimde yüzümde bir gülümseme belirir.*

Bu beni güldürdü ve hemen arkamdaki Porsche'yi görmenin neden olduğu garip endişeyi kırdı. Fideal muhtemelen Kennewick'te yaşıyordu ve eve dönüyordu.

Ama çok geçmeden avlandığım hissi ensemdeki sinirlere yerleşmek üzere geri geldi. Hâlâ arkamdaydı.

Fideal bir fae'ydi ama Dr. Altman fae'lerin tetikçisiydi ve bana misilleme yapmadan saldıramayacaklarını biliyordu. Gergin olmam için bir neden yoktu.

Adam'ı yardım için aramak aşırıya kaçmak olur. Zee hapiste olmasaydı ve konuşuyor olsaydık, yine de onu arardım. Adam gibi aşırı tepki vermezdi.

Mike Amca'yı arayabilirdim - Zee'nin tepkisini paylaşmadığını ve telefonuma cevap vereceğini varsayarak.

Mike Amca, Fideal'in beni gereksiz yere panikletmesine izin vererek aptallık edip etmediğini bilebilirdi. Telefonumu çıkardım ve çevirerek açtım ama karşılama ışığı yoktu. Telefonun ekranı boştu. Şarj etmeyi unutmuş olmalıydım.

Hız cezası yeme riskini göze aldım ve Rabbit'i bir kademe yükselttim. Burada hız sınırı elli beşti ve polis otoyolun bu kısmında sık sık devriye geziyordu, bu yüzden trafiğin çoğu aslında sadece altmış ya da o civarda seyrediyordu. Biraz makas attım ve Fideal'in belirgin farları bir minibüsün arkasında gözden kaybolduğunda rahat bir nefes aldım.

Otoyol beni

Kanal Caddesi

ve şehir hızına yavaşladım. *Bu gece benim aptallık gecem olmalı*, diye düşündüm.

İlk olarak, Tim'le yemek davetini kabul etmiştim ya da en azından reddetmemiştim.

-Sonra Fideal'in arabasını görünce panikledim. Aptal.

Tim'in akşam yemeği teklifini kabul etmemem gerektiğini biliyordum. Sohbet ne kadar iyi olursa olsun, bu konuda Adam'la uğraşmaya değmezdi. O anda hayır demeliydim. Şimdi daha zor olacaktı.

İşin tuhafı, beni dehşete düşüren Adam'ın öfkesi değildi - bir şey yaparsam kızacağını bilmek genellikle beni o şeyi yapmaya teşvik ederdi. Elimden geldiğince düzenli olarak onu kışkırttım. O adamın öfkeli ve tehlikeli hallerinde kanımı kaynatan bir şeyler vardı. Bazen hayatta kalma içgüdülerim olması gerektiği gibi olmuyor.

Tim'in evine iki kişilik bir akşam yemeği için gidersem -ki Tim ne derse desin, bir erkekle baş başa yemek yemek bir randevuydu- Adam incinirdi. Kızgın olmak iyiydi ama Adam'ın incinmesini asla istemedim.

Bu

Washington Caddesi

kırmızı ışık yanıyordu. Bir tırın yanında durdum. Biz var olmayan trafiğin akmasını beklerken onun büyük dizeli Tavşan'ı salladı. Tekrar hareket ettiğimizde onu geçtim ve dönüşüme hazırlanmak için sağ şeride çekmeden önce yeterince arkamda olduğundan emin olmak için dikiz aynama baktım.

Kimyasal Sürücü

. Yeterince gerideydi ve hemen yanında, sokak lambalarında bir düğün çiçeği gibi parlayan Porsche vardı.

Ani, sebepsiz korku midemi sıktı, ta ki diyet kola içtiğime pişman olana kadar. Korku için gerçek bir nedenimin olmaması etkisini azaltmadı. Çakal onu görmezden geldiğime karar vermiş ve bir tehdit olduğu konusunda ısrar etmişti.

Tepki uyanık bir hazırlığa dönüşürken dişlerimin arasından nefes aldım.

Eve aynı yoldan gidebileceğimize inanmak istiyordum. O küçük otoyol, Türkiye'nin doğu yarısına giden en hızlı yoldu.

Kennewick ve Pasco ve Burbank'a da bu şekilde gidebilirdiniz, ancak nehrin diğerk tarafındaki eyaletler arası yol daha hızlıydı.

Ama ben döndüğümde

Kimyasal Sürücü

Finley'e giden yolda beni takip etti ve Finley'de 911 sarı geniş gövdeli bir araç olsaydı fark ederdim. Beni takip ediyordu.

İçgüdüsel olarak tekrar cep telefonuna uzandım ve onu yolcu koltuğundan aldığımda elime su damlattı. O anda salamura kokusunun bir süredir giderek güçlendiğini fark ettim. İşe yaramaz telefonu bıraktım ve elimi ağzıma götürdüm. Bataklık ve tuz tadı vardı, deniz suyundan ziyade tuzlu bir bataklık gibi.

Adam'ın eviyle benim evimin arka çiti ortak olmasına rağmen, onun sokağı benimkinden çeyrek mil önce kapanıyor. Samuel'in bu gece işte olup olmadığını hatırlayamıyordum ama Adam onun evinde olmasa bile, orada mutlaka biri vardı. Kurt adam olan biri.

Tabii ki Jesse'nin de orada olması muhtemeldi ve Jesse kendini benden bile daha az koruyabilirdi.

Dönüşe geçtim.

Finley Yolu

kendime düşünme şansı vermek için. Uzun bir yoldu ve eve gitmeden önce Chemical'a geri dönmem gerekecekti ama bu gece o kadar çok aptalca hareket yapmıştım ki, niyeti ne olursa olsun bu fae'yi Adam'ın evine getirmenin akıllıca bir fikir olduğundan emin olmak için zaman ayırmalıydim.

Endişelenmemeliydim. Yolun güzel ve ıssız olduğu ve evlerin uzakta olduğu TwoRiversPark'ı geçerken Tavşan öksürdü,

tükürdü ve ölmeden önce boğuldu.

Yolda banket yoktu, bu yüzden arabayı asfaltın dışına yönlendirdim ve en iyisini umdum. Eğer arabayı yolda bırakırsam, eve geç gelen zavallı bir insan ona çarpıp kendini öldürebilirdi. Tavşan bazı kayaların üzerinden sekti, bu da alt takımına hiç iyi gelmedi ve nispeten düz bir noktada durdu.

Araba bir tuzak gibiydi, bu yüzden tekerlekler dönmeyi bırakır bırakmaz dışarı çıktım. Porsche otoyolda durmuş ve gırtlaktan gelen şarkısını homurdanarak söylüyordu.

Geri dönerken hava tamamen kararmıştı ve ışıklar hassas gözlerimi zorluyordu, bu da iyi bir gece görüşünün dezavantajlarından biriydi. Başımı farlardan uzağa çevirdim, böylece Fideal arabasından indiğinde onu görmek yerine duydum.

"Bir fae'nin Porsche kullandığını görmek tuhaf," dedim ona soğukkanlılıkla. "Alüminyum bir bloğu olabilir ama gövdesi çeliktir."

Araba sanki sıvazlanmış gibi içi boş bir ses çıkardı. "Porsche arabalarına birçok kat iyi boya sürer. Ben dört kat daha cila yapıyorum ve bunun beni hiç rahatsız etmediğini görüyorum" dedi.

Telefonumdaki su gibi o da çürümüş bitki ve tuz kokuyordu. Onu görememek beni rahatsız ediyordu; farlardan uzaklaşmam gerekiyordu.

Kaçabilirdim ama daha hızlı olabilecek bir şeyden kaçmak ilk eylemden çok son çaredir. Belki de tek istediği o aptal

Baston. Bu yüzden yola çıktım ve arabanın etrafında büyük bir yarım daire çizerek öndeki ışıklar yerine arabanın yan tarafına bakana kadar yürüdüm.

Ayakkabılarım asfalta değdiğinde, asfalta yayılıyor gibi görünen bir büyü hissettim. Güçlü büyü genellikle neredeyse acı vericidir, dilimi dokuz voltluk bir pilin her iki tarafına dokundurmak gibi. Bu gece daha fazlası vardı, yırtıcı bir şey.

Fideal, Tim'in partisinde görüldüğü kadar zayıf değildi.

Bacaklarıma keskin ağrılar saplanırken dişlerimin arasından tısladım. Yolun uzak tarafında durdum. Gözlerim hâlâ yanıyordu ama en azından onu şoför kapısının yanında dururken görebiliyordum. Tim'in evindekinden biraz daha farklı görünüyordu. İnce ayrıntılar için onu yeterince iyi göremiyordum ama bana eskisinden daha uzun ve daha genişmiş gibi geldi.

Kıbarca, konuşmadan önce hareket etmeyi bırakmamı bekledi. Birinin sizi kıbarca avlaması genellikle kötü bir şeydir. Bu, sizi istedikleri zaman alabileceklerinden emin oldukları anlamına gelir.

"Demek meraklı burnu olan küçük köpek sensin," dedi. "Burnunu kendi türüne saklamalıydın."

"Zee benim arkadaşım," dedim ona. Nedense bunun "köpek" kısmı beni rahatsız etti. Gerçi "Ben köpek değilim" demek aptalca olurdu. "Siz Fae'ler başkasının suçu için onun ölmesine izin verecektiniz. Bir katili başka yerde aramak isteyen tek kişi bendim." Bana kızgın olabileceği bir neden düşündüm. "Şimdi de bir katile mi bakıyorum?"

Başını arkaya attı ve kahkahalarla güldü, fıçı göğüslü bir kahkaha. Tekrar konuştuğunda sesi bir İskoç aksanına bürünmüş ve yarım oktav düşmüştü. "O'Donnell'ı ben öldürmedim," dedi ama bu tam olarak bir cevap sayılmazdı.

"Benim korumam var," dedim ona sessizce, sesimde bir meydan okuma olmamasına dikkat ederek. "Beni öldürmek kurtadamlarla bir savaş başlatır," dedim ona. "Nemane her şeyi biliyor."

Boynundaki kasları esneten bir atlet gibi başını iki yana salladı. Saçlarının daha uzun olduğunu ve hareket ettiğinde ıslak bir şekilde hışırdadığını düşündüm.

"Nemane artık eskisi gibi değil," dedi. "Zayıf ve kör ve insanlarla çok fazla uğraşıyor." Nefes aldı ve büyüdü. Nefes almayı bitirdiğinde, formunun ana hatları şimdiye kadar gördüğüm tüm insan erkeklerden yaklaşık bir ayak daha büyüktü ve neredeyse boyu kadar genişti. Gözlerim alıştıyordu ve tek değişikliğin boyut olmadığını görebiliyordum.

"Ölümünüz için çağrı yapıldı," dedi. "Emirlerin geri çekildiğini çok geç olana kadar kimsenin bana söylememiş olması çok kötü."

Tekrar güldü ve bu kahkaha onu yırtık pırtık bir palto gibi örten koyu renk saç tellerini sarstı. Dudakları eskisinden daha büyüktü ve ağzının karanlık dehlizinde uzun, soluk şekiller vardı. "Çok uzun zaman oldu." Sesi ıslak ve özensizdi. "İnsan eti dilime tatlı geliyor ve o kadar uzun zamandır yemedim ki bağırsaklarım beslenmek için ağlıyor." Bir kış rüzgârı gibi kükreyerek tek bir sıçrayışta yolun karşısına geçti.

Çakal formuna girmiştim ve o yere inmeden önce son sürat yola doğru koşuyordum. Koşarken giysilerim arkamdan etrafa saçıldı. Bir keresinde ayağım sütyenime takıldı ama yuvarlandım ve düşerken sütyenimi çıkardım.

O zaman beni yakalayabilirdi ama sanırım kovalamacanın tadını çıkarıyordu. Geri dönüp Porsche'yi almamasının nedeni bu olmalı. İçine girebilmek için küçülmesi bir dakika sürebilirdi ama araba benden çok daha hızlıydı ve sonsuza kadar koşabilirdi.

Kanalı geçene kadar yolda kalmak zorundaydım. Aksi takdirde karşıya atlamak için çok uzaktaydım ve peşimde bir tür su perisi varken hiçbir şey yüzemezdim.

Onu geçer geçmez, nehre doğru koşarak kanala paralel giden yola atladım. İlk evin arkasındaki çitten atladım ve tarlaya daldım. Köpekleri beni fark edip alarm havlamaya başladığında, bir sonraki tarladaydım ve benden daha uzun otların arasında koşuyordum. Yarım mil koştuktan sonra tırısı geçtim.

Zemin yumuşaktı ve tarlalarda atlar ve inekler vardı. Bir eşek beni öldürme niyetiyle otlağında kovaladı ama otlağından atlayana kadar hızımı artırdım. Atlar çoğunlukla çakalları umursamaz, inekler de öyle. Tavuklar kaçır ama eşekler hepimizden nefret eder.

Arkamda nal sesleri duyduğumda, eşeğin çitten atlamış olabileceğini düşündüm; ta ki az önce yanından geçtiğim at dehşet dolu bir anırış çıkarana kadar.

Kelpiler bir at şekline bürünebilir, diye düşündüm en yüksek vitese geri dönerken.

Fideal her neyse, demiryolu raylarını sevmediğini öğrendim. Raylardan geçebilse de raylar onu yavaşlatıyor ve bariz bir acıyla çığlık atmasına neden oluyordu. Finley'de çok sayıda tren yolu vardı ve bundan sonra Adam'ın evine doğru koşarken hızımı kesmeden geçebildiğim her yerden geçtim.

Düzlüklerde Fideal benden daha hızlıydı ama engelleri benim kadar çabuk aşıp geçemiyordu. Büyük sanayi tesislerinden birini çevreleyen on iki fit yüksekliğindeki zincir bağlantı çitinin üzerinden tırmandım ve keşke demir olsaydı dedim. Tepedeki dikenli tel biraz ilginçti ama başardım.

Çit onun ağırlığı altında eğildi ve çit çökerken metal iniltisini duydum. Bu onu yavaşlattı. Ben de açık kapıdan kaçtım ve yerleşkenin diğer tarafındaki çitin üzerinden atladım.

Ben dönmemiş olsam da nehir dönmüştü ve kıyı şeridi boyunca bağlanmış birkaç eski mavnanın yanından geçerek kıyı boyunca yaklaşık yarım mil koşmam gerekti. Büyük böğürtlen çitini bulana kadar bana yetiştii.

Burası her zamanki patıklarımından birinin bir parçasıydı ve yıllar boyunca çalıların altında bir patika inşa etmiştim ve böylece neredeyse hiç engellenmeden koşabiliyordum. Fideal çok daha büyük olduğu için böyle bir lükse sahip değildi.

Adam'ın çitlerini aştığımda arkamdaki Fideal'ı duyamadım ve koşarken üstümü değiştirdim. Zamanlamayı biraz yanlış yaptım ve Adam'ın çakıllı garaj yolunda acı içinde dizlerimin üstüne çöktüm. Darryl'in arabası ve Honey'nin Toyota'sı oradaydı. Küçük kırmızı Chevy kamyonet Ben'e aitti.

"Adam!" Bağurdım. "Sorun yolda!" Bacaklarım iki çift yerine tek çift olarak düzgün çalışmak istemiyordu ve kendime gelmeye çalışırken tökezledim.

Aynı anda hem koşup hem de ayaklarını kullanabilirsin.

Ben verandaya çıktığımda Darryl ön kapıyı açmıştı. Tekrar düştüm ve bu sefer evin dışına, büyük resim penceresinin hemen altına çarpana kadar yuvarlandım.

"Bir tür su fae'si," dedim ona, nefes nefese kalmış ve öksürüyordum. "At ya da toynaklı bir hayvan gibi görünebilir. Ya da Adam'ın SUV'u kadar büyük bir bataklık şeyi olabilir. Dişleri olan bir canavar."

Sesim aptal gibi çıkmış olmalı ama bu Darryl'i korkutmadı.

"Canavarları rahatsız etmeye devam edersen Mercy, bir gün bir şey seni yiyecek." Gözlerini üzerinden atladığım çitten ayırmazken sesi sakın ve soğukkanlıydı. Bir elinde büyük bir otomatik silah vardı -gizli taşıyor olmalıydı çünkü kapıyı açtığında elinde bir tane olduğunu fark etmemiştim.

"Umarım değildir," dedim soluk soluğa. "Yenmek istemiyorum. Vampirlerin önce beni öldüreceklerine güveniyordum."

Güldü ama o kadar da komik değildi. "Herkes üstünü değiştiriyor," dedi ve kıyafetleri kastetmemişti. Ama onları hissedebiliyordum, o yüzden bana söylemesine gerek yoktu. "Bu şey ne kadar gerinizde?"

Başımı salladım. "Çok uzak değil. Böğürtlenlerin arasına götürdüm, ama- İşte! İşte orada! Nehirden."

Darryl hedefini değiştirdi ve kara sudan çıkıp Adam'ın çakıllı kumsalına doğru ilerleyen şeye ateş etmeye başladı.

Duyuma yetimi korumak için aceleyle kulaklarımı tıkadım. Adam'ın sundurma ışığı ve kendi gece görüşümle bile Fideal'in dönüştüğü şeye tam olarak odaklanamıyordum. Sanki vücudu ışığı yutmuş ve bana bataklık otları ve su izlenimi bırakmıştı.

Kurşunlar onu biraz yavaşlatmıştı ama onu durduracak kadar hasar verdiğini sanmıyordum. Bacaklarım kauçuktan yapılmış gibi hissetse de nefesimi tutmuştum ve burada yem gibi oturmaya hiç niyetim yoktu.

Ayağa kalkmaya başladım ama Darryl kolumdan tutup beni aşağı çekerken üzerimdeki büyük cam pencere kırıldı ve bir kurt adam başımın üzerinden sıçrayarak on adım ötedeki verandanın korkuluklarına kondu. Orada durdu ve Fideal'i inceledi.

"Dikkatli ol, Ben," dedim. "Benim kadar hızlı ve kocaman dişleri var."

Sırık gibi kırmızı kurt adam arkasına baktı ve sundurma uyarıcı bir gıcırta çıkardı. Ben bana dudak bükü, parıldayan beyaz dişleriyle insan olarak yaptığından çok daha etkileyici bir ifadeydi bu. Verandadan atladı ve sessizce Fideal'e doğru ilerledi.

Ters Siyam kedisi gibi gümüş rengi uçları olan siyah bir kurt arkasından fırladı. Adam'ın gözlerini cam kırıklarıyla kaplı oturduğum yerde bana çevirdi ve sonra Darryl'e baktı.

"Doğru," dedi Darryl, gerçi Adam'ın kurt formundayken sürüsüyle Marrok'un konuşabildiği gibi konuşamadığını biliyorum.

Darryl sürekli ateş ettiği silahı bıraktı ve beni nazikçe kucağına aldı. "Seni camdan çıkaralım. Eğer kan kaybından ölürsen, Adam Ben'i kıyma yapar."

Yere baktım ve çıplak tenimin her yerinde küçük kesiklerden kan aktığını fark ettim. Kıpırdanmadan önce Darryl'in beni camdan çıkarıp evin içine taşımasına izin verdim.

Beni bıraktı ve kendi kıyafetlerini yırtmaya başladı.

Bir başka kurt adam, bu seferki alaca tenli ve güzeldi, yanımdan hızla geçerek beni bir adım yana savurdu. Tatlım. Onu başka bir kurt çifti takip etti; biri kızıl diğeri griydi. İkisine de isim veremesem de Adam'ın sürüsünden daha fazlasıydı.

"Mercy, o şey de ne?" Honey'nin kocası Peter hâlâ insan formundaydı. Bakışımı gördü ve "Adam bana insan kalmamı söyledi. İşler kötüye giderse Jesse'yi alıp götürmemi söyledi."

Dışarıdan bir hırlama sesi duyduğumda ona dikkatimi vermeyi bıraktım. Sürünün inine bu kadar yakın bir kurttan ses çıkarmak için çok acı çekmek gerekirdi. Gereksiz yere dikkat çekmemek için sessizce dövüşmek üzere eğitilmişlerdi. Bu ciyaklama birinin kötü yaralandığı anlamına geliyordu.

Onu buraya ben getirdim. Savaşmaya yardım etmeliydim.

"Soğuk demir." Sesim adrenalinle titriyordu. "Tuzun bunda işe yarayacağını sanmıyorum ve ters çevirecek iç çamaşırım da yok. Hayır.

Ayakkabı. Çelik bir şeye ihtiyacım

var." "Çelik mi?" diye sordu Peter.

Onu görmezden gelip mutfağa koştum ve Adam'ın büyük bir servet ödediği Henckels setinden bir Fransız şef bıçağı ve bir kasap bıçağı aldım. Paslanmaz çelik değillerdi çünkü normal, yüksek karbonlu çelik daha iyi kenar tutuyordu. Ayrıca Fae'lerde daha iyi sonuç veriyor.

Ben mutfaktan çıkarken Honey'nin kocası merdivenlerin dibine, tam önüme düştü. Sanırım her şeyden aşağı atlamıştı - kurtadamlar böyle şeyler yapabiliyor. Elinde bir kılıç tutuyordu.

"Merhamet," dedi. Sesi daha önce hiç duymadığım kadar farklıydı. Hoş Orta Batı aksanı kaybolmuş, sesi belli belirsiz Alman gibi çıkıyordu, tam olarak Zee'ye benzemiyordu ama yakındı. "Adam beni Jesse'ye göz kulak olmam ve yardım etmemem için bağladı."

Bir şey evin yan tarafına sertçe çarptı.

Bir kılıç iki küçük bıçaktan daha iyiydi. "O şeyi kullanabilir misin?"

"Evet."

Adam'ın ilan ettiği arkadaşı olarak, onun emirlerini değiştirebilirdim - gerçi sinirlenirse bunun hesabını vermek zorunda kalırdım.

"Git yardım et. Ben bu işe karışmayacağım ve işler kötüye gidiyor gibi görünürse Jesse'yi buradan çıkaracağım."

Son kelimeler ağızımdan çıkmadan gitmişti.

Oturma odasının penceresinden dışarı bakmaya çalıştım ama etrafı saran sundurma çok fazla şey saklıyordu. Jesse'nin odası daha iyi bir manzaraya sahipti ve bana uyacak kıyafetleri olabilirdi.

Merdivenleri koşarak çıkmaya başladım ama tepeye ulaştığımda yürüyebildiğim için şanslıydım. Çakal formundayken saatlerce tırıs gidebilirim ama depar atmak farklı bir şey. Artık koşacak halim kalmamıştı.

Jesse beni duymuş olmalı çünkü kafasını yatak odasından çıkardı ve hemen yanıma geldi. "Yardım edebilir miyim?"

Yüzündeki şaşkınlığa neyin sebep olduğunu görmek için aşağıya baktım. Çıplaklığım değildi. Kurt adamlarla birlikte büyümüştü ve şekil değiştirenlerin fazla mütevazılığa tahammülü yoktu. Kurtlar için değişim yavaş bir süreçtir ve acı verir; eğer değişirken giysilerini yırtıyorlarsa, bu çok daha fazla acı verir. Bu da onları normalden daha da huysuz yapar, bu yüzden çoğunlukla önce kıyafetlerini çıkarırlar.

Hayır, çıplaklığım değildi; kandı. Kanla kaplıydım.

Dehşete düşmüş bir halde arkamdan merdivenlere kadar kanımla lekelenmiş haliye baktım. "Lanet olsun," dedim. "Bunu temizlemek pahalıya patlayacak."

Evi sarsan bir kükreme duydum ve halı için endişelenmeyi bıraktım. Beni tutmak için kullandığım parmaklığı bıraktım ve Jesse'nin ardına kadar açık penceresine doğru sendeleyerek yürüdüm. Pencerenin perdesini çoktan çekmişti. Bıçaklar hâlâ iki elimdeyken sürünerek dışarı çıktım ve neler olup bittiğini görebileceğim verandanın çatısına indim.

Kurtadamlar fena halde hırpalanmışlardı. Ben, Adam'ın cipinin üzerine yığılmıştı ve hemen üstündeki çeyrek panelde büyük bir göçük vardı.

Darryl fae'nin etrafında dönüyordu, brindled paltosu gölgelerin içinde kayboluyordu. Eğer hareket etmeseydi onu görebilir miydim bilmiyorum. Adam fae'nin sırtına tünemişti, ön pençeleri dev bir kedininki gibi yaprakları tırmıklıyordu ama ne kadar zarar verdiğini anlayamadım. Honey ve kocası bir takım olarak çalışıyorlardı. Fae ona dönene kadar hızlı zıplayan ısırıklarla onu taciz ediyordu ve kocası da onun dikkatsizliğinden yararlanıp dalıyor ve kılıcıyla onu tırmıklıyordu.

Bulunduğum noktadan Peter'ın, "Bu yosunların arasında et bulamıyorum," diye mırıldandığını duyabiliyordum.

Jesse pencereden tırmanırken, "Kazanıyorlar mı kaybediyorlar mı anlayamıyorum," dedi. Yorganını üzerime attı ve çatının kenarına diz çöktü.

"Ben de yapamam," diye söze başladım ama son kelimenin yarısında durdum, çünkü bir büyü dalgası acı bir şekilde üzerimden geçti ve beni kırımın üzerine fırlattı.

"Dikkatli ol," diye bağırdım aşağıdaki kurtlara. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ayağa kalkıp çatının kenarına çıktım; tam da bu sırada fae'lerin inanılmaz derecede hızlı bir şekilde kumsalı geçip mürekkepli nehre doğru ilerlediğini gördüm. Adam hâlâ sırt üstü yatıyordu.

Kurtadamlar yüzemez. Şempanzeler gibi, çok az yağları vardır: yüzmek için çok yoğundurlar. Üvey babam bir nehre girerek intihar etmişti.

Çatıdan atlamaya başladım. Havadayken değişebilirdim ve dört ayağımla saniyeler içinde suyun içinde olurdum ama Jesse'ye bakacağıma söz vermiştim. Bir sözün umutsuzca uygunsuz hale gelmesi, onu tutmak zorunda olmadığınız anlamına gelmez.

Peter kılıcını bıraktı ve bir an bile kaybetmeden nehre girdi. Verandanın ışığı bana suyun altında kaybolan başını gösterdi.

Jesse'nin eli kemiklerimi kıran bir kavrayışla benimkinin üzerine kapandı.

"Haydi, haydi," diye mırıldandı, sonra Peter öksüren ve kekeleyen bir kurdu peşinde sürükleyerek yeniden ortaya çıktığında sevinçle bir havlama sesi çıkardı.

Oturdum ve rahatlamak için yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Bölüm 10

Jesse yorgun kemiklerimi pencere kenarına taşımama yardım ederken, "Her tarafın kan ve camla kaplı," diye tersledi beni. "Bütün bu kan kurtların sakinleşmesine yardımcı olacak bir şey yapmayacak."

"Aşağı inip kontrol etmeliyim," diye ısrar ettim, bu ilk kez olmuyordu. "Bazıları yaralandı ve bu benim hatam."

"O dövüşün her dakikasından zevk aldılar ve bunu biliyorsunuz. Zaten güvende olacak kadar sakinleşmeleri biraz zaman alacak. Babam konuşacak duruma geldiğinde gelecek. Halıyı mahvetmeden önce duşa gir."

Yere baktım ve hâlâ kan izi bıraktığımı gördüm. Fark ettiğim anda ayaklarım zonklamaya başladı.

Jesse'nin biraz daha dürtüklemesiyle duşa girdim (Adam'ın yatak odasında, çünkü koridordaki duş hala dünyaya açıktı). Jesse kollarıma bir çift eski eşofman ve herkese New York'u sevdiğimi söyleyen bir tişört tıktırdı ve banyo kapısını arkamdan kapattı.

Heyecan bittiğinde o kadar yorgundum ki zorlukla hareket edebiliyordum. Adam'ın banyosu bir şekilde yavan olmaktan kurtulmayı başaran zevkli kahverengilerle dekore edilmişti. Eski karısı, diğer kusurları ne olursa olsun -ki pek çok kusurları vardı- mükemmel bir zevke sahipti.

Duşun ısınmasını beklerken, duş ile iki lavabo arasındaki duvarı kaplayan boy aynasına baktım

-Ve fae'leri Adam'ın masum sürüsünün üzerine salmanın suçluluğuna rağmen sırtıtmak zorundaydım.

Kötü bir korku filminden fırlamış gibiydim. Çırılçıplaktım, parmak ucumdan dirseğime ve ayak parmağımdan dizime kadar bataklık çamuruyla kaplıydim: neredeyse bir çöl olan Tri-Cities'te bu kadar bataklık olması beni hep şaşırtmıştır. Geri kalan her yerim sanki ter içindeki vücuduma cam kırdırmak yerine parıltılı bir losyon sürmüşüm gibi parlıyordu. Burada ve orada, her hareket ettiğimde üzerime damlayan daha büyük cam parçaları vardı - saçlarım bunlarla doluydu.

Ve her yerim kan sızan küçük kesiklerle kaplıydı. Ayağımı kaldırdım ve etrafımda büyüyen küçük kan gölünün sorumlusu olan büyükçe bir kıymığı çıkardım. Bütün bu kesikler yarın gerçekten acıtacaktı. İlk defa kurtadamlar gibi iyileşebilmeyi diliyordum.

Duştan buhar yükselmeye başladı ve içeri girip cam kapıyı arkamdan kapattım. Su canımı yaktı ve hassas noktalarıma çarptığında tısladım; sonra başka bir cam parçasına bastığımda küfür ettim, muhtemelen su bana çarptığı anda saçımdan düşenlerden biriydi.

Bardağı çıkaramayacak kadar yorgun olduğum için duvara yaslandım ve suyun başımdan aşağı dökülmesine izin verdim. Sadece camın üzerine oturup ayaklarımdan daha değerli bir şeyimi keseceğim korkusu beni karo kaplı duş zeminine batmaktan alıkoydu.

Envanter çıkardım.

Hâlâ hayattaydım ve Ben hariç diğer kurtadamlar da hayattaydı. Gözlerimi kapattım ve çimlerin üzerinde yatan kırmızı kurdu düşünmemeye çalıştım. Ben muhtemelen iyi olacaktı. Kurtadamlar çok fazla hasara dayanabilirdi ve o çaresiz durumdayken fae'leri ondan uzak tutmak için diğerleri vardı. İyi olacak diye kendime güvence verdim ama bunun bir önemi yoktu. Bir şekilde duştan çıkmak ve kontrol etmek için enerji toplamam gerekecekti.

Banyo kapısı açıldı ve Adam'ın gücünün yıkıldığını hissettim.

"Yolun ortasında duran bir Porsche var.

Finley Yolu

Tam TwoRiversPark'ın önünde," dedim, ama o ana kadar hatırlamıyordum.

"Hareket ettirilmezse biri ona çarpacak ve ölecek."

Kapı tekrar açıldı ve sessiz bir ses mırıltısı duyuldu.

Suyun boğucu püskürmesine rağmen birinin "Ben hallederim" dediğini duydum. Honey'nin kocası diye düşündüm, çünkü kurtadamlar kurt formundayken konuşamazlar ve insan olarak kalan tek kişi oydu. Kurtlardan bazıları şimdiye kadar eski hallerine dönmüş olabilirdi ama bunu yapmak için iyi bir sebepleri olmadığından muhtemelen gece boyunca kurt olarak kalacaklardı. Adam hariç.

Onu getirdiğim fae ile savaşmak için bu kadar çabuk değişmek, gerçek savaş, sonra bir saatten kısa bir süre içinde tekrar değişmek onu neşeli bir ruh halinde bırakmayacaktı. Buraya gelmeden önce bir şeyler yemiş olmasını umuyordum; değişmek çok fazla enerjiye mal oluyordu ve aç olmamasını tercih ederdim. Bunun iyi olması için çok fazla kanamam vardı.

Adam'a Fideal'in arabasıyla ilgilenmesini söylemek bana duştan çıkıp havluya sarınacak kadar zaman kazandırmalıydı ama duş kabininin içinde durmaktan başka bir şey yapacak enerjiyi kendimde bulamadım.

Büyük cam kapı açıldı ama kafamı kaldırıp bakmadım. Adam bir şey söylemedi ama ellerini omuzlarıma koyarak beni duş başlığına bakacak şekilde çevirdi. Başımı daha fazla eğdim ve bir adım ne çıktım, böylece spre yüzüme değil başımın üstüne çarptı.

Eline bir tarak almış olmalı, çünkü camdan arınmış saçlarımı taramaya başladı. Başka bir yerime dokunmamak için çok dikkatli davranıyordu.

"Dikkat et," dedim. "Her yer cam oldu."

Tarak duraksadı ve sonra görevine devam etti. "Ayakkabılarımı giydim," dedi. Hırıltısı bana, saçlarımı tarayan eller ne kadar insani ya da nazik olursa olsun kurdun çok uzakta olmadığını söylüyordu.

"Herkes iyi mi?" şu anda sessizliğe ihtiyaç olduğunu bildiğim halde sordum.

"Ben yaralandı ama sabaha kadar iyileşmeyecek bir şey değil ve pencereden atladıktan sonra hak etmediği bir şey de değil. Cam ağırdır ve giyotin bıağından daha keskindir. Kendi boğazını kesmediği için şanslı, daha da şanslı olan tek şey kesikler."

içindeki öfkenin titreştiğini hissedebiliyordum. Kurtadamlar, kurt formlarında, her zaman öfkeli olmazlar - tıpkı bir boz ayının her zaman öfkeli olmaması gibi: sadece öyle görünürler. Eğer Honey'nin bana söyledikleri doğruysa, Adam'ın öfkesi her zamankinden daha da belirsizdi. Kavga da buna yardımcı olmamıştı.

Tüm bunlar, kendi belirsiz durumumu onun sinirini bozarak kapatamayacağım anlamına geliyordu; bu ona haksızlık olurdu. Lanet olsun.

Kurtadamları sakinleştiren türden oyunlar oynamak için çok yorgundum.
-Ve aynı zamanda ne kadar korktuğumu bilmesini engellemek için. "Yaralı

değilim," dedim. "Sadece yorgunum. O fae koşabilir."

Son rakibinden bahsedilince hırladı ve bu bir insan sesi değildi.

Küfür ettim, gerçi genellikle Adam'ın önünde bunu yapmamaya çalışırdım, çünkü o, iyi kadınların küfür etmediği on dokuz ellili yıllarda yetişmiş bir adamın hassasiyetlerine sahipti. "Bunun için çok yorgunum. Şimdi çenemi kapatacağım."

Saçlarımı taramaya devam etti ve ben de tüm camları çıkardığına emin olana kadar sabırla bekledim. Suyu kapattı ve kapının yanındaki dolaptan bir havlu almak için duş kabininden çıktı. O sırada ona baktım, başı başka tarafa dönüktü, böylece bakışlarını yakalama şansım yoktu. Tişörtünü çıkarmış olmasına rağmen üzerinde ıslak bir kot pantolon ve tenis ayakkabıları vardı.

Dönmek için ağırlığını kaydırduğu anda gözlerimi kaçırdım. Duş kabinine geri döndü ve beni kabarık, güzel kokulu bir havluyla kuruladı. Kurutma kâğıdı ile çok fazla zaman geçirmişti, bu yüzden kalın şekerlemesine rağmen çok emici değildi. Bunu ona söylememek için dudağımı ısırdım.

Ona bu kadar yakinken, öfkesinin yüzeye ne kadar yakın olduğunun kokusunu alabiliyordum, bu yüzden bakışlarımı ayaklarımızda tuttum ve o benimle ilgilenerek öfkesini dindirirken kendimi itaatkâr bir şekilde ayakta durmaya zorladım.

En iyileriyle bile itaatkar taklidi yapabilirim. Kurt adamların yanında hayatta kalma tekniğidir.

Göbeğime geldiğinde durakladı. Havluyu bıraktı ve yüzü göbeğimin hizasına gelene kadar bir dizinin üzerine çöktü. Parlak gözlerini kapattı ve alnını göğüs kafesimin altındaki savunmasız yumuşaklığa bastırdı.

Karnının eti yumuşak ve tatlıdır, korunmasızdır. Ama burnum bana onun kesinlikle yemek düşünmediğini söyledi. Nefes nefese bir an ikimiz de bekledik.

"Samuel bana dövmeden bahsetti," dedi, nefesi tenime sıcak bir şekilde değiyordu.

Daha önce görmemiş miydi? Onu kızdırmamaya çok dikkat ettiğim için onun yanında kıyafetlerimi çıkarmıyordum, belki de çıkarmıyordum.

"Bu bir çakal pençesi izi," dedim ona. "Üniversitedeyken yaptırmıştım."

Bana bakana kadar yüzünü kaldırdı. "Bana kurt izi gibi göründü."

"Samuel böyle mi dedi?" diye sordum. Yakın temastan etkilenmemiş değildim; bir elimin parmaklarının onun saçlarında gezinmesine engel olamadım. "Ne dedi? Kendimi onun malı olarak işaretlediğimi mi?" Başka bir kurt adama yalan söylemezdi; bu işe yaramazdı. Ama orada burada bir ipucu da bir o kadar etkiliydi.

Adam sadece başının üst kısmını görebildiğim kadarıyla başını bana doğru bastırdı. Yanağı ve çenesi dikenliydi, gıdıklanması ya da acıması gerekirdi ama hissettiğim bu değildi. Elleri bacaklarımdan kıcıma doğru kayd ve orada sıkılaşıarak beni yüzüne doğru daha sert çekti.

Dudakları yumuşaktı ama dili kadar yumuşak değildi.

Bu, hazır olduğumdan bir adım daha ileri gitmek üzereydi ve uzun bir süre bunu düşündüm. Gözlerimi kapattım. Belki Adam'dan başka biri olsaydı, ona izin verirdim. Ama Marrok'un bana öğrettiği şeylerden biri de kurtadamlar söz konusu olduğunda her zaman iki farklı içgüdüyle karşı karşıya olduğunuzdu. İlki canavara aitti, ama ikincisi insana aitti. Adam modern bir adam değildi, yataktan yatağa atlamaktan memnundu. Onun döneminde evli olmadığınız ya da evlenmediğiniz sürece seks yapmazdınız ve onun da buna inandığını biliyordum.

Sıradan bir seks gecesinin sonucu olan ve kimseye ait olmadan büyüyen ben de buna inanıyordum. Biraz oynaşmışım ama artık pek oynaşmıyordum.

Adam'ın eşi olmak çok mu kötü olurdu? Bu ilişkinin bir adım daha ilerlemesine izin vermek için yapmam gereken tek şey hiçbir şeydi.

"Üniversitedeki oda arkadaşım ailesinin dövme dükkânını işletmesine yardım ederek büyümüştü ve üniversiteyi dövme yaparak kazanıyordu. Ona birkaç konuda ders verdim ve karşılığında bana dövme yapmayı teklif etti," dedim, birimizin dikkatini dağıtmaya çalışarak.

"Hâlâ benden korkuyor musun?" diye sordu.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum çünkü aslında sorun bu değildi. Onun yanında dönüştüğüm kişiden korkuyordum.

İçini çekti ve ayağa kalkmadan önce teninin hiçbir yeri benimkine değmeye kadar arkasına yaslandı. Nemli havluyu yere attı ve tekrar kabinden dışarı çıktı.

Ben de dışarı çıkmaya

başladım. "Orada kal."

Başka bir havlu aldı ve beni ona sardı. Sonra beni kaldırdı ve lavaboların arasındaki tezgâha koydu.

"Bu ıslak şeyleri değiştireceğim ve ayakların için bir şeyler bulacağım. Alt katta ve yürüdüğün her yerde cam kırıkları var. Ben dönene kadar bu tezgahın üzerinde kal."

Onaylamamı beklemedi, ki bu muhtemelen en iyisiydi çünkü boğazımda kalacaktı. Ses tonu askeri keskinlikte olmasaydı bile bu son cümle tüylerimi diken diken ederdi. Neden kurt adamlarla başa çıkmak yerine hep ben başa çıkmaya çalışıyordum?

Belki de Adam'ın diğer halinin büyük pençeleri ve kocaman dişleri olduğu içindir.

Tezgâhtan ayrılmadan Jesse'nin kıyafetlerine ulaşabilirdim ve bu yüzden havluyu atıp eşofman altımı ve ardından tişörtümü giydim. Tişörtüm

Gömlerler eski moda kalın pamuklu türdendi, ama Jesse her kıvrıma yapışan modaya uygun ince olanlardan giyiyordu. Tenim hâlâ nemli ve tişörtüm de dar olduğu için ıslak tişört yarışmasından kaçmış bir mülteci gibi görünüyordum.

Havluyu kaptım ve Adam içeri girerken varlıklarımı örtmek için kullandım. Temiz, kuru bir kot pantolon ve farklı bir çift tenis ayakkabısı giymişti. Gömlek giyme zahmetine katlanmamıştı: bir saat içinde iki kez üstünü değiştirdiğine göre, cildi kötü bir güneş yanığı gibi acımış olmalıydı. Duş buna yardımcı olmazdı.

Ayaklarına odaklandım ve havluyu göğsüme biraz daha yaklaştırdım.

Şaşkınlıkla bana iyice baktı ve aniden güldü. "Çok uysal görünüyorsun. Seni daha önce hiç böyle uysal gördüğümü sanmıyorum."

"Görünüş aldatıcıdır," dedim. "Ben bitkin, korkmuş ve aptalım. Onu buraya getirdiğim ve Jesse'yi tehlikeye attığım için özür dilerim."

Tezgâha yaklaşırken ayakkabılarını izledim. Yakınıma eğildi, beni gücüyle ve kokusuyla sardı. Yüzü saçlarıma sürtündü ve kirli sakalının belli belirsiz izi ıslak tellere takıldı.

"Kafa derinizde birkaç kesik var," dedi.

"Onu buraya getirdiğim için özür dilerim," dedim Adam'a tekrar. "Kovalamacada onu kaybedebileceğimi düşündüm ama çok hızlıydı. Başka bir formu var, bir tür at sanırım, gerçi koşmakla o kadar meşguldüm ki bakamadım."

Kafası durdu ve ruh halimi değerlendirerek derin bir nefes aldı.

"Yorgun, korkmuş ve aptal demiştin." Sanki söylediklerimi değerdendiriyormuş gibi durakladı. "Yorgun, evet." Yorgunluğun kokusunu alabiliyorsa, burnu benimkinden çok daha iyiydi, ki buna inanmıyordum. "Ve hafif bir korku izi yakalayabiliyorum, gerçi duş bunun çoğunu halletti. Ama aptalca olduğuna inanmıyorum. Onu halledebileceğimiz bir yere getirmekten başka ne yapabilirdin ki?"

"Başka bir yere de götürebilirdim."

Çenemi geriye doğru eğdi ve beni parlak altın gözlerine bakmaya zorladı. "Ölmüş olurdun."

Sesi yumuşaktı ama kurdun gözleri savaş ateşiyle yanıyordu.

"Jesse *ölebilirdi...* neredeyse ölüyordun." Bir an için onun suyun altında kaybolduğunu görmenin içimi burktuğunu hissettim.

İfademi okuyamaması için yüzümü omzuna saklamama izin verdi ama tenimde uğuldayan gücün bir kademe düştüğünü hissettim. Neredeyse boğulmasına verdiğim tepki onu memnun etmişti.

"Sus," dedi ve iri, nasırlı ellerinden biri saçlarımın altından geçip boynumun arkasına dolanarak beni kendisine doğru tuttu. "Bir ya da iki galon nehir öksürdüm ve yeni gibi iyiyim. Yalnız bir fae ile ilgilenmem konusunda bana güvenmediğin için kendini öldürtmüş olsaydın olacağımdan çok daha iyiyim."

Başımı ona yaslamak bu gece yaptığım her şey kadar tehlikeliydi ve bunu biliyordum. Sadece umursamıyor gibiydim. Çok güzel kokuyordu ve teni çok sıcaktı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Ayaklarına bir bakayım."

Bundan daha fazlasını yaptı. Onları lavaboda sıcak suyla yıkadı ve çekmecedен çıkardığı bir fırçayla ovaladı ki ayaklarım kesilmeseydi bile rahatsız edici olurdu.

Benim mırıldanmalarım karşısında biraz mırıldandı ama bu fırçasını yavaşlatmadı. Ayağımı elinden çekip alma şansım da yoktu çünkü çalışırken bileğimi sıkıca kavramıştı. Ayaklarımı hidrojen peroksitle ıslattı ve ardından koyu renkli bir havluyla kuruladı.

"Havlunun üzerinde ağarmış lekeler kalacak," dedim ona, ayaklarımı çekerek.

"Kapa çeneni Mercy," dedi, ayak bileğimden yakalayıp beni sürükleyerek bir eliyle ayağımı tutarken diğer eliyle de havluyla ayağımı sildi.

"Baba?" Jesse kapının etrafından dikkatle baktı. Bize iyice baktıktan sonra koşar adımlarla kapıdan içeri girdi ve telsiz telefonu uzattı. "Mike Amca'dan bir telefonunuz var."

"Teşekkürler," dedi ve telefonu alıp kulağına dayadı. "Buradaki işini bitirebilir misin Jesse? Sadece kurulanması, bandajlanması ve buradan çıkmasına izin vermeden önce ayağına bir şey takılması gerekiyor."

Kıkırdayan Jesse'den havluyu almadan önce telefonu odadan çıkarıp merdivenlerden inmesini bekledim.

"Yüzünü bir görebilseydin," dedi bana. "Küvetteki bir kedi gibi görünüyorsun."

Ayaklarımı kuruladım ve sonra Adam'ın yanımdaki tezgâha koyduğu bandaj kutusunu açtım. "Kendi lanet ayaklarımı kendim kurulaayabilirim," diye hırladım. "Buraya otur, burada kal."

Lavaboların arasında otuyordum, böylece kapıya en yakın olanın uzak tarafında Jesse'nin kalçasını dayayıp yarı oturabileceği bir yer vardı. "Peki neden onun emirlerini dinledin?"

"Çünkü az önce benim hayatımı kurtardı ve onu olduğundan daha fazla kızdırmak istemiyorum." Bandaj gerektiren sadece üç kesik vardı, hepsi de sol ayağımdaydı.

"Hadi ama," dedi. "İtiraf et, seninle biraz uğraşması hoşuna gitti."

Ona bir bakış attım. Geri adım atmayınca dikkatimi ayağıma yapıştırmak için bandajın üzerindeki kâğıdı soymaya verdim. Hiçbir şeyi itiraf etmeyecektim. Hele de Adam aşağıda, duymasını istemediğim bir şeye kulak misafiri olabileceken.

"Nasıl oluyor da havlu giyiyorsun?" diye sordu.

Ona gösterdim ve kıkırdadı. "Hoppala. Sütyenin olmayacağını unutmuşum. Üzerine giymen için bir sweatshirt getireyim."

Güvenli bir şekilde gittiğinde, kendi kendime gülümsedim. O haklıydı. İhtiyacınız olmadığında bile, belki de özellikle ihtiyacınız olmadığında, birinin sizinle ilgilenmesi çok güzel bir şey.

Yine de başka bir şey beni daha mutlu etti. Adam gergin olsa da, sağa sola emirler yağdırsa da, Alfa olarak büyüünün bir parçası olan benden istediği her şeyi yapma arzusunu hissetmemiştim. Bu koşullar altında bunu başarabiliyorsa... Belki de hem onun eşi olup hem de kendimi koruyabilirdim.

Adam'ın benim için getirdiği Jesse'nin ayakkabıları çok küçüktü, ancak eşofman üstünün yanı sıra işe yarayan bir çift parmak arası terlik bulmayı başardı.

Ben merdivenlerden inerken Honey'nin kocası kapıdan içeri girdi, Honey kurt formunda da insan formunda olduğu kadar muhteşemdi, onun yanındaydı. Beni gördüğünde dostça bir gülümseme verdi.

"Porsche'yi bulamadım ama Tavşan'ınız yolun kenarındaydı ve anahtarları kontaklıydı. Çalıştıramadım, ben de kilitledim." Anahtarları bana uzattı.

"Teşekkürler, Peter. Fideal arabasını almak için geri dönmüş olmalı. Demek ki kötü yaralanmamış." Evime doğru yola çıkacaktım ama Fideal etrafta koşuştururken bu pek de iyi bir fikir gibi gelmedi.

Peter belli ki Fae'nin sağlık durumundan duyduğum hoşnutsuzluğu paylaşıyordu. "Özür dilerim," dedi. "Çelik bunu yapabilirdi, sanırım, ama cesedini tüm yaprakların altında bulamadım."

"Kılıçla nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" diye sordum. "Hem Adam'ın burada neden bir kılıcı vardı ki?"

"Bu benim kılıcım," dedi Jesse. "Geçen yıl Rönesans Fuarı'ndan aldım ve Peter bana nasıl kullanılacağını öğretiyor."

Gülümsedi. "Değişmeden önce bir kalkan subayıydım," diye açıkladı. "Elbette silah kullanıyorduk ama isabetli değillerdi. Kılıç hâlâ ilk silahımızdı." Sesi her zamanki gibi Orta Batı aksanıyla çıkıyordu.

Devrim Savaşı döneminde ya da biraz daha öncesinde silah kullanmak ama kılıçlara güvenmek üzere değiştirildiğini düşündüm. Bu da onu, belki Samuel ve Marrok'un kendisi dışında, tanıdığım en yaşlı kurtadam yapıyordu. Kurtadamlar yaşlılıktan ölmeyebilirdi ama şiddet onların yaşam tarzının bir parçasıydı.

şaşkınlığımı gördü. "Ben baskın değilim, Mercy. Biraz daha uzun sürme eğilimindeyiz." Honey yüzünü onun elinin altına itti ve o da hafifçe kulaklarının arkasını ovdu.

"Harika," dedim.

"Fideal emin ellerde," dedi Adam arkamdan.

Döndüğümde telefonu mutfak tezgahındaki yerine yerleştirdiğini gördüm.

"Mike Amca bana bunun bir hata olduğunu, Fideal'in Gri Lordların emirlerini yerine getirme konusunda aşırı istekli olduğunu söylüyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana insan etine aç olduğunu söylemişti. Sanırım bu aşırı isteklilik olabilir."

Bana baktı ve ne yüzünü ne de kokusunu okuyabildim. "Samuel'le daha önce konuştum. Heyecanı kaçırdığı için üzgün ama şu anda evde. Eğer Fideal seni eve kadar takip ederse, Samuel'le uğraşmak zorunda kalacak." Elini etrafta salladı. "Ve burada yardımınıza koşacak bir sürü insan var."

"Beni eve mi gönderiyorsun?" Flört mü ediyordum? Kahretsin, yapıyordum.

Önce gözleriyle, sonra dudaklarıyla gülümsedi, sadece birazcık, yüzünü nabzımı hızlandıran bir şeye dönüştürmeye yetecek kadar. "İstersen kalabilirsin," dedi flört ederek. Sonra gözlerinde hınzır bir ışık parlayarak bir adım daha ileri gitti. "Ama sanırım kalmanı istediğim şey için etrafta çok fazla insan var."

Honey'nin kocasının etrafından dolanıp kapıdan çıktım, parmak arası terliklerim Adam'ın son yorumunu örtmeyen küçük sesler çıkarıyordu. "Dövmeni beğendim Mercy."

Uzaklaşırken omuzlarımın sert olduğundan emin oldum. Yüzümdeki sırtışı göremiyordu... ve çok geçmeden kayboldu.

Verandadan kavganın hem eve hem de cipe verdiği zararı görebiliyordum. Parlak siyah aracın yan tarafındaki göçüğün tamiri pahalıya mal olacaktı. Evin yan tarafı da biraz hasar almıştı ve tamirinin ne kadara mal olacağını bilmiyordum. Karavanımın dış kaplamasını değiştirmek zorunda kaldığımda, vampirler hesabı üstlenmişti.

Dövüşün maliyetini hesaplamaya başladım. Fideal'in arabama ne yaptığını tam olarak bilmiyordum ama şu anda arka tarlamda Adam'ın canını sıkın ölü Tavşan'ın tüm parçalarını toplayabilsem bile tamir etmesi saatler alacaktı. Ve bir yerlerde Zee'ye ödeme yapmak için para bulmam gerekecekti (ve Samuel'den ödünç almak istemiyordum) - tabii Zee cinayeti araştırmamı engellemek için ayrıntılı bir oyun oynamıyorsa.

Yüzümü ovaladım, aniden yorulmuştum. On altı yaşında Marrok'un sürüsünden ayrıldığımdan beri çoğunlukla içime kapanmışım. Burnumu soktuğum tek sorun kendiminkiydi. Ben kurt adam işlerinden uzak durdum ve Zee de beni kendi işlerinden uzak tuttu. Her nasılsa geçen yıl tüm bu dikkatli yönetim cehenneme dönmüştü.

Eski huzurlu varlığıma geri dönmenin bir yolu olduğundan ya da bunu isteyip istemediğimden emin değildim. Ama yeni yaşam tarzım pahalı olmaya başlamıştı.

Bir çakıl parçası parmak arası terlikle ağrıyan ayağımın arasından kaydđ ve ben de inledim. Acımaya da başlamıştı.

Samuel bir fincan sıcak çikolata ve yaraları kontrol eden uzman bakışlarıyla verandada beni bekliyordu.

"Ben iyiyim," dedim ona, açık kapıdan geçip giderken kakaoyu kaptım. Hazırdı ama şekerlemeler tam da ihtiyacım olan şeydi. "Yaralanan Ben'di ve sanırım Darryl'in topalladığını gördüm."

"Adam gelmemi istemedi, yani ikisi de çok kötü yaralanmamış olmalı," dedi ve kapıyı kapattı. Ben oturma odasında bir sandalyeye oturduğumda, o da karşımdaki kanepeye oturdu. "Neden bana bu geceyi anlatmıyorsun? Mesela Fideal tarafından nasıl kovalandığını."

"Fideal?"

"Eskiden bir bataklıkta yaşar ve başıboş çocukları yerdı," dedi bana. "Sen onun normal yemeğinden biraz daha yaşlısın. Peki onu kızdıracak ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Hikayeme inanmadığını belli etmek için kullandığı seslerden birini çıkardı.

Uzun bir içki aldım. Belki başka bir bakış açısı kaçırdığım bir şeyi fark ederdi. Ben de ona olayın çoğunu anlattım, sadece duşa girdikten sonra Adam'la aramızda geçenleri dışarıda bıraktım.

Konuşurken Samuel'in yorgun görüldüğünü fark ettim. Acil serviste çalışmayı seviyordu, ama bu onu yoruyordu. Sadece tuhaf saatler değil, gerçi onlar da yeterince kötü olabiliyordu. Çoğunlukla kan, korku ve ölümle çevriliyken kontrolü elinde tutmanın stresi idi.

Hikâyemi bitirdiğimde daha iyi görünüyordu. "Yani bu muhafızı öldürmüş olabilecek başka birini bulma umuduyla Parlak Gelecek toplantısına gittin ve bir grup üniversite öğrencisiyle ve seni yemenin eğlenceli olacağına karar veren bir fae ile karşılaştın."

Başımı salladım. "Hepsi bu kadar."

"Katil Fae olabilir mi?"

Gözlerimi kapattım ve Fideal'in kurtadamlarla dövüşünü hayal ettim. Bir adamın kafasını omuzlarından koparmış olabilir miydi? "Belki de. Ama soruşturma konusunda endişeli görünmüyordu."

"Toplantıda olduğunuz için kızgın olduğunu söylemişsiniz. Ona yaklaştığınız için endişelenmiş olabilir mi?"

"Bu olabilir," dedim. "Mike Amca'yı arayacağım ve Fideal'in diğer fae'nin ölmesini istemiş olabileceği herhangi bir neden olup olmadığını öğreneceğim. O'Donnell'ı kesinlikle tanıyordu ve onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, birinin onu yıllar önce öldürmemiş olması daha da garip geliyor."

Samuel biraz gülümsedi. "Ama bunu Fideal'in yaptığına ikna

olmadın." Başımı salladım. "Kendisini listemin başına koydu

ama..." "Ama ne?"

"Çok acıkmıştı. Beslenmek için değil, gerçi o da işin bir parçasıydı ama avlanmak için." Kurt adam Samuel ne demek istediğimi anlayacaktır. "Bence Fideal muhafızı öldürseydi, O'Donnell'in ölümü farklı olurdu. Boğulmuş, yenmiş ya da hiç bulunamamış olurdu." Bunu kelimelere dökmek bir şüpheden daha fazlasını ifade ediyordu. "Mike Amca'yı arayıp ne düşündüğünü soracağım ama Fideal olduğuna inanmıyorum."

Mike Amca'yla konuşmam gereken başka bir konu olduğunu da hatırladım. "Ve o baston bu gece yine arabamda ortaya çıktı."

Telefonu almak için ayağa kalkmaya başladım ama bacaklarım yeterince yorulmuştu ve geriye düştüm. "Lanet olsun."

"Sorun nedir?" Yorgun rahatlama Samuel'i bir kalp atışı ile diğeri arasında terk etti - ona kızgın bir bakış attım.

"Sana söyledim, ben iyiyim. Biraz esneme, buzlu sıcak ve iyi bir gece uykusunun iyileştiremeyeceği bir şey yok." Tüm küçük kesikleri düşündüm ve Buzlu Sıcak olmadan yapmaya karar verdim. "Bana telefonu atabilir misin?"

Kanepenin yanındaki masanın üzerindeki kaidesinden aldı ve bana fırlattı.

"Teşekkürler." Son birkaç gündür onu o kadar sık arıyordum ki Mike Amca'nın numarasını ezberlemiştim. Mike Amca'nın kendisi telefona çıkana kadar birkaç dakika minyonlarla uğraşmam gerekti.

"O'Donnell'ı Fideal öldürmüş olabilir mi?" Tören yapmadan sordum.

"Olabilirdi ama olmadı," diye yanıtladı Mike Amca. "Zee ve ben onu bulduğumuzda O'Donnell'in cesedi hala seçiriyordu. Onu kim öldürdüyse, biz hâlâ kapının eşiğinde dururken yapmış. Fideal'in büyüğü, o kadar yakınımda olsa bile kendini benden saklayacak kadar iyi değil. Ve O'Donnell'in kafasını ısıtırıp koparır ve yerdi, sadece koparmakla kalmazdı."

Yutkundum. "Peki Fideal Parlak Gelecek toplantısında ne yapıyordu ve kokusu neden O'Donnell'in evinde değildi?"

"Fideal, onlara göz kulak olabilmek için birkaç toplantıya gitti. Bize onların eylemden çok konuştuklarını ve çoğunlukla toplantılara katılmayı bıraktıklarını söyledi. O'Donnell öldürüldüğünde, bir kez daha bakması istendi. Kendisine de kafasında idam hükmü olan meraklı bir çakal buldu; güzel bir akşam atıştırmalığı." Mike Amca'nın sesi sinirli geliyordu ama Fideal'e değil.

"Peki çakalın başına ne zaman ödöl kondu ve neden beni uyarmadınız?" Öfkeli hissederek sordum.

"Sana bu işin peşini bırakmanı söylemişim," dedi, sesi aniden güçle soğumuştı. "Çok fazla şey biliyorsun ve çok fazla konuşuyorsun. Sana söyleneni yapmalısın."

Belki odada olsaydı gözüm korkardı. Ama o yoktu, ben de "Ve Zee cinayetten hüküm giyecek." dedim.

Uzun bir sessizlik oldu, ben bozдум. "Ve sonra da Fae yasalarının gerektirdiğı gibi, derhal idam edilecekti."

Keskin kulakları telefon konuşmasının her iki tarafını da duymakta zorlanmayan Samuel hırladı. "Bunu Mercy'nin üzerine atmaya çalışma Mike Amca. Sen

peşini bırakmayacağını biliyordu, özellikle de sen söylediğinde. *Zıtlık* onun göbek adıdır ve sen onu olabileceğinden daha uzağa bakması için kandırdın. Gri Lordlar ne yaptı? Sana ve diğer fae'lere gerçek katili aramayı bırakmanızı mı emrettiler? Sadece Zee'nin yakalanması dışında, O'Donnell'ı öldüren kişiyle gerçekten bir kavgaları yok, değil mi? Fae'leri öldüren oydu ve karşılığında öldürüldü. Adalet yerini buldu."

"Zee Gri Lordlarla işbirliği yapıyordu," dedi Mike Amca. Öfkenin yerini alan özür bana sadece Samuel'in haklı olduğunu değil -Mike Amca araştırmaya devam etmemi istemişti- aynı zamanda Mike Amca'nın kulaklarının da bir kurt adamınki kadar keskin olduğunu gösteriyordu. "Cezayı uygulamak için başka birini göndereceklerini düşünmemiştim ve buradaki fae'ler üzerinde biraz kontrolüm var. Nemaneyi göndereceklerini bilseydim seni uyarırdım. Ama o infazın ertelenmesine karar verdi."

"O bir suikastçı," diye homurdandı Samuel.

"Siz kurtların kendi suikastçıları var, değil mi Samuel Marrokson?" diye tersledi Mike Amca. "Kardeşiniz halkınızı güvende tutmak için kaç kurt öldürdü? Aynı gerekliliği bize çok mu görüyorsun?"

"Mercy'nin peşine düştüklerinde, ben de düşerim. Ve Charles sadece suçluyu öldürür, uygunsuzu değil."

Boğazımı temizledim. "Konuyu saptırmayalım. O'Donnell'ı Nemaneyi öldürmüş olabilir mi?"

"O bundan daha iyidir," dedi Mike Amca. "Eğer O'Donnell'ı öldürmüş olsaydı, kimse bunun bir kaza olmadığını anlayamazdı."

Bir kez daha şüphelisiz kaldım.

O'Donnell'ın kafasını vücudundan ayıran hızı hatırlayarak, kurtadamlardan herhangi biri bunu yapabilirdi, diye düşündüm. Ama bunun için bir sebepleri yoktu ve O'Donnell'ın evinde onların kokusunu almamıştım. Vampirler mi? Onlar hakkında yeterince bilgim yoktu - gerçi istediğimden fazlasını biliyordum. Eğer düşünürlerse kokularını benden saklayabileceklerini biliyordum. Hayır, O'Donnell'ın katili Fae'lerden biriydi.

Mike Amca araştırmamı istiyorsa, belki bazı sorulara cevap verir.

"O'Donnell öldürdüğü insanlardan bir şeyler alıyordu, değil mi?" diye sordum. "Baston -ki Rabbit'imde, park halinde duruyor

Finley Yolu

Two Rivers'ın oradaki Mike Amca da onlardan biriydi. Ama başkaları da vardı, değil mi? İlk öldürülen fae, Connora, bir kütüphaneciydi - bazı eserler onda olabilirdi, değil mi? Küçük şeylerdi çünkü başka birinin istediği bir şeyi saklayacak kadar güçlü değildi. Baston, arka bahçesi orman olan bir fae'nin evinden gelmişti. Onun kokusunu alabiliyordum. Başka ne çalındı?"

Tad'in arkadaşının kitabını okuyordum. Kimsenin eline geçmesini istemeyeceğim pek çok şey vardı. *Kimsenin* elinde *olmasını* istemediğim bazı şeyler vardı.

Uzun bir duraklama oldu, sonra Mike Amca, "Birkaç dakika içinde geleceğim. Orada bekle."

Samuel'e telefonu fırlattım ve o da kapattı. Sonra ayağa kalktım ve odamdaki silah kasasından ödünç aldığım kitabı aldım.

Aslında birkaç baston vardı: Biri, nerede dolaşırsanız dolaşın sizi evinize götürürdü, biri insanları oldukları gibi görmenizi sağlardı ve üçüncüsü, beni takip eden, çiftçinin koyunlarını çoğaltan bastondu. Hikayeleri okuyana kadar hiçbiri kulağa kötü gelmiyordu. Ne kadar iyi görünürlerse görünsünler, fae eserlerinin insan sahiplerini perişan etmenin bir yolu vardı.

Zee'nin bıçağını da bulmuştum. Kitapta kılıç deniyordu ama elle çizilmiş resim kesinlikle Zee'den iki kez ödünç aldığım silahı tasvir ediyordu.

Ben okuduğum bölümü karıştırırken koltuğu bırakıp sandalyemin yanına diz çökmüş olan Samuel dışlerinin arasından tısladı ve resme dokundu: Zee'nin bıçağını o da görmüştü.

Mike Amca kapıyı çalmadan içeri girdi.

Ayak seslerinden ve kokusundan o olduğunu anladım.

-baharat ve eski bira- ama sorduğumda kitaptan başımı kaldırmadım, "Katilin büyüden saklanmasını sağlayan bir şey var mıydı? Bu yüzden mi katili teşhis etmem için beni çağırmak zorunda kaldınız?"

Kitapta birini fae'lerin öfkesinden koruyacak ya da görünmez yapacak birkaç şey vardı.

Mike Amca kapıyı kapattı ama hemen önünde durdu. "O'Donnell'ın evinden yedi tarihi eser aldık. Bu yüzden Zee'nin polisten saklanacak zamanı olmadı ve bu yüzden onu suçu tek başına üstlenmesi için bıraktım. Bulduğumuz şeyler küçük güçte eşyalardı, var olmaları dışında önemli değillerdi.

-"Ve insan elindeki Fae gücü genellikle iyi bir şey değildir."

"Bastonu kaçırdın," dedim başımı kaldırıp. Mike Amca tişörtünden ve kot pantolonundan daha buruşuk ve yorgun görünüyordu.

Başını salladı. "Ve O'Donnell'ı bulmamızı engelleyebilecek hiçbir şey bulamadık - bu yüzden katilin en az bir eşya daha alıp gittiğine inanmak zorundayız."

Samuel de benim gibi, içeri girdiğinde Mike Amca'ya bakmaktan kaçınmıştı; bu da bizi kurnazca kontrol altına alan küçük bir güç oyunuydu. Samuel'in bunu yapmış olması, onun da Mike Amca'nın bizim tarafımızda olduğuna tam olarak inanmadığını gösteriyordu. Samuel dikkatini kitaptan Fae'ye çevirmeden önce ayağa kalktı. Mike Amca'ya bakmak için fazladan birkaç santimlik boyunu kullandı.

"O'Donnell'ın ne aldığını bilmiyor musun?" diye sordu.

"Kütüphanecimiz halkımızın sahip olduğu her şeyin bir listesini çıkarmaya çalışıyordu. İlk ölen o olduğu için..." Omuz silkti. "Listeyi çaldı ve bildiğim kadarıyla hiç kopyası yok. Belki Connora bir tanesini Gri Lordlara vermiştir."

"O'Donnell onunla çıkmaya başladığında eserleri arıyor muydu?" Ben sordum.

Bana kaşlarını çattı. "Çıktıklarını nereden biliyordun?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Bana söyleme. Seninle konuşan bir Fae varsa bilmemem en iyisi."

Tad'i bu işin dışında tutmaya çalıştığını düşündüm.

Mike Amca kanepeye uzandı, gözlerini kapadı, açıkça hissettiği yorgunluğa teslim oldu ve Samuel'e savaşımadan üstünlük sağladı.

"Başlangıçta hırsızlıkları onun planladığını sanmıyorum. Arkadaşlarıyla konuştuk. Connora onu seçti. Ona bir iyilik yaptığını düşündü - onunla yapmayı planladığı şeyi hak ettiğini düşündü." Bana baktı. "Bizim Connora nazik olabilirdi ama insanlardan, özellikle de BFA ile bağlantılı olanlardan nefret ederdi. Oyundan yorulmadan önce bir süre onunla oynadı. Ölmeden bir gün önce arkadaşlarından birine onu bırakacağını söyledi."

"Peki Mercy'ye neden ihtiyacın vardı?" Samuel sordu. "O bariz bir şüpheliydi."

Mike Amca iç çekti. "İkinci kurban öldüğünde gözümüzü ona dikmiştik. Birinin onun ilişkisi hakkında bizimle konuşması biraz zaman aldı. Bir fae'nin bir insanla birlikte olması teşvik edilir. Melezler hiç çocuk olmamasından iyidir. Ama O'Donnell, tüm muhafızlar gerçekten düşman. Ve bir fae düşmanla arkadaşlık etmez... özellikle de O'Donnell gibi biriyse."

"Aylak aylak dolaşıyordu," dedim.

Bunu düşündü. "Arkadaşlarınızdan biri bir köpekle birlikte olsaydı, bu varoşluk olarak kabul edilir miydi?"

"Böylece ona bir iyilik yaptığını düşünüyor ve kadın ona onun hakkında gerçekte ne düşündüğünü söylüyor ve o da onu öldürüyor."

"Biz de öyle düşünuyoruz. İkinci kurban bulunduğunda, onu bir insanın öldürmüş olma ihtimalinin düşük olduğunu düşündük ve O'Donnell'a bir daha bakmadık. Üçüncü cinayete kadar cinayet sebebinin hırsızlık olduğunu anlamadık. Connora'nın birkaç eşyası vardı ama kimse kayıp olup olmadığını kontrol etmeyi düşünmemişti. Ayrıca başka bir şeye daha sahip olmalıydı, büyümüzden saklanmasını sağlayan bir şeye. Onun gibi birinin sahip olması gerekenden çok daha güçlü bir şey."

Bana baktı ve yorgun bir gülümseme verdi. "Biz ketum bir halkız ve Gri Lordlar'ın emirlerine itaatsizlik etme riski bile tüm sırlarımızı vermeye değmez. Sahip olduğun bir şey çok güçlüyse, ona el koyacaklardır. Eğer onun güçlü bir şeye sahip olduğunu bilselerdi, onu onunla ilgilenebilecek birine vermek zorunda kalırdı."

"Yani onun yerine O'Donnell alacak." Kitabı kapattım ve yanıma koydum.

"Ve Gri Lordlar için derlediği, kaydedilmesini istedikleri eşyaların listesi." Ellerini iki yana açtı. "Evinde bir kopyası olduğundan emin değiliz. Arkadaşlarından biri görmüş ama Connora bir kopyasını saklamadan Gri Lordlara teslim etmiş olabilir."

Evini aradığım kadının sesine benzemiyordu. Öyle bir kadın her şeyin bir kopyasını saklardı. Bilgi depolamayı severdi.

"Yani O'Donnell o listeyi alıyor," dedim. "Connora'dan çaldığı oyuncaklarla oynadıktan sonra daha fazlasını istediğine karar verdi. Listeye bakıyor ve istediği şeylerin peşinden gidiyor." Örneklem büyüklüğüm sınırlıydı ama-"Bana öyle geldi ki en az güçlü olan Connora'dan en çok güçlü olana, en son öldürülen orman fae'sine kadar öldürüyordu. Bu doğru mu?"

"Evet. Ona söylemiş olabilir ya da listeyi o şekilde düzenlemiş olabilir. Bu arada tam olarak doğru anlamadı ama yeterince yaklaştı. Sanırım çaldığı eşyalar, başka türlü asla dokunamayacağı insanları öldürmesine olanak sağladı."

"O'Donnell'in katilinin elinde ne gibi şeyler olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" Samuel homurdandı.

Mike Amca iç çekti. "Hayır. Ama o da bilmiyor. Listede 'bir baston' ya da 'gümüş bir bilezik' gibi şeyler yazıyordu ama ne olduklarını açıklamıyordu. Mercy, baston senin arabanda değildi. Fideal ona dokunmadığını söylüyor. Tekrar ortaya çıkacağından şüpheleniyorum - sizi takip etmekte ısrarcı oldu."

"Bütün koyunlarımın ikiz doğurmasına neden olan baston, değil mi?" Neredeyse emin olmama rağmen sordum. Diğerleri hakkındaki hikâyeler beni yeterince endişelendirmişti ve bastonun benim işime yaramadığına şükreliyordum.

Güldü. Karnından başlayıp gözlerine doğru ilerledi, ta ki gözleri neşeyle parlayana kadar. "Yetiştirmeyi planladığın koyunlar var mı?"

"Hayır, ama kendimi kapımın önünde bulmadan evimden beş milden fazla uzağa seyahat edebilmek isterdim - ya da daha kötüsü, etrafımdaki insanların hiçbir iyiliği olmadan tüm hatalarını görebilmek isterdim." Bunların hiçbirisi gerçekleşmiyordu ama bildiğim kadarıyla çubuğun çalışması için bir şekilde etkinleştirilmesi gerekiyordu.

"Endişelenme," dedi, hâlâ sırtarak. "Eğer bir koyun çiftçisi olmaya karar verirsen, sopa dolaşmaya karar verene kadar tüm koyunların sağlıklı ikizlere sahip olur."

tekrar."

Rahat bir nefes aldım ve bilmem gereken şeye geri döndüm. "O'Donnell öldürüldüğünde, katilin o olduğunu sadece sen ve Zee mi biliyordunuz?"

"Başka kimseye söylememiştik."

"Katilin eserleri çaldığını bir tek siz mi biliyordunuz?" Büyülü bir şeyin kokusunu aldım ve yüzümün ani uyanıklığını göstermesini engellemeye çalıştım.

"Hayır. Bu konu hakkında konuşulmadı ama Connora'nın listesinin alındığını öğrenir öğrenmez etrafa sormaya başladık. Herkes bariz bir bağlantı kurabilirdi."

Yanımdaki Samuel mutlu bir şekilde başını salladı. Mike Amca'nın söylediği hiçbir şeye itiraz etmemesi gerekirdi ama...

"Kes şunu," dedim Mike Amca'ya. Geldiğinde onda gördüğüm yorgunluğun gittiğini ve bir kez daha hayatını insanları mutlu ederek kazanan nazik bir adam olduğunu fark ettim.

"Ne?"

Bakışlarımı ona diktim. "Şu anda senden hoşlanmıyorum ve hiçbir fae büyüsü bunu değiştirmeyecek." Samuel başını bana doğru salladı. Belki de Mike Amca'nın bir tür karizma büyüsü kullandığını anlamamıştı ya da yalan söylediğimin kokusunu almıştı. Mike Amca'yı severdim ama Mike Amca

bunu bilmeye ihtiyacı var. Suçlu hissetmesini sağlayabildiğim sürece ondan bilgi almak daha kolay olacaktı.

"Özür dilerim genç kız," dedi, sesi de en az görüldüğü kadar dehşete düşmüştü. "Yorgunum ve refleks olarak böyle davrandım."

Bu doğru olabilir, refleks olabilir ama bunu kasıtlı olarak yapmadığını da söylemedi.

"Ben de yorgunum," dedim.

"Pekâlâ," dedi. "Şimdi size ne yapacağımızı söyleyeyim. Fideal'in ilk suçu teklif ettiği konusunda aramızda anlaştık. Senin ölümünün Fae'lere bize kazandıracağından daha fazlasına mal olacağı konusunda hemfikiriz - bunun için Samuel ve Nemane'ye teşekkür edebilirsin."

Öne doğru eğildi. "İşte size önerebileceğimiz şey. Zee'nin masum olduğunun kanıtlanması sizin için önemli görüldüğünden, bu konuda çalışabiliriz - böylece bizim için daha büyük sorunlara neden olmazsınız. Polise yardım etmemize izin var
-Ancak onlara çalınan şeylerden bahsedemeyiz. Bazıları çok güçlü ve ölümlülerin onların varlığından haberdar olmamaları daha iyi olur."

Omurgamdan aşağı soğuk bir rahatlama aktı. Eğer Gri Lordlar bir soruşturmanın zamanını ve kötü şöhretini kabul etmeye istekliyse, o zaman Zee'nin şansı katlanarak artmıştı. Ama Mike Amca konuşmasını bitirmemişti.

"... Dolayısıyla soruşturmayı bize ve polise bırakabilirsiniz."

"Güzel," dedi Samuel.

O'Donnell'ın katilini nerede arayacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı doğrudur. Belki Fideale ya da başka bir fae, belki de kurbanlardan biriyle ilgilenen ve bir şekilde O'Donnell'in katil olduğunu keşfeden biriydi. Eğer katil Fae'lerden biriyse, ki bu noktada bu muhtemeldi, bir şey bulma şansım yoktu. Belki Samuel "İyi" demeseydi Mike Amca'ya vereceğim tepki farklı olurdu ama muhtemelen olmazdı.

"İlginç bir şey öğrendiğimde sizi bilgilendireceğimden emin olabilirsiniz," dedim onlara nazikçe.

"Bu çok tehlikeli," dedi Mike Amca, "kahramanlar için bile, Mercy. Katilin elinde hangi kalıntılar var bilmiyorum ama bulduğlarımız daha küçük şeylerdi ve Herrick'in -orman lordunun- daha büyük şeylerin koruyucusu olduğunu biliyorum."

"Zee benim arkadaşım. Onun hayatını, kendileri için daha uygun olduğu için bu uğurda ölmesini isteyen insanların ellerine bırakmayacağım."

Mike Amca'nın gözleri güçlü bir duyguyla parlıyordu ama ne olduğunu anlayamadım. "Zee suçları nadiren affeder, Mercy. Duyduğuma göre güvenine ihanet ettiğin için o kadar kızgınmış ki seninle konuşmayacakmış."

"Duydum "a çok dikkat ettim. "Duydum" demek "Zee sana kızgın" demekle aynı şey değildi.

"Ben de aynısını duydum," dedim ona. "Ama ben yine de Zee'nin arkadaşayım. İzin verirseniz, şimdi yatmam gerekiyor. İş sabah erkenden başlıyor."

Kendimi sandalyeden dışarı attım, kitabı kolumun altına sıkıştırdım ve ağrıyan ayaklarımın üzerinde topallayarak oturma odasından çıkarken onaylamayan iki erkeğe el salladım. Yatak odasının kapısını üzerlerine kapattım ve arkamdan konuşmalarını dinlememek için elimden geleni yaptım. Pek kibar değillerdi. Ve en azından Samuel, arkama yaslanıp Zee'yi fae ellerine bırakmaya ikna edilebileceğimi düşünmeyecek kadar beni iyi tanıyor olmalıydı.

Bölüm 11

Ertesi sabah işe gitmeden önce Tim'i aradım. Erken bir saatti ama onu kaçırmak istemedim. Dün gece beni hazırlıksız yakalamıştı ama aşk hayatımdaki karmaşaya bir insanı sürüklememeliydim - onu o şekilde sevsem bile, ki sevmiyordum.

Belki Adam'la birlikte yaşayamazdım ama deneyecekmişim gibi görünüyordu. Tim'lere gidersem Adam'ı incitebilir ve Tim'e yanlış bir izlenim verebilirdim. Dün reddetmemekle aptallık etmişim...

"Hey, Mercy," dedi telefonu açarken. "Dinle, Fideal dün gece beni aradı - onu kızdıracak ne yaptın? Her neyse, bana O'Donnell'ın ölümüyle ilgili araştırma yapmak için toplantımıza geldiğini söyledi. Gözaltında tuttukları şüpheliyi tanıdığını söyledi."

Sesinde kesinlikle öfke yoktu, bu da romantik bir yakınlaşmayla ilgilenmediğini söylediğinde doğruyu söylediği anlamına geliyordu. Eğer benimle ilgilenseydi, kullanılmış hissederd.

İyiydi. Ona gidemeyeceğimi söylediğimde kendini kötü hissetmez.

"Evet," dedim temkinli bir şekilde. "O eski bir arkadaşım. Bunu onun yapmadığını biliyorum, ki bu da soruşturmayı yürüten herkesin söyleyebileceğinden daha fazla bir şey." Zee'nin adı hâlâ basından saklanıyordu, ayrıca bir fae olduğu da biliniyordu. "Başka kimse bir şey yapmadığı için ben de etrafı kurcalıyordum."

"Sanırım şüpheliler listesinin başında biz varız," dedi Tim gerçekçi bir ifadeyle. "O'Donnell pek de arkadaş canlısı sayılmazdı."

"Toplantılarınızdan birine katılana kadar listemin başındaydım,"

dedim ona. Güldü. "Evet, hiçbirimiz katil olmaya uygun değiliz."

Ona katılmıyordum - doğru sebep verildiğinde herkes öldürmeye yönlendirilebilir. Ancak Fideal dışında hiçbiri O'Donnell'ın öldürüldüğü şekilde birini öldürebilecek kapasitede değildi.

"O zaman bunu düşünmemiştim," dedi. "Ama Fideal benimle konuştuktan sonra düşünmeye başladım. Arabanızdaki baston O'Donnell'ındı, değil mi? Ölmeden birkaç gün önce eBay'den satın almıştı."

"Evet."

"Sizce bunun ölümüyle bir ilgisi var mı? Polisin soygun olduğunu düşünmediklerini söylediğini biliyorum ama O'Donnell birkaç ay önce Celtic eşyalarını toplamaya başladı. Oldukça değerli olduklarını iddia ediyordu."

"Nereden aldığını söyledi mi?" Ben sordum.

"Bir kısmının kendisine miras kaldığını, geri kalanını da eBay'den aldığını söyledi." Durakladı. "Biliyorsun, hepsinin büyüğü fae eşyaları olduğunu söyledi, ama hiçbirini bir işe yaratamadı. Sadece dolandırıldığını düşündüm... ama sence gerçekten de fae'lere ait bir şey almış ve onlar da geri almaya karar vermiş olabilirler mi?"

"Bilmiyorum. Koleksiyonuna iyice baktın mı?"

"O asayı tanıdım," dedi yavaşça. "Ama Fideal bana senin O'Donnell'la bir bağlantın olduğunu söyleyene kadar hatırlamıyordum. Üzerinde bazı yazılar olan bir taş vardı, gümüş ya da gümüş levha olabilecek birkaç hırpalanmış mücevher parçası... Eğer koleksiyonuna bir göz atarsam, neyin eksik olduğunu söyleyebilirim."

"Sanırım tüm koleksiyon kayıp. Baston hariç." Fae'lerin koleksiyonun bir kısmını geri aldığını ona söylemeye gerek görmedim.

Islık çaldı. "Yani bu bir soygundu."

"Öyle görünüyor. Eğer bunu kanıtlayabilirsem, arkadaşım artık iyi bir şüpheli değil demektir."

Gri Lordlar hiçbir ölümlünün büyüleri eserlere sahip olduklarını bilmesini istemiyordu ve ben de onların ne demek istediğini anlayabiliyordum. Sorun şu ki Gri Lordlar hiçbir şeyin duyulmamasını sağlamak konusunda acımasız olabiliyorlardı. Tim zaten çok şey biliyordu.

"Fideal koleksiyondan haberdar mıydı?" Ben sordum.

Tim bunu düşündü. "Hayır. Hiç sanmıyorum. O'Donnell ondan hoşlanmıyordu ve Fideal O'Donnell'ın evine hiç gitmedi. Sanırım bunu sadece Austin ve bana gösterdi."

"Tamam." Derin bir nefes aldım. "Bak, o koleksiyonu bilmek tehlikeli olabilir. Eğer Fae'lere ait bir şey bulmayı başardıysa, bunun bilinmesini istemeyeceklerdir. Ve onların ne kadar acımasız olduğunu en iyi sen bilirsin. Şimdilik polisle ya da başka biriyle bu konu hakkında konuşma."

"Onu öldürenin bir fae olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Tim, sesi biraz şaşırılmış gibi çıkıyordu.

"Koleksiyon gitmiş," dedim. "Belki fae'lerden biri peşinden birini gönderdi ya da belki başka biri O'Donnell'ın hikayelerine inandı ve onu istedi. Elinde ne olduğunu bilseydim daha fazlasını bulabilirdim. Hatırladıklarının bir listesini yapabilir misin?"

"Belki," dedi. "Ben sadece bir kez gördüm. Yazmak için elimden geleni yapsam ve bu gece onlara bir göz atsak nasıl olur?"

Yemeğimizi iptal etmek için onu aradığımı hatırladım.

Bana bir şey söyleme fırsatı vermedi. "Eğer düşünmek için bütün günüm varsa, çoğunu bir araya getirebilirim. Austin'i okulda göreceğim; genelde öğle yemeğini birlikte yeriz. O da O'Donnell'ın koleksiyonunu gördü ve oldukça iyi bir sanatçı." Kederli bir kahkaha attı. "Evet, biliyorum. Yakışıklı, zeki ve yetenekli de. Her şeyi yapabilir. Eğer bu kadar iyi olmasaydı, ben de ondan nefret ederdim."

"Çizimler harika olurdu," dedim. Onları Tad'in arkadaşının kitabındaki çizimlerle karşılaştırabilirdim. "Sadece bunun tehlikeli bir şey olduğunu unutmayın."

"Geleceğim. Akşam görüşürüz."

Telefonu kapattım.

Adam'ı arayıp ona ne yaptığımı anlatmalıydım. İlk numarayı çevirdim ve sonra kapattım. Bağışlanmak izin almaktan daha kolaydı.

-İzne ihtiyacım olduğundan değil. O'Donnell'ın çaldıklarının bir listesini almak Adam'ın Tim'in evine neden gittiğimi anlaması için yeterli bir nedendi. Kızabilirdi ama incinmezdi.

Ve Adam'ın kızgınlığı gerçekten müthiş bir manzaraydı. Bundan hoşlandığım için kötü bir insan mıydım?

Kendi kendime gülerek işe gittim.

Tim bu kez kendi kapısını açtı ve ev sarımsak, kekik, fesleğen ve taze pişmiş ekmek kokuyordu.

"Merhaba," dedim. "Kusura bakmayın geciktim. Tırnaklarımın altındaki yağı çıkarmam biraz zaman aldı." İşten sonra Gabriel'i ve birkaç zinciri Tavşan'a götürmüş ve onu Vanagon'umla eve çekmiştim. Beklediğimden biraz daha uzun sürmüştü. "Ne getireceğimi sormayı unuttum, bu yüzden durdum ve tatlı olarak biraz çikolata aldım."

Kese kâğıdını aldı ve gülümsedi. "Bir şey getirmene gerek yoktu ama çikolata-"

İçimi çektim. "Kızlara özgü bir şey, biliyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Her zaman iyi olduğunu söyleyecektim. İçeri girin."

Beni evin içinden geçirdi ve küçük bir kâse Sezar salatasının olduğu mutfağa götürdü.

"Mutfağınızı sevdim." Bir kişiliği varmış gibi görünen tek odaydı. Meşe dolaplar ve granit tezgahlar bekliyordum ve tezgahlar konusunda haklıydım. Ama dolaplar kiraz rengiydi ve koyu gri tezgahlarla güzel bir kontrast oluşturuyordu. Çok cüretkâr bir şey değildi ama en azından yavan da değildi.

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Sence iyi görünüyor mu? Nişanlım -*eski* nişanlım- mutfak için bir dekoratöre ihtiyacım olduğunu söyledi."

"Çok güzel," diye onu temin ettim.

Zil çaldı ve fırının kapağını açıp küçük bir pizza çıkardı. Fırınımın zamanlayıcısı kızgın bir arı gibi vızıldıyor.

Pizzanın kokusu beni fırın kıskançlığımdan uzaklaştırdı.

"İşte bu harika kokuyor," dedim ona, daha iyi koklamak için gözlerimi kapatarak.

İltifatım karşısında yanaklarının rengi kızardı, taştan bir yuvarlağın üzerine kaydıldı ve ustalıkla kesti. "Salatayı alıp beni takip edersen yiyebiliriz."

İtaatkâr bir şekilde tahta yeşillik kâsesini aldım ve evin içinde onu takip ettim.

"Burası yemek odası," dedi bana gereksiz yere, çünkü büyük maun masa bunu ele veriyordu. "Ama tek başıma ya da birkaç kişiyle yemek yediğimde burada yerim."

"Burası" pencerelerle çevrili küçük dairesel bir odaydı. Odanın şekli yenilikçiydi, ancak bej renkli fayanslar ve pencere işlemleri tarafından gölgede bırakılmıştı. Mimarı, sanatsal vizyonunun yavanlık tarafından yutulduğunu bilse üzülürdü.

Tim pizzayı küçük meşe masanın üzerine koydu ve arka bahçeyi görebilmemiz için Roma perdelerini açtı.

"Çoğu zaman perdeleri kapalı tutuyorum, yoksa burası fırın gibi oluyor," dedi. "Sanırım kışın güzel olacak."

Masayı çoktan hazırlamıştı ve mutfakta olduğu gibi sofrta takımları da sürprizdi. Ne boyutları ne de renkleri birbirine tam olarak uymayan ama bir şekilde birbirini tamamlayan el yapımı taş tabaklar ve el yapımı çömlek kadehler. Onunki çatlak sırlı mavi, benimki ise kahverengi ve eskitilmiş görünümlüydü. Masanın üzerinde bir sürahi vardı ama o bardakları çoktan doldurmuştu.

Adam'ın evini düşündüm ve Tim'in eski nişanlısının ya da belki de dekoratörün seçtiği eşyaları kullandığı gibi onun da eski karısının porselenlerini kullanıp kullanmadığını merak ettim.

"Otur, otur," dedi, kendi tavsiyesine uyarak. Tabağıma bir parça pizza koydu, ama kendi salatamı ve bir çeşit pişmiş armut yemeğinden cömert bir porsiyon almama izin verdi.

Bardağımdakilerden temkinli bir yudum aldım. "Nedir bu?" diye sordum. Alkollü değildi, bu beni şaşırttı, ama hem tatlı hem de ekşi bir şeydi.

Sırıttı. "Bu bir sır. Belki yemekten sonra sana nasıl yapıldığını gösteririm."

Tekrar yudumladım. "Evet,

lütfen." "Topalladığını fark

ettim."

Gülümsedim. "Bir cama bastım. Endişelenecek bir şey yok."

İştahla yemeğe dalarken ikimiz de konuşmayı bıraktık.

"Bana arkadaşından bahset," dedi yemek yerken. "Polisin O'Donnell'ı öldürdüğünü düşündüğü kişi."

"O huysuz, mızımız bir ihtiyar," dedim. "Ve ben onu seviyorum." Armutların üzerinde bir çeşit esmer şeker sosu vardı. Çok tatlı olmalarını bekliyordum ama ekşiydiler ve ağzımda eridiler. "Mmm. Bu çok güzel. Her neyse, şu anda bu soruşturmaya burnumu soktuğum için bana kızgın." Derin bir yudum aldım. "Ya da bunun tehlikeli olduğunu düşünüyor ve bana kızgın olduğunu düşündürürse soruşturmayı bırakacağım." Zee haklıydı, çok fazla konuşuyordum. Konuşmayı Tim'in istediği yöne kaydırmanın zamanı gelmişti. "Biliyor musun, ben senin

toplantınıza katılmak için gizli bir nedenim olduğunu öğrendiğinizde bana kızarsınız."

"Her zaman özel dedektif olmak istemişimdir," diye itiraf etti Tim. Yemeğini bitirmişti ve memnun bir ifadeyle beni izliyordu. "Belki O'Donnell'ı sevseydim daha öfkeli olurdum."

"Bir liste çıkarabildiniz mi?" diye sordum. "Oh,

evet," diye yalan söyledi.

Kaşlarımı çattım ve çatalımı yere bıraktım. Yalanın kokusunu almakta bazı kurtlar kadar iyi değilimdir. Belki de cevabını yanlış anlamıştım. Yalan söylemek için garip bir şey gibi görünüyordu.

"Austin'in bu konudan kimseye bahsetmeyeceğinden emin oldun mu?"

Başını salladı ve gülümsemesi genişledi. "Austin kimseye söylemeyecek. Armutlarını bitir, Mercy."

Bir şeylerin ters gittiğini fark edene kadar iki lokma yemiştim. Belki de Adam'la bu tür bir dürtüyle savaşıyor olsaydım, hiçbir şey fark etmeyecektim. Derin bir nefes aldım ve konsantre oldum ama havada herhangi bir büyü kokusu alamadım.

"Bu harikaydı," dedim ona. "Ama kesinlikle doydu." "Bir

içki daha al," dedi.

Meyve suyu ya da her neyse, her yudumda tadı daha da güzelleşiyordu ama... Susamamıştım. Yine de düşünmeden önce iki kez yutmuştum. Bırakın her şeyi, birinin bana yapmamı söylediği her şeyi yapmak bana göre değildi. Belki de meyve suyundandır.

Şüphe zihnime dokunur dokunmaz onu hissedebildim. Tatlı sıvı büyüyle yanıyordu ve kadeh elimin altında zonkluyordu - o kadar sıcaktı ki elimin tütmemesine şaşırdım.

Eski şeyi masaya bıraktım ve aptal kitapta Orfino'nun Yasağı'nın, yani perinin Roland'ın şövalyelerinin iradesine karşı koyma yeteneklerini ellerinden almak için kullandığı kadehin bir resminin de olmasını diledim. Bahse girerim tabağımın yanındaki rustik kadehe uyardı.

"O sendin," diye fısıldadım.

"Evet, elbette," dedi. "Bana arkadaşınızdan bahsedin. Polis neden O'Donnell'ı onun öldürdüğünü düşünüyor?"

"Onu orada buldular," dedim ona. "Zee kaçabilirdi ama o ve Mike Amca polisin bulmaması için tüm fae eserlerini toplamaya çalışıyorlardı."

"Bütün eserleri aldığımı sanıyordum," dedi Tim. "Piç kurusu benim gönderdiklerimden daha fazlasını almış olmalı. Muhtemelen başka bir yerde onlar için daha fazla para kazanabileceğini düşündü. Yüzük kadeh kadar iyi değil."

"Yüzük mü?"

Bana dün gece fark ettiğim yıpranmış gümüş yüzüğü gösterdi.

"Ve takan kişinin dilini baldan daha tatlı yapar. Bu bir politikacının yüzüğü - ya da öyle olacak," dedi. "Ama kadeh daha çok işe yarıyor. Dışarı çıkmadan önce içirseydim, daha fazlasını alamazdı. Ona çok fazla içerse, fae'lerin katillerini Peri Diyarı'nın dışında aramaya başlayacağını söyledim. Beni dinlemeliydi. Sanırım arkadaşınız bir fae ve O'Donnell'la cinayetler hakkında konuşacaktı."

"Evet." Ona cevap vermek zorundaydım ama çabalarsam bilgiyi saklayabilirdim. "O'Donnell'ı büyülü eserleri alması ve Fae'leri öldürmesi için mi tuttun?"

Güldü. "Fae'leri öldürmek onun işiydi, Mercy. Ben sadece ona bunu yapması için gerekli araçları verdim."

"Nasıl?"

"Bir sonraki Bright Future toplantısı hakkında konuşmak için evine gittim ve kitaplığının üzerinde bu yüzük ve bir çift bilezik duruyordu. Onları bana elli dolara satmayı teklif etti." Tim alay etti. "Aptal herif. Elinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama benim vardı. Yüzüğü taktım ve bana ne yaptığını anlatması için onu ikna ettim. İşte o zaman bana gerçek hazineden bahsetti - gerçi neye sahip olduğunu bilmiyordu."

"Liste," dedim.

Parmağını yaladı ve beni işaret etti. "Zeki kız için bir puan. Evet, liste. İsimleriyle birlikte. O'Donnell nerede yaşadıklarını biliyordu ve ben de onların ne olduklarını ve nelere sahip olduklarını biliyordum. Fae'lerden korkardı, bilirsiniz. Onlardan nefret ederdi. Ben de ona bilezikleri ve birkaç başka şeyi ödünç verdim ve bunları nasıl kullanacağını anlattım. Benim için eserler getirdi, ben de ona para ödedim ve o da fae'leri öldürdü. Düşündüğümde daha kolay oldu. O'Donnell gibi bir aptalın bin yıllık bir Av Muhafızı ile biraz daha fazla sorun yaşayacağını düşünürdün, değil mi? Fae'ler kayıtsız kalmış."

"Onu neden öldürdün?" Ben sordum.

"Aslında Avcı'nın bu işi halledeceğini düşünmüştüm. O'Donnell zayıf biriydi. Yüzüğü saklamak istedi ve bunun için bana şantaj yapmakla tehdit etti. Ona 'elbette' dedim ve birkaç şey daha çalmasını sağladım. Kendi hırsızlığımı tehlikesiz bir şekilde yapabilecek kadar çok şeyim olduğunda, O'Donnell'ı Avcı'nın peşine gönderdim. Bu işe yaramayınca... şey." Omuz silkti.

Gümüş yüzüğe baktım. "Bir politikacı çok şey bilen aptal adamlarla takılmayı göze alamaz."

"Bir içki daha al, Mercy."

Kadehi yere bıraktığımda sadece yarısı dolu olmasına rağmen yine doluydu. İçtim. Düşünmek daha zordu, neredeyse sarhoş olmak gibiydi.

Tim yaşamama izin veremezdi.

"Sen bir Fae misin?"

"Oh, hayır." Başımı salladım.

"Doğru," dedi. "Sen Amerikan yerlisisin, değil mi? Amerikan yerlisi bir fae bulamazsınız."

"Hayır." Kızılderililer arasında fae aramazdım; büyüleriyse fae'ler Avrupalı bir halktı. Kızılderililerin kendi büyülü halkları vardı. Ama Tim sormamıştı, bu yüzden ona söylememe gerek yoktu. Savunmasız bir yürüyen yerine savunmasız bir insan olduğumu düşünmesinin beni kurtaracağını sanmıyordum. Ama elimden geldiğince avantajlarımı korumaya çalışacaktım.

Çatalını eline aldı ve onunla oynadı. "Peki bastonu nasıl aldın? Her yerde onu aradım ama lanet şeyi bulamadım. Neredeydi o?"

"O'Donnell'in oturma odasında," dedim ona. "Mike Amca ve Zee de görmezden geldi." İçkinin etkisiyle olsa gerek, "Bazı eski şeylerin kendi iradeleri vardır," demeden duramadım.

"O'Donnell'in oturma odasına nasıl girdin? Polis teşkilatında arkadaşların var mı? Senin sadece bir tamirci olduğunu sanıyordum."

Bana sorduğu şeyi düşündüm ve mutlak gerçeğe cevap verdim. Bir fae'nin yapacağı gibi. İlk soru için bir parmağımı kaldırdım. "İçeri girdim." İki parmak. "Evet, aslına bakarsanız polis teşkilatında bir arkadaşım var." Üç parmak. "Zee kadar olmasa da çok iyi bir tamirciyimdir."

"Zee'nin bir fae olduğunu sanıyordum; nasıl tamirci olabilir?"

"O demirden öpüldü." Eğer bilgi istiyorsa, belki onu oyalayabilir ve gevezelik edebilirdim. "Bu terimi gremlinden daha çok seviyorum çünkü bu kelimeyi geçen yüzyılda uydurmuşlarsa o bir gremlin olamaz, değil mi? O bundan çok daha yaşlı. Aslında, sonunda bir hikaye buldum-"

"Dur," dedi.

Ben yaptım.

Bana kaşlarını çattı. "İç. İki içki al."

Lanet olsun. Kadehi yere bıraktığımda ellerim fae büyüyle karıncalandı ve dudaklarım uyuştı.

"Baston nerede?" diye sordu.

İçimi çektim. O aptal sopa odada olmasa bile beni takip ediyordu. "Nerede olmak isterse."

"Ne?"

"Muhtemelen ofisimdedir," dedim ona. Beklenmedik bir anda karşıma çıkmak hoşuna gidiyordu. Ama ona cevap verme ihtiyacı beni ona bilgi vermeye devam ettirdi. "Gerçi arabamdaydı. Şimdi değil. Mike Amca almadı."

"Merhamet," dedi. "Buraya geldiğinde bilmemi en az istediğin şey neydi?"

Bunu düşündüm. Dün onun duygularını incitmekten çok endişelenmişim ve kapısının önünde dururken hâlâ biraz endişeliydim. Öne doğru eğildim ve alçak bir sesle, "Senden hiç etkilenmiyorum. Seni seksi ya da yakışıklı bulmuyorum. İşine yarayacak zekâyâ sahip olmayan lüks bir ineğe benziyorsun."

Ayağa fırladı ve yüzü önce beyazlaştı, sonra da öfkeyle kızardı.

Ama sordu ve ben de devam ettim: "Eviniz yavan ve hiç kişiliği yok. Belki de çıplak heykeller denemelisin-"

"Kesin şunu! Durdurun şunu!"

Arkama yaslandım ve onu izledim. Hâlâ kendini olduğundan daha zeki sanan bir çocuktü. Öfkesi beni korkutmuyor ya da sindirmiyordu. Bunu gördü ve bu onu daha da öfkelendirdi.

"O'Donnell'da ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? Benimle gel."

Yapacaktım ama kolumu kavradı ve elini ısırđı. Bir çatırtı duydum ama acının farkına varmam bir an sürdü.

Bileğimi kırmıştı.

Beni kapı aralığından, yemek odasından geçirdi ve yatak odasına götürdü. Beni yatağına ittiğinde, ikinci bir kemik patlaması duydum.

Bu sefer acı başımı biraz olsun rahatlattı. Çoğunlukla, sadece acıyordu.

Meşe ağacından yapılmış büyük bir eğlence merkezini açtı ama rafta televizyon yoktu. Onun yerine, gri olması dışında neredeyse yak derisine benzeyen hantal bir kürkün üzerinde duran iki ayakkabı kutusu vardı.

Tim kutuları yere bıraktı ve postu çıkarıp salladı, böylece pelerin olduğunu görebildim. Etrafına doladı ve üzerine yerleştikten sonra kayboldu. Giydiği zamankinden farklı görünmüyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Ödünç aldığım kitabı okuduğum ve garip görünümlü post öküz değil at koktuğu için okudum.

"Bu Druid'in Postu," dedim ona, sızlanmamak için dişlerimin arasından nefes alarak. En azından geçen kış kırdığım kolumun aynısı değildi. "Druid bir at formuna bürünmekle lanetlenmişti ama derisi yüzüldüğünde insan formuna geri dönüyordu. Ama atın derisi bir şey yaptı..." İfadeyi hatırlamaya çalıştım, çünkü önemliydi. "Düşmanlarının onu bulmasını ya da ona zarar vermesini engelledi."

Kafamı kaldırdım ve ona cevap vermemi istemediğini fark ettim. Benden daha fazlasını bilmek istiyordu. Sanırım "yeterince zeki değilsin" yorumu onu hâlâ rahatsız ediyordu. Ama bir yanımda onu memnun etmek istiyordu ve acı azaldıkça bu dürtü daha da güçlendi.

"Düşündüğümden çok daha güçlüymüşsün," dedim kadehin etkisinin bu yeni yönünden dikkatimi dağıtmak için. Ya da belki de onu memnun etmek için söyledim.

Bana baktı. Bunu duymaktan hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamadım. Sonunda gömleğinin kollarını yukarı çekerek her iki bileğine de gümüş bir bant taktığını gösterdi. "Dev gücün bilezikleri," dedi.

Başımı salladım. "Onlar bilezik değil. Onlar bilezik ya da belki bileklik. Bilezikler daha uzundur. Onlar kullanıldı-"

"Kapa çeneni," diye homurdandı. Gardırobu kapattı ve bir süre bana sırtını döndü. "Beni seviyorsun," dedi. "Gördüğün en yakışıklı adam olduğumu düşünüyorsun."

Onunla savaştım. Ettim de. Onun sesiyle her şeyle savaştığım kadar sert savaştım.

Ama kendi kalbinizle savaşmak zordur, özellikle de bu kadar yakışıklıyken. O ana kadar hiçbir erkek nefes kesici erkek güzelliği konusunda Adam'la yarışmamıştı ama yüzü ve formu Tim'in yanında sönük kalıyordu.

Tim bana döndü ve gözlerimin içine baktı. "Beni istiyorsun," dedi. "Çıktığın o çirkin doktordan daha çok istiyorsun."

Tabii ki yaptım. Arzu bedenimi durgunlaştırdı ve sırtımı biraz kamburlaştırdım. Kolumdaki acı, hissettiğim arzunun yanında hiçbir şeydi.

"Baston seni zengin ediyor," dedim ona dizini yatağa koyarken. "Fae'ler bende olduğunu biliyor ve geri istiyorlar." Onu öpebilmek için dirseğimden destek almaya çalıştım ama kolum düzgün çalışmıyordu. Diğer elim

ama boynunun yumuşak derisini okşamak için çoktan uzanmıştı. "Onu da alacaklar. Onu nasıl bulacağını bilen birileri var."

Elimi ekti. "İşyerinde mi?"

"Öyle olmalı." Ne de olsa nereye gidersem gideyim beni takip ediyordu. Ve ben de ofisime gidecektim. Bu güzel adam beni götürecekti.

Bir elini göğsümde gezdirdi, çok sert sıktı, sonra bıraktı ve ayağa kalktı. "Bu bekleyebilir. Benimle gel."

Ofisime gitmek için arabasına binmeden önce aşkım bana kadehten biraz daha içirdi. Orada ne aradığımızı hatırlayamıyordum ama oraya vardığımızda bana söyleyecekti. Bana söylediği buydu. 395. yolda Doğu Kennewick'e doğru giderken kot pantolonunun fermuarını açtı.

Yanımızdan geçen bir kamyoncu korna çaldı. Tim direksiyonu çok fazla kırıp neredeyse kaza yapacakken diğer şeritteki araba da öyle yaptı.

Küfretti ve beni üzerinden çekti. "Bunu çok fazla arabanın olmadığı bir yerde yaparız," dedi, sesi nefes nefese ve neredeyse baş döndürücüydü. Pantolonunun fermuarını tekrar bana çektirdi, çünkü beceremiyordu. Tek elle zordu, bu yüzden diğer elimi de kullandım, neden olduğu acıyı görmezden geldim.

Bitirdiğimde pencereden dışarı baktım ve kolumun neden bu kadar acıdığını ve neden midemin bulandığını merak ettim. Sonra bardağı düştüğü yerden aldı ve bana verdi.

"Al, bunu iç."

Bardağın dışında kir vardı ama içi doluydu -ki bu hiç mantıklı değildi. Ayağımın altındaki paspasın üzerinde yan duruyordu. İçinde hiç sıvı olmamalıydı.

Sonra bunun bir peri şeyi olduğunu

hatırladım. "İç," dedi yine.

Nasıl olduğu konusunda endişelenmeyi bıraktım ve bir yudum aldım.

"Öyle değil," dedi. "Bardağın tamamını iç. Austin bu sabah iki yudum aldı ve tam olarak ona söylediğim şeyi yaptı. Fae olmadığına emin misin?"

Kadehi ters çevirdim, olabildiğince hızlı içtim, ancak bir kısmı taşı ve yapışkan bir şekilde boynumdan aşağı döküldü. Boşaldığında onu koyacak bir yer aradım. Yere koymak doğru gelmedi. Sonunda kapımdaki bardak tutucuyu ona uydurmayı başardım.

"Hayır," dedim ona. "Ben Fae değilim."

Ellerimi kucağıma koydum ve yumruk haline gelmelerini izledim. Otoyol bizi doğu Kennewick'e bıraktığında, ona dükkanımı nasıl bulacağını anlattım.

"Çeneni kapatır mısın?" dedi. "Bu gürültü sinirlerimi bozuyor. Bir içki daha al."

Gürültü yaptığımı fark etmemiştim. Uzanıp ses tellerimi yokladım, gerçekten de titreşiyorlardı. Duyduğum hırıltı bana ait olmalıydı. Farkına varır varmaz kesildi. Elim uzattığımda fincan yine doluydu.

"Bu daha iyi."

Otoparka girdi ve ofisin önüne park etti.

O kadar gergindim ki arabanın kapısını açmakta zorlanıyordum ve dışarı çıktığımda bile bir keş gibi titriyordum.

"Şifre nedir?" diye sordu kapının önünde durarak.

"Bir, bir, iki, sıfır," dedim dişlerimin arasından. "Bugün benim doğum günüm."

Üstteki küçük ışık kırmızıdan yeşile döndü: içimde bir şeyler rahatladı ve gerginliğim yatıştı.

Anahtarlarımı aldı ve kapıyı açtı, sonra da arkamıdan kilitledi. Bir süre ofise baktı, hatta parça raflarının üzerine çıkabilmek için merdiveni bile çekti. Birkaç dakika sonra raflardan bir şeyler alıp yere atmaya başladı. Bir termostat muhafazası

beton zemine çarptı ve çatladı. Yeniden sipariř etmeyi unutmamalıyım diye dūřundūm. Belki Gabriel parçaları gōzden geçirip neleri kurtarabileceēimize bakabilirdi. Zee'ye borcumu ödemek zorundaysam, çok fazla envanter kaybetmeyi gōze alamazdım.

"Merhamet!" Birdenbire Tim'in yūzū termostat muhafazasının yerini aldı. Kızgın gōrūnūyordu ama bunun gōvdeyle bir ilgisi olduēunu sanmıyordum.

Bana vurdu, bu yūzden kızgın olması benim hatam olmalı. Belli ki dōvūřmeye alışık deēildi. dūn aldığı gūle bile beni sadece birkaç adım geriye atmayı başardı. Sonrasında nefes almak acı veriyordu; bu hissi tanıyordum. Kaburgalarımın biri çatlamış ya da kırılmıştı.

"Ne?" diye sordu.

Boēazımı temizledim ve ona tekrar sōyledim, "Birine vurmada nnce bařparmaēını yumruēundan ıkarman gerekiyor yoksa kıracaksın."

Kūfūr etti ve hıřımla ofisten çıkıp arabaya gitti. Geri dōndūēūnde kadeh elindeydi.

"İ," dedi. "Hepsini i." İçtim

ve gerginliēim daha da arttı.

"Odaklanmanı istiyorum," dedi. "Baston nerede?"

"Burada olmaz," dedim ona ciddiyetle. "Sadece benim yařadıēım yerlerde kalır. Tavşan ya da yataēım gibi."

"Ne?"

"Garajda olacak." Evin kalbine girmesine izin verdim.

Ofise en yakın bölme boştu, ama diğer bölme de boştu - bu da beni endişelendiriyordu, ta ki restore etmekte olduğum Karmann Ghia'nın dışarıda daha fazla iş yaptırdığını hatırlayana kadar. Döşeme.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi kuru bir sesle. "Carmine her kimse. Şimdi baston nerede?"

Sanki başka bir alet aldığımda rastgele yere bırakmışım gibi ikinci en büyük alet sandığımın üstünde duruyordu. Zekice bir sopa. Garaja girdiğimizde orada değildi ama Tim'in fark ettiğinden şüpheliyim.

Tim onu aldı ve ellerini üzerinde gezdirdi. "Yakaladım," dedi.

Uzun sürmez. Yüksek sesle söylememiş olmalıyım ya da belki de beni duymadı. Yine gevezelik ediyordum, belki de ağzımdan çıkan diğer sözcüklerin arasına karışmıştı. Bir nefes aldım ve söylediklerimi yönlendirmeye çalıştım.

"O'Donnell'ı öldürmeye değer miydi?" Ona sordum. Aptalca bir soruydu ama belki düşüncelerimin odaklanmasını sağlayabilirdi. Bana bunu söylemişti, odaklanmam gerektiğini.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, kafamdaki bulanıklık sona erdi.

Sopayı okşadı. "O'Donnell'ı zevk için öldürebilirdim," dedi. "Tıpkı babamı öldürdüğüm gibi. Baston, fincan, hepsi sos gibiydi." Biraz güldü. "Çok güzel bir sos."

Onu alet sandığına yasladı ve sonra bana döndü.

"Sanırım burası mükemmel bir yer," dedi.

Yakışıklı olabilirdi ama yüzündeki ifade öyle değildi.

"Demek hepsi bir oyundu," dedi. "Kral Arthur'la ilgili tüm o konuşmalar ve flörtleşmeler. O adam senin erkek arkadaşın mıydı?"

Samuel hakkında konuşuyordu. "Hayır," dedim.

Gerçek buydu. Ama bunu onu kızdırmayacak bir şekilde de söyleyebilirdim. Neden aşkımın bana kızmasını isteyeyim ki?

Çünkü sinirlendiği zaman hoşuma gidiyordu. Ama aklımdan geçen resim, banyo kapısının çerçevesini yumruklayan Adam'dı. Çok kızgın. Muhteşem. Ve ruhumun derinliklerine kadar biliyordum ki o büyük gücünü asla sevdiği birine karşı kullanmazdı.

"Yani doktoru sadece durumu sarsmak için kullanıyordun, öyle mi? Ve evimi işgal ettin" -sesi hoşuna gitmişti, bu yüzden tekrar söyledi- "evimi işgal *ettin*. Ne düşünmüştün? Zavallı inek, hiç anlamıyor. Ne ezik ama.

Birkaç kırıntı için minnettar olacaktır, değil mi?" Beni omuzlarımdan yakaladı. "Ne sanmıştın? İnekle biraz flört edersen aşık mı olacak?"

Bunu çok ciddiye alacağından endişelenmiştim - flört ettiğimi fark ettiğimde. "Evet," dedim.

Beni insanlık dışı bir sesle itti ve tkezeleyerek geri çekildim, ardından sertçe düştüm ve yere birkaç alet saçan tekerlekli bir alet tepsisine çarptım.

"Bunu benimle yapacaksın," dedi sertçe nefes alarak. "O zavallı ezikle yapacaksın ve bundan hoşlanacaksın... hayır, bana minnettar olacaksın." ılgınca etrafına bakındı, sonra bardağı taşıdığımı fark etti. "Sen iç. Hepsini iç."

Çok zordu. Midem çok doluydu. Susamamıştım ama onun sözleri kulağımda çınlarken başka bir şey yapamıyordum. Ve içindeki sihir yaktı.

Bardağı benden aldı ve yere, bastonun yanına koydu.

"Bana çok minnettar olacaksın ve bir daha asla böyle bir şey hissetmeyeceğini bileceksin." Yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Güzel teni çirkin bir kırmızıyla kızarmıştı. "Bitirdiğimde... gittiğimde buna tek başına dayanamayacaksın, çünkü ben bittikten sonra kimsenin seni sevmeyeceğini biliyorsun. Hiç kimsenin. Nehre gidecek ve artık yüzemeyecek hale gelene kadar yüzeceksin. Tıpkı Austin'in yaptığı gibi."

Kot pantolonunun fermuarını açtı ve ben kasvetli bir kesinlikle onun haklı olduğunu anladım. Bundan sonra kimse beni sevmeyecekti. Adam bundan sonra beni asla sevmeyecekti. Tıpkı üvey babamın yaptığı gibi, aşkımı kaybettiğimde kendimi boğabilirdim.

"Ağlamayı kes," dedi. "Ağlayacak neyiniz var? Bunu istiyorsun. Söyle. Beni istiyorsun."

"Seni istiyorum," dedim.

"Öyle değil. Öyle *değil*." Uzanıp bastonun ucunu yakaladı ve bardağı devirmek için kullandı, böylece bardak ona doğru yuvarlandı. Sopayı bıraktı ve fincanı kaptı.

"İç," dedi.

Ondan sonra ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum. Bir sonraki uzaktan net düşüncem, elim pürüzsüz ve eski bir şeye dokunduğunda oldu, elimi üzerine kapattığımda serinliğini koluma yayan bir şey.

Tim'in yüzüne baktım. Hayvani homurtular çıkarırken gözleri kapalıydı ama sanki bakışlarımın yoğunluğunu hissetmiş gibi açıldı.

Açı kötüydü, bu yüzden süslü bir şey denemedim. Sadece bastonun gümüş ucunu yüzüne doğru ittim, gözünden girip kafatasının arkasından çıktığını hayal ettim.

Olmadı tabii ki. Devlerin, hatta kurtadamların gücüne sahip değildim. Sırt üstü yattığınızda üzerinizde duran birine vururken ancak bu kadar güç toplayabilirsiniz. Ama canını yaktım.

Geri çekildi ve ben de kaçmaya çalıştım, hareket ederken sopayı düşürdüm. Nerede daha iyi bir silah olduğunu biliyordum. Tezgâha koştum; büyük levyem, bu öğleden sonra değiştireceğim motoru bir santim daha söktükten sonra koyduğum yerde duruyordu.

Kaçabilirdim. Çakal formuma geçebilir ve o dikkatini dağıtırken kaçabilirdim. Ama kaçacak yerim yoktu. Bu geceden sonra kimse beni sevemezdi. Yapayalnızdım.

Tüm dövüş sanatlarıyla birlikte gelen o tuhaf sesleri çıkarmayı öğrenmiştim ama bir yanımda bu aptalca seslerden her zaman ürkmüştü. Levyeyi bir mızrak gibi kaldırırken çıkardığım ses öfke ve umutsuzluğumun derinliklerinden geliyordu. Her nasılsa kulağa hiç de aptalca gelmiyordu.

Güçlüydü ama ben daha hızlıydım. Ona yaklaştığımda, zaten yaralı olan sağ kolumu tuttu ve sıktı.

Çığlık attım ama acıdan değil. Fiziksel acı gibi sonlu bir şeyi hissetmek için fazla ileri gitmiştim. Sol elimle levyenin ucunu karnına doğru ittim.

Kusarak ve hırıldayarak yere düştü. Onu yönlendirmek için sadece sol elimi kullanmama rağmen, levyeyi kafasına indirdiğimde kafatasını ezecek kadar ağırdı.

Bir yanımda, geriye kemik parçalarından başka bir şey kalmayana kadar kafasına vurmak istiyordu. Bir yanımda onu sevdiğimi biliyordu. Ama ben aşka teslim olmadım. Ne çok uzun zaman önce Samuel'e, ne Adam'a, ne de Tim'e.

Levyeyi tekrar kafasına indirmedim, yapacak daha önemli bir işim vardı.

Ama ne kadar sert vurursam vurayım, demir çubuk fincana hiçbir şey yapmadı. Bu mantıklı değildi çünkü fincan açıkça çömlekten yapılmıştı ve demir çoğu fae büyüsünü bozuyordu. Çimentoyu yonttum ama demir çubukla o lanet olası fincana en ufak bir leke bile süremedim.

Bir balyoz arıyordum, garajımın her yerinde kan ve diğer şeylerin izini sürüyordum, o sırada bir arabanın motorunun köşeden dönerken sert bir şekilde devredildiğini duydum.

O motoru biliyordum.

Adam'dı, ama çok geç kalmıştı. Artık beni sevemezdi. Bana çok

kızacaktı.

Saklanmak zorundaydım. Beni sevmiyordu, bu yüzden sinirlendiğinde bana zarar verebilirdi. Sakinleştğinde, bu onu incitecekti. Benim yüzümden incinmesini istemiyordum.

Bir insanın saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Yani ben bir insan olamazdım. Gözlerim en arka köşedeki raflara takıldı. Bir çakal orada saklanabilirdi.

Üzerimi değiştirdim ve üç ayağımın üzerinde raflara tırmanıp birkaç büyük kemer kutusunun arkasına geçtim. Gölgeler karanlıktı.

Adam sürgülü bir kilidin öfkeli bir kurt adama karşı koruma sağlamadığını kanıtlarken ofisten bir gürültü geldi. Biraz daha sinmişim.

"Merhamet." Bağırmadı. Bağırmasına gerek yoktu.

Ses taşındı ve beni sıvı öfkesinde sürükledi. Adam'ın sesine benzemiyordu ama öyleydi. Sallanmayı bırakmaları için kutulardan biraz geri çekildim.

Kapıdan garaja giren şey daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Gördüğüm en yakın şey, bir kurt adamın değişirken büründüğü ara formlardan biriydi. Ama bu seferki ondan daha eksiksizdi, sanki ara form tamamlanmış ve işe yarar hale gelmişti. Tepeden tırnağa siyah kürkle kaplıydı ve dişlerle dolu ağzı gibi elleri de çok işlevsel görünüyordu. Dik duruyordu ama bir insan gibi değil. Bacakları insan ve kurt arasında sıkışmıştı.

Adam.

Bunu anlamak için sadece bir anım vardı, çünkü Adam Tim'in bedenini gördü. Kulaklarımı tırmalayan bir kükremeye Tim'in üzerine atıldı, devasa pençeleriyle parçalayıp kopardı. Korkunçtu, dehşet vericiydi... ve bir parçam paramparça olanın ben olmamı diledi.

Sadece bir anlığına acıyacak ve sonra bitecekti. Acı ve korkuyla nefes nefese kaldım ama olduğum yerde kaldım çünkü Tim bana nehri bulmam gerektiğini söylemişti. Ve Adam'ı incitmek istemiyordum.

Kurtadamlar ofisten temkinli bir şekilde içeri süzüldü. Ben ve Honey, ikisi de hâlâ insan formundaydı -Adem çıldırmışken bunu nasıl yaptıklarını merak ediyordum.

Belki de bu yarı yolda kalma haliyle ilgili bir şey onları koruyordu... ama sonra Darryl onu takip etti. Yüzünü buruşturmuştu, ter alnında parlıyor ve kaburga örgülü gömleğini karartıyordu. Onun kontrolü diğerlerinin Adam'ın öfkesine kapılmamasını sağlıyordu.

Kapının yanında ve Adam'dan uzakta durmalarına rağmen garajın etrafına baktılar.

"Onu görüyor musun?" Darryl usulca sordu.

"Hayır," dedi Ben. "Hâlâ burada olduğundan emin değilim, kokuyu alıyor musun..."

Sesi kesildi çünkü Adam bir kolunu (onunkini değil) bıraktı ve Ben'e odaklandı.

"Belli ki," dedi Darryl gergin bir sesle, "hepimiz onun dehşet kokusunu alıyoruz." Sevgilisine evlenme teklif eden bir adam gibi tek dizinin üzerine çöktü.

Ben iki dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. Honey de aynısını yaptı ve tüm dikkatleri Adam'ın üzerindeydi.

"Nerede o?" Sesi gırtlaktan geliyordu ve konuşmaktan ziyade ulumak için tasarlanmış bir ağızdan konuştuğu için garip bir şekilde aksanlıydı.

"Bakacağız efendim." Darryl'in sesi çok sessizdi. "O

burada," dedi Ben aceleyle. "Bizden saklanıyor."

Adam'ın kocaman ağız açıldı ve kükredi, o anda bir kurttan çok bir ayı gibiydi. Dört ayak üzerine düştü ve ben onun değişimi tamamlamasını, tamamen kurda dönüşmesini bekledim. Ama olmadı. Sürünün gücünü çektiğini hissedebiliyordum ve onlar da bunu ona verdiler. Ya bir geçiş aşamasından dönmek daha kolaydı ya da sürü onun yolunu hızlandırdı, ama Adam'ın sert floresan ışığında çıplak ve insan olarak durması beş dakika sürmedi.

Derin bir nefes aldı ve boynunu uzattı, omurlarının çatırtısı sessiz garajda yüksek sesle duyuluyordu. İşini bitirdiğinde kurttan geriye kalan tek şey öfkesinin kokusu ve gözlerinin kehribar rengiydi.

"Hâlâ burada mı?" diye sordu. "Anlayabiliyor musun?"

"Kokusu her yerde," diye yanıtladı Ben. "Onu takip edemiyorum. Ama saklanacak bir köşe bulurdu. Kaçmazdı." Gözleri dükkânın üzerinde gezinirken son cümleyi dalgınlıkla söyledi.

"Neden olmasın?" diye sordu Darryl, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Ben sanki bu soru onu ürkütmüş gibi içini çekti. "Çünkü sadece umudunuz varsa kaçarsınız. Ne yaptığını gördün, ona ne söylediğini duydun. O burada."

İzlediler, diye düşündüm, teknisyenin bana Adam'ın da kameralardan kayıt yaptığını söylediğini hatırladım. Görmüşlerdi: O kadar utandım ki ölmek istedim. Sonra öleceğimi hatırladım ve nehrin çok serin ve davetkâr olduğu düşüncesiyle rahatlardım.

"Mercy?" Adam yavaş bir daire çizerek döndü. Burnumu kuyruğumun içine soktum ve kıpırdamadan durdum, gözlerimi kapadım ve kulaklarımın çok yaklaştıklarında bana haber vereceğine güvendim. "Artık her şey yolunda. Dışarı çıkabilirsin."

Yanılıyordu. Hiçbir şey yolunda değildi. O beni sevmiyordu, kimse beni sevmiyordu ve ben yapayalnız kalacaktım.

"Onu *arayabilirsin*," diye önerdi Darryl.

Bir gümbürtü ve boğulma sesi geldi. Dayanamayıp baktım. Adam

Darryl'i duvara yaslamış, ön kolunu boğazına dayamıştı.

"Gördün," diye fısıldadı. "Ona ne yaptığını gördün. Ve şimdi aynısını yapmamı mı öneriyorsun? Karşı koyamayacağı bir büyüyle onu bana getirmemi mi?"

Fae kadehindeki içkinin beni hâlâ etkilediğini biliyordum: midem yanıyor, bedenim bir meth bağımlısınıninki gibi titriyordu. Ama bir şey beni rahatsız ediyordu. Adam'ın tepkilerini hâlâ anlayabiliyor olmalıydım, değil mi? Benim için çok endişeliydi... kızgındı. Ama eğer görseydi.

Sadakatsiz olduğumu bilirdi.

Adam beni sürüsünden önce eşi ilan etmişti. Başka paranormal sonuçlar olduğunu yeni öğreniyor olsam da, işin içindeki politikayı anlıyordum.

Eşi sadakatsiz olan bir kurtadam zayıf olarak görülür. Eğer bu kişi Alfa ise... Şey, eşinin başkalarıyla yattığı bir Alfa olduğunu biliyordum ama bunu onun izniyle yapmıştı. Adam'ı kabul etmeyerek onu çoktan zayıflatmıştım. Eğer sürüsü Tim'in... Tim'e izin verdiğimi bilseydi...

Adam kolunu indirerek Darryl'i serbest bıraktı. "Bunu duydun mu?"

Gürültü yaptığımı fark ettiğim anda sızlanmayı bırakacaktım. Ama artık çok geçti.

"Şuradan geldi," dedi Honey. Garajın benim tarafıma doğru giderken Tim'in birkaç parçasının üzerinden geçti, onu Darryl ve Ben izledi. Adam olduğu yerde kaldı, sırtı bana dönüktü, ellerini omuz hizasında duvara dayamıştı.

Yani Fae ofisimin kapısından içeri girdiğinde ona saldırdı.

Nemane, Tony ile birlikte ofisime gelen kadına çok az benziyordu. Koyu renk saçları gümüş ve kırmızı vurgularla parlıyor ve sanki büyüünün gücüyle bedeninden uzak tutulmuş gibi etrafında süzülüyordu. Adam'a öyle bir büyü dalgası savurdu ki, Adam garajın yarısına kadar savrulup kara bir kan birikintisinin içinde sırtüstü yere düştü. Adam yere düşer düşmez ayağa kalktı ve ona doğru gitti.

Savaş, diye düşündüm. Eğer o onu ya da o onu öldürürse, bu savaş olurdu.

Düşüncem henüz tamamlanmadan raftan inmiş ve üç ayağımın yapabildiği kadar hızlı koşmaya başlamıştım.

Hareketlerinde hiçbir belirsizlik olmamasına rağmen, onu incitmiş olmalı çünkü ona ondan önce ulaştım.

Konuřabilmek için yer değiştirdim ama buna fırsatım olmadı çünkü Adam bana bir futbolcu gibi vurdu, omzu karnıma saplandı. Bana vurmak istediğini sanmıyorum çünkü altımdan yuvarlandı ve beni de kendisiyle birlikte aşağıya çekti. Yere hiç dūřmedim.

Diyaframım kasılırken, dizlerimden birini koltuk altında bırakan ve sağlam kolumu karşı omzunun altına sıkıştıran garip bir pozisyonda onun üzerine yayıldım. Bir an sonra o ayağa kalktı ve ben de ona sarıldım; diğer üç kurtadamlar aramızda öfkeli fae vardı.

Konuşmaya çalıştım ama nefesimi kesti.

"řřřř," dedi Adam, gözlerini dūřmandan hiç ayırmadan. "Sus, Mercy. řimdi iyi olacaksın. Seni güvende tutuyorum."

Kasvetli hüzne karşı yutkundum. Yanılıyordu. Artık hep yalnız kalacaktım. Tim bana öyle söylemişti. Beni elde etmişti ve şimdi sonsuza dek yalnız kalacaktım. Hayır, sonsuza kadar değil çünkü yakınlarda akan nehir vardı, neredeyse bir mil genişliğinde ve siyah görünebilecek kadar derin. Dkkânım o kadar yakındı ki bazen Columbia'dan gelen suyun kokusunu alabiliyordum.

Nehrin dūřnceleri beni sakinleřtirdi ve biraz daha iyi dūřnebildim.

Kurtadamlar Nemane'nin tekrar saldırmasını bekliyorlardı. Nemane'nin neden beklediğini bilmiyorum ama bu duraklama bana kimse zarar görmeden konuşma şansı verdi.

"Bekle," dedim, rüzgârımı geri kazanarak. "Bekle. Adam, bu Nemanе, muhafızın ölümüyle ilgilenmesi için buraya gönderilen fae."

"Gerçek katili bulmaktansa Zee'nin ölmesine izin veren kişi mi?" Konuşurken üst dudağını küçümseyerek kaldırdı.

"Adam?" Nemanе soğukkanlılıkla söyledi. "Adam Hauptman gibi mi? Kurtadam Alfa'nın çalıntı malımızla ne işi var?"

"Bana yardım etmeye geldiler," dedim.

"Peki sen kimsin?" Başını yana eğdi ve sesimin kendim gibi çıkmadığını fark ettim. Sesim kısıktı, sanki on yıllardır sigara içiyormuşum ya da bütün gece çılgılık atmışım gibi. Ve Nemanе kördü.

"Mercedes Thompson," dedim.

"Coyote," dedi. "Bu gece ne yaramazlık yapıyordun?" Odanın içine doğru bir adım attı ve tüm kurtadamlar kaskatı kesildi. "Ve kimin kanı geceyi besliyor?"

"Katilini buldum," dedim ona yorgunca, yüzümü Adam'ın çıplak tenine yaslayarak. Kokusu sahte bir rahatlama dalgasıyla üzerime sinmişti: beni sevmiyordu. O kadar yorgundum ki, elimden geldiğince bu teselliği kabul ettim. Yakında yeterince yalnız kalacaktım. "Ve kendi ölümünü kendisi getirdi."

Nemanе'nin büyüü havayı koklamayı bıraktığında havadaki gerilim gözle görülür şekilde azaldı. Ancak kurtlar Adam'ın onlara tehlikenin geçtiğini söylemesini bekledi.

"Darryl, Samuel'i ara ve gelip gelemeyeceğini sor," dedi Adam sessizce. "Sonra da Mercy'nin polis memurunu ara. Tatlım, kamyonun arkasında bir battaniye ve birkaç yedek giysi var. Getir onları."

"Warren'ı da arayalım mı?" diye sordu Ben, Adam'ı görebilmek için Nemane'den gözlerini kaçırarak, ama gözleri kolumda durdu. "Lanet olsun. Bileğine baksana."

İstemedim, bu yüzden Nemane'yi izledim, çünkü dehşete kapılmamış görünen tek kişi oydu. Bir kurtadamı dehşete düşürmek biraz zaman alır. Bunu daha önce hiç başaramamıştım.

"Ezilmiş," dedi Nemane, o soğuk profesör sesiyle. "Ve kolu da üstünden kırılmış."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" dedi Honey, battaniye ve giysilerle dönerken. "Sen körsün."

Fae gülümsedi. Mutlu bir ifade değildi. "Görmenin başka yolları da var."

"Bunu nasıl düzeltebilirler ki?" dedi Ben, koluma bakarak. Sesi Ben'den beklediğimden çok daha sarsılmış geliyordu. Kurtadamlar şiddete ve sonuçlarına alışıktır.

Nemane, koku alan bir kurt gibi Adam'ın yanından geçti. Eğildi ve druid atının derisini aldı. Adam onu parçalara ayırdığında Tim'in üzerinden düşmüş olmalıydı.

Bu parçalar uzun bir süre ryalarma girebilirdi ama şu anda onlardan dehşete düşemeyecek kadar uyuşmuştum.

Nemane pelerini okşadı ve başını salladı. "Onu bulamamamza şaşmamalı. İşte, ihtiyacı olan şey bu." Kadehi alet sandığımın altına yuvarlandığı yerde bulmuştu.

"Bu da ne?" diye sordu Adam.

"Orfino'nun Felaketi, bir zamanlar Huon'un kadehi ya da Manannan'ın armağanı olarak adlandırılırdı. Birkaç kullanım alanı vardır ve bunlardan biri de iyileştirmektir."

Adam'a dehşet içinde fıslıdayarak, "yle bir şey yapmıyor,"

dedim. Nemane bana baktı.

"Ona bundan içirdi," dedi Adam. "İçinde bir tür uyuşturucu olduğunu sanıyordum ama bu peri büyüsü m?"

Başını salladı. "Bir insan hırsızın elindeyken, bir başkasını kleleştirmesine izin verir, hediye olarak verildiğinde iyileştirir ve fae'nin elindeyken gerçeğe tanıklık eder."

"İçmeyeceğim," dedim Adam'ın omzuna, fincandan olabildiğince uzaklaşana kadar kollarında kaydım.

"Onu iyileştirecek mi?" diye sordu.

Hepimiz bir arabanın geldiğini duyduk.

"Bu benimkilerden biri," dedi Adam -fae ile konuştuğunu varsayıyordum çünkü geri kalanımız Samuel'in arabasının sesini tanıyabiliyordu. Buraya bu kadar çabuk geldiğine göre işten gelmiş olmalıydı. Hastane sadece birkaç blok ötedeydi. "O bir doktor. Onun fikrini almak istiyorum."

İçeri girdiğinde, Samuel'in tek ve şaşkın bakışları tüm garajı kapladı: Adam'ın bıraktığı yerlere saçılmış Tim parçaları, her yerde kan, bir çift çıplak insan (Adam ve ben) ve tüm fae ihtişamıyla Nemané.

Adam, "Mercy'nin kolunu kontrol etmeni istiyorum," dedi.

Dokunmasını istemedim. Şu anda uyuşmuştu ama bunun her an değişebileceğini biliyordum. Bir koldan çok simit gibi görünüyordu, bükülmemesi gereken yerlerde bükülüyordu. Ofise geldiğimizde çalışıyordu. Sayılırdı. Tim onu öldürürken daha fazla zarar vermiş olmalıydı.

Ne istediğim kimsenin umurunda değildi.

İlk başta Samuel diz çöktü, böylece kalçalarımın üzerinde yatan şeye bakabildi. Dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Kendine yeni arkadaşlar bulmalısın Mercy. Birlikte takıldığın kalabalık sana çok sert davranıyor. İşler böyle gitmeye devam ederse, yıl bitmeden ölmüş olacaksın."

O kadar acımasızca neşeliydi ki, kötü olduğunu biliyordum. Elleri kolumda hafifti ama yakıcı acı gözlerimin önünde tuhaf ışık parıltılarının dans etmesine neden oluyordu. Adam beni tutmasaydı, sarsılarak uzaklaştırdım ama o beni tuttu.

Beni sabit tutuyor, kulaklarımdaki uğultudan duyamadığım yumuşak, rahatlatıcı şeyler mırıldanıyordu.

"Samuel?" Bunu soran Ben'di, sesi keskin ve netti.

Samuel koluma dokunmayı bıraktı ve ayağa kalktı. "Kolu bilyelerle dolu bir diş macunu tüpü gibi. Yüzlerce iğne ya da cıvatayla bir araya getirilebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Bayılacak bir insan değilim ama Samuel'in kullandığı imgeler çok korkunçtu ve gözümün önünde siyah şeyler yüzüyordu. Sanki iki kez göz kırptım ve biri olayları bir iki dakika ileri atladı. Nehri daha önce hatırlamış olsaydım, Samuel'in öngörüsü beni bayıltmazdı.

Dışarıda olduğumu biliyordum çünkü Adam'ın biriktirdiği gücü toplamak bir anda gerçekleşmedi. Çok geç olana kadar bunu neden yaptığını anlamamıştım.

"Artık endişelenmene gerek yok Mercy," diye mırıldandı Adam, başını eğerek kulağıma fısıldadı.

Sertleştım. Denedim. Ama yorgun, incinmiş ve dehşete düşmüş bir halde onun sesine karşı koyacak en ufak bir şansım yoktu. Bunu gerçekten istemedim. Adam kızgın değildi. Bana zarar vermezdi.

Sürüsünün gücünü sıcak bir battaniye gibi üzerime çekmesine izin verdim ve ona karşı rahatladım. Kolum hâlâ acıyordu ama üzerime çöken huzur hissi beni acıdan da tıpkı dehşetten olduğu gibi ayırıyordu. Korkmaktan çok yorulmuştım.

"İşte bu kadar," dedi. "Derin bir nefes al, Mercy. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmana izin vermeyeceğim, tamam mı? Bana bu kadar güvenebilirsin."

Bu bir soru değildi, ama yine de "evet" dedim.

Diğer kurtadamların bile duyabileceğini sanmadığım çok kısık bir sesle, "Lütfen bu iş bittiğinde benden çok fazla nefret etmeyin," dedi. Bunu söylerken sesinde hiç zorlama yoktu.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedim ona.

Çenesini ve yanağını hızlı bir okşamayla yüzümün yan tarafında gezdirdi. "Biliyorum. Seni iyileştirecek bir şey vereceğiz."

Bu bilgi bana verdiği huzuru bozdu. Bana yine o kadehten içirecekti. "Hayır," dedim. "İçmeyeceğim. İçmeyeceğim."

"Şşş." Gücü üzerimde yuvarlandı ve direncimi bastırdı.

"Fae'leri tanıyorum," dedi Samuel sert bir sesle. "Neden yardım etmeye bu kadar heveslisin?"

"Sen ne düşünürsen düşün kurt" -Nemane'in sesi soğuktu- "Fae'ler dostlarımızı ya da borçlarımızı unutmazlar. Bu oldu çünkü o bizden birine yardım etmeye çalışıyordu. Sadece bedenini iyileştirebilirim, ama bana öyle geliyor ki bu gece aldığı yaraların en küçüğü bu. Borcumuz hâlâ ödenmedi."

Dudaklarıma bir fincan bastırıldı ve kokusunu fark ettiğim anda midem isyan etti ve Adam beni kollarında ikimizin de üzerine kusmayana kadar kaydırırken çaresizce kustum. İğim bittiğinde beni olduğum yere geri yatırdı.

"Burnunu tıka," diye önerdi Darryl ve Samuel burun deliklerimi birbirine

sıkıştırdı. Adam bana "Hızlı yut," dedi. "Çabuk bitir şu işi."

Ben yaptım.

"Yeter," dedi Nemané. "Bir saat kadar sürecektir ama yemin ederim onu iyileştirecektir."

"Umarım bunu yaparken onu kırmamışsınıdır." Adam'ın sesi kulağımın dibinde gürledi ve ben memnuniyetle iç çektim. Henüz tamamen yalnız değildim. Kolları titriyordu ve beni tutmanın onu yorduğundan endişeleniyordum.

"Hayır," dedi, demek ki bir şey söylemiş olmalıyım. "Ağır değilsin."

Acil durumlara alışkın olan Samuel kontrolü ele aldı. "Tatlım, battaniyeyi ve giysileri bana ver. Git ofisten bir sandalye getir, arkılığı olan bir şey. Darryl, Mercy'yi al ki-" Adam'ın kolu bacaklarıma dolandı ve hırlayarak Samuel'in fikrini değiştirmesini sağladı. "Pekâlâ, pekâlâ, Honey'nin sandalyeyle dönmesini bekleyeceğiz. İşte geldi. Mercy'yi battaniyeye saracağız, sen onu uyumaya gönder, sonra da polis gelmeden gidip yıkan ve üstünü değiştir."

Adam kımıldamadı.

"Adam..." Samuel'in sesi temkinli, duruşu dikkatle nötrdü. Bir kamyon geldi ve garajdaki tansiyon takdire şayan bir şekilde düştü. Warren garaja girene kadar kimse bir şey söylemedi. Solgun ve gergin görünüyordu ve etrafına iyice bakınca yavaşladı.

Garajın ortasına doğru yürüdü ve botunun burnuyla bir et parçasını dürttü. Sonra Adam'a baktı. "İyi iş, patron."

Gözleri Samuel'e ve onun tuttuğu battaniyeye gitti. Sonra Honey'nin önünde yerde duran sandalyeye baktı.

Samuel'in vücut dili Warren'a neler olup bittiğini ve ne istediğini tek kelime etmeden anlatıyordu.

Warren bize doğru yürüdü ve Samuel'den battaniyeyi kapıp çıkardı. "Hadi onu ısıtalım ve üzerini örtelim."

Adam tartışmadan Warren'ın beni almasına izin verdi. Warren beni sandalyeye oturtmak yerine sandalyeye oturdu ve beni kendine doğru çekti. Adam bir süre bizi izledi, yüzünü hiç okuyamadım. Sonra öne doğru eğildi ve beni alnımdan öptü.

Adam elini yüzünü yıkamak için banyoya gider gitmez Nemane, "Eğer polisi aradıysan, birazdan burada olurlar," dedi. "Polis gelmeden önce bunları alıp gitmem gerek."

"Bir yüzük var," dedim ona, hâlâ Adam'ın bana hediye ettiği huzurun tadını çıkarıyordum.

"Ne?"

"Parmağında gümüş bir yüzük." Esnedim. "Sanırım Tim'in evinde birkaç şey daha var. Onları yatak odasındaki bir dolapta saklıyor."

"Mac Owen yüzüğü," dedi Nemane. "Onu bulmama yardım eder misiniz?"

"Belki Adam yutmuştur," diye önerdim ve Warren güldü.

"Artık sana korku filmi yok," diye mırıldandı. "Ama Adam onun hiçbirini yemedi."

"İşte burada," dedi Honey, bir şey almak için eğilerek. Nemane'ye vermek yerine elini üzerine kapattı. "Eğer gidip o fincanı alırsan, Mercy'yi cinayetten yargılayacaklar."

"Ver onu bana." Nemane'nin sesindeki buzla birlikte odadaki sıcaklık da takdire şayan bir şekilde düştü.

"Elimizde video var," dedi Darryl. "Bu yeterli olacaktır."

Honey güldü ve ona döndü. "Neden? Tüm bunlar Mercy'nin sarhoş olduğunu gösteriyor. Adam her istediğinde daha fazla içmiş. Hayır demiş olabilir ama adam onu içmeye zorlamış gibi görünmüyor. Bir savcı videodan yola çıkarak Mercy'nin alkol yüzünden muhakeme yeteneğinin bozulduğunu iddia edebilir ama bu doğru değil.

onu cinayet suçlamasından kurtarmaya yetti. Onu etkisiz hale getirdikten sonra kasten ayağa kalktı ve bir levye alıp ona vurdu."

"O zaman olabilecek olan budur," dedi Nemane. "İnsanların bu şeylere sahip olduğumuzu bilmesi çok tehlikeli."

"Her şeyi değil," dedi Honey. "Sadece fincan."

Samuel, "Tek başına polisin sorularının çoğuna cevap verebilir," dedi. "Yine de bir insanın bir adamın kafasını koparmayı nasıl başardığını açıklamamız gerekebilir."

"Bilezikleri vardı," dedim ona. "Onlara devasa güç bilezikleri diyorlardı ama bilezik değillerdi. Onlar da bir yerlerde olacak."

"Ben," dedi Adam, garaj bölümüne geri dönerken sesi soğukkanlı ve kontrollüydü. "Git dizüstü bilgisayarımı getir." Kot pantolon ve uzun kollu gri bir gömlek giymişti. Saçları nemliydi. "Nemane, seninle bir anlaşma yapacağım. Bu gece olanları izlersen, oyuncaklarını alıp kaçmana izin vereceğim - eğer hâlâ yapmak istediğin buysa."

"Ben Leş Kargası'yım," dedi Nemane. "Hayal edebileceğinizden çok daha fazla ölüm ve tecavüz gördüm."

Utanç, Adam'ın bana verdiği sıcak huzurun içinden kayıp gitti. Kimsenin izlemesini istemiyordum. "O kör," dedim. "Hiçbir şey göremiyor."

"Gözlerimi kullanabilir," dedi Samuel.

Nemane'nin sertleştğini gördüm.

"Babam Marrok kadar Galli bir ozandır," dedi Samuel ona. "Bir şeyler biliyor. Adam bunu görmenin önemli olduğunu düşünüyorsa benim gözlerimi kullanabilirsin."

Ben, Adam'ın dizüstü bilgisayarını getirip ona verdi. Adam onu tezgahın üzerine koydu.

Başımı Warren'a gömdüm ve Adam'ın dizüstü bilgisayarından gelen sesleri duymazdan gelmeye çalıştım. Hoparlörler çok iyi değildi, bu yüzden çıkardığım çaresiz sesleri ya da ıslak sesleri duymuyormuş gibi davrandım...

Nemane içeri girip kapatana kadar çalmasına izin verdi.

"Ölmüş olması gerekirdi," dedi Nemane sözlerini bitirdiğinde. "İlk ben görseydim, ona bu kadar erken bir içki daha vermezdim."

"O iyi olacak mı?" Warren sertçe sordu.

"Henüz kasılmalar geçirip ölmediyse, öleceğini de sanmıyorum." Nemane kolunda tuttuğu pelerini okşadı, sesi sıkıntılı geliyordu. "Bunu giyerken onu öldürmeyi nasıl başardı bilmiyorum. Ona dokunmasını engellemeliydi."

Warren'ın gömleğine "Bu onu sadece düşmanlarından koruyordu," dedim. "Ben onun düşmanı değilim çünkü bana olmamamı söyledi."

Dışarıda bir polis sirenleri fırtınası kopuyordu.

"Pekâlâ," dedi Nemane. "Bir insanın O'Donnell'ı nasıl öldürdüğünü açıklamak için bileziklere sahip olabilirsin. Ve kupa. Adam Hauptman, Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sı, onları onurun için alacaksın ve daha fazla işe yaramadıklarında Mike Amca'ya geri vereceksin."

"Samuel," dedi Warren ve çaresizce titremeye başladığımı fark ettim.

"Uyuması gerekiyor," dedi Nemane onlara.

Adam yanımda diz çöktü ve gözlerimin içine baktı. "Mercedes, git

uyu." İstesem bile bu dürtüyle savaşamayacak kadar yorgundum.

Bölüm 12

Burnumda Adam'ın kokusu ve midemde kramplarla uyandım. Etrafımı merak edecek zamanım yoktu. Yataktan fırladım ve tuvalete kusmak için tam zamanında yetiştim.

Peri deminin tadı ikinci seferde çok daha kötü oluyor.

Nazik eller saçlarımı yolumdan çekti - ama bunun için artık çok geçti -Ve nemli bir bezle yüzümü sildim. Birisi üzerime bir çift iç çamaşırı ve Adam'ın tişörtlerinden birini giydirmişti.

"En azından bu sefer tuvalete gitmeyi başardın," dedi Ben yavan bir şekilde. Sonra, gerçekten o olduğundan ve daha nazik, daha kibar bir klon olmadığından kesinlikle emin olabilmem için, şefkat göstermeden, "İyi de oldu. Çarşaflarımız neredeyse bitmek üzere."

"Memnuniyetle," demeyi başardım, sonra biraz daha kustum - o kadar sertti ki ağzımla birlikte burnum da yandı. Bitirdiğimde, Ben'in önünde bunu yapma fikri bu kadar iğrenç olmasaydı, yerde ağlıyor olurdum.

Tuvalete gitmenin benim için en iyisi olduğunu anlayıncaya kadar bekledi, sonra içini çekti ve hissettiğinden daha fazla bir çabayla beni kaldırdı. O bir kurt adamdı; muhtemelen bir piyanoyu kaldırabilirdi. Benim ağırlığım onu terletmeye yetmiyordu.

Şaşırtıcı bir verimlilikle beni tekrar çarşafların içine soktu. "Fae bize bir süre çok uyuyacağını söyledi. Yine de kusma onu şaşırttı. Muhtemelen büyüye karşı direncinle ve sahip olduğun şeylerin miktarıyla ilgili bir şey. Senin için en iyisi uyumak." Durakladı. "Tabii aç değilsen."

Başımı yastıktan yüzümü görebileceği kadar uzağa çevirdim.

Sırıttı. "Evet, ben de başka bir pisliği temizleyeceğim için heyecanlı değilim."

Bir sonraki uyanışımda hava hâlâ karanlıktı, yani çok geç değildi. Olabildiğince uzun süre kıpırdamadan yattım. Ben'in hâlâ odada olduğunu biliyordum ve dikkatini çekmek istemiyordum. Kimsenin bana bakmasını istemiyordum.

Dikkatimi dağıtacak mide bulantısı olmadan, akşamki olaylar, en azından net olarak hatırladıklarım, kafamda bir Ed Wood filmi gibi yuvarlandı: o kadar korkunç ki kendinizi izlemeyi bırakmaya zorlayamıyorsunuz. Daha da kötüsü, üzerimdeki kokuyu alabiliyordum. Peri likörü, kan... ve Tim. En kötüsü de ne yaptığımı ve ne yapmadığımı bilmektir.

Sonunda yataktan sürünerek çıktım ve ellerim ve dizlerim üzerinde banyo kapısına doğru çöktüm. Ben'in ne yaptığımı anladığımı bilmesi için gözlerimi yere indirdim.

Benden önce kapıya geldi ve kapıyı açtı. Tereddüt ettim. Protokol beni yuvarlayıp boğazımı ve bel altımı ona vermemi isterdi... ama tekrar bu kadar savunmasız olmaya dayanamazdım. Şu anda olmazdı. Belki Adam olsaydı.

"Zavallı küçük sürtük," dedi usulca. "Git temizlen. Ben kötüleri o kadar süre uzak tutarım."

Kapıyı arkamdan kapattı.

Titrek ayaklarımın üzerinde durdum ve suyu sıcaca çevirdim. Giysileri çıkardım ve ovaladım, ovaladım ama kokulardan kurtulamadım. Sonunda dışarı çıktım ve Adam'ın dolaplarını aradım.  şişe kolonya buldum ama hiçbiri onun gibi kokmuyordu.

Sonunda onun yerine tıraş losyonunu sürdüm. Garajın imento zemininden aldığım iyileşmekte olan kesik ve sıyrıklarda yanma yaptı ama sonunda Tim'in kokusunu örttü.

Az önce çıkardığım kıyafetleri giyemedim çünkü hala her şey gibi kokuyorlardı. Gömlek sadece Adam'ın kokusunu taşısa da, i çamaşırları benim temiz amaşırlarım olsa da ve kanla kaplı olduğumu hatırladığım için birinin beni giydirmeden önce temizlediğinden oldukça emin olsam da...

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, Adam'ın duşunda durduğumu ve Honey'nin kulağıma gelen sesini hatırladım. *İyi olacaksın. şunları stinden alayım.*

-

Hiperventilasyon geçirmeye başladım, bu yüzden bir havlu aldım ve panik hissi geçene kadar onunla nefes aldım.

Yani kıyafetim yoktu ve biri kontrol etmeye gelmeden önce burada daha fazla kalamazdım.

Kimse çakala cevaplayamayacağı sorular sormayacaktı.

Korkutucu bir an için vites değiştirebileceğimden emin olamadım, oysa vites değiştirmek her zaman ikinci doğamdı.

İnsan kalmalısın, Mercy. Hastanedeyiz ve biraz daha bizimle kalman gerekiyor. Samuel'in sesi.

Polis umurumda değildi ve burası hastane de değildi. Sonunda kürküm derimin üzerinden kaydı ve tırnaklarım pençelere dönüştü. Her zamankinden daha uzun sürdü ama sonunda dört patimin üzerinde durdum. Kendi kendime mız mızmızlandım çünkü hâlâ dışarı çıkmak istemiyordum.

Ben başka bir alternatif bulamadan kapı açıldı, ki banyoda bir çakal için bile iyi bir saklanma yeri olmadığı için bu iyi bir şeydi.

Ben kokladı. "Tıraş losyonu mu? Yeterince iyi. Birinin çarşafları yıkamaya vakti vardı, ben de onları yatağa koydum. Yani çarşaflar temiz."

Yüzüne baktığımı fark ettim ve bakışlarımı indirip kuyruğumu kıstırdım.

"Böyle mi?" dedi. "Merhamet..." İç çekti. "Boş ver. Hadi o zaman. Yatağına dön."

Uyumaya ihtiyacım yoktu ama temiz çarşaflara kıvrıldım ve Ben'in gitmesini bekledim, böylece gidebilecektim... bir yere. Eve gidemezdim çünkü Samuel

oradaydı ve biliyordu.

Herkes biliyordu ve Tim haklıydı: Yalnız kalacaktım.

Yüzmeye gitmeliydim... ama bu doğru değildi. Bunu üvey babam yapmıştı. Hayır, kendimi asla öldürmeyecektim, onun bana yaptığını asla başkasına yapmayacaktım.

Bir süre sonra kapı açıldı ve Adam içeri girdi. Doğru dürüst yıkanacak zamanı olmamış olmalıydı, çünkü hâlâ Tim'in kanı ve Tim'in bana içirdiği şey kokuyordu. Üzerine kusmuştum, pişmanlık verici bir netlikle hatırladım.

Adam, "Zee evrak işlerini halleder halletmez serbest bırakılacak," dedi. Ben'le konuşuyor olmalıydı çünkü ben uyuyor numarası yapıyordum. Sanki bir yanıt bekliyormuş gibi bir dakika boyunca başka bir şey söylemedi. Sonra içini çekti. "Ben duş alacağım. Çıktığımda biraz mola verebilirsin."

Ben konuşmaya başlamadan önce düşün başlamasını bekledi. "Ne kadarını hatırlıyorsun bilmiyorum. O fae, Nemane, polis gelmeden önce peri eşyalarını alıp gidecekti ama Adam, gremlinin masum olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamak için hikayenin onun payına düşen kısmının gerekli olduğunu düşündü. Ve Tim'i öldürmek için bir nedenin olduğunu. Bu yüzden ona güvenlik kameralarının yakaladığı videoyu gösterdi ve fikrini değiştirdi ve bize masumiyetini kanıtlamak için birkaç şey verdi. Kadehin etkisinden kurtulmak için savaşmış olmanızdan çok etkilendi."

Kuyruğumu yüzüme daha sıkı kapattım. Son ana kadar mücadele etmemiştim. Tim'e izin vermiştim... Onu istemiştim. Bir an için onun güzelliğinin çekimine kapıldım, tıpkı o zaman olduğu gibi.

"Şşşt," dedi Ben gergin bir ifadeyle banyoya bakarak. "Sessiz olmalısın. Şu anda çok gergin ve onu oraya göndermek istemeyiz."

Daha fazlasını duymak istemedim. Zee özgürdü. Yarın bunun için çok mutlu olacaktım. Ödemem karşılığında dükkânı geri alabilirdi. Gidecek başka bir yer bulurdum. Meksika olabilir. Meksika'da bir sürü Volkswagenler vardı. Bir sürü de çakal. Belki de sadece bir çakal olarak kalırdım.

Tavrımdan etkilenmeyen Ben devam etti. "Görünüşe göre senin Tim dün sen onun evine gitmeden önce en iyi arkadaşını öldürmüş. En azından biz öyle düşünüyoruz." O anki halimle bile konuşmasında her zamanki ağır küfür dozunun eksik olduğunu fark ettim. Belki de kadınların önünde küfretmeyi onaylamayan Adam için endişeleniyordu. Yine de ne dediğini anladığımda bu konudaki merakımı kaybettim. "Austin Summers nehre girmiş ve kendini boğmuş. Yaşlı bir adam onu bunu yaparken görmüş ve gülümsediğini söylemiş. Onu kurtarmaya çalışmış ama Austin yüzmeye devam etmiş ve sonra dalmış. Hiç yukarı çıkmamış. Cesedini nehrin birkaç mil aşağısında bulmuşlar. Fae onlara kupanın nasıl çalıştığını gösterene ve videoyu izleyene kadar kimse nedenini bilmiyordu. Timmy'nin itiraf etmesi çok hoştu."

Austin çok şey biliyordu, diye düşündüm. Eserler hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı ve Tim onları bildiğimi ve başkalarına da söylemiş olabileceğimi öğrendiğinde, Austin çok fazla sorumluluk yüklenmişti. Yine de hepsi benim hatam değildi.

Tim Austin'i kıskanıyor ve her şeyde bu kadar iyi olduğu için ondan nefret ediyordu. Er ya da geç Austin'i öldürecekti. Benim hatam değildi. Tam olarak değil.

Ben battaniyenin kenarını üzerime çekti ve yatağın kenarına oturdu. "Polislere videoyu da gösterdik. Merak etme, değişimin kamera dışındaydı. Kimse senin çakal olduğunu bilmiyor. Adam ayrıca kendisi dışında biz kurtadamları göstermeyen kamera görüntülerini de seçti. Bilgisayarıyla oldukça hızlıdır." Sesinde profesyonel bir onay duydum: Ben bilgisayar uzmanı olarak çalışıyordu ve görünüşe göre işinde iyiydi.

"Adam zaten polisle birlikte gidecekti," diye devam etti. "Nemane onu tarihi eserlerden sorumlu tuttuğu için gitmek zorundaydı ama polis yaşlı Tim'in cesedinin durumundan biraz korkuyordu. Onu tutmaları için bir tehlike yoktu - onu öldürdüğüne dair açık bir kanıt varken değil. Ama Adam telaş etmedi. Doğruyu söylemek gerekirse, bence Adam da korkmuştu. Onlar, ah"-sesinde ani, tatmin olmuş bir gülümseme vardı-"çok nazik bir şekilde videoyla birlikte karakola gelmesini istediler. Warren da gitti, polis Adam'a kötü bir zaman yaşatmaya karar verirse diye. Sonuç olarak, biz olay yerine geldiğimizde Tim'in çoktan ölmüş olması iyi bir şeydi, yoksa Adam birkaç saatten fazla tutulabilirdi."

"Öyle değil," dedi Adam banyodan. Duşu kapattı. "Oraya çok daha erken gitmeyi ve sonuçlarına polisle birlikte katlanmayı tercih ederdim."

Ben yatakta hareketsiz kaldı ama Adam başka bir şey söylemeyince biraz gevşedi.

Tim'i garajıma götürmemeliydim. Elbette başka bir yol bulabilirdim. Dün Fideal'i kapısına kadar getirip evini, sürüsünü ve kızını tehlikeye atmamışım gibi yine Adam'dan yardım istemeye koşuyordum. Honey'nin kılıç kullanan kocası Peter olmasaydı, onu uzaklaştıramayabilirdi. Adam ölebilirdi.

Yardım çağırmak için tuş takımında doğum günümü kullandığımda Adam dükkânıma daha yakın olsaydı, Tim'i öldürseydi... Riskleri düşünmemiştim bile. Sadece Adam'ın gelip beni kendi aptallığımdan kurtaracağını biliyordum. Tekrar.

Adam banyodan temiz bir kot pantolon ve başka bir şey giymeden çıktı, kısa kesilmiş saçlarını havluyla ovuyordu. Havluyu yere bıraktı ve yatağın yanına diz çöktü. Ben soyundu ve pencerenin yanında durmaya gitti.

Adam'ın yüzü endişe ve yorgunlukla çizilmişti.

"Özür dilerim," dedi yorgun bir sesle. "Seni zorladığım için çok özür dilerim. Sana bunu yapmamaya çalışacağımı söyledim ve sözümü tutmadım."

Bana dokunmak için uzandı ve ben buna dayanamadım. Onu tehlikeye attığımda benden özür dilemesine dayanamadım. Ona ihanet ettiğimde.

Bana dokunamadan elinin altından sıyrıldım ve yatağın diğer tarafına sinmiştim. Elini yanına bırakırken yüzü kıpırtısızdı.

"Anlıyorum," dedi. "Üzgünüm Ben, burada birkaç dakika daha kalman gerekecek. Warren'ı bulup yukarı göndereceğim."

"Aptal olma, Adam."

Adam ayağa kalktı ve kapıya doğru iki uzun adım attı. "Benden korkuyor. Yukarıya başka birini göndereceğim."

Kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Ben odanın ortasında durdu ve daha önce benimle konuşurken atladığı tüm kelimeleri kullandı. Sarsak bir hareketle cep telefonunu kot pantolonunun ön cebinden çıkardı ve bir tuşa bastı.

"Warren," dedi, sesi gergindi, "efendimize kışını kaldırıp buraya gelmesini söyler misin? Ona söylemem gereken birkaç şey var."

Cevap beklemeden telefonunu kapattı ve kendi kendine küfürler mırıldanarak huzursuzca bir ileri bir geri yürümeye başladı. Terlemeye başlamıştı ve endişe ve öfke kokuyordu.

Kapı açıldı ve Adam açık kapı aralığında belirdi. O kadar öfkeliydi ki ayağa kalktım.

"İçeri gel ve kapıyı kapat," dedi Ben sert bir sesle, Alfa'sına karşı kullanmaması gereken bir ses tonuyla.

Adam bana doğru bakmadan içeri girdi ve kapıyı, kontrolünü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunun güçlü bir göstergesi olan korkunç bir hassasiyetle kapattı - eğer pirinç kapı tokmağının elinde deforme oluşu zaten bir ipucu olmasaydı.

Adam odanın ortasına doğru yürürken ben yatağa uzandım, uzanmaktan ziyade koşmaya hazırlanmak için ayaklarımı altımda topladım.

Ben başının ne kadar belada olduğunu fark etmemiş gibiydi. Ya da belki de umursamıyordu. "Onu ne kadar istiyorsun?" Adam'ın sıcak bakışlarına karşılık veremeyince dönüp pencereden dışarı baktı. "Onu endişelerini ve acılarını bir kenara bırakacak kadar istiyor musun?"

Ben'in sesinde bir şey vardı... Adam da duymuştu. Tam olarak sakinleşmemişti ama dikkatini vermişti. Farklı bir Alfa, kendinden daha az emin biri, Ben'e çoktan haddini bildirmiş olurdu.

Ben hızlı ve gergin bir sesle konuşmaya devam ederken hiç duraksamamıştı. "Eğer bu işi doğru yaparsan, yarın, gelecek hafta... muhtemelen o zamana kadar onu o peri bokunu içmeye nasıl zorladığın konusunda çok kızgın olacak. Dışarıdaki o eski arabanın kapısını sökecek - görüntünü bozduğu için ona küfrederken bile hep onu düşünmeni sağlayan o eski araba." Bana baktı ve ben de kulaklarımı kapattım. Kurtlaşan sadece Adam'ın gözleri değildi. Ben ondan uzaklaşmadan Ben dikkatini Adam'a çevirdi.

Sanki eşitlermiş gibi Ben iki adım öne çıktı ve aslında Adam'dan daha uzun olduğunu gördüm. "Bir buçuk saat önce hâlâ senin ve Bay Harika'nın boğazından aşağı döktüğünüz o peri bokunu kusuyordu. Nemane'i duydun. Etkisinin tamamen geçmesinin biraz zaman alacağını söyledi. Ve sen *hala* onu yaptıklarından sorumlu tutuyorsun."

Adam homurdandı ama kontrolünü kaybetmemeye ve dinlemeye çalıştığı belliydi. Bir süre sonra oldukça medeni bir sesle "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ona mantıklı bir varlıkmış gibi davranıyorsun ama o hâlâ Periler Ülkesi'nde." Ben zor nefes alıyordu ve korku kokusu giderek artıyordu.

Adam için kendini kontrol etmek zordu. Ama bu Ben'i yavaşlatmadı. "Onu seviyor musun?"

"Evet." Sesinde hiç tereddüt yoktu. Hem de hiç. Yine de görmüştü... görmemiş olmalıydı, fark etmemiş olmalıydı...

"O zaman *lanet* olası kendinden nefret etmeyi bir kenara bırak ve ona bak."

Altın rengi gözler bana dikildi ve Adam'ın bakışlarına karşılık veremeyerek kendi gözlerimi duvara çevirdim, midem huzursuzca burkuldu.

"Benden korkuyor."

"O aptal orospunun ne senden, ne benden, ne de bir başkasından korkacak kadar akıllı yok," diye tersledi Ben gerçeklerden çok güç kullanarak. "Kendini unut ve bir kez daha bak. Vücut duruşunu okuyabilmen gerekirdi."

Ben görmedim ama Adam'ın bir an için nefes almayı bıraktığını

duydum. "Kahretsin," dedi tutuk bir sesle.

"Emekledi," dedi Ben. Sesinde gözyaşları vardı. Bu yanıltı. Ben en iyi günlerimde bile bana zar zor tahammül ederdi. "Kendini temizlemek için yine sürünerek banyoya gitti. Sürüdeki iki yedek olmasaydı, ben en altta olurum. Ve benim yanımda suçluluk duygusuyla ayağa kalkmazdı."

Daha fazla incelemeye dayanamayarak yataktan tamamen sıvıştım ve duvarla şilte arasına saklandım.

"Hayır, bekle. Onu bir dakika yalnız bırak ve beni dinle. Orada yeterince güvende."

"Dinliyorum." Odada kokusunu alabildiğim tek duygu Ben'inki olana kadar tüm öfke yutulmuştu.

"Bir tecavüz mağduru... savaştan bir tecavüz mağduru... Tecavüze uğramış, çaresiz bırakılmış ve korkmuşlardır. Bu onların küçük dünyalarının güvenliğine olan inançlarını kırar. Bu onları korkutur." Dehşet, öfke ve başka bir şey Ben'i hızlı, çılgın adımlarla banyoya ve sonra yatağa geri dönene kadar itti.

"Pekâlâ," diye onayladı Adam yumuşak bir sesle, sanki kaçırdığım bir şeyi anlamış gibi. Hiç de şaşırtıcı değildi. Ben bunu belirttikten sonra, dört silindirim de tam olarak çalışmadığını fark ettim.

"Eğer savaşmazsan. Eğer tecavüzcü itaat etmen gereken biriye, bu yüzden savaşamazsan ya da savaşabileceğini düşünmezsen ya da sana ilaç vermişlerse, bu yüzden..." Ben kekeleyerek durdu ve sonra küfretti. "Her şeyi birbirine karıştırıyorum."

"Anlıyorum." Adam'ın sesi bir okşamaydı.

"İyi o zaman." Ben volta atmayı bıraktı. "İyi o zaman. Eğer savaşmazsan, aynı şey olmaz. Seni yardım etmeye zorlarsa, işbirliği yapmanı sağlarsa, o zaman artık senin için net değildir. Bu tecavüz mü? Kendinizi kirli, ihlal edilmiş ve suçlu hissedersiniz. En çok da karşı koymanız gerektiği için suçluluk duyarsınız. Özellikle de Mercy iseniz ve savaşırsanız.

her şeyi." Ben'in nefes alış veriş i sertti, sesi yalvarır gibiydi. "Olaya onun bakış açısından bakmalısın."

Yatağın altına kadar süründüm ve battaniyelerin arasında gizlenerek yüzlerini görebildim.

"Anlat bana."

"Samuel size söyledi... bize onunla flört ettiğini söyledi. Öyle bir niyeti yoktu ama olana kadar bunu her zaman göremezsiniz. Değ il mi?"

"Doğ ru," diye kabul etti Adam.

"Samuel ona bunu senin önünde yapmaması gerektiğini söylemiş."

Devam etmek için Adam'ın başını sallamasını bekledi. "Ama arkadaşına yardım etmesi gerekiyor ve bu da o adamın evine gitmesi anlamına geliyor. Yine de sorun değ il, çünkü orada bir sürü insan olacak ve flört etmeyecek çünkü bunun bir tehlike olduğunu biliyor. Ve flört etmez. Sadece ilgili bir misafir gibi davranıyor.

-Bu da onu kızdıracak."

"Flört etmediğini nereden biliyorsun?" Adam sordu, sonra yakalayamadığım bir şeye yanıt olarak, elini olumsuzlayıcı bir şekilde hareket ettirdi. "Hayır, senden şüp he etmiyorum. Ama nereden biliyorsun?"

"Bu Mercy," dedi Ben basitçe. "Değ er verdiğ i birine nasıl ihanet edeceğini bilemezdi. Bir kez fark ettiğ inde durur ve bir daha baş lamaz."

Bakışlarını Adam'ın yüzünde tuttu ama başı eğik olduğu için meydan okumak yerine Alfa'nın gözlerinin içine bakıyordu. "Ama sınırı aştığını biliyor. Onun evine gitmesinin senin hoşuna gitmeyeceğini biliyor... yanlış bir şey yaptığından değil... ama öyle hissediyor." Tekrar volta atmaya başladı ama sakinleşmişti. Şimdi benim hakkımda konuşuyordu. "Neden tekrar geri döndüğünü bilmiyorum. Belki de ona Zee'yi kimin öldürdüğünü bildiğini ya da O'Donnell veya çalınan eşyalar hakkında bir şeyler bildiğini söylemiştir. Biliyordur, değil mi? Onu evine çekti çünkü onun kendisi için bir tehlike oluşturduğunu düşünüyordu - ya da belki de sadece onu takip eden o lanet bastonun onda olduğunu bildiği ve onu istediği için. Ya da belki de sadece onu reddettiği için onunla ödeşmek istedi."

"Doğru."

"Doğru. Yani geri dönerse bundan hoşlanmayacağınızı biliyor. Sadece Zee'yi güvende tutmaya çalışıyor olsa bile bir erkeğin evine gitmesine karşı çıkacağınızı biliyor. Birkaç gün öncesine kadar onu eşin ilan etmeni sadece politika olarak gördüğünü biliyor muydun? Onu sürüden uzak tutmanın bir yolu olduğunu mu?"

Kısa bir sessizlik oldu.

"Honey bunu bana dün gece söyledi. Mercy'ye biraz daha fazlası olduğunu açıkladı. Yani Mercy senin istediğinden daha fazlasını öğrendi."

Adam kuru bir sesle, "Baskı onu diğer yöne koşturuyor," dedi. "İşler kritik hale gelene kadar açıklamayı bekleyeceğimi düşünmüştüm."

"Yani bunun kelimelerden daha fazlası olduğunu biliyor. Açıklamanızın sizi savunmasız bıraktığını biliyor."

"Ne demek istediğinizi anlatın."

"Yani, seni arayıp o piçin evine gideceğini söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama aynı zamanda senin ona hayır diyeceğini de biliyor ve Zee'nin hatırı için -ya da Tim onu ikna etmek için ne sebep bulduysa- gitmesi gerektiğini düşünüyor."

"Tamam."

"Belki de yaptığı her hareket için sizi kontrol etmekten hoşlanmıyor. Her halükarda, seni araması gerektiğini biliyor ama aramıyor. Tim'in evine gitmeyi seçiyor ama bir yandan da bunun yanlış bir şey olduğunu düşünüyor. Onun seçimi. Onun hatası. O lanet peri bardağından içmesi onun hatası. Onun hatası-"

Adam hırlarken Ben'i hemen altında yere yatırdı. "Tecavüze uğraması onun suçu değil," diye hırladı.

Ben gevşeyip Adam'ın boğazına yapıştı ama yanağından bir damla yaş süzülmesine rağmen konuşmayı bırakmadı. "O da öyle düşünüyor."

Adam sustu.

"Dahası," diye devam etti kısık sesle. "Eminim tecavüze uğrayıp uğramadığını merak ediyordur."

Adam arkasına yaslandı ve Ben'i tamamen serbest bıraktı. "Açıkla bana." Sesi çok yumuşaktı.

Ben başını salladı ve bir kolunu gözlerinin üzerine koydu. "Onu gördün. Onu *duydun*. İçki karşı koyma yeteneğini elinden aldı ama sadece kıyafetlerini çıkarmasını sağlamadı. Ona hissettirdi, istemesini sağladı."

Adam başını salladı. "Ve sen onu duydun... Onu gördün. Ona 'Hayır' dedi." Yüzünde bir gülümsemeyle arkadaşının kendini boğmasına neden oldu ve onunla birlikteyken Mercy'yi kontrol altında tutamadı. O lanet şeyi boğazından aşağı dökmek zorunda kaldı." Sesinde *gurur* var mıydı?

"Ama kıyafetlerini çıkardı ve ona dokundu."

"Karşı koydu," diye hırladı Adam. "Gördün. Onu duydunuz. Mercy'nin direndiğini görünce Nemane'nin yaşadığı şoku gördün. Mercy ona bastonla vurduğunda buna inanamadı."

Ben fısıldadı, "Ona kendisini istediğini, onu sevdiğini söylediğinde -*Hissetti*. Yüzünü gördün mü? Onun için gerçektir. Bu yüzden o lanet peri atı postunu giyerken onu öldürebildi. Öyle dememiş miydi? O anda Mercy onu seviyordu, bu yüzden onun düşmanı olamazdı - aksi takdirde o postu giyerken onu öldüremezdi."

Adam buna inandı. Yüzünün değiştiğini gördüm ve göğsündeki hırıltıyı duydum. Şimdi anlamıştı. Şimdi, ona ihanet ettiğim için benden nefret edecekti.

Ben aniden ayağa kalkarken zemin gıcırdadı. Pantolonunun paçalarının tozunu aldı, gergin bir hareketti çünkü zemin temizdi. Adam onun üstünü örtmüştü.

bir el ile yüz.

"Yani tecavüz müydü?" Ben yüzünü hızlıca ovalayıp gözyaşlarından arındırırken hafifçe sordu. İyi bir performanstı. Eğer odadaki diğer iki kişi insan olsaydı, Ben'in dışarıya vurmasına izin verdiği işkenceye değil, bu soğukkanlı Ben'e inanabilirlerdi. "Kendiniz karar vermelisiniz. Eğer ona hissettirdikleri için onu suçluyorsan, o zaman merdivenlerden geri in ve Warren'ı yukarı gönder. Warren onunla ilgilenecek ve o da gidebildiği zaman gidecek ve bir daha onun için endişelenmene gerek kalmayacak. Seni suçlamayacak çünkü bunun kendi hatası olduğunu biliyor. Her şey onun hatasıydı. Seni incittiği için üzülecek ve hepimizi terk edecek, böylece onu unutabileceğiz."

Şaşkınlıkla Ben'e baktım. Gitmeyi planladığımı nereden biliyordu?

Adam yavaşça ayağa kalktı. "YaÇıyorsun," diye homurdandı, "yaÇıyorsun çünkü gerçekte nasıl hissettiğini biliyorum. Elbette tecavüzdü." Ben'in eğik başına baktı ve Ben'in Alfa'sı olarak sahip olduğu gücün bir kısmını kullandığını söyleyen ani güç artışını hissedebiliyordum. Diğer kurt adam gözlerini kaldırana kadar bekledi ve ben bile bu bağlantının ani cızırtısını hissettim. Sonra yavaşça şöyle dedi: "Tıpkı bir yetişkinin bir çocuğu zorlaması ya da kandırmasının tecavüz olması gibi. Çocuk işbirliği yapsın ya da yapmasın fark etmez. İyi hissettirse de hissettirmese de. Çünkü o çocuk başka bir şey yapamaz."

Ben'in yüzünde bir şeyler değişti, Adam'ın da gördüğü ince bir değişimdi bu, çünkü sihri bırakmıştı. "Ve şimdi bunu anladığımı ve buna inandığımı biliyorsun."

Ben çocukken tacize uğramış. Sıcak ve neşeli kişiliği göz önüne alındığında bu pek de şaşırtıcı değildi. Sadece neden böyle olduğu hakkında fazla düşünmemiştim.

"Anlayışınızı paylaştığınız için teşekkür ederim," dedi Adam resmi bir şekilde.

Ben sanki aniden suya dönmüşler gibi dizlerinin üzerine çöktü. Bu son derece zarif bir hareketti. "Bunu daha iyi yapamadığım için özür dilerim. Daha saygılı bir şekilde."

Adam onu nazikçe kelepçeledi. "Ben olsam dinlemezdim. Kalk ve gidip biraz dinlen." Ama Ben ayağa kalktığında, Adam onu kurtadamların insan olmadığını kanıtlayan bir sarılmayla kendine çekti. Heteroseksüel ve insan olan iki erkek, böyle bir vahiyden sonra asla birbirine dokunmazdı.

"Kurt adam olmak sana çocukluğunu atlatman için zaman verir," diye fısıldadı Adam Ben'in kulağına. "Ya da kendini onunla birlikte yok etmen için zaman verir. Hayatta kalanlardan biri olmanı tercih ederim, beni duyuyor musun?" Geri adım attı. "Şimdi aşağı in."

Kapı Ben'in arkasından kapanana kadar bekledi ve sonra başını salladı. "Sana borçluyum," dedi kapıya. "Unutmayacağım."

Sanki ayakta duramayacak kadar yorgunmuş gibi yatağın yanına çöktü. Yeterince gizlendiğimi düşünmeme rağmen aynı ani hareketle uzanıp beni ensemden yakaladı ve yatağın altından çekip kucağına aldı.

Onun dokunuşunu hak etmediğimi bilmekle, ne kadar hak ettiğini düşünsem de beni suçlamadığını anlamak arasında kalarak ürperdim.

"Babam bana her zaman iyi bir tavsiye duyduğumda onu dinlemem gerektiğini söylerdi" dedi.

Bir eliyle ensemden sıkıca tutmaya devam ederken diğer eliyle yüzümü okşadı. "O şeyin etkisi tamamen geçene kadar konuşmak için bekleyeceğiz." Okşaması durdu. "Beni yanlış anlama Mercedes Thompson. Sana kızgıyım."

Bir keresinde burnumu ısırды, sertçe. Kurtlar bunu yavrularını ya da sürünün yaramaz üyelerini disipline etmek için yaparlar. Sonra başını eğerek benimkine dayadı ve iç çekti.

"Senin hatan değil," dedi bana. "Ama beni o şekilde korkuttuğun için hala çok kızgıyım... çok kızgıyım."

"Lanet olsun, Mercy, bir çift insanın tüm bu acılara neden olduğunu kim düşünebilirdi? Beni çağırmış olsaydın bile gitmene karşı çıkmazdım... en azından tehlikeli olduğunu düşündüğüm için karşı çıkmazdım. Bir insanla konuşmaya gitmen için yanına bir muhafız göndermezdim." Yüzünü boynuma dayadı ve sonra yarım bir kahkaha attı. "Tıraş losyonum gibi kokuyorsun."

Sert kollarıyla beni sıkıca kendine doğru çekerken sakın bir sesle, "Bu gece kaderini mühürlediğin konusunda seni uyarmak adil olur. Başının belada olduğunu anladığında bana geldin. Bu iki oldu, Mercy ve iki kere neredeyse bir deklarasyon kadar iyidir. Artık benimsin."

Kürkümün içinde daireler çizerek hareket eden elleri durdu ve iyice kavradı. "Ben kaçabileceğini söylüyor. Eğer kaçarsan, seni bulup geri getireceğim. Her kaçtığında, Mercy. Seni zorlamayacağım ama... Gitmeyeceğim ya da gitmene de izin vermeyeceğim. Eğer o lanetli peri içkisiyle savaşabilirsen

Eğer gerçekten istiyorsan Alfa olmanın bana sağladığı her türlü avantajın üstesinden gelebilirim. Artık mazeret yok, Mercy. Sen benimsin ve seni elimde tutuyorum."

Şüphesiz yakında kendini yeniden gösterecek olan bağımsız doğam, bu sahiplenici, kibirli ve ortaçağ kavramına öfkelenenecekti. Ama...

Tim'in her zaman yalnız kalmam yönündeki dileği beni özellikle etkilemişti... çünkü bu zaten bildiğim bir şeydi. Farklı olmanın ait olmamak anlamına geldiğini anlamak için kurtadamlar arasında büyümüş bir çakal olmak gibisi yoktu. Onları sevmeme ve onların da beni sevmesine rağmen ben de insan aileme ait değildim.

Adam'ın sözleriyle başlayan ve bedenine yansıyan açık, sahiplenici niyetin ağırlığı altında tüm dünyam kendi ekseninde sarsıldı.

Sonunda uyudu, kurt formundaymış gibi etrafımda kıvrıldı, ama gerginlik çizgileri geride kaldı ve onu daha yaşlı gösterdi - sanki otuz yaşındaymış gibi. Adam etrafımı sararken, gökyüzünün aydınlanmasını ve yeni günün başlamasını izledim.

Evin içinde bir yerde bir telefon çaldı.

Adam da duydu. Jesse'nin kapısı açıldı ve Jesse koşarak merdivenlerden inip telefonu aldı.

Aşağıda mutfakta olduğu için ne dediğini tam olarak duyamadım ama sesinin tonu kibarlıktan dikkatli bir saygıya dönüştü.

Adam beni kollarına alarak ayağa kalktı, sonra yatağa yatırdı. "Sen orada

kal." "Baba? Bran telefonda."

Kapıyı o açtı. "Teşekkürler, Jesse."

Telefonu ona uzattı ve bana bakmak için kapının arkasından baktı. Gözleri şişmişti. Ağlıyor muydu?

"Sen git okul için hazırlan," dedi Adam ona. "Mercy iyi olacak."

Bugün Perşembe sabahıydı. Bu düşünce beni heyecanlandırdı, işe gitmem gerekiyordu... Sonra yatağa geri döndüm. Garajıma geri dönmeyecektim, Tim'in oraya buraya saçılmış parçalarıyla değil. Gabriel'i aramalı ve okuldan sonra gelmemesini söylemeliydim. Yapmalıydım.

"... birisi onlara Mercy'nin tecavüzcüsünü parçaladığınız videoyu göndermiş. Duyarlılığınızı takdir ediyorum ve şüphesiz ben de aynı şeyi yapardım ancak bu bizi zor durumda bırakıyor. Bu tasarı geçemez." Bran'in sesi, söyledikleriyle hiçbir ilgisi olmayan ve her şey Bran olmasıyla ilgili olan serin bir sakinlik esintisi gibi üzerime yayıldı.

"Videonun ne kadarını aldılar?" Adam homurdandı.

"Görünüşe göre yeterli değil. Videoyu her kim gönderdiyse, bunu bir Alfa kurtadamının tahrik olmaksızın bir insana saldırması olarak göstermiş. Videonun tamamını çekmenizi istiyorum - Merhametimizin şekil değiştirdiğini göstermiyordur umarım?"

"Hayır. Ama onu kıyafetsiz gösteriyor."

"Mercy'nin umurunda olmaz ama belki haber muhabirlerinin kullandığı siyah dikdörtgenleri eklemek mümkün olabilir."

"Evet. Ben'in yapabileceğine eminim." Adam'ın sesi yorgun geliyordu.
"Onunla gitmemi istiyorsun, değil mi?"

"Charles'ı seninle gönderiyorum. Eminim videonun tamamını izlediklerinde komitedeki erkeklerin çoğu seni desteklemeye hazır olacaktır. Diğerleri çenelerini kapalı tutacaklardır."

"O videonun internete düşmesini istemiyorum," diye homurdandı Adam.
"Mercy'nin değil-"

"Bunun olmamasını sağlayabileceğimizi düşünüyorum. Kongre üyesi kaseti ona kimin gönderdiği konusunda çok netti. Bunun icabına bakılmasını sağlayacağım."

Adam bana bakmıyordu. Yataktan zıpladım ve hâlâ açık olan kapıdan içeri girdim.

Daha fazlasını duymak istemedim. İnsanların dün gecenin videosunu izlediğini düşünmek istemiyordum. Eve gitmek istedim.

Warren merdivenlerin dibinde durmuş Ben'le konuşuyordu, ben de o bakmadan Jesse'nin odasına kaçtım.

"Mercy?" Jesse yatağında oturuyordu ve ödevleri önüne saçılmıştı.

Hala perdesiz olan açık penceresinin pervazına atlamıştım ama sesindeki bir şey beni duraklattı. Yatağına atladım ve boynuna sokuldum. Ben sıyrılıp pencereden dışarı fırlamadan önce bana çabucak sarıldı.

Tim'in kolumu ezdiğini unutmuştum -çakal formundaki bacağım- ama çatının alçak bir noktasından yere atladığımda gayet iyi dayanmıştı. Nemane kadehin yapabileceği diğer şeyler konusunda da sözünde durmuştu.

Eve kadar koştum ve ön verandada durdum. Bu halimle kapıyı açamıyordum ama önümüzdeki on yıl içinde herhangi bir zamanda insana dönmek istemiyordum.

Çok fazla endişelenmeme fırsat kalmadan Samuel benim için kapıyı açtı. Kapıyı kapattı ve beni odama kadar takip ederek o kapıyı da açtı.

Yatağıma atladım ve çenemi yastığıma dayayarak kıvrıldım. Samuel bana geniş bir alan bırakarak ayakucuma oturdu.

"Timothy Milanovich adında birinin tıbbi kayıtlarına tamamen yasadışı bir şekilde göz attım," dedi bana. "Doktoru benim bir arkadaşım ve beni birkaç dakikalığına ofisinde bırakmayı kabul etti. Milanovich'in nişanlısı onu terk ettiğinde, kendisi de test yaptırdı ve endişelenebileceğiniz herhangi bir hastalığa rastlanmadı."

Hamilelik konusunda da endişelenmeme gerek yoktu. Kendimi Adam ya da Samuel'in yatağında bulma ihtimalim olduğunu fark eder etmez doğum kontrol hapı kullanmaya başlamıştım. Gayrimeşru olmak insanı böyle konularda hassaslaştırıyor.

İçimi çekip gözlerimi kapattım ve Samuel yataktan kalktı. Kapımı arkasından kapattı.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı ama gelen Samuel değildi. Kurt formundaki Warren, Alfa'sının arkasında ciddiyetle gizleniyordu.

"Söylediğimde ciddiydim Mercy," dedi Adam bana. "Kaçmak yok. Washington'a gitmem gerekiyor ve döndüğümde burada olsan iyi olur. O zamana kadar sürümden biri seninle kalacak."

İri kurt yanıma sokulduğunda yatak Warren'ın ağırlığı altında ağır ağır çöktü. Sert bir dille yüzümü yaladı.

Başımı kaldırdım ve Adam'ın bakışlarıyla karşılaştım.

O biliyordu. Her şeyi biliyordu ve hâlâ beni istiyordu. Belki fikrini değiştirirdi ama onu uzun zamandır tanıyordum ve bir kaya kadar değişkendi. Onu bir buldozerle yerinden oynatabilirdiniz, ama hepsi bu kadardı.

Bir kez başını salladı ve gitti.

Bölüm 13

Bütün bir gün boyunca kendimi şımarttım. Benimle kalması için gönderilen kurtla birlikte yatağında uyudum. Ne zaman kâbus görmeye başlasam, biri hep yanımdaydı. Samuel, Warren, Honey ve Darryl'in arkadaşı Aurielle. Samuel mutfak sandalyelerinden birini odama sürükler ve saatlerce gitarını çalardı.

Ertesi sabah uyandığımda bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum, yoksa tüm bu acıma ve suçluluk duygusu beni çıldırtacaktı. Hepsinin bana bozukmuşum gibi davranmasına izin verirsem, kendimi öyle olmadığımı nasıl ikna edecektim?

Cuma günüydü. İşte olmalıydım... Dükkânıma geri dönme düşüncesi ciğerlerimi dondurdu. Panik atak boyunca nefes aldım.

Bu yüzden işe gitmezdim. En azından bugün. Ne

yapacağım?

Başımı ikiz yatağımı ağırlıkları altında çökertmekle tehdit eden kurt yığınının doğru kaldırdım ve yardımcılarımı düşündüm. Darryl işe yaramazdı. Adam söylemeden kılını kıpırdatmazdı ve Aurielle de eşine karşı gelmezdi. Bana bakmak için gözlerini açtı. Benim gibi, ikisinin de işte olması gerekiyordu: Aurielle lisesinde, Darryl ise yüksek fiyatlı düşünce kuruluşunda. İkisi de ana proje için uygun değildi ama şimdilik bunun bir önemi yoktu. Bugün keşif yapılacaktı.

Aslında benimle gelen Warren'dı, Darryl ve Aurielle Jesse'ye bekçilik yapmak için Adam'ın evinde kalırken o da "çakal yürüyüşü" oynayabilmek için insan formuna geçti.

"Peki ne kadar yürüyeceğiz?" Warren sordu.

Birkaç adım sendeledim, yanıma düştüm ve sonra kendimi güçsüzce ileri sürükledim, sonra tekrar ayağa kalktım ve otoyolun kenarında hızlı adımlarla yürümeye devam ettim.

Warren kuru bir sesle, "İşler o kadar kötüye giderse Kyle'ı arar ve gelip bizi alması gerektiğini söylerim," dedi.

Ona köpekçe bir sırtış attım ve otoyoldan çıkıp tali bir yola saptım. Summers'ların evi iki dönümlük bir arsa üzerine son on yılda inşa edilmiş iki katlı güzel bir evdi. Bana bir bakış atan ve sessiz bir telaşla üzerimize gelen bir köpekleri vardı, Warren hırladığı anda durdu - ya da belki de üzerindeki kurt adamın kokusunu almıştı.

Burnumu yere dayadım ve orada olmasını umduğum patikayı aradım. Yaz mevsimiydi ve sadece çeyrek mil ötede nehir vardı. Kendine saygısı olan çoğu çocuk... evet. İşte buradaydı.

Jacob Summers'ı evde bulmayı düşünmüştüm ama onunla neden yalnız konuşmam gerektiğini açıklamak zor olacaktı. Ona ne söyleyeceğimden bile tam olarak emin değildim - ya da herhangi bir şey söyleyip söylemeyeceğimden.

Yol nehre kadar devam etti, kanalı geçtikten hemen sonra bir şekilde sona erdi. Jacob'ın en sevdiği yeri onun izini takip ederek buldum. Nehrin hemen kenarında oldukça büyük bir kaya vardı.

zerine atladım ve tıpkı Jacob'ın yapması gerektiği gibi nehre baktım.

"Atlamayı düşünmüyorsun, değil mi Mercy?" Warren sordu. "İnsan olduğum zamanlarda pek iyi bir yüzücü değildim ve yıllar geçtikçe de bu konuda bir gelişme kaydedemedim."

Ona küçümseyen bir bakış attım, sonra Tim'in bana onu sevdiğim için kendimi boğmamı söylediğini hatırladım.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve yanımdaki kayalık kıyıya oturdu.

Eğildi ve kancası, platini ve birkaç eski bira kutusuyla birlikte bir olta yumağını aldı. Kancayı kutulara taktı. Birden doğruldu ve etrafına bakındı.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu bana. "Sıcaklık yaklaşık on derece düştü. Sence Fideal arkadaşın buralarda mıdır?"

Neden daha soğuk olduğunu biliyordum. Austin Summers yanımda durdu ve serin, l eliyle beni okşadı. Başımı kaldırıp ona baktığımda, o da benim gibi nehre bakıyordu.

Warren kıyı şeridi boyunca bir ileri bir geri volta atarak Fideal'i arıyordu, bize başka birinin katıldığından habersizdi.

"Kardeşime söyle." Austin gözlerini masmavi sudan ayırmadı. "Aileme değil, onlar anlamazlar. Tim'in büyülu iksirine yenik düştüğümü duymaktansa intihar ettiğime inanmayı tercih ederler. Bu tür şeyleri Satanizm'le karıştırıyorlar." Sesinde belli belirsiz bir küçümseme ile hafifçe gülümsedi. "Ama kardeşimin onu terk etmediğimi bilmesi gerekiyor, tamam mı? Ve sen de haklısın. Burası iyi bir yer. Burası onun düşünme yeri."

Biraz eline doğru eğildim. "Güzel,"

dedi.

O gözden kaybolmadan önce uzun süre orada oturduk. Kısa süre sonra kokusunu kaybettim ama kayadan atlayıp eve dönene kadar parmaklarını tüylerimde hissettim, Warren da elinde iki buruşuk bira kutusuyla yanımda yürüyordu.

"Peki yapmak istediğın bir şey var mıydı?" diye sordu Warren. "Yoksa sadece nehre mi bakmak istedin - ki bu kadar yolu gelmeden de bunu yapabilirdin."

Kuyruğumu salladım ama ona başka bir şekilde cevap vermek için hiçbir çaba göstermedim.

Bir sonraki adım insan olmamı gerektiriyordu. Bunu başarabilmem için banyoda kapıyı kapatıp yirmi dakika beklemem gerekti. Aptalcaydı ama nedense insan olarak kendimi çakal olarak hissettiğimden daha savunmasız hissediyordum.

Warren kapıyı çaldı ve bana biraz kestirmek için eve gideceğini, Samuel'in de bu gece evde olduğunu söyledi.

"Tamam," dedim.

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "İyi olacaksın kızım." Parmak eklemlerini kapıya bir kez daha vurdu ve gitti.

Aynadaki insan yüzüme baktım ve onun haklı olduğunu umdum. Bir çakal olarak hayat daha basit olurdu.

"Seni korkak," dedim kendi kendime ve önce ısıtmadan duşa girdim.

Su tekrar soğuyana kadar duş aldım ki bu biraz zaman aldı. Samuel'in yaptırdığı yeniliklerden biri de, eskisinde hiçbir sorun olmamasına rağmen büyük bir sıcak su deposuydu.

Tüylerim diken diken olmuş bir halde aynaya bakmadan saçlarımı ördüm. Kıyafet getirmeyi unutmuştum, bu yüzden kendimi bir havluya sardım. Ama yatak odası boştu ve huzur içinde giyindim.

Önünde iki direkli yelkenli gemi *Lady Washington*'ın resmi olan bir sweatshirt ve siyah bir kot pantolon giyerek, Austin Summer'ın cenaze töreninin ne zaman yapılacağını öğrenmek için gazete aramak üzere mutfağa yöneldim. Cenazeden sonra Jacob Summers'ın nehre gitmesi için en uygun zaman olduğunu düşündüm.

Mutfaktaki tezgahın üzerinde dünün gazetesini buldum ve çaydanlıkta zaten sıcak olan sudan kendime bir fincan çikolata yaptım. Hazır türdendi, ama iyi bir şey yapmak için uğraşmak istemedim. Bu yüzden üzerine bir avuç dolusu bayat minimarshmallow döküm.

Kâğıdı ve kupamı alıp Samuel'in yanındaki masaya oturdum. Kâğıdı açarak okumaya başladım.

"Daha iyi hissediyor musun?" dedi.

Kibarca, "Evet, teşekkür ederim." dedim. Ve örgümü çekiştirdiğinde onu görmezden gelerek okumaya geri döndüm.

Ön sayfaya çıkmıştım. Bunu beklemiyordum. Kurt adamlarla ve insanların hakkında çok fazla şey bilmemesi gereken diğer şeylerle çalıştığınızda, sahte haberlere alışıyorsunuz. GİZEMLİ YANGINDA ÖLEN ADAM, ARSONİST ARANIYOR ya da BIÇAKLANARAK ÖLDÜRÜLMÜŞ BİR KADIN BULUNDU. Bunun gibi şeyler.

LOCAL MECHANIC KILLS RAPIST, KOLUMBİYA'DA ÖĞRENCİ BOĞULDU'nun hemen üstündeydi.

Önce kendi hikayemi okudum. Bitirdiğimde gazeteyi bıraktım ve içinde şekerlemelerin yumuşayıp sakız kıvamına geldiği kakaodan düşünceli bir yudum aldım.

"Artık konuşabildiğine göre, bana nasıl olduğunu anlat," dedi Samuel.

Ona baktım. Sakin ve kendi halinde görünüyordu ama kokusu öyle değildi.

"Sanırım Tim Milanovich öldü. Onu öldürdüm ve Adam onu Elizaveta Arkadyevna'nın bile para yerine zombi yapmaya karar verse hayata geri çağırarak kadar cadı olamayacağı kadar küçük parçalara ayırdı." Kakaomdan bir yudum daha aldım, bir lokum çiğnedim ve düşünceli bir şekilde, "Tecavüzcünü öldürmenin kabul gören bir terapi uygulaması olup olmayacağını merak ediyorum. Bende işe yaramıştı."

"Gerçekten mi?"

"Pete'e karşı dürüst olacağım," dedim ve fincanımı masaya vurdum. "Gerçekten. Tabii diğer herkes sanki en iyi arkadaşları ölmüş ve bu onların suçuymuş gibi etrafta koşuşturmayı bırakırsa."

Gülümsedi, çok az ve sadece dudaklarıyla. "Mesaj alındı. Bu evde kurban yok mu?"

"Aynen öyle." Gazeteyi elime aldım.

Perşembe. Bugün cumaydı. Tad, babası hâlâ tehlikedeyse Cuma günü uçacaktı.

"Biri Tad'i mi aradı?" Ben sordum.

Başını salladı. "Bunu yapmamızı sen istedin. Adam karakoldan döndüğünde onu aradı. Ama anlaşılan Mike Amca önce ona haber vermiş."

Sorduğumu hatırlamıyorum. Çarşamba gününden birkaç bulanık parça vardı, ama yaptığımı hatırlamadığım şeylerden hoşlanmıyordum. Kendimi çaresiz hissettiriyordu. Bu yüzden konuyu değiştirdim.

"O'Donnell'ın cinayeti için Tim'i mi suçlayacağız?"

"Yarın," dedi. "Polis ve Fae bazı yarım kalmış işleri tamamlamak ve herkesin hikayesini doğru anlattığından emin olmak istiyor. Milanovich öldüğü için bir duruşma olmayacak. Evinde bulunan eşyalar O'Donnell ve bölgedeki bazı soygunlarla ilişkilendirilecek. Yetkililer O'Donnell ve Milanovich'in birlikte çalıştığı ve Milanovich'in açgözlülük yapıp O'Donnell'i öldürdüğü sonucuna varacak. Zee, O'Donnell ile soygunlar arasında bağlantı kurar ve konuşmak için evine gittiğinde O'Donnell'i çoktan ölmüş bulur. Sorgulanmak üzere içeri alındı, ancak kanıtlar onun yapmadığını kanıtlayınca serbest bırakıldı. Kanıtlar konusunda belirsiz davranıyorlar. Milanovich, O'Donnell ile birlikte çaldıkları şeylerden birini senin üzerinde denemeye karar verdi ama sen kendini savunurken onu öldürdün."

Belli belirsiz sırttı. "Gazetenin, çaldıkları büyü nesnelerin hırsızların sandığı kadar güçlü olmadığını ve bu yüzden Milanovich'i öldürebildiğinizi yazacağını bilmek sizi mutlu edecektir."

"Zayıf büyü nesneler güçlü olanlardan çok daha az korkutucu oluyor," diye gözlemledim. "Peki Austin Summers?"

"Onu bu işin dışında tutmaya çalışacaklar ama hem Milanovich hem de O'Donnell ile olan bağlantısı aileyi merakta bırakmayacak kadar yakın. Polis onlara nazikçe onun bu işe karıştığına dair bazı kanıtlar olduğunu söyleyecek ama kimse tam olarak nasıl olduğunu bilmiyor ve herkes öldüğü için de asla bilemeyecek."

"Adam'dan haber aldın mı?"

"Hayır, ama Bran aradı. Videonun kısaltılmış versiyonunu gönderen polis memuru azarlanmış ve hazırladığı kopyaya el konulmuş. Bran, Adam ve Charles'ın bir etki yarattığını düşünüyor gibi görünüyor. Adam Pazartesi günü evde olmalı."

Adam eve döndüğünde ne olacağını düşünmek istemiyordum. Bugün sadece istediğim şeyleri düşünme konusunda çok iyi olacaktım.

Gazeteyi kaldırdım ve Austin hakkındaki makaleyi okudum. "Cenaze yarın sabah. Sanırım daha sonra Austin'in kardeşini ziyarete gideceğim. Sen de gelmek ister misin?"

"Yarın çalışmak zorundayım, geçen hafta sonu izinliydim." İçini çekti. "Austin'in kardeşini neden ziyaret edeceğini bilmek istiyor muyum?"

Ona gülümsedim. "Sanırım Ben'i alacağım."

Samuel'in kaşları havaya kalktı. "Ben mi? Adam bundan hoşlanmayacak."

Ona el salladım. "Adam'ın umurunda olmaz ve işleri yeterince ileri götüreceğine güvendiğim tek kişi Ben. Warren korkak bir kedi gibi görünebilir ama bazı şeyler onun damarına basar. Ayrıca, Ben bundan keyif alacaktır."

Samuel gözlerini kapattı. "Bunu yapmaktan hoşlanıyorsun. İyi, gizemli ol. Ben ürkütücü olabilir ama o Adam'ın ürkütücüsü." Sesi kızgın çıkmış olabilirdi ama vücudundaki rahatlamayı gördüm. Eğer istediğim buysa, her şeyin normal olduğu rolünü oynamaya hazırdı. Hatta buna inanmaya başlamıştı. Bunu omuz kaslarının gevşemesinden ve koruyucu öfkesinin kokusunun azalmasından anlayabiliyordum.

İşi batırmadan önce gitmem gerekiyordu. Ayrıca temizlenmem gerekiyordu. "Sanırım gidip bir duş alacağım," dedim.

Samuel sertleşene kadar duştan yeni çıktığımı hatırlamadım. Normal davranmak buraya kadarmış.

Cumartesi günü Ben'i yürüyüşe çıkardım. Adam'ın evine girdiğimde ve ona bugün bana eşlik edeceğini söylediğimde oldukça temkinli davranmıştı.

Bu sabah bana koruma olarak atanan Aurielle kendini davet ettirmeye çalışmıştı ama onu çok iyi tanıyordum. Değer verdiği insanlara zarar verenlere karşı hiç yumuşak davranmazdı. Eğer Jacob Summers'ın Jesse'ye saldırmaya çalışan çocuklardan biri olduğunu bilseydi, onun kellesini alırdı. Gerçekten.

Ben intikama inanırım ama aynı zamanda kefarete de inanırım.

Bu yüzden Aurielle'e gelemeyeceğini söyledim ve sürü bana Adam'ın eşi olmayı çoktan kabul etmişim gibi davranmaya karar verdiğinden, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İsteğim üzerine Ben üstünü değiştirdi, ben de yanımda bir kurt adamla yürümeye başladım.

Daha fazla dikkat çekeceğimizi düşünürdünüz. Ancak son zamanlarda, insanların dışarıda dolaşırken kurtadamları görmediklerini fark etmeye başladım. Eskiden bunun sadece insanların kurtları bilmemesinden kaynaklandığını düşünürdüm ama artık biliyorlar ve yine de onları görmüyorlar. Muhtemelen bir çeşit sürü büyüsü onları görünmez kılıyor. Tam olarak görünmez değiller ama kolayca gözden kaçabiliyorlar.

Jacob'ın kayasında kimse yoktu ve Ben'le birlikte kayayı görebileceğimiz ama yine de gözden uzak kalabileceğimiz bir yer aramaya çıktık. Kanalin yakınındaki çalılıklarda güzel bir yer bulduk ve beklemek için yerleştik. En azından Ben öyle yaptı. Ben uyuyakalmışım. Normalden çok daha fazla uyuyordum. Samuel bana bunun zorla iyileştirmenin bir sonucu olduğunu düşündüğünü söyledi ama gözlerindeki endişeyi gördüm.

Evet, depresyona girdiğim anlar olmuştu ama onlara da beni rahatsız eden şeylere davrandığım gibi davranmıştım. Dondurucum kurabiyelerle doluydu ve Adam'ın buzdolabında da browni vardı. Buzdolabım pırıl pırıldı ve eğer yıllar muşamba zeminin parlak cilasını aşındırmasaydı ana banyo da pırıl pırıl olacaktı.

Samuel benden önce davranmazsa, bir gün o banyo için yeni armatürler alacaktım. Avokado yeşilinden gerçekten sıkılmıştım. Taşındığımda banyom hardal sarısı rengindeydi. Kim hardal sarısı bir tuvaleti banyoya koyar ki? Şimdi sıkıcı beyaz bir lavabo, duş ve klozet vardı ama sıkıcı olması sarı olmasından daha iyiydi.

Başımın altında Ben kımıldadı ve beni uyandırdı.

Yuvarlandım ve yukarı baktım. Yolda yürüyen ve Austin'e oldukça benzeyen genç bir adam vardı. Biraz topallıyordu. Sanırım Jesse biraz hasar vermişti. Hissettiğim memnuniyet, rol yapmaktan hoşlandığım kadar iyi bir insan olmadığım anlamına geliyordu.

O kayasına kadar gidip oturana kadar olduğum yerde kaldım. Sonra ayağa kalktım ve nispeten normal görünüme kadar tozumu aldım.

"Ben seni arayana kadar burada bekle," dedim Ben'e.

Hâlâ biraz uzaktayken, "Merhaba Jacob," dedim.

Dönmeden önce hızla yüzünü ovaladı. Ağlarken bulunmanın ilk paniği geçtikten sonra kaşlarını çatarak bana baktı.

"Sen tecavüze uğrayan kızsın. Kardeşimin arkadaşını öldüren."

Bir nefesten diğerine dostça yaklaşımımı değiştirdim. "Mercedes Thompson. Tecavüze uğrayan ve Tim Milanovich'i öldüren kişi. Ve sen de Jacob Summers'sın, arkadaşıyla bir araya gelip yakın arkadaşım Jesse'yi dövmenin ne kadar kolay olacağını görmeye karar veren piç."

Yüzü soldu ve üzerindeki suçluluk duygusunun kokusunu aldım. Suçluluk duygusu iyiydi.

"Kim olduğunuzu kimseye söylemedi çünkü babasının ikinizi de öldüreceğini biliyordu." Korku bekledim ama suçluluk duygusuyla yetinmek zorunda kaldım. Sanırım mecazi anlamda konuştuğumu düşünmüştü.

"Gelme nedenim bu değil ama," dedim ona. "Ya da en azından gelmemin tek nedeni bu değil. Kardeşinizin nasıl öldüğüne dair gerçeği bilmeniz gerektiğini düşündüm. Bu, gazetelerde yer almayacak bir hikaye." Ve ona Tim'in kardeşine ne yaptığını ve nasıl yaptığını anlattım.

"Yani bu peri şeyi kardeşimin kendini öldürmesine mi sebep oldu? O şeylerin oyuncak olması gerektiğini sanıyordum."

"Oyuncaklar bile yanlış ellerde tehlikeli olabilir," dedim ona. "Ama hayır. Tim kardeşini de tıpkı O'Donnell'ı öldürdüğü gibi öldürdü. Eğer elinde fincan olmasaydı, silah kullanırdı."

"Bunu bana neden söyledin? İnsanlara bu eserlerin tehlikeli olduğunu söylememden korkmuyor musun?"

Bu iyi bir soruydu ve gerçeklerin arasına serpiştirilmiş biraz yumuşak bir konuşma gerektiriyordu. "Polis gerçek hikayeyi biliyor. Gazeteler sizi ciddiye almayacaktır. Nasıl öğrendiniz? Mercy Thompson söyledi. O zaman diyebilirim ki, hayır efendim, onunla hayatımda hiç karşılaşmadım. Güzel bir hikâye ama öyle olmadı. Aileniz..." İçimi çektim. "Bence ailen onun intihar ettiğini düşünerek daha mutlu olur, öyle değil mi?"

Bu konuda kardeşiyle aynı fikirde olduğunu yüzünden anladım. Bazı insanları anlamıyorum. Eğer kötülükle karşılaştıysanız, onu başka bir şeyle karıştırmazsınız; ne kurtadamlarla, ne siyahlar giymiş ve piercingleri olan gençlerle, ne de ne kadar güçlü olursa olsun fae büyüyle.

"Bunu sana neredeyse söylemememin asıl nedeni, sana inanacak olanların Fae'ler olması. Ve eğer onlar için gerçekten sorun yarattığını düşünürlerse, karanlık bir gecede uygun bir kaza geçirebilirsin. Şereflerine, bunu yapmak istemezler. Hiçbirimiz, ne Fae, ne ben, ne de sen, bunu istemeyiz. Bunu kendine saklasan daha iyi olur."

"Peki neden bana söyledin?"

Ona baktım ve sonra hemen arkasında duran Austin'e baktım. Jacob'ın kollarında tüyler diken diken olmuştu ama dikkatini vermiyordu.

"Çünkü bir keresinde, ben çocukken, değer verdiğim biri intihar etmişti," dedim ona. "Kardeşinin o kadar bencil olmadığını, seni terk etmediğini bilmenin önemli olduğunu düşündüm." Yüzümü nehre çevirdim. "Eğer yardımı olacaksa, Tim'in yaptığı yanına kâr kalmadı."

Verdiği yanıt, Jesse'nin bir zamanlar hoşlandığı herhangi birinin kurtarılamaz olmadığına inanmakta haklı olduğumu söylüyordu.

"Onun öldüğünü bilmek size yardımcı oluyor mu?" diye sordu.

Ona cevabı yüzümde gösterdim. "Bazen. Çoğu zaman. Bazen de hiç."

"Sanırım... Sanırım sana inanıyorum. Austin'in uğruna yaşayacak çok şeyi vardı ve senin bana yalan söylemek için hiçbir nedenin yok." Burnunu çekti, sonra akan burnunu omzuna sildi ve ağlamıyormuş gibi yapmaya çalıştı. "Yardıma oldu. Teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Bana henüz teşekkür etme. Gelmemin tek nedeni bu değildi. Jesse'ye neden zarar vermek istemediğini bilmen gerek. Ben? Bir dakika buraya gelebilir misin?"

Sopayı fırlattım ve Ben peşinden koşmaya başladı. Haklıydım. Harika vakit geçirmişti. Genç kabadayıları korkutmak tam ona göre idi.

Jacob'a nazik davranmıştık. Ben doğru olanı yapmıştı. Jacob'ı Jesse'nin babasının ona zarar veren herkesi öldüreceğinden endişelenmesi için bir nedeni olduğuna ikna edecek kadar korkutucu ama Jacob'ın dokunmak isteyeceği kadar da nazikti.

Ben de Honey gibi güzeldi ve ilgiden hoşlanacak kadar kibirliydi. Jacob'ın tamamen kurtarılabılır olduğunu düşünüyordum ve Jesse'yi incittiği için utanıyordu. Bunu bir daha yapmayacaktı.

Arkadaşının adını almıştım... ve her şeyi düşünen arkadaşının kız arkadaşının. Onları da ziyaret etmiştik. Ben gerçekten çok korkunç bir öcü yaratmıştı -herhangi bir kurt adam korkutucu olmadığından değil. Tanımak isteyeceğim insanlar olurlar mıydı bilmiyorum ama en azından ikisi de bir daha Jesse'nin yanına yaklaşmayacaktı.

Bazen iyi bir insan değilim. Ben de öyle.

Pazar günü kiliseye gittim ve tüm bakışların benimle birlikte kiliseye gelen Warren ve Kyle'a yönelik olduğunu düşünmeye çalıştım. Ama Papaz Julio beni kapıda durdurdu.

"İyi misin?" diye sordu.

Ondan hoşlandığım için hırlamadım, bağırmadım ya da yapmak istediğim şeylerin hiçbirini yapmadım. "Eğer bir kişi daha bana bunu sorarsa, yere düşüp ağzımdan köpükler saçmaya başlayacağım," dedim ona.

Sırıttı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Bir ya da iki iyi danışman tanıyorum."

"Teşekkürler, yapacağım."

Kyle gülmeye başlamadan önce arabadaydık. "Ağzın kprd m?"

"Hatırlarsın," dedim. "Birkaç ay önce *The Exorcist*'i izlemiştik."

"Ben de birkaç iyi danışman tanıyorum," dedi ve akıllıca davranarak cevap vermeme fırsat vermeden devam etti. "Peki bu öğleden sonra ne yapıyoruz?"

"Ne yaptığımızı bilmiyorum," dedim ona. "Rabbit'imi tekrar çalıştırabilecek miyim diye bakacağım."

Evimin garajı olarak kullanılan direkli ahır, güneşin kavurduğu dış havadan yirmi derece daha serindi. Bir dakika boyunca karanlıkta durdum, yağ ve gres kokusunun getirdiği anlık panikle başa çıkmaya çalıştım. Bu, günün ilk panik atağıydı ve dn geçirdiğim panik atak sayısının tam üçte biri kadardı.

Warren hiçbir şey söylemedi; ne nefes almak için savaşırken ne de iyileştiğimde - ki onu sevmemin nedenlerinden biri de bu.

Tişrtmdeki ter kurumaya başlar başlamaz ışıkları açtım.

Warren'a "Tavşan'ın şansı konusunda pek iyimser değilim," dedim. "Gabriel ve ben onu eve getirdiğimizde biraz kontrol ettim. Görünüşe göre Fideal dizelimi tuzlu suya çevirmiş ve Salı gününden beri tankımda ve hatlarımda duruyor."

"Ve bu kötü bir şey." Warren arabalar hakkında benim inekler hakkında bildiğim kadar çok şey biliyordu. Yani, hiçbir şey bilmiyordu. Kyle daha iyiydi ama seçme şansı olsaydı klimalı evi ve çikolatalı kurabiyeleri tercih ederdi.

Kaputu açtım ve eski dizel motora baktım. "Muhtemelen hurdalıkta başka bir tane bulup bunu tamir etmek kadar ucuza mal olur."

Sorun şu ki, para koyacak yerim, koyacak paramdan çok daha fazlaydı. Adam'a evine ve arabasına verdiği zarar için borçluydum. Hiçbir şey söylememişti ama ona borçluydum. Ve çarşambadan beri işe gitmemiştim.

Yarın pazartesiydi.

"Bunu daha sonra denemek ister misin?" Warren'ın keskin bakışları yüzümde oyalandı. "Hayır, böyle iyiyim."

"Korku tadı alıyorsun." Bu Warren'ın sesi değildi.

Başımı kaputun altından boynumu bükecek kadar sert bir şekilde çıkardım. "Bunu duydun mu?" diye sordum. Evimde hiç hayalete rastlamamıştım ama her şeyin bir ilki vardı.

Ama o bir şey söylemeden önce bile Warren'ın vücut duruşunda cevabı gördüm. Doğru duymuştu.

"Alışılmadık bir koku alıyor musun?" Ben sordum.

Bir şey güldü ama Warren bunu duymazdan geldi. "Hayır."

Bir bakalım. Saklanacak yeri olmayan aydınlık bir binadaydık ve ne Warren ne de ben hiçbir şey göremiyor ya da koklayamıyorduk. Geriye iki şey kalıyordu ve dışarıda hâlâ gün ışığı olduğuna göre vampirler dışarıdaydı.

"Fae," dedim.

Warren da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü kapının hemen içinde tuttuğum kazma çubuğunu eline aldı. Bir metre uzunluğunda ve on sekiz kilo ağırlığındaydı ve bir eliyle benim bir bıçağı tuttuğum gibi tuttu.

Ben, biraz önce betondan başka bir şey olmayan ayaklarımın dibinde duran bastonu elime aldım. Soğuk demir değildi ama hayatımı bir kez kurtarmıştı. Sonra bekledik, duyarımız tetikteydi... ve hiçbir şey olmadı.

Warren bana "Adam'ın evini ara," dedi.

"Arayamam. Cep telefonum hâlâ

çalışmıyor." Warren başını geriye attı ve

uludu.

"Bu işe yaramayacak," diye fısıldadı davetsiz misafir. Başımı eğdim. Ses farklıydı, daha büyüktü ve belirgin bir İskoç aksanı vardı. Fideal'dı ama nerede olduğunu anlayamadım. "Seni kimse duyamaz kurt. O benim avım ve sen de öylesin."

Warren bana başını salladı; sesin nereden geldiğini o da anlayamamıştı.

Işıklar sönmeden hemen önce bir patlama sesi duydum ve göz ucuyla bir kıvılcım gördüm.

"Lanet olsun," diye homurdandım. "Bir elektrikçiye param yetmez."

Direkli ahırında pencere yok ama öğleden sonra hala aydınlıktı ve ışık karavan büyüklüğündeki garaj kapılarının etrafından içeri sızıyordu. Hâlâ gayet iyi görebiliyordum ama Fideal'in saklanabileceği çok daha fazla gölge vardı.

"Neden buradasın?" Warren hırladı. "O artık sizin türünüzden güvende. Değerli Gri Lordlarınıza sorun."

Fideal ona vurmak için saklandığı yerden çıktı. Bir an için onu gördüm, belli belirsiz at şeklinde, büyük bir eşek büyüklüğünde daha karanlık bir formdu. Ön toynakları Warren'ın göğsüne çarparak onu ayağa kaldırdı.

Bastonla fae'ye vurdum ve elimde bir sığır sopası gibi zonkladı. Fideal bir aygır gibi böğürdü, sopanın dokunuşundan kaçtı ve tekrar gölgelerin içinde kayboldu.

Warren bu dikkat dağınıklığını ayağa kalkmak için kullandı. "Ben iyiyim Mercy. Çekil yolumdan."

Fideal'i göremiyordum ama Warren kazma çubuğunu beyzbol sopası gibi tutuyordu, sağına doğru iki adım attı, sonra savurdu ve bir şeye çarptı.

Warren Fideal'i algılayabiliyordu ama ben hâlâ algılayamıyordum. Haklıydı, hata yapıp Warren'ın yaralanmasına neden olmadan önce yoldan çekilmem gerekiyordu.

Tavşan'ı dövüşle arama koydum ve sonra etrafta Fae'lere karşı daha iyi bir silah olabilecek bir şey aramaya başladım.

Çok sayıda alüminyum çit malzemesi ve su tesisatı için eski bakır borular vardı. Tüm levyelerim ve iyi çelik aletlerim garajın diğer tarafındaydı.

Fideal çığlık attı, kulakları yırtan iğrenç bir ses çılgınca yankılandı. Bunu, kazma demirinin çimento zemine fırlatılması gibi çınlayan bir tangırtı izledi.

Sonra hiç ses çıkmadı ve Warren yerde kıpırdamadan yattı. "Warren?"

Nefes alma sesi bile yoktu. Elimde bastonla garajın karşısına geçip cesedinin başında durdum. Fideal'den hiçbir iz yoktu.

Bir şey yüzümü kesti. Körü körüne vurdum ve bu kez sopayı sapladığımda çingiraklı yılanın kuyruğu gibi titredi. Fideal tısladı ve koşmaya başladı, bir kriko sehpasına takılıp küçük bir alet sandığının içine düştü. Onu hâlâ göremiyordum ama garajımı darmadağın etmişti.

Fideal'in çok uzakta olamayacağını bildiğim için devrilmiş kriko sehpasının üzerinden atlardım. Alet sandığının etrafından dolanırken, büyük bir şey bana çarptı.

Çenem, dirseğim ve dizlerimle betonun üzerine düştüm. Çaresizdim. Kafamın içindeki uğultunun birinin Almanca kötü sözler söylediğini anlamam tam bir saniye sürdü.

Sersemlemiş ve yüzüstü yere düşmüş olsam bile beni kurtarmaya kimin geldiğini biliyordum. Sadece Almanca hırlayan bir adam tanıyordum.

Her ne dediyse, Fideal'ın burnumu tıkamak için yaptığı büyüünün kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Bütün bina aniden bataklık kokmaya başladı. Ama bir yer diğerlerinden daha fazla kokuyordu.

Gölgelerin en karanlık olduğu yere doğru koştum. "Mercy,

dur," dedi Zee.

Bastonu sallayabildiğim kadar sert salladım. Bir şeye değdi ve bir anlığına takıldı, sonra güneş kadar parlak bir şekilde parladı.

Fideal tekrar çılgılık attı ve o imkânsız sıçrayışlarından birini yaparak Tavşan'ın üzerinden atlayıp uzaktaki duvara dayandı ve yanımdan geçerken elimdeki bastonu yere düşürdü. Yere düşmemişti ya da yaralanmamıştı bile. Sadece hiçbir atın benimseyemeyeceği bir şekilde çömeldi ve Zee'ye baktı.

Zee, bir canavarın ihtiyatına layık biri gibi görünmüyordu. Her zamanki gibi orta yaşlı geçmiş, sırık gibi ve küçük göbeği dışında ham kemikli bir adamdı. Öksürmeye başlayan Warren'ın üzerine eğildi.

Zee ona dokunur dokunmaz. Konuşurken bana bakmadı. "O iyi. Bırak ben halledeyim, lütfen Mercy. Sana en azından bunu borçluyum."

"Pekâlâ." Ama bastonu elime aldım.

"Fideal," dedi Zee. "Bu benim korumam altında." Fideal

Galce bir şeyler tısladı.

"Yaşlanıyorsun, Fideal. Kim olduğumu unutuyorsun."

"Benim avım. O benim. Onlar söyledi. Onu yiyebileceğimi söylediler ve yiyeceğim. Bana verdikleri çiftlik hayvanları. Fideal'in bir köpek gibi inek ya da domuz yemeye indirgenmesi gerektiğini söylediler." Fideal yere tükürdü ve vücudunu kaplayan grimsi balçıktan daha siyah dişlerini gösterdi. "Fideal haracını, evlerini ısıtmak için zengin turbayı toplamak üzere topraklarına gelen insanlardan ya da çok yaklaşan çocuklardan alır. Domuz, faugh!"

Zee ayağa kalktı. Etrafindaki alan garip bir şekilde aydınlandı, sanki biri yavaşça üzerine bir spot ışığı tutuyormuş gibi. Ve değişti, büyüsünü bıraktı. Bu Zee benimkinden on santim daha uzundu ve teni yaşlılıktan lekeli Alman solgunluğu yerine cilalı tik ağacıydı. Daha iyi bir ışıktaki altın ya da gri olabilecek parlak saçları bir omzunun üzerinden aşağı sarkan ve beline kadar uzanan bir kuyruk şeklinde örülmüştü. Zee'nin kulakları sivriydi ve etraflarını çepeçevre saran piercinglere geçirilmiş küçük beyaz kemik parçacıklarıyla süslenmişti. Karanlık bir elinde, en az iki kat daha uzun olması dışında bana ödünç verdiğiyle aynı olan bir bıçak tutuyordu.

Gölgeler de Fideal'dan uzaklaştı. Bir an için Adam ve sürüsünün savaştığı canavarı gördüm, ama bu yerini küçük bir midilliye benzeyen bir yaratığa bıraktı, ancak midillilerin boyunlarında solungaçları ya da dişleri yoktu. Sonunda ilk kez Parlak Gelecek toplantısında tanıştığım adama dönüştü. Ağlıyordu.

"Evine git Fideal," dedi Zee. "Ve bunu bırak. Çocuğumu rahat bırakırsan kanın kılıcımı beslemeyecek. O da açlık çekiyor ve en iyi bir insan çocuğundan daha az çaresiz olan şeylerle besleniyor." Bir el salladı ve bir motor dönerek Fideal'in yanındaki garaj kapısını kaldırdı.

Fae ahırdan dışarı fırladı ve köşede kayboldu.

"Seni bir daha rahatsız etmeyecek," dedi Zee, bir kez daha kendisi gibi görünüyordu. Bıçak da gitmişti. "Mike Amca'yla konuşacağım ve bundan emin olacağız." Bir elini uzattı ve Warren onu kullanarak kendini ayağa kaldırdı.

Warren solgundu ve giysileri suya batırılmış gibi ıslaktı, kokusundan deniz suyu olduğu anlaşıyordu. Sanki canı acıyormuş gibi yavaşça doğruldu.

"İyi misin?"

Warren başını salladı ama hâlâ Zee'ye yaslanıyordu.

Baston Zee'nin ayağının hemen önündeydi; kararmış gümüş topuzundan hafifçe duman yükseliyordu.

Yavaşça elime aldım ama Cumartesi günü Ben'e attığım sopa kadar hareketsizdi. "Bunun sadece koyunların ikiz doğurmasını sağlamak için iyi olduğunu sanıyordum."

"Bu çok eski," dedi Zee. "Ve eski şeylerin kendine has bir akli olabilir."

"Yani," dedim, hâlâ tüten çubuğa bakarak. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

Zee'nin çenesi sertleşti. "Şunu bilmeni istiyorum. O delinin saldırısına maruz kalmıyorsa o hücrede ölmeyi tercih ederdim."

Dudaklarımı büzdüm ve onunla karşılık kendi doğrularımı söyledim. "Ben yaşıyorum. Sen de hayattasın. Warren yaşıyor. Düşmanlarımız öldü ya da yok edildi. Bu da bugünü güzel bir gün yapıyor."

Pazartesi sabahı işe gittiğimde sürünün çok pahalı cadısı Elizaveta'nın gelip temizlik yaptığını öğrendim. Tim'le karşılaşmamın tek izi, fincanı yok etmeye çalışırken çimentoda bıraktığım yaralardı. Adam'ın kırdığı kapı bile değiştirilmişti.

Zee Cuma ve Cumartesi günü gelmişti, böylece tüm işlerim yetişmişti. Pazartesi gününün nöbetçisi Honey'den saklamak zorunda kaldığım birkaç kötü anım oldu ama öğle yemeğine kadar dükkânı kendime mal etmiştim. Gabriel'in (okul kapandıktan sonra) etrafta dolanması ve Honey'nin ofisimde kamp kurması bile beni beklediğim kadar rahatsız etmedi. Saat tam beşte işimi bitirdim ve Gabriel'i eve gönderdim. Honey kendisi eve gitmeden önce beni araba yoluma kadar takip etti.

Samuel ve ben dışarıdan Çin yemeği yedik ve seksenlerden kalma eski bir aksiyon filmi izledik. Yarısına geldiğimizde Samuel'e hastaneden bir telefon geldi ve gitmesi gerekti.

O gider gitmez televizyonu kapattım ve uzun, sıcak bir duş aldım. Lavaboda bacaklarımı tıraş ettim ve saçlarımı kurutmak için zaman ayırdım. Saçlarımı ördüm, tekrar düşündüm ve açık bıraktım.

Adam bana, "Eğer yaygara koparmaya devam edersen, gelip seni almak zorunda kalacağım," dedi.

Orada olduğunu biliyordum elbette. Arabayla geldiğini ya da içeri girdiğini duymamış olsaydım bile orada olduğunu bilirdim. Samuel'in yerine birini çağırmasının tek bir nedeni vardı. Adam'ın yakında geleceğini biliyordu.

Aynadaki yansıma baktım. Kollarım ve yüzüm yaz güneşi nedeniyle vücudumun geri kalanına göre daha koyuydu ama en azından asla soluk benizli olmayacaktım. Samuel'in iki dikiş attığı çenemdeki kesik ve omzumda olduğunu hatırlamadığım güzel bir çürük dışında vücudumda hiçbir sorun yoktu. Karate ve mekanik beni formda tutuyordu.

Yüzüm güzel değildi ama saçlarım gürdü ve omuzlarıma dökülüyordu.

Adam beni zorlamazdı. Yapmasını istemediğim ve uzun zamandır yapmasını istediğim hiçbir şeyi yapmayacaktı.

Ondan gitmesini isteyebilirdim. Bana biraz daha zaman vermesini. Aynadaki kadına baktım ama onun tek yaptığı bana bakmaktı.

Son zaferi Tim'in kazanmasına izin mi

verecektim? "Merhamet."

"Dikkatli ol," dedim ona, temiz bir iç çamaşırı ve eski bir tişört giyerek.
"Eski bir bastonum var ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum."

"Baston yatağınızın üzerinde duruyor," dedi.

Banyodan çıktığımda Adam da yatağımın üzerinde yatıyordu.

"Samuel hastaneden döndüğünde gecenin geri kalanını benim evimde geçirecek," dedi Adam. "Konuşmak için vaktimiz var."

Gözleri kapalıydı ve altlarında koyu halkalar vardı. Fazla uyumamıştı.

"Korkunç görünüyorsun. D.C.'de yatak yok mu?"

Bana baktı, gözleri o kadar karaydı ki bu ışıktaki neredeyse siyah görünüyorlardı, ama benimkilerden bir ton daha açık olduklarını biliyordum.

"Peki kararını verdin mi?" diye sordu.

Garajımın kapısını kırdığı zamanki öfkesini, beni tekrar kadehten içmeye ikna ettiği zamanki çaresizliğini ve

Beni yatağın altından çekip çıkardı ve burnumu ısırđı, sonra da bütün gece bana sarıldı.

Tim ölmüşü. Ve o her zaman bir kaybeden

olmuştu. "Mercy?"

Cevap olarak tişörtü başımın üzerinden çektim ve yere bıraktım.

İçindekiler

[Mercy Thompson - 3. Kitap](#)

